له وسلې سره مخه ښه

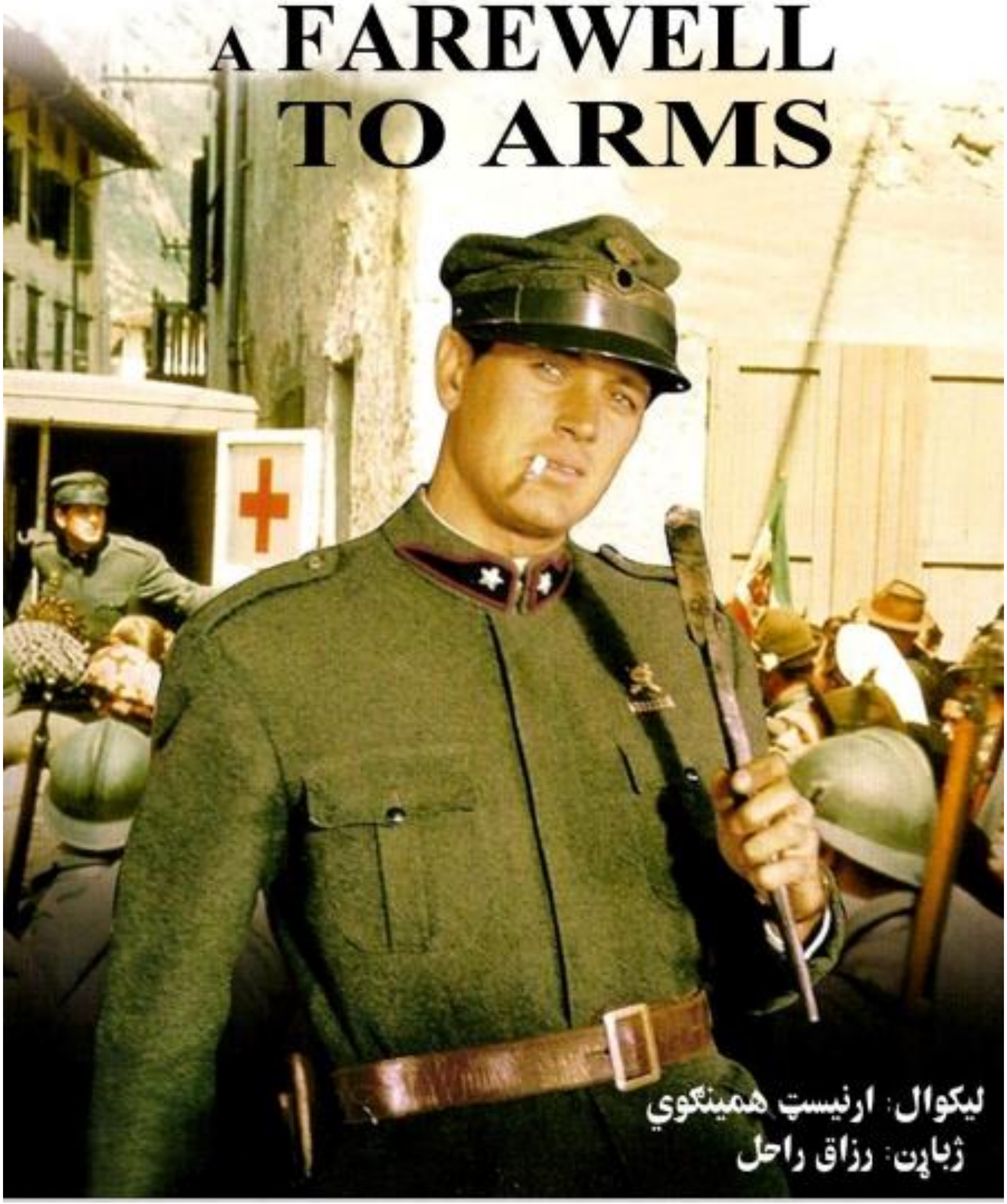

د کتاب په اړه.

د کتاب نوم: له وسلې سره مخه ښه.

لیکوال: ارنیسټ همینګوې.

ژباړن: رزاق راحل.

د ژباړې پای: ۱۳۹۳٫۱۲٫۱

خپرندویه: مومند خپرندویه ټولنه.

د پښتې ډیزاین: مصطفی درانی.

چاپ: لمړی چاپ.

د ژباړن بریښنالیک پته:anwerafghan147@gmail.com

د کتاب کرکټرونه.

د دې کتاب عمومي کرکټر یا راوي: فریډریک هنري. د پوځ د امبولانس د برخې کارکونکی.

کاترین بارکلي: بریتانوۍ نرسه ده. بارکلي او هنري یو له بل سره په مینه کې دي.

هیلن فرګوسن: سکاټلنډۍ نرسه ده. دا او کاترین یو ځای کار کوي.

رینالډي: فریډریک هنري او دی یو ځای کار کوي. رینالډي پوځي جراح دی.

پادري(کشیش): دوی ته مذهبي مشورې ورکوي.

فرعي کرکټرونه: تورن، جګړن، د روغتون چوپړوال او میرمن یې، بوډا میرز او میرمن یې او د هنري ځیني نور ایټالوي ملګري.

www.howd.org

ډالۍ.....

هغه چا ته، چي د پښتو ادب بډایه کولو لپاره یې لستوڼي رابډ وهلي، چي یا یې په تېر کي کار ورته کړی یا په حال کي یا هم په راتلونکي کي کار ورته کوي.

www.rowd.org

یادابښت!

د خدېجه الکبرا فرهنګي او ټولنیزه ټولنه له لسو کلو راپدېخوا په ښکلي او تاریخي ولایت، کندهار کي د آغلي مریم درانۍ تر مشرۍ لاندي فعالیت کوي. دا ټولنه ویاړ لري، چي په دې موده کي یې د زده کړېزو او تعلیمي پروګرامونو له لارې، په ښځینه قشر کي ظرفیت جوړونه رامنځته کړې او د هغوی د عامه پوهاوي سطحه یې لوړه کړې. د ښځینه شخصیتونو روزل، د هغوی د پوهي، کورني او اقتصادي، حالت لوړول نور هغه کارونه دي، چي یاده ټولنه یې سرلوړې کړې ده.

الف: د زده کړې او تعلیم په برخه کي:

په کورنۍ او ټولنه کي د یوې مسلماني مېرمني مسؤلیتونه او د عامه پوهاوي د کچي لوړول د قرانکریم او د دیني مسایلو د وروښوولو له لاري. د کورنیو د اقتصادي کچې د لوړاوي لپاره د فني او حرفه یي ټولګیو په لاره اچول. لکه: خیاطي، ګلدوزي، غالۍ اوبدنه، ګلسازي، بیک جوړول، څپلۍ ګنډنه او ارایشګاه. د خویندو د پوهي د سطحي د غوړېدا په برخه کي د دې ټولني مسؤلین د کورنیو له مشرانو سره په ګډه په دې توانېدلي، چي د سواد زده کړي، انګلیسي کمپیوټر، انټرنیټ، رسامي و خطاطي او لاسي کارو د ټولګیو له لاري د خپلو کندهاري خویندو په خدمت کي وه اوسي. نوموړې ټولنه همدا ډول ویاړي، هغه خویندي چي له دې ټولني سره یې اړېکي لرلې او لرې یې هم، نن ورځ د ښوونځیو په لوړو ټولګیو کي درس لولي او یا هم له دولسم ټولګیو فارغه سوي او په ټولنه کي په دنده بوختي دي. د خدېجه الکبرا فرهنګي او ټولنیزه ټولنه په ورته وخت کي په کندهار کي د معلولو او کنډو خویندو په خدمت کي ده. هغوی اوس دومره بریالۍ سوي، چي د ژبي زده کړي په ټولګیو کي له پښتو او دري ورهاخوا په انګلیسي هم خبري کولای سي.

www.hewd.org

ب: د عامه پوهاوي په برخه کې:

د کندهارې خویندو د عامه پوهاوي د کچې لوړاوي لپاره د خبرو اترو د محافلو، سیمینارو او کنفرانسونو په لار اچول. د دې لپاره چې د پوهاوي لړۍ د کندهار تر ټولو کورنیو پورې ورسیږي او د کندهارې ولس په تېره بیا د ښځینه قشر په خدمت کې وه اوسي. دې ټولني په کال ۲۰۱۲ کې مېرمن راډیو پرانیسته. چې د پروګرامونو ۷۵٪ تمرکز یې پر ښځینه مسایلو او پاتې ۲۵٪ تمرکز یې پر عمومي مسایلو ورټول دی. د مېرمن راډیو نشراتو د کندهار له ۱۷ولسوالیو څخه ۱۴ولسوالۍ تر پوښښ لاندې نیولې دي. خپروني یې عبارت دي له: دیني ټولنیزې، ښوونیزې، فرهنګي، اقتصادي، په خاص ډول د عامه پوهاوي خپروني. د یوې ترسره سوې سروې له مخې تر اتیا زره زیات خلک د دې راډیو له خپرونو ګټمن سوي. مېرمن راډیو په کندهار کې د ښځینه قشر د ستونزو سپړونکې.

ج: د عدالت غوښتني په برخه کې:

د کندهار د ښځو د عدالت غوښتني شبکه د خدیجه الکبرا ټولني د خدماتو یوه بله بېلګه ده، چې په ۲۰۱۲ کال کې د ښځو له حقوقو څخه د دفاع په خاطر تاسیس سوه. هدف یې په کندهار کې د زیانمنو سویو مېرمنو سره د هغوی د حقوقو د لاسته راوړلو په لار کې همکاري او مرسته ده.

د: ملالۍ میوندي انټرنیټ کیفې:

د دې لپاره، چې خویندي لا ډېر معلومات ترلاسه کړي او خپلې درسي ستونزي حل کړي. دغه کیفې رامنځته سوه، چاپېریال یې بشپړه ښځینه او وړیا دی. خویندي کولای سي، چې د اسلامي او پښتني اصولو په مراعتولو سره له دې اسانتیا ځانونه ګټمن کړي.

www.howd.org

ر: له بې وسه مېرمنو سره اقتصادي مرستي او په اضطراري حالاتو كي د كندهاري ولس په شمول د نورو هيوادوالو لاسنيوى.

س: د كندهار د ځوانو ليكوالو د كتابو د خپرولو په لړ كي له هغوى سره مرسته او همكاري.

لاسته راوړني:

څنګه چي هيڅ يوه كړنه د خداى او خلكو په وړاندي بې مزده نه پاتېږي، آغلې مريم درانۍ هم د دې د هغو ارزښتمندو هڅو په وړاندي، چي د جنوب غرب حوزې د ښځو له حقوقو څخه د دفاع په خاطر يې سرته رسولي؛ ګڼې كورنۍ او بهرنۍ جايزې ترلاسه كړي. هغه جايزې او ستاينليكونه چي له هيواده بهر يې ترلاسه كړي:

لمړۍ: د امريكا د بهرنيو چارو وزارت له خوا د ۲۰۱۲ كال د زوړري مېرمني جايزه.

دوهمه: د پنسلوانيا ايالت د ښاروال له لوري د ۲۰۱۲ كال د مارچ ۵ نېټې د زوړري مېرمني ستاينليک.

دريمه: د واشنګټن ډې سي د ښځو له طرفه د ۲۰۱۲ كال د مارچ ۶ د فعالي مېرمني ستاينليک.

څلورمه: د انديانا ايالتي مجلس له لوري د فعالتريني مېرمني ستاينليک. ۲۰۱۲ د مارچ ۱۲.

پنځمه: د ټايم مجلې له لورې په كال ۲۰۱۲ كي د آغلې مريم درانى پېژندنه د نړۍ د سلو اغېزمنو شخصيتونو په جمله كي.

شپږمه: په كال ۲۰۱۲ كي د عراقي او افغان مېرمنو، د سولې په اړه په ګډو خبرو اترو كي د ګډون ستاينليک.

www.howd.org

اومه: په ۲۰۱۳کال کي د مريم درانۍ پيژندنه د ۳۰ ځوانو شخصيتونو د حقوق بشر د ځوانو فعالو په لړ کي.

اتمه: د هالنډ پادشاهي، د روزولټ بنسټ له لوري د بيان ازادۍ په برخه کي د څلور ازادۍ مډال ترلاسه کول.

په وروستيو کي د خديجه الکبرا فرهنگي او ټولنيزه ټولنه په دې وياړي، چي د دې کتاب په خپرولو سره د کتاب د مينه والو په خدمت کې ده. دغه کتاب چي اوس ستاسو په لاسو کي دی، په پنځه سوه ټوکه کي؛ زمونږ د دوست او همکار، ښاغلي عبدالرزاق راحل ژباړه ده. نوموړی کتاب د دې ټولني په مالي مرسته چاپ سوی او د هيوادوالو خدمت ته وړاندي سوی. په وروستيو کي په علمي او نورو برخو کي د ښاغلي عبدالرزاق راحل او د هيواد د نورو ځوانانو د کاميابيو په هيله يو. د پرمختللي افغانستان په اميد.

خديجه الکبرا فرهنگي او ټولنيزه ټولنه.

۱/۴/۱۳۹۴

www.hewad.org

لمړی فصل

د هماغه کال د خزان په وروستیو شپو او ورځو کي موږ په یوه کلي کي اړولي وه. د کلي په سر کي سیند بهېده. د سیند په هاغه اړخ کي یوه هواره منطقه او له هغې ورهاخوا د غرو لړۍ پیلېده. د سیند په بستر کي غټي او وړې ډبرې، پر دوی باندي د لمر وچي او ځلیدونکي وړانګې او له پاسه پرې زلالي او تکي شنې اوبه په شړهاري رواني وې. د کور څنګ ته مو یو سړک غځېدلی وو، چي د پوځیانو د تګ راتګ لار وه او کله چي به دوی تېریدل، د دوی د پښو راولاړ شوی ګرد به د ونو پر پاڼو باندي لوېده. د ونو تنې خو په دوړو کي له سره تر پایه غرقي وې. هماغه کال بلګونه له وخته وړاندي ورژېدل. پر سړک باندي تېریدونکو پوځیانو ته به مو کتل، دوی چي به هر قدم پر مځکه ایښوده، ګرد به نور پسي ډېرېده. له دې خوا به بیا باد به د ونو په بلګو پسي راوهلې وه، له یوې څپې سره به یو خروار بلګونه کښته پر مځکه پراته ول. پوځیان چي به تېر شول، پر سړک به د پاڼو او بلګو پرته بل څه نه وه.

د سیند په ګاونډ کي هواره سیمه ډېره آباده وه. ګڼ میوه لرونکي باغونه او ښکلې سرسبزي یې لرل. خو تر دې ورهاخوا بیا پراته غرونه خړ او سپېره ښکاریدل. په همدې غرو کي جګړه روانه وه. د شپې له خوا، چي کله به توپونه پر ډزو راغلل، لمبې به یې موږ لیدلې. لمبې یې د دوبي لمر ته پاتېدې، خو دوبی نه وو. د شپې به ډېر یخ وو، خو د باران یا واورې څرک نه لګېده.

ځیني وختونه به مو په تیاره کي د پوځیانو د تګ راتګ او درنې توپخانې چي موټرونو به کشولې شورماشور اورېده. ماخستن به پر سړک باندي ازدحام زښت ډیریده. بېشمېره غاطرې، چي په خورجینو کي به یې وسلې او مهمات بار ول، خړ خړ موټرونه چي پوځیان به یې انتقالول او ګڼ نور باربري موټرونه چي له پاسه به پرې ترپالونه هوار ول؛ پر سړک باندي ورو ورو روان ول. لوی او درانه توپونه به بیا د ورځې له خوا هم انتقالېدل، په لویو

www.howd.org

موټرانو پسي به يې تړلې ول، د غټو غټو سرو له پاسه به يې زرغونې پاڼې او ښاخلې پرې اچولې وې. په شمالي اړخ کې مو تر درې ورهاخوا د شابلوط ونو يو ځنګل او د سيند په دې څنګ کې يو غر وو، د دې غر پر سر هم جګړه روانه وه، خو چنداني په مزه کې نه ښکارېده. په مني کې چې کله باران وشو او بلګونه ټول پر مځکه راپرېوتل، ټولې زرغونې ونې په تشو تنو او سپېرو ښاخلو بدلې شوې. د انګورو کروندې هم ګرده سپيرې او خړې ايسېدې. د سيند له پاسه يو ډول خوپ وو او د غره له پاسه وريځې راټوليدې. لوی موټرونه چې به کله پر سړک تيريدل، د لارې په اوږدو کې پلي پوځيان به يې په ختو ولړل. دوی به تر لندو باراني کوټو لاندې لانده ټوپکونه له ځېګر سره جوخت نيولي ول. د دوی پر ملاوستي به دوې چرمي غوټکۍ، چې ۶،۵ملي متره مرمۍ پکښې وې، ځوړند وې. په دې خړ رنګه غوټکيو کې مرمۍ شخې شخې راوتي وې. کوم پوځيان چې لاندې پر سړک به تېريدل او دا ډول چانټې به يې تړلې وې، داسې به ښکارېدل لکه شپږ مياشتنۍ ماشوم چې يې په نس وي.

يو ډول وړوکي خړ رنګه موټرونه ول. ډير په بېړه به پر لار تلل. يو افسر به له موټروان سره په مخکې سيټ او څو نور افسران به شا ته ناست ول. دغو موټرونو تر غټو موټرونو ډيرې ختې پاشلې او که به يو کوتاه قده عسکر د دوو جنرالانو په مينځ کې ناست وو، ډير وړوکی به معلوميده. يوازې به يې خولۍ او ډنګرې اوږې ښکاريدې. او که به موټر يو څه ډير تيز روان وو، نو هغه بيا پادشاه وو، چې په يوډين کې هستېده او په ښار کې به د دې لپاره ګرځېده، چې د ښار له حال و احوال نه ځان خبر کړي، خو حالات خراب ول.

د ژمي له پيل سره دايمي بارانونه له اسهال سره يو ځای راغلل، خو تداوې يې پيل شول. په پای کې معلومه شول، چې پوځ کې يوازې اوه زره نفره مړه شوي وه.

دوهم فصل

په راروان کال کې مو ګڼ فتوحات وکړل. له درې ورهاخو غر او د شابلوط ځنګله ډېره مو په خپل واک کې راوستل. د دې تر څنګ په جنوبي دښته کې هم پرمختګونه وشول. له دې سره موږ هم تر سیند پورېوتو او په ګوریزیا کې مو په یوه کور کې واړول. ښکلې فواره، تک شین باغ او د انګورو په تاکانو پټ دېوالونه یې درلودل. جګړه اوس په ځنګلوري غره کې چې له موږ څخه ایله یو میل لا لیرې نه وو، په زور کې وه. ښار ډېر ښکلی وو، زموږ د زړه راکښونکې کور شا ته سیند بهېده البته ښار له ډېرې ویجاړۍ او ورانۍ پرته فتح شوی وو. خو له موږ څخه ښه ورهاخوا غر لا د دښمن په لاس کې وو. خوشاله وم. داسې ښکارېدل، چې اتریشیان د جګړې له پایته رسیدو وروسته ښار ته د راستنېدو هوډ لري، ځکه له ښاره د وتو په وخت کې یې سخت بمبار نه وو کړی. یوازې یې ځانته د اوړو پزه ایښې وه. په ښار کې اوس هم خلک اوسېدل. کافي شاپ او روغتونونه اوس هم فعال ول. د کوڅې په سر کې توپخانې سنګر نیولی وو. دوې کنجره خانې هم وې. یوه د عسکرو او یوه هم د افسرانو لپاره. د دوبي له ختمه سره یخو شپو، له ښاره ورهاخوا غرو کې جګړې، په توپ ویشتل شوې د اورګاډې پټلۍ، د سیند له پاسه مات پل چې د جګړې ډګر وو، د ځلورلارې پر دواړو اړخو ولاړو ونو؛ په ښار کې موجوده نجونو او هغه بادشاه چې په موټر کې به تېریده، ځیني وختونه به یې کوچنی تنه او مخ چې خړه زېړه یې هم پرې ایښې وه ښکارید، او بیا ناڅاپه د هغو کورونو د دننه منظره چې د توپ په مرمی لګېدلي ول، د کورو ماتو خښتو او کودرکو په باغ یا به هم ځیني وختونه دباندې په کوڅه کې په ښکاره معلومیدل، دغو ټولو شیانو د (کارسو) خزان له تېر خزان څخه چې موږ په وطن کې وو، ډېر متفاوت کړی وو. جګړې هم په عین حال کې تغیر کړی وو.

له ښاره سره نژدې د شابلوط ځنګل له خاورو سره برابر شوی وو. په دوبي کې، کله چې موږ دلته راغلو، ځنګل زرغون او اباد وو، خو اوس د ونو د تشو تنو، ګوګلیو، ماتو ښاخلو او په بمانو الوزول شوي مځکې پرته بل څه نه وه. یوه ورځ د مني په پای کې دې ځنګله ته

راغلم، همالته ولاړ وم چي د غره له پاسه رارواني وريځې ته مي پام شو، ډيره په بېړه مخ په وړاندي راروانه وه، په ضرب د څو دقيقو کي ټوله شين اسمان او ژړ لمر پټ شول. ورسره رنګينه نړۍ په توره و سپينه بدله شوه. په څو شيبو کي واوره پيل شوه. له واورې سره باد هم ملګری وو، تش تور ميدانونه، د ونو تنې، توپونه، او د توپخانې شاته وه ټټۍ ته تللې لار، ټول په واورو کي پټ شول.

ګړی وروسته، په ښار کي د افسرانو په کنجره خانه کي ناست وم او د کړکۍ له لارې مي دباندي وه ورېدونکي واورې ته کتل. په همدې ننداره بوخت وم، چي يو ملګری مي هم راغلی. استي شراب مو راوغوښتل، دوه ګيلاسونه مو ځيني ډک کړل او بيا د واورې غټو غټيو ته چي ورو ورو مځکې ته راکښته کېدل په سيل شوو. موږ پوهېدو چي د سږ کال لپاره جګړه پر همدې ځای پايته ورسيدل. له سينده ورپوري غر فتح نه شو. البته د سيند ورهاخوا يو غر هم ونه نيول شو. د هغوی فتح کول راروان کال ته وځنډول شول. زما سره پر مېز ناست ملګري پادري وليد، چي د کوڅې په خټو او ډم باراني اوبو کي خورا په احتياط روان وو. ده د پادري پام رااړلو په خاطر کړکۍ وټکول. پادري لوړ وکتل، ويې ليدو او مسکی شو. ملګري مي د راتګ بلنه ورکړه، خو هغه سر وښوراوه او پر خپله لار رهي شو. هماغه شپه په خوړنځای کي، ټولو په بېړه آش وخوړل. په پنجو به مو راپورته کړل، هغه به نو په پنجه پسي ځړېدل، تر څو چي خولې ته به کښته شول يا به مو هم په شونډو کي ونيول او خولې ته دننه به مو راسر وهل. بيا به مو په وښو کي له پيچلي منګي نه څيښاک پسي کاوه. په يوه ګوته به مو هم پر ګيلاس منګی راکوږ کړ او هم به مو په هماغه لاس ګيلاس ورته نيولی وو. ګيلاس ته به سره او رانېه شراب ورتوی شول. له خوراک وروسته تورن د پادري چخولو ته وجوغېده.

پادري ځوان او شرمېدوکی وو. زموږ ټولو په څېر، يونيفورم ده هم اغوسته، البته پر خړه کورتۍ يې د سينې په چپ اړخ کي د جېب له پاسه يو سور بخملي صليب ځړېده. تورن په ماته ګوډه ايټالوي خبرې پيل کړې، تر څو زه هم پوه شم او کوم څه رانه پاتې نه شي.

تورن یو ځلي پادري او بیا ما ته وکتل "پادري هم له نجونو سره لین بسته کړئ!" پادري له شرمه مسکی شو او سر یې وښوراوه. دغه تورن به ډیری وختونه پادري ځوراوه.

تورن " ځنګه ربښتیا نه وایم؟ نن مي پادري له نجونو سره ولید."

پادري وویل " نه، داسي نه ده." نورو افسرانو به د پادري له ځورولو څخه خوند اخیست.

تورن "پادري له نجونو سره! داسي نه شي کیدای." مخ یي ما ته رااړولی وو، تورن ګیلاس راڅخه واخیست او ډک یې کړ. سترګي به یې تل زما له سترګو سره جنګولي، خو پادري یي هم له نظره نه غورځاوه.

"پادري، هره شپه یوازي له پنځو سره!" ناست خلک ټول په خندا شول. " پوهیږی؟ پادري هره شپه یوازي وي او په وړاندي یې پنځه وي." تورن په لاسو د یوې اشارې سره په زوره زوره وخندل. خو پادري دغه خبره نظر انداز کړه او دا یې یوه ټوکه وګڼل.

جګړن "پاپ د اتریشیانو ملاتړی دی. هغه په دې خوشاله دی، چي اتریشیان جګړه وګټي. فرانزجوزف یي په طبعه ښه لګیږي. پیسې هم له هغه ځایه ورته راځي. زه لامذهبه یم."

بریدمن "تورخرس کتاب دي کله لوستی؟زه به یي یوه نسخه درکړم. همدا کتاب وو، چي زما عقیده یي راولړزول."

پادري ورته وویل " ډیرناولی او چټل کتاب دی. دغه کتاب اصلاً د ویلو نه دی."

بریدمن "هغه ډیر ګټور کتاب دی. د پادریانو په اړه معلومات پکښي دي، خوښ به دي شي. نه یي وایې؟" ما ته یي وخندل. زه پادري ته مسکی شوم د شمعې په رڼا کي راته مسکی شو بیا یې زه مخاطب کړم "دغه کتاب مه وایه."

بریدمن "زه به یې یو جلد درته راوړم."

جګړن "ټوله بافکره لامذهبه دي. خو زه بیا هم پرفري ماسون عقیده نه لرم."

بریدمن "زه خپله عقیده پرې لرم. ښه ډله ده." یو څوک دننه راغلی، څنګه، چې دروازه خلاصه شول ومي لیدل چې واوره اورې. ما ورته وویل "واوره پیل شول فکر نه کوم، چې جګړه دې بیا پیل شي."

جګړن زه مخاطب کړم "تر قیامته خو به نه وي؟ ته باید رخصتي واخلې او روم، ناپلز، سیسلي...... ته ولاړ شې."

بریدمن "امالفي ته هم ولاړ شه. زه خپلې کورنۍ ته ستا په اړه وایم. هغوی به د زوی په څیر مینه درسره وکړي."

"پالرمو ته هم یو ځلې ولاړ شه."

"کاپري ته هم یو سر ورښکاره کړه."

پادري وویل "زما مشوره دا ده، چې په ابروزي کې وه کاپراکوتا ته ولاړ شې."

"دې د ابروزي طرفدار ته بیا وګوره! هلته تر دې ځاي ډېره واوره اوري. دی نه غواړي چې د کروندګرو په منظره ولاړ شي. دی غواړي د فرهنګ او مدنیت مرکز ته ولاړ شي."

"همالته به ښکلې نجونې هم وي. ګوره زه به بیا په ناپل کې د ښکلو ځایو ادرسونه درکړم. ښکلې نجونې، له خپلو میندو سره.ها! ها! ها!". تورن خپل ورغوی وغوړوی داسي چې بټه ګوته یې لوړه او نورې ګوتې یې بېلې بېلې وې ونیولې د لاس سایه یې په رڼا کې پر دیوال باندې ښکاریده، دی بیا په ماته ګوډه ایټالوي سر شو "ته داسي ځې" وه بټې ګوتې ته یې اشاره وکړل،" بیا داسي راځې". خمچې ګوتې ته یې لاس ونیو. ټولو وخندل.

تورن "ورته وګوره" لاس یې بیا وغوړوی او د شمعې په رڼا کې یې سایه پر دیوال باندې ولوېدل. د لاس ګوتې یې ټولې نامګذاري کړې، نامګذارې یې له بټې ګوتې څخه پیل کړل "(سوټوټینیټ) بټه ګوته (ټینیټ) شهادت ګوته (کاپیټانو) منځنۍ ګوته (میګیوري) د خمچې

ګوتې څنګته (ټینینټ کولونیلو)خمچې ګوته "ته (پادري) د سوټوټینینټ وه خواته ځې اوبیرته د سوټو کولونیلو وه خواته راځې.". پدي سره یو ناڅاپه د خندا انګازې په خوړنځای کي پورته شوې. د تورن پدې لوبه خورا ساعت تیر وو. پادري ته یي وکتل او چغه یې پرې وکړل "هره شپه یو د پنځو په وړاندي" یو ځلي بیا ټول په خندا شول.

جګړن "ته باید ډیر ژر رخصتي واخلې."

بریدمن "کاشکي زه او ته په ګډه تللي وای او ښه مسته مېله مو کړي وای."

"هر وخت چي راستنېدې فونوګراف[1] بیا درسره راوړه."

"ګوره، خوندور اوپیراډیسکونه هم راوړه."

"کارسو هم درسره راوړه."

"کارسو مه راوړه. دی بیا رمباړې وهي."

"ته د ده په څېر د رمباړو وهلو ارمان نه لرې؟"

"دی رمباړې وهي. وایم رمباړې وهي."

دوی ټول یو له بل سره په جر و بحث اخته ول، پادري زه مخاطب کړم "که تاسي ابروزي ته ولاړ شئ، زه به ډېر خوشاله شم. ښکلي ښکارځایونه پکښې شته. ښه پاسته خلک یې دي او هوا یې که څه هم یخه ده، خو ډېره صافه او ښکلې ده. همالته زموږ په کور کي اوسه. زما پلار نامتو ښکاري دی."

تورن "راځئ، بیره وکړئ، چي بیا کنجره خانه بندیږي."

پادري ته مي وویل "د خدای په امان."

---

[1] هغه اله چي اواز او موسیقي ثبتوي او بیرته یې اوروي.

پادري "په مخه دي ښه."

دریم فصل

د رخصتۍ له پایته رسېدو وروسته، بیرته هغه خپل پخواني ښار ته راستون شوم. د پسرلي له راتګ سره په سیمه کې پوځي تدارکات زیات شوي ول. کروندې زرغونې شوي وې. پر تاکانو نوي راټوکېدلي غوټۍ زړه راکښونکي وې. د ونو پاڼو هم خپله ځواني د کوچنیو پاڼو له لارې مونږ ته ښوول. کله کله به له سیند نه د شمال یوه نرۍ څپه راالوته. ښار ته مي وکتل، پر یوې تپې مي سترګې ونښتې، د همدې تپې په سر کې یوه پخوانی کلا ودانه وه. شا ته یې خړ خړ غرونه چې په ډېرو کي یې لږ سرسبزي هم ښکارېدل، پراته ول. د پخوا په پرتله اوس پوځي تدارکات زیات ول، نوي روغتونونه هم جوړ شوي ول. په ښار کي راروان وم، چې څو ځله له نارینه او ښځینه بریتانو سره مخ شوم. له داسي کورو سره هم مخ شوم، چې زما په نه شتون کي په توپو ویجاړ شوي وه. هوا معتدله وه زه په یوه کوڅه کي چې دواړو اړخو ته یې ونې ولاړې وې روان وم. د لمر وړانګو، چې د کورو پر دېوالو لګېدې هوا ګرمه کړې وه. یوه شوم چې په هماغه پخواني کور کي اوسیږو، هر څه د پخوا په څېر وه. دروازه خلاصه وه. یو عسکر پر میز دباندي وه لمر ته ناست وو. له دېوال سره په خوا کي یو امبولانس تیارسی ولاړ وو. کور ته دننه ورغلم. د مرمر او روغتون بوی ترې راته. هر څه د پخوا په شان ول، پرته له دې چې اوس پسرلی وو. له دروازي څخه مي وه غتې کوټې ته وکتل. جګړن می ولید چې د میز ترشا ناست وو. کړکۍ خلاصه وه لمر خپلي زرینې وړانګې دننه خپرې کړي وي. زه یې ونه لیدم نه پوهیدم چې دننه ورشم، ریپورټ ورکړم او که لوړ وخېژم او ځان پاک کړم. فیصله مي وکړل چې لمړی به لوړ وخېژم.

زه او بریدمن رینالډي په کوټه کي یو ځای اوسېدو. زموږ له کوټې څخه د سرای غولی ښه واضح ښکارېده. کړکی خلاصه وه. کټ مي ښه تیار، توس پرې هوار او شیان مي ټول پر چنګک ځړول شوي ول. ضد ګاز ماسک مي په یو اوږد فلزي بکس کي پروت وو. فولادي هلمټ مي پر کوټ بند باندي ځړېده. بسته او ژمني بوټونه مي له کټ سره پراته ول، پالش شوي هم وه چي یو ډول ځلا یي کول. زما شین اتریشی سنیپر چي کنداغ یي د جوز له لرګي څخه جوړ شوی وو، د کټ له پاسه ځړېده. د ټوپک دوربین مي یاد دی چي په بیک کي مي ایښی وو. بریدمن رینالډي پر یوه بل کټ بیده وو. کله چي یي زما ږغ واورید راپاڅید او کښېناست.

رینالډي "سلام! اوه، رخصتي دي څنګه تیره کړه؟"

"ډیره ښه تیره شول."

یو له بل سره مو ستړي مشي وکړل. په غیږ کي موسره ونیول او مچ یي کړم.

ورته وه مي ویل "اوف!"

رینالډي "خیرن یې. یو ځلي حمام وکړه. ښه داراته ووایه چي چیري ولاړې؟څه دي وکړل؟ ټوله کیسه په لنډو کي راته وکړه."

"ټولو ځایوته ولاړم. میلان، فلورانس، روم، ناپلز، ویلاسان ګایواني، مسینا، تاورمینا[2]....."

"ته خو د تقسیم اوقات غوندي راته چالان شوې. خیر، له کومې په زړه پوري خاطرې سره مخ شوې؟"

"هو."

---

[2] په اروپا کي د ایتالیي هیواد د ولایتو نومونه دي.

”چيري؟”

”ميلانو، فايرنز، روم، ناپولي..........”

“ښه بس همدومره کفايت کوي. ريښتيا ووايه، چيري دي ډېر سات تېر شو؟”

”ميلانو کي”.

”دا له دې امله چې هغه دي اولنی ځای وو. ښه نو له هغې سره دي چيري وليدل؟ په کوا[3]کي؟ چيري ولاړاست؟ څه ډول احساس دي کاوه؟ ټوله راته ووايه، ټوله شپه ويښ واست؟”

”هو”.

”دا خو هيڅ نه دي. اوس موږ ترهغوی ښکلي (نجوني) لرو. له دې وړاندي جبهې ته نه وي راغلي.”

”ډيراعلی.”

“ستا باور نه کيږي؟ همدا نن غرمه به ولاړشو، ته به يې په خپلو سترګو ووينې. ښار له ښکلو بريتانوي نجونو ډک دی. اوس له ميس بارکلي سره په اړيکه کي يم. وه ملاقات ته به يې ورځو. کيدای شي له هغې سره واده وکړم.”

”لمړی بايد ولامبم او بيا ريپورټ ورکړم. تاسي لکه چي ټول بېکاره ياست؟”

”له کومه چي تاسي تللي ياست هيڅ کار نه لرو. پرته له يخه، ژړي، د پښو او لاسو له چاودو، ګونورهيا، قصدي زخمونو، سينه بغل، سخت او نرم چانکريس. لنډه دا چي هره ورځ يو نفر د لويو ګارو د ټوټو په وسيله زخمي کيږي. هغه چي په ريښتيا زخميان وي، د

---

[3] دا هم د ايټاليا له ولاياتو څخه يو ولايت دی.

هغو شمېر ډېر کم دی. راروانه اونۍ جګړه بیا پیلیږي. اوازې خو همداسي دي. ستا په نظر ښه به نه وي چي له میس بارکلي سره واده وکړم ـــ یعني د جګړې له پایته رسیدو وروسته؟"

ورته وه مي ویل "بیخي ښه کوې". له دې ویلو سره مي تالۍ له اوبو څخه ډکه کړل.

رینالډي "ماښام به ټوله کیسه راته وکړې. زه اوس بیدېږم، چي بیا د میس بارکلي سره د ملاقات په وخت کي بیداره او پر حال یم." کالي مي وکښل او په تالۍ کي په یخو اوبو ولمبېدم. په اتوال مي د ځان وچولو پرمهال د کوټې وه شاوخوا او رینالډي ته، چي سترګې یې پټې وې؛ وکتل. ښکلی ښکاریده، زما همزولی او د امالفي اوسیدونکی وو. له خپلي دندې نه، چي جراحي وه، خوښ وو. ښه ملګری وو. ما لا ده ته کتل، چي سترګې یې پرانیستې.

زه یې مخاطب کړم "پیسې میسې لرې؟"

"هو".

"پنځوس لیرې خو په پور راکړه."

لاسونه مي وچ کړل او له کورتۍ څخه مي، چي په چنګک ځړیدل بټوه راوایسته. رینالډي پیسې واخیستې، بیله دي چي له ځایه راولاړ شي په جیب کي یې واچولې او وې خندل."زه باید ځان وه میس بارکلي ته شتمن ښکاره کړم. ته زما ملګری او زما اقتصادي ملاتړی یې." ورته وه مي ویل "ځه ورک شه."

هماغه شپه په خوړنځای کي له پادري سره یو ځای کښېناستم. کله، چي خبر شو زه ابروزي ته نه یم تللی خواشینی شو. ده خپل کور ته یو خط لیږلی وو. په هغه کي یې لیکلي ول، چي زه ورځم، ځکه نو هغوی زما لپاره تیاری هم نیولی وو. زه هم د ده په څېر پریشانه شوم. په دې، چي ولي نه ولاړم. ما ریښتیا هم غوښتل چي ولاړ شم. ده ته مي قناعت ورکړ چي څنګه مي له یوه کار څخه فکر او توجه د یوه بل کار په لور واوښتل. په اخره کي دی هم

www.hewad.org

قانع او پوه شو چي ما ریښتیا هم غوښتل ابروزي ته ولاړ شم. هرڅه بیرته د پخوا په شان عادي شول. ما نن بیا ډیر څښنل وکړل له دې وروسته مي قهوه له هغه وروسته مې بیا ستریګا[4] وڅیښل. نشه یې کړم. پادري ته مي وویل چي څه ډول هغه کارونه چي موږ یې د کولو نیت کړی وې هغه نه کیږي او بیا هیڅکله د هغه کار د کولو موقع نه پیدا کیږي.

موږ په خپل مینځ کي ښه تود باندار اچولی وو، خو څنګلوري ملګري مو یو له بل سره په جنجال وه. ما ابروزي ته د تګ عزم کړی وو، خو نه ولاړم. زه وه داسي ښار یا سیمې ته، چي سړکونه یې یخی او داسي شوي وې لکه وسپنه، چي هوا یې یخه خو صافه او تازه، واوره یې وچه او داسي وي لکه ګرد اوغبار، چي پر واوره باندي یې د سویانو پلونه وي، په هغه ځای کي چیري چي بزګران خپلي خولۍ ستا لپاره له سره ایسته کړي او دا لفظ وو‌ایي "مشره" او ګڼ ښکار ځایونه وي، نه ولاړم. البته داسي ځای ته ولاړم، چیري چي د کافې شاپ دودونه ول، په شپه کي به خونه څرخیدل او د برقرار ساتلو لپاره اړ وې چي دیوال ته دې پاملرنه وي. په شپه کي د کټ له پاسه نشه پروت. انسان فکر کوي چي هر څه همدا دي. او کله چي به راپاڅیدې نو یو ډول عجب او غریب احساس به وو. هغه دا چي ستا سره څوک درسره وه. په تیاره کي به له یوې غیر حقیقي نړۍ چي په یوه عجبه احساس سره به دي یې د بیا لاسته راوړلو هڅه کول ورک شوې. او یقیني وه چي همدا ټوله، ټوله همدا وه او بیا له ځانه بیځانه. بیا ناڅاپه سړی پوه شي او ځان په خوب واچوي، بیا پاڅیږي او سهار شوی وي اوهر څه تیر شوي وي. بیا هرڅه تېز، سخت او څرګند وي، خو ځیني وختونه یې د بیي پر سراختلاف وي.

ځیني وختونه تر اوسه هر څه عادي وي. ښکلې ناشته او خوندوره غرمنۍ وي. ځیني وختونه ټولي خوښۍ او خوشالۍ له منځه ولاړي شي او غواړې له تنګ ماحول او چاپېریال څخه ازادي فضا ته ولاړ شې؛ خو هر ځلي ورځ ختمه شي او یوه بله شپه پیل شي. هڅه مي

---

[4] یو ډول ځانګړی ایټالوی مشروب دی.

www.howd.org

وکړه، د شپې په اړه یو څه درته ووایم، همدا ډول د شپې او ورځې توپیر بیان کړم، دا چي شپه څومره ښه ده، خو دا چي ورځ صافه او یخه وي، خو ومي نه شوای ویلای. ځکه د ویلو توان راپکښې نه وو. خو که تاسي ورسره مخ شوی بیا خپله پوهیږئ. پادري ورسره مخ شوی نه وو. خو پوهیده چي ما ریښتیا هم غوښتل ابروزي ته ولاړ شم، خو و مي نه شوای کړای چي هلته ولاړ شم. البته زموږ ملګرتیا اوس هم برحاله وه، په عین حال کي زموږ دواړو طبیعت تقریباً یو ډول وو، خو له یوه توپیر سره، هغه دا چي هغه په هغو شیانو پوهېده، چي زه نه په پوهېدم، خو کله چي زه پرې پوه شوم بیرته به رانه هېر شول. که څه هم وروسته مي زده کړل، خو بیا هم نه په پوهېدم. موږ تراوسه په خوړنځای کي وو، ټول ماړه شوي ول او اوس یې یو له بل سره باندار کاوه. موږ خپل مجلس پایته ورساوه تورن ناري کړل ”پادري خفه دی. پادري د نجونو د نه شتون له امله خفه دی.“

پادري د ده په جواب کي وویل ”زه خوشاله یم.“

تورن ”پادري خفه دی. پادري په دې خوشاله دی، چي اتریشیان جګړه وګټي.“ ناستو خلکو ټول د ده خبرو ته متوجه ول. پادري سر ته تکان ورکړ او وې ویل ”نه.“

“پادري وایي لمړی حمله باید موږ ونه کړو، همداسي نه ده؟”

“نه. زما په اند که چیري پر موږ حمله وشي، باید حمله پرې وشي.”

“باید حمله وکړو، که حمله وشي!”

پادري سر وښوراوه.

جګړن ”دی یوازي پریږده. په ده نه ده جوړه.”

تورن ”په هر صورت، دی نه څه کولای شي او نه یې څه په وسه دي.”

ټوله له مېزو راپاڅیدو.

څلورم فصل

په څنګلوري باغ کې د توپ درنو ډزو سهار وختي له خوبه راویښ کړم. د لمر وړانګې له کړکۍ نه دننه کوټې ته راتلې. له کټه راولاړ شوم، د کړکۍ خوا ته ورغلم او دباندې مې وکتل. کوڅه نمجنه ښکارېده او پر ګلانو باندې شبنم له ورایه معلومېده. توپچي دوه ځلې ډزې وکړې له هر ځل ډز سره به ګرد او غبار د اسمان لور ته پورته کېده، کړکۍ به یې ولړزول او زما د مخ لمن به پورته ولاړه. توپونه نه ښکاریدل، خو ډزې یې زموږ له پاسه تېرېدې. د دې توپو شته والي یو ډول سرخوږی راته جوړ کړی وو، خو خوشاله په دې وو، چې تر دې غټ توپونه نه ول. ما لا باغ ته کتل، چې پر سړک د رواني لارۍ ږغ مې واورېد. کالي مې واغوستل لاندې ولاړم، په اشپزخانه کې مې یو څه قهوه وڅیښل او له هغه وروسته ګاراج ته ولاړم.

تر یوه غټ سایوان لاندې لس غټ، پیټ پړې او خړرنګه امبولانسونه لیک قطار ولاړ ول. بهر مستریان د یوه امبولانس په ترمیم مصروف ول. درې نور امبولانسونه لوړ د غره په روغتون کې ولاړ ول.

له یوه مستري څخه مې وپوښتل "پر دغي توپخانې له هغې خوا نه ډزې نه کیږي؟"

"نه. ښاغلی بریدمن. پر هماغه سیمه یوه غونډۍ راتاو شوې"

"حالات څنګه دي؟"

"بد نه دي. دغه موټر له کاره لویدلی، خو هغه نور سم دي" کار یې بس کړ او راته مسکی شو." تاسي په رخصتي تللي واست؟"

"هو"

www.howd.org

لاسونه يي په پټلانه پاک کړل بيا مسکی شو "څنګه وه رخصتي ښه در باندي تيره شول؟" هغه؛ نور مستريان هم مسک شول.

ورته ومي ويل "هو ښه وه. په دې موټر څه شوي؟"

"خراب دی، هر ځلي يوه خرابي ورپيښه شوي وي."

"اوس څه په شوي؟"

"نوي رينګان غواړي".

دوی مي خپل کار ته پرېښوول. هغه موټر چي ماشين يي خلاص شوی وو او پرزي يي پر ميز پرتې وې، نس يې ګوګ ښکاريده. تر سايوان لاندي ټول موټرونه مي تر نظر تېر کړل، ځيني پاک ول او ځيني تازه پريولل شوي ول، خو ځيني يي تر اوسه لا دوړن او خيرن ول. وه ټيرو ته مي يي په دقت وکتل چي پرې او ځيري شوي خو به نه وي. هرڅه سم ښکاريدل. زما موجوديت او نه موجوديت کومه توپير نه و رامنځته کړی. له ځان سره مي فکر کاوه، چي د امبولانسونو ساتل، د اړتياوو او کمبوداتو پوره کول، وه روغتونو ته د زخميانو وړل او بيا هلته ځاي پر ځاي کول، د غرو څخه وه رغتونو ته د جسدونو راوړل او بيا د هغوی نومونه ليکل او ثبتول دا ټوله زما دنده او مسوليت دی، خو وروسته پوه شوم که زه يم که نه يم دا کارونه کيږي.

ما د مستريانو له ډلګۍ مشره پوښتنه وکړه "د ماشينانو د پرزو په موندلو کي خو به له ستونزوسره نه ياست مخ شوي؟"

"نه، ښاغلی بريدمنه."

" پټرول پمپ چيري دی؟"

"په هماغه پخواني ځای کي دی".

ما ورته وویل "تشکر". له دوی نه تېر او بيرته کور ته ستون شوم. د ډوډۍ پر مېز باندي مي یوه پياله قهوه وڅښله. قهوه خامه، خړرنګه او په ګاټه شيدو خوږه شوې وه. بهر ښکلی پسرلنی سهار وو. په هوا کي مي یو ډول وچواله احساساوه، چي په راتلونکو ساعتونو کي يې د هوا د ګرموالي خبرداری راکاوه. په هماغه ورځ د غره وه پوستو ته ولاړم او بیا ماپښين مهال ښار ته ستون شوم.

داسي ښکاريدل، زما په نه شتون کي هرڅه پر خپل ټاکلي وخت و زمان تر سره شوي وو. تر غوږو مي د جګړې د پيليدا اوازې راورسيدې. په کومه فرقه کي چي ما کار کاوه، ټاکل شوې وه، هغه به د سيند په هاغاړه کي پر یوه هدف باندي حمله کوي. جګړن ما ته دنده راوسپارل، چي پوستې د حملې لپاره اماده باش کړم. پلان داسي وو، چي حمله به د سيند له کم برې نقطې څخه پيليږي او له سيند څخه تر پوربېوتو وروسته به پوځيان د تپو لور ته پرمختګ ته دوام ورکوي. د امبولانسو تمځای باید د شونتيا تر بریده وه سيند ته نژدې او یوه خوندي ځای کي وای. د پوستو د موقعيت ټاکل د پلي ځواکونو له خوا کېده، خو پلي کول او عملي کول يې زموږ دنده وه. دې کار موږ ته یو ډول د غير حقيقي نظاميتوب احساس راکاوه.

کور ته چي راغلم، په دوړو او ګرد کي پټ وم. پاس کوټې ته د لمبېدو لپاره وختم. رينالډي په کټ کي ناست وو او د (هوګو انګليسي ژبې ګرامر) يې لوسته. ځان يې ښه تيار کړی وو او خورا ساټ و باټ ناست وو. تور بوټونه په پښو او سريې هم ښه غوړ کړی وو.

زما له ليدو سره يې وویل "وا وا! له ما سره به د مس بارکلي وه ليدو ته ولاړ شې".

"نه، زه نه شم تلای".

"داسي نه شي کيدای. ته به له ما سره خامخا ځې، چي زما یو څه ستاره پرې وغورځي. "

"سمه ده. خو زه به ځان پاک کړم او ته راته منتظر شه".

"پرېږده يې، همداسې ښه يې راځه چې ځو له خيره".

ځان مې پاک کړ، وريښتان مې ږمنځ کړل او روان شوو.

ريناڵډي "شيبه صبر وکړه. يو شی مې به وښيښو". غوټه يې خلاصه کړه او يو بوتل يې ترې راوايست.

ورته ومې ويل "زه سټريګا نه څښم."

"سټريګا نه، ګراپا[5]".

"ډېر ښه".

دوه ګيلاسه يې ډک کړل، يو له بله مو وجنګول او پرسر مو پورته کړل. ګراپا ريښتيا هم ښه خوند کاوه.

"نور څښې؟"

"ته خو يې وررواچوه". دوهم ګيلاس مو هم ترستونې کړ. ريناڵډي بوتل څنګته کړ، راپاڅېدو او د زينو له لارې لاندې ولاړو. په لار کې مو ګرمې وشول، خو لمر نور په کښته کېدو وو او ډېر ښه خوند يې کاوه. د بريټانويانو روغتون په يوه لويه کلا کې وو، چې تر جګړې وړاندې جرمنيانو جوړه کړې وه. مس بارکلي له يوې بلې نرسې سره په بڼ کې ناسته وه. د ونو له دې خوا مو د دوی سپينې جامې وليدې او په لور يې ور رهي شوو. ريناڵډي سلام وررواچاوه. ما هم سلام وررواچاوه، خو ورو.

مس بارکلي وويل "سټړي مه شئ. تاسې ايټالوی نه ياست، که څنګه؟"

---

[5] دا هم يوډول څښاک دی

“اوه، نه”. رينالډي له يوې بلې نرسې سره په خبرو بوخت وو. کله کله به يې خندا زموږ تر غوږو هم رارسيدل.

“جالبه! تاسي ايټالوي پوځ ته څنګه مخه وکړل؟”

“که رېښتيا شي، زه پوځي نه يم، يوازي د امبولانس موټروان يم”.

“بيا هم جالبه ده. څه لامل وو چي دا دنده مو پيل کړه؟”

“نه پوهېږم. شوني نه ده چي د هرڅه د کولو لپاره دي يو لامل وي”.

“رېښتيا وايې؟ ما تر اوسه پوري همداسي فکر کاوه”.

“ډير ښه”.

“خوښه دي، نه ده، چي پر يوه بله موضوع مجلس وکړو”.

ما ورته وويل “ستاسي سره موافق يم”.

“دا خو ښه دی. که څنګه؟”

دې ته مي وويل “دا لرګی څه په کوې؟” ميس بارکلي په ونه ډېره جګه وه. له جامو څخه يې ښکاريدل چي نرسه ده. ژړ رنګه وريښتان، غنم رنګه څېره او خړې سترګې يې وې. ښکلې راته وايسېده. په لاس کي يې يو وړوکی لرګی چي په چرم کي پېچلی وو، نيولی وو.

“دا د يوه ځوان د لاس نښه ده. تېر کال په جګړه کي ووژل شو”.

“په اورېدو يې خواشينی شوم”.

“ښه ځوان وو. موږ نيت کړی وو، چي يو له بل سره به واده کوو. خو د (سوم) په جګړه کي يې له دې نړۍ سره مخه ښه وکړه”.

"افسوس!"

"تاسي (سوم) ته تللي ياست؟"

"نه".

دې وويل " د هغه ځای په اړه مي اورېدلي. که رېښتيا درته ووايم د هغه ځای په څېر جګړې دلته نشته. هغوی ما ته دغه کوچنی لرګی راولېږه، مور يې ما ته راولېږه. پوځ د ده سامان د دوی کورنۍ ته راولېږه، همدا لرګی هم پکښې وو".

"د کوژدنې مو ډېر وخت کېده؟"

"اته کاله. زه او هغه يوځای رالوی شوي وو".

"نو واده مو ولې ونه کړ؟"

مس بارکلي "په(ولي) يې زه هم نه يم خبره. ګناه زما وه، د ده لپاره ما همدومره کولای شوای. فکر مي کاوه، چي زه به د ده لپاره يوه ښه جوړه نه يم".

"پوه شوم".

"تراوسه دي له يو چا سره مينه کړې؟"

ما ورته وويل "نه".

پر يوه اوږده چوکۍ باندي کښېناستو او ورته وه مي کتل.

"وريښتان دي ښکلي دي".

"خوښ دي شول؟"

"ډېر زيات."

"د هغه له مرګ وروسته مي يې د غچي کولو هوډ وکړ".

"نه".

"ما غوښتل د هغه لپاره يوڅه وکړم، خو زما سر نه خلاصېده. ده له ما پرته بل څه نه درلودل، خو که چيري زه هغه وخت په هوښ کي وای؛ نو ما به له ده ځان نه وای سپمولای. خو زه اوس په هوښ کي شوم. دی جګړې ته تلی، خو زما سد کار نه کاوه".

ما څه ونه ويل.

"زما په هيڅ شي باندي سر نه خلاصېده. فکر مي کاوه که موږ واده وکړو، کېدای شي د ده لپاره په خير تمام نه شي، وروسته دی ووژل شو او هر څه ختم شول".

"زه څه نه شم ويلای".

"ولي نه. همدا زموږ د مينې پای وو".

رينالډي ته مو، چي له نرسې سره په خبرو بوخت وو، وکتل.

"د دې اغلې نوم څه دی؟"

مس کاترين بارکلي "فرګوسن، هيلن فرګوسن. ستاسي ملګری ډاکټر دی؟"

"هو. تکړه سړی دی".

"ډېر ښه. په دې وختو کي په جبهه کي تکړه ډاکټران ډېر لږ پيدا کيږي. موږ د جګړې لمړۍ کرښې ته ډېر نژدې يو، همداسي نه ده؟"

"هو. رېښتيا هم ډېر نژدې يو".

بارکلي "ډېره جالبه، خو ښکلې جبهه ده. دوی خو د حملې هوډ کړی، که څنګه؟"

www.howd.org

“بلي. د جګرې د بیا پیلېدو شونتیا شته”.

“نو بوختیاوې به بیا ډېري شي. اوس خو ټوله ورځ مچان جنګوو”.

“ډیر وخت به مو کیږي، چي د نرسې په حیث دنده ترسره کوئ؟”

”د نولس سوه پنځلسم میلادي کال راهیسي. ما او زما نامزاد دواړو یو ځای دا دنده پیل کړه. تر اوسه مي یاد دي، یوه ورځ مي یو ناکاره فکر ذهن ته راغلی، په خیال کي مي داسی تصور کړل، چي یو ورځ به په توره ژوبل زموږ روغتون ته راشي، سر به یې په سپین بنداژ کي تړلی وي او یا هم په اوږه کي به ویشتل شوی وي. په هر صورت یوه ښکلې منظره به وي.”

ما ورته وویل “جبهه خو ښکلې ده”.

“هو. خلک د جګړې له آره ناخبره دي، البته که پرې پوه شي؛ جګړه خود به خوده پای مومي. په هرصورت، هغه په توره زخمي نه شو، بلکي په بم ټوټې ټوټې شو.”

همداسي غلی پاته شوم.

“ستاسي په اند دا جګړه به تل تر تله وي؟”

“نه”.

“نو بیا څنګه ختمېدای شي؟”

“یو ځاي به یې مخه ډب شي”.

“موږ به یي مخه ونیسو. همدا په فرانسه کي به یې مخه ډب کړو، څو بیا د سوم د جګړې په څېر له یوې بلي ترخې تجربې سره مخ نه شو”.

ما ورته وویل “فکر نه کوم چي دلته دي یې مخه ډب شي”.

www.howd.org

"ته فکر کوې، چي دا کار شونی نه دی؟"

"نه. دوی تیر دوبی ښه کارکردګي له ځانه ښکاره کړل".

بارکلي "کیدای شي مخه یې ډب شي. هر یو کولای شي جګړه بنده کړي".

"جرمنیان هم".

"نه، فکر نه کوم".

د رینالډي او مس فرګوسن وه لور ته ورغلو.

رینالډي په انګلیسي کي له مس فرګوسن څخه وپوښتل "ایټالیه دي خوښه ده؟".

"بېحده".

رینالډي سر وښوراوه او وې ویل "زه نه پوهېدل".

ما ورته وژباړل"Abbastanza bene". سر یې وښوراوه.

"دا ښه نه ده. ستا انګلیستان خوښ دی؟"

"ډیر نه؛ زه په خټه سکاټلنډۍ یم، پوه شوې؟"

رینالډي سترګه راته ووهل.

ما په ایټالوي کي ورته وویل "دا سکاټلنډی ده. له همدې امله د سکاټلنډ سره تر انګلیستان زیاته مینه لري".

"خو سکاټلنډ او انګلیستان یو دي".

همدا خبره مي وه فرګوسن ته وژباړل.

میس فرګوسن"pan encore"

“ریښتیا؟”

“هیڅکله نه. زموږ له انګریزانو څخه ښه نه راځي”.

“له انګریزانو مو ښه نه راځي؟ نو تاسي به له مس بارکلي څخه هم نفرت کوی؟”

“اوه، هغه بېله ده. تاسي باید هرڅه دومره دقیق ونه نیسئ”.

ګړی وروسته مو یو له بل سره مخه ښه وکړه او سره بېل شوو. په لار کي رینالډي راته وویل ”ما ته د لمر په څېر روښانه او څرګنده شول، چي د مس بارکلي ته تر ما خوښ شوې، خو هغه کوچنی سکاټلنډۍ یې بیا ډیره ښه ده”.

ما ورته وویل ”ډیر. ستا خوښه ده؟” زه مس بارکلي ته ډیر دقیق متوجه نه وم.

رینالډي ”نه”

پنځم فصل

سبا غرمه بیا د مس کاترین بارکلي ملاقات ته ولاړم. په باغ کي نه وه؛ د امبولانسونو د تګ راتګ پر لار وه کلا ته ورننوتم. دننه د دوی له مشرې سره مخ شوم. د هغې له خولې خبر شوم، چي هغه اوس مصروفه ده. مشرې یې زه مخاطب کړم ”خامخا د جنګ حالات دي، تاسي هم پوهیږئ”.

ما ورته وویل هو پوهیږم.

دې پوښتنه وکړل “ته امریکایې الاصله ایټالوی پوځي یې؟”

“هو. آغلي”.

“ایټالوي پوځ ته ولي راغلاست؟ موږ ته به راغلی وای”.

“نه پوهېږم، چې دې پوځ ته ځنګه او ولې راغلم؟ اوس ستاسي سره کار نه شم کولای؟”

“په معذورت سره اوس نه. دلته په ایټالوي پوځ کي ځنګه داخل شوی؟”

“اوله خبره دا چي زه دلته په ایټالیه کي وم او بله دا چي ایټالوي مي هم بده نه وه”.

“اوه، زه یې هم زده کوم. ښکلې ژبه ده”.

“یو چا ویلي چي په دوو اونیو کي زده کیږي”.

“اوه، زه به یې په دوو اونیو کي زده نه کړای شم. اوس یې نو څو میاشتې کیږي، چي زه یې په زده کړه بوخته یم. که دي له میس بارکلي سره لیدل نو بیا د اوو بجو وروسته راشه. له هغه وروسته فارغه وي، او پام دي وي چي ډیر ایټالویان له ځان سره مه راوله.”

“ان د ښکلې ایټالوي ژبې په خاطر هم نه؟”

“نه، آن د ښکلي یونیفورم په خاطر هم”.

ما ورته وویل“تر بیا د خدای په امان”.

“A rivederci,Tenente”

”A rivederla“ سلامي مي ورته وکړل او ځني ولاړم. وه بهرنیانو ته د ایټالویانو په څېر سلامي کول له تکلیفه خالي نه وه. داسي ښکاریدل چي ایټالویانو دغه ډول سلامي د صادرولو لپاره نه وه رامنځته کړې.

ورځ ډیره ګرمه وه. پر پله باندي تر سیند پورېوتم او د پلاوا تر سنګره پوري ولاړم. اټکل کېده چي عملیات به له همدې ځایه پیلیږي. تېر کال له دې سیند څخه پورېوتل ناشوني وه، ځکه له لوړي څخه بیا تر کښته پوري یوازي یو پل وو. هغه هم د مشین ګنو تر سختو ډزو لاندي وو. همدا یکې یو پل هم کم سوره وو. زیات سوقیات پرې نه شوای کیدای. اتریشیانو

www.howd.org

کولای شوای دغه ځای د ایټالویانو لپاره سور تنور وګرځوي. خو ایټالویانو خپل پوځیان ورباندي تېرکړل او د سیند په هاغاړه کي تر یو میله پوري، چي د اتریشیانو په ولکه کي وه، ولاړل او سیمه یې په خپل واک کي راوستل. د دې سیمې د ستراژیک موقعیت له امله اتریشیانو نه غوښتل دا سیمه ایټالویان ونیسي. فکر کوم چي دا یو دوه اړخیز زغم وو، ځکه لږ وړاندي اتریشي پوځیان ګوته په ماشه په سنګر کي ناست ول او د غونډیو په لمن کي له ایټالوي کرښي څو متره لیري اتریشی توپخانې سنګر نیولی وو. همدلته نژدې یو ښارګوټی هم وو، خو همالته له کنډوالو پرته بل څه نه ول. د اورګاډي یو زوړ تمځای، مات او له کاره لویدلی پل، چي د هغه جوړولو شونتیا هم نه وه، ځکه په هواره سیمه کي وو.

تر سینده پر کم سوره سړک باندي ولاړم، همدلته مي موټر تر غونډۍ لاندي په ساحوي روغتون کي ودراوه. د سیند دا غاړه او هاغاړه له لرګو څخه د جوړ شوي پله په وسیله نښلېدل او غره د دښمن له ډزو څخه ساته. پرې پوربوتم، د پوځیانو مورچلې او د ښار وران شوی مرکز مي له نظره تېر کړل. پوځیان ټول په خزو کي ناست ول. راکټونه، توغولو ته تیار ول. البته دوی هغه وخت توغول کېدل، چي یا به توپچي قواو ته اړتیا شول یا به هم مخابرې کار پرېښود. خاموشه، ګرمه او چټله ورځ وه. د اتریشیانو کرښې ته مي وکتل، خو څوک مي ونه لید. همالته په خزه کي له یوه ملګري سره چي په رتبه تورن وو مخ شوم، له هغه سره مي یو ګیلاس چای وکړ او بیرته د پله پر راروان شوم.

یو نوی او پراخ سړک چي کار یې مخ پر بشپړیدو وو، د غره په مینځ کي د مارپیچ په شکل تر پله پوري غځیدلی وو. عملیات د همدې سړک له جوړېدو سره پیلېدل. سړک د ځنګله له سختو کږلیچو وروسته لاندي راکوزېده. پلان داسي وو، چي هرڅه به د نوي سړک له لاري لوړ راوړل کیږي. خالي موټرونه، ګاډیانې، ډک امبولانسونه او نور انتقالات به د هماغه زاړه او تنګ سړک له لارې کیږي. بیړنی روغتیایي مرکز د سیند ورهاخوا تر غونډۍ لاندي د اتریشیانو په اړخ کي وو او تذکیره والاو ژوبل کسان تر پله پورې ایستل. دا پلان د جګړې له پیلیدا سره عملي کیده. زما د اندازې له مخي نوی سړک تر هغه ځایه چي سړک

تنګېده یعني نژدې تر یوه میله پوري ښه سم د اتریشی توپخانې تر برید لاندي وو. دغه سیمه له خطره خالي نه وه. خو ما یو داسي ځای پیدا کړ، چي که امبولانسونه له دې خطرناکې سیمې تېر شي بیا یې کولای شوای، چي همالته پناه واخلي او د ژوبلو کسانو تر رارسېدو پوري تم شي. پر نوي سړک تګ ښه خوند کاوه، خو هغه لا تراوسه تکمیل شوی نه وو. پراخ او په ښه کیفیت جوړ شوی معلومېده او د غره د لمني کږلېچونه یې چي له ځنګله څخه ښکارېدل، ډېر په زړه پوري ایسېدل. بیرته پر هماغه کم سوره سړک رهي شوم.

له موټر سره دوه پوځیان ولاړ ول. د توپ توغندی دلته ښښتې وه، موږ لا همالته ولاړ وو، چې درې نوري راغلي. ۷۷دوله توغندی وې، له ړندونکو رڼاوو، سخت باد، پښهاري او خړو لوګیو سره ملې د سړک پر هاغه بله څنډه ولګیدې. پوځیانو د تګ د ښښې په توګه لاسونه وښورول. په لار کي توغندی ځیني کندې جوړي کړي وي. هڅه مي کول چي موټر ترې بچ کړم. له کندو خو مي ځان خلاص کړ، خو د توغندی د تېزو باروتو او سوځلې خاورې د بوی څخه خلاص نه شوم. بیرته په ګوریزیا کي وه خپلې کلا ته راستون شوم او لکه څنګه، چي مي مخکي یادونه وکړل د میس بارکلي ملاقات ته، چي پر دنده وه ولاړم.

په بېړه مي ماښامنۍ وخوړل او کلا ته چي د انګرېزانو روغتون پکښې وو، ولاړم. په ریښتیا هم ډېر پراخ او ښکلی روغتون وو. ښکلې او زړه راښکونکي ونې پکښې شنې وې. مس فرګوسن هم له هغې سره وه. زما په لیدو خوشاله شوې. شیبه وروسته فرګوسن د بخښني په غوښتلو سره ولاړل.

فرګوسن ی"تاسي دواړه به یوازي پرېږدم. فکر کوم له ما پرته به ښه یاست."

میس بارکلي هغې ته وویل "هیلن، ته کښېنه".

"زه به ولاړه شم، یو څو لیکونه باید ولیکم".

ما ورته وویل "په مخه دي ښه".

“ښاغلی هنري، د خدای په امان”.

“داسي څه مه ليکه چي سانسورچيان په تکليف کړي”.

“ته يې غم مه کوه. زه به يوازي زموږ د ښکلي هستوګنځای په اړه ليک وليکم. او بل هم د ايټالويانو د زړورتيا په اړه”.

“که دي همداسي وکړل، نو بيا خو خامخا مډال درکوي”.

“ډير ښه خوند به وکړي. کاترين ښه شپه”.

کاترين “زه هم ځو شيبې وروسته درځم”.

فرګوسن په تياره کي غيبه شول.

کاترين ته مي وويل “ښه نجلۍ ده”.

“اوه، هو ريښتيا ډير با اخلاقه ده. نرسه ده”.

“ته نرسه نه يې؟”

“اوه، نه. موږ ته رضاکاره ويل کيږي. شپه او ورځ کار کوو. خو زموږ وړتيا ته ځوک ارزښت نه ورکوي”.

“ولي؟”

“کله چي کوم کار نه وي نو پر موږ باور نه کوي. کله چي بيا کار پيداشي نو بيا راپسي ګرځي”.

“نو ستاسي او د نرسانو تر منځ توپير په څه کي دی؟”

“نرس د ډاکټر په څېر دی. او دې درجې ته رسېدل ډير وخت غواړي. البته رضاکاري يوه لنډه طريقه ده”.

“پوه شوم”.

www.hewd.org

کاترین بارکلي "ایتالویان وه جبهې ته د ښځو د نژدېوالي مخالف دي. خو له موږ سره يې کړه وړه بل ډول دي. موږ بهر ډير نه وځو".

"ما ته د دننه راتلو اجازه شته؟"

"اوه، هو. موږ خو ترک دنیا نه یو".

ما ورته وويل "دا د جګړې مګرې بحث به پرېږدو".

"ډیره ستونزمنه ده. د پرېښولو هیڅ ځای ځایګی يې نشته".

"په هر صورت دا موضوع به څنګته کړو".

"خوښه مي ده".

په تیاره کي مو يو بل ته وکتل. تر نظر مي ډيره ښکلي ښکاره شول او لاس مي يې ونيو. لاس يې په لاس کي ونيول شو د لاس پرې راچاپېره کولو هڅه وشول.

"نه". لاسونه مي، چي چيري وه همالته پاته شول.

ما ورته وويل "ولي؟"

"نه".

ما ورته وويل "ولي؟ لطفا" تاريکه وه. زه يې د ښکلېدو په نيت ورخم شوم، خو له ها خوا څخه يوه کلکه چپلاخه زما پر باړخو ونښتل. لاس يې زما پر سترګو او پزه باندي لګېدلی وو. له سترګو مي د اوښکو څاڅکي راوڅڅيدل.

کاترین "زه ډیره بخښنه غواړم". په ځان کي مي يو شومه حس کړل.

"تاسي حق درلود".

www.howd.org

"زه ډیره بخښنه غواړم، یوې نرسې ته د سپکاوي احساس مې وکړ. ما نه غوښتل چې تاسي ووهم. خوږ خو نه شوی؟"

په تیاره کي یې ما ته کتل. له غصې څخه ایشېدم. دا هر څه مې د شطرنج د لوبې په څېر مخي ته روان ول.

ما ورته وویل "تاسي برحقه واست. هیڅ خبره نه ده".

"بیچاره".

ما ورته وویل "تاسي ولیدل چې ژوند له ما سره څه ډول لوبې کوي؟ او ان ما خو په انګلیسي خبري هم نه دي کړي. او بل خوا تاسي ډیر ښکلي یاست".

"د زیاتو چټیاتو ویلو ته اړتیا نشته. بخښنه مې درڅخه وغوښتل. سوله به وکړو".

ما ورته وویل "سمه ده، او د جګړې له نړۍ څخه به کوچ وکړو".

وې خندل. دا لمړی ځل وو چې دا مې د خندا پر مهال ولیدل. وه څېرې ته یې متوجه شوم.

دې راته وویل "تاسي ډیر ښه یاست".

"نه، نه یم".

"هو. ته ډېر ښه یې. خوښه به شم که چیري تاسي ښکل شئ، په دې شرط که تاسي نه خفه کیږئ".

سترګو ته مي یې وکتل، لاسونه مي پرې راچاپېره کړل او ښکل شول. په عین زمان کي وه جوختیدو او ښکلیدو هڅه وشول. د زړه ضربان حس کیدل. بیا یې ناڅاپه سر زما پر اوږه راپریوت او په ژړا یې پیل وکړ.

کاترین "اوه، ګرانه، تاسي به له ما سره همېش راسره یاست. که څنګه؟"

يو عجبه کشمکش وو. لاس مي يې له وريښتو څخه راوايست او پر اوږه مي وټکول. ژړل يې.

سر يې راپورته کړ "راسره به يې؟ موږ به ښه ژوند ولرو".

شپېه وروسته يوځای د کلا د دراوزې وه لور ته روان شوو. دا ننوتل او زه د کور په لور روان شوم. کور ته له راستنيدو سره پاس په زينو کې وختم او کوټې ته ولاړم. رينالډي په کټ کې پروت وو. زما له ورننوتو سره يې راته وکتل.

"نو د ميس بارکلي په موضوع کې پرمختګ شوی؟"

" موږ د يو بل ملګري يو".

"په دې ګرمې کې دي د يوه ښکلي سپي شکل کښلی".

په مطلب يې پوه نه شوم.

"د څه شي شکل".

يو څه شرح يې راکړل.

ورته ومې ويل "تا هم د يوه خوشکله سپي شکل کښلی".

"بس يې ده. په څو شيبو کې به ښکنځل شروع شي". ويې خندل.

"ښه شپه".

"ښه شپه، کوتريه".

په بالښت مي شمعه ګل کړل. او په تياره کې د کټ په غيږ کې اوږد وغځيدم.

رينالډي شمعه راپورته کړل، ويې لګول او په مطالعه يې پيل وکړ.

www.howd.org

شپږم فصل

دوې ورځې له هر څه څخه لیري په پوستو کي وم. کور ته چي راستون شوم ډېر ناوخته وو. له کاترین سره مي هم تر راتلونکي ماښام پوري ونه لیدل. د دې د لیدو لپاره کلا ته ورغلم، خو دا په بڼ کي نه وه. مجبور وم چي د هغې تر راتګ پوري په دفتر کي ورته منتظر شم. د دفتر په مینځ کي له ولاړو میلانو سره ګڼ شمېر د مرمر نیمه مجسمه یې تنې ولاړې وې. په دهلېز کي هم چي د دفتر دروازه ورخلاصیدل یو قطار مجسمې ولاړې وې. بیا نو برونزي کارونه څه دي. د دومره مرمرینو مجسمو له امله دفتر خاص د هدېرې په څیر ښکارید. یوه ښکلې هدیره خاص لکه د پیسا. جنووا د بد شکله مجسمو د لیدو ځای وو. دغه کلا، چي اوس د روغتون کار ترې اخیستل کیده د یوه شتمن جرمني وه. کیدای شي دا مجسمې، دې جرمني په ډېره ګرانه بیه پیرودلي وي. نه پوهیدم چي چا به جوړي کړي وې او څومره خوشمږې به یې پرې اخیستي وي. هڅه مي وکړل چي وه یې پیژنم چي ټوله د یوې کورنی دي که پردي هم پکښې دې. خو ټولو یو ډول پخوانی څیرې درلودې. په اړه یې چا څه نه شوای ویلای.

پر یوه چوکۍ باندي کښېناستم، خپله فولادي خولی مي له سره ایسته کړل او په لاس کي مي ونیول. موږ ته امر شوی وو، چي آن په ښار کي هم فولادي خولی پر سر کړو، خو په یوه داسي ښار کي، چي ملکیان له فولادي خولیو پرته ګرځېدل، ما ته یې پر سر کول ښه خوند نه راکاوه. کله چي د پوستو معاینه کولو ته تلم، یوه فولادي خولۍ او یو انګلیسی ضد ګاز ماسک مي له ځان سره واخیست. دغه انګرېزي ماسکونه اوس تازه راغلي ول. خوندور ماسکونه ول. زموږ په شمول ډاکتران او آن ساده روغتیايي کارکوونکي ټول اړ ول، چي یوه اتومات توپنچه له ځان سر وګرځوي. زه اوس پر چوکۍ ناست وم او د شا له خوا راجګېدل. که په یوه خطري سیمه کي له موږ سره توپنچه نه وای، د ګرفتارۍ شونتیا وه.

ريناللډي به د خپلې توپنچې خانچه له کاغذانو ډکه کړې وه. خو ما به له ځان سره اصلي توپنچه ګرځول، خو د تمرين څخه مخکي مي ځان د يو وسله وال غله په څېر احساساوه. زما توپنچه استرا۶۵,۷۱ ډوله يو کوچنی ميل لرونکې وه. کله چي به مي هدف په ويشتی ډيره به غورځيدل، د هدف د لګيدو په اړه کومه پوښتنه نه وه. په همدي توپنچه به مي تمرين کاوه. تر هدف لاندي به مي نښه ونيول، او هڅه به مي کول چي پر خپله لنډ ميله تو پنچه باندي کنټرول پيداکړم؛ له مسلسلو هڅو وروسته وتوانيدم، چي په شل قدمی کي يو هدف وولم. بيا هم د توپنچې له ځانه سره ګرځول راته شرم ښکاريده، البته څه وخت وروسته ورسره عادي شوم او توپنچه به مي له ځانه سره ګرځول، پر لار چي به روان وم پر ملا باندي به مي پورته کښته کيده. بيا يې هيڅ په فکر کي هم نه وم. خو کله چي به بيا له انګليسي ژبو سره مخ شوم نو د يو ګمنام شرم احساس به مخي ته راته ودريد. په هماغه دفتر کي د کاترين په تمه ناست وم. زما شاته پر مېز باندي يو چوپړوال ناست وو، د ده د څېرې له ګونجو نه پوه شوم، چي زما په ناسته خوښ نه دی. خو ما په بي پروايې سره وه مرمرين فرش، پرتو مجسمو او پر دېوال باندي وه ځوړند تصويرو ته کتل او د مس بارکلي په تمه ناست وم. پر دېوال رسم شوي رساميانې بدي نه وي. خو دغه رساميانې، چي پر پاڼو وي او وپاشل شي بيا نو ښه خوند کوي.

کاترين بارکلي مي وليدل چي لاندي وه هال ته راروانه وه. ولاړ شوم. د راتګ په وخت کي جګه نه ښکاريدل خو ښکلې ښکارېدل.

"ښاغلی هنري ستړي مشئ".

ما ورته وويل "تاسي څنګه ياست؟" خادم زموږ خبرو ته غوږونه څرک کړي ول.

"همدلته کښېنو، که بڼ ته وزو؟"

"بڼ ته به ولاړ شو، هلته هوا ښه يخه ده".

بڼ ته رهي شوو. خادم اوس هم موږ ته رډ رډ کتل. کله چي وه کرېږ شوي لارې ته ورسيدو کاترين راته وويل "تاسي چېري واست؟"

"په پوسته کي وم".

"يو ليک دي نه شواى راليږلاى؟"

ما ورته وويل "نه، نه مي شواى کولاى. ځکه فکر مي کاوه چي ژر به راستون شم".

"له تګه وړاندي دي بايد ما ته هم خبر راکړئ واى".

له لاري څخه ووتو او تر ونو لاندي روان شوو. لاسونه يې ونيول شول او قبله شول.

"بل ځاى نه ځو؟"

کاترين "نه، همدا ځاى سم دى، مسافري دي هم ډيره وکړل".

"ګردسره مي درې ورځې تېرې کړې او دا دى اوس راغلم".

ما ته يې وکتل او وې ويل "له ما سره مينه لرې؟"

"هو".

"تا وويل چي مينه درسره لرم. رېښتيا؟"

په دروا‌غو مي ورته وويل "هو، مينه درسره لرم". له دې وړاندي مي چا ته د مينې اقرار نه و کړى.

"او ته ما ته کاترين وايې؟"

"کاترين". په بڼ کي ګرځېدو، شيبه وروسته تر يوې ونې لاندي ودريدو.

"راته ووايه، چي زه په ماښام کي وه کاترين ته راستون شوى يم".

“زه په ماښام کې، وه کاترین ته راستون شوی یم”.

“اوه، ګرانه. ته بیا راغلې! همداسي نه ده”.
ما ورته وویل “هو، زه راغلم”.

کاترین “ډیره مینه درسره لرم. ستا په تګ ډیره خوابدې شوم. بیا خو به نه ځې؟”

“نه، زه به تل دلته یم”.
“اوه، مینه درسره لرم. لاسونه دي بیا هلته کښېږده”.

“پر هغه ځای دي”. و څرخیدل او قبل شوه. پر پټو سترګو مي ښکل کړل. یو څه لیونۍ غوندي راته وه ایسېدل. خو که لیونۍ هم وایي کومه خبره نه وه. په دې کیسه کي یې نه وم چي په مستقبل کي به څه پېښ شي. فکر مي وکړ، چي هره شپه وه هغه کور ته تر تګ خو ښه دی چي خاص د افسرانو لپاره وو، چي هلته به یې له خپلو ملګرو څخه د ساعت تیري په موخه خولی له سره ایسته کول. پوهیدم چي نه اوس له کاترین سره مینه لرم او نه مي هم د دې سره د مینې خیال په ذهن کي ګرځېده. دا هرڅه یوه لوبه وه، لکه د ورقو لوبه. داسي چي د لوبې پر ځای باندي خبرې کیږي. داسي چي څوک یې له ځانه سره داسي وګڼي لکه د ورقو لوبه چي د پیسو یا هم د شرط لپاره کوي. خو یوه هم ویلي نه وي، چي شرط پر څه باندي دی. خو دا چي هر څنګه وه، ما ته قبوله وه.

ما ورته وویل “کاشکي یوځای تللي وای”. د ډیري دربېدا له لاسه مي پښو درد کاوه.

دې وویل “ځای نشته”. چیري چي ولاړه وه له هماغه ځایه راغله.

“یو څو شیبې به همدلته کښېنو”.

پر یوه ډبرینه چوکۍ باندي کښېناستو. د کاترین لاس مي ونیو، البته اجازه نه وه چي لاسونه پرې راچاپیره شي.

کاترین "ډیر ستړی یې؟"

ما ورته وویل "نه".

لاندي یې وښو ته وکتل.

"دغه لوبه چي، موږ یې کوو پایله به یې ناوړه وي. همداسي نه ده؟"
"کومه لوبه؟"

"ځان ناګومانه مه اچوه".

"ځان نه اچوم. ستا په خبره مي سر خلاص نه شو".
کاترین وویل "ته ښه انسان یې او تاسي یې د لوبولو په اړه معلومات هم لرئ، خو بیا هم یوه بیځایه لوبه ده".

"ته هر وخت پوهیږې، چي خلک څه ډول ګومانونه کوي؟"

"هر وخت نه. خو زه له تا سره یم. البته دې ته اړتیا نشته، چي له ما سره د مینې کولو تمثیل وکړئ. د نن لپار همدومره کفایت کوي. کوم ویل خو نه لرې؟"

" خو زه مینه درسره لرم".

"لطفاً یو له بل سره به د درواغو د مینې اقرار نه کوو. ښکلې ننداره وه، اوس زه ښه یم، ته پوهیږې چي نه تر اوسه لیونۍ او نه هم کاواکه شوې یم، خو ځیني وختونه بیا کاواکه کیږم".

لاس مي یي ور کښېکاږه. "کاترین زما ګرانې".

"کاترین ـ بیخي بدخونده بریښې، زما په څېر یې نه تلفظ کوې. خو ته ښه انسان یې، ډیر ښه!"

"پادري هم همداسي وایې".

“هو، ته ښه انسان یې. بیا مې لیدو ته راځې؟”

“هو، ولې نه”.

“او اړ نه یې چې له ما سره د مینې اقرار وکړې. د نن لپاره همدومره کفایت کوي”. پاڅیدل او خپل لاس یې ایسته کړ.

”ښه شپه”.

غوښتل مې چې قبل شي.

“نه، زه ډیره ستړې یم”.

“صبر و کړه، ما ښکل کړه”.

“ګرانه زه ډیره ستړې یم”.

“بیا هم، هڅه یې وکړه”.

“خامخا؟”

“هو”.

ښکل مو کړل او یو ناڅاپه وغورځیدل ”نه، ښه شپه. خواهش کوم”. د دروازې لور ته ولاړو ورته کتل مې چې دننه ولاړل. دېته مې کتل چې روانه وه په نظر مې ښه وه ایسېدل. دا دهلېز ته داخله شوه او زه هم کور ته راستون شوم. هغه شپه ګرمې خورا زیاته وه. په غرو کې تېنګه جګړه روانه وه. د سان ګبریل ناحیې له پاسه مې راپورته کیدونکې لمبې لیدې.

زه د ویلا روسا مخې ته ودرېدم، دروازې یې بندې وې، خو کاریګرو لا کار کاوه. دننه یو چا سندرې ویلې. کوټه کې مې جامې بدلولې چې رینالډې هم راورسېد.

www.howd.org

“ اه، اه! داسي ښکارې لکه په کباب کي چي هډوکی پیدا شوی! ماشوم خفه ښکارې.”

“ته تر اوسه چېري وې؟”

“په ویلا روسا کي وم، هغه ډېر ښه ځای دی. موږ ټولو سندري وویلې، ته چیري وې؟”
“د انګریزانو ملاقات ته تللی وم”.

“شکر خدایه چي زه خو د دې انګلیسیانو په دام کي نه یم راګښېوتی”.

اوم فصل

په سبا غرمه له اولنۍ غرنۍ پوستې نه راستون شوم. په (سمستمینتو) کي مو موټر ودراوه، دلته یې ژوبل او ناروغه کسان د هغوی د اسنادو او معلوماتو له مخي طبقه بندي کول او بیا یې مختلفو روغتونو ته د درملنې لپاره لیږل. موټر ما چلاوه. زما سره په موټر کي ناست ملګري ته مي اسناد ورکړل، چي دننه یې یوسي. هوا بیا جهنمي شوي وه، اسمان ډېر صاف او شین وو، خو سړکونه له دوړو او چټلیو ډک ول. زه د موټر په لوړ سیټ کي پرته له دنیایي فکرونو بېغمه کښېناستم. د پوځیانو یو غونډ چي پر سړک باندي روان وو، هغوی ته مي کتل. پوځیان د ډېري ګرمۍ له لاسه په خولو کي غرق ول. ځینو خپلي فولادي خولۍ پر سر کړې وې، خو ځینو شاته اړولي وې او پرې ځړېدې. د ځینو خولۍ خو دومره ورباندي غټي وې چي پر غوږو باندي یې راځړېدي، خو افسرانو داسي خولۍ پر سر کړي وي چي پر سرونو باندي یې ښه فټ او جوړي وي. د دغو پوځیانو نیمایي یې له باسیلیکاتا لوا نه وو. ما دوی، د دوی پر کالرونو باندي د سرې او سپینې ترادې له امله وپیژندل. د دې پوځیانو له تیریدو ښه ګړی وروسته هغه پوځیان چي له دوی سره یو ځای نه شوای تلای راروان ول. دوی په خولو کي غرق، ستړي ستومانه او د لارې مټ وهلي ول. د ځینو حالت بیخي وخیم ښکارېده. دوی هم تېر شول په پای کي یو بل پوځي راښکاره شو، ګوډ ګوډ پر لار روان

www.hewd.org

وو. داسي ښکارېدل لکه په بدن کي چي يې نور سپک پاتې نه وي. د سړک یوه څنګته شو او بيا کښېناست. زه له موټره راکښته او د ده خواته ورغلم.

" په تا څه شوي؟"

ما ته يې وکتل، او بيا پاڅېد.

"دادی روان يم".

"نه، ستا مشکل څه دی؟"

"جګړه".

"په پښه دي څه شوي؟"

"دا مي خپله پښه نه ده. پلاستيکي پښه ده".

"په موټر کي ولي نه ځي؟ روغتون ته ولي نه يې تللئ؟"

"روغتون ته مي نه پرېږدي. زموږ قومندان راته وايي چي ما خپله پښې قصداً پرې کړې".

"ته يي راښکاره کړه، چي وه يې ګورم".

"دغه ده".

"کوم اړخ يي دی؟"

"دغه دی، دغه ځای دی".

هغه ځای مي تر نظر تېر کړ.

ما ورته وويل "ته، وتوخه".

"بيريږم چي زخم يي نور هم پسي خراب نه شي. د سهار په پرتله دوه چنده زيات شوی".

ما ورته وویل "کښېنه. څنګه چي د نورو ژوبلو کسانو اسناد راوړل شول، زه به دې له ځان سره واخلم او ستاسي طبي ټېم ته به دي وسپارم".

"هغوی به هم هماغه بابولاله وایي، چي دا یي په قصدي ډول کړی".

ما ورته وویل "دوی هیڅ نه شي کولای. دا زخم نه دی، له دې وړاندي هم وو؟"

"له ما نه هغه خپله پټۍ هم ورکه شوې".

"ستاسي د غونډ طبي ټېم به دي وه یوه روغتون ته ولیږي".

"بریدمنه، تاسي ما له خپل ځان سره نه شئ بیولای؟"
"نه. ستا اسناد له موږ سره نشته".

ملګری مي هم له روغتونه راووت او په امبولانس کي د پرتو ژوبلو کسانو اسنادونه یې ورسره رواړل.

زما ملګری"څلور د ۱۰۵دوه د ۱۳۲ لپاره". دا له سیند سره نژدې د روغتونو نومونه ول.

ما ورته وویل "موټر ته درروان کړه". ما له ټپي شوي عسکر سره موټر ته په راپورته کېدو کي مرسته وکړه.
پوښتنه یي وکړل "تاسي په انګریزي ګړیږئ؟"

"هو".

"دې لعنتي جګړې ته دي څنګه مخه وکړل؟"

"ناولې!"

"زه وایم، چي جګړه ناولې ده! اوه خدایه زه اقرار کوم چي جګړه ناولې ده".

"ته په امریکا کي وې؟"

www.hewad.org

"زه باوري وم. په پيټسبرګ کي. زه پوهيدم چي ته امريکايي يې".

"څنګه، زه پر ايټالوې ښه برلاسی نه يم؟"

"هو. زه پوهېدم چي ته امريکايي يي".

موټروان ملګري مي وه رنګ الوتي پوځي ته وکتل او په ايټالوي يي وويل "دا يي هم يو بل امريکايي."

"ګوره بريدمنه، تاسي په دې مکلف ياست، چي ما تر خپل غونډ پوري رسوئ؟"

"هو".

"زموږ د غونډ ډاکټر زما په ټپي کېدو خبر دی. ما خپله لعنتي پټی په دې خاطر له ټپه ايسته کړه، چي جبهې ته له تګه پاتي شم".

"سر مي خلاص شو".

"ته مي يو بل ځای نه شې ببولای؟"

"که ته جبهې ته نژدې وای، اوليه روغتون ته به مو انتقال کړی وای، خو ته اوس دلته يې او دلته بايد له تا سره اسناد موجود وي".

"که زه اوس بيرته خپل غونډ ته ورشم، دوی به مي عمليات کړي او بيا به نو د ابد لپاره د جګړې په لمړۍ کرښه کي خزه يم". د ده پر دې خبره مي فکر وکړ.

زه يي وپوښتلم "ستا د خپل ځان لپاره دا خوښه ده، چي تر ابده په جبهه کي يې؟"

"نه".

"اوه، خدايه، له دې جګړې نه خو تر پزې راغلي يو!"

ما ورته وویل "راکښته شه او زما خبره په ځیر واوره! دلته لاندي، په یوه ډبره باندي خپل تندی ووهه، زه له هاخوا بیرته درباندي راګرځم او تا به له ځان سره روغتون ته بوزم.
الدو، موټر د سړک یوې ژۍ ته ودروه". موټر مو یوه څنګته ودراوه او له ده سره مو له موټره په راکوزېدو کي مرسته وکړل.

ده راته وویل "زه به همدلته تاسي ته سترګې په لار یم".
ده ته مي وویل "تر بیا ښې چارې". دی مو همدلته پرېښود او رهي شوو. له غونډ څخه یو میل لیري ولاړو، بیا له سیند نه پورېوتو. په سیند کي واورینې اوبه ډیري تیزې او په بېړه رواني وي. موږ اوس په دې پسي روان وو، چي په امبولانس کي رابار کړي ژوبل کسان پر دوو روغتونو باندي تقسیم کړو. څنګه چي مو ټپیان پر روغتونو تقسیم کړل، په بېړه زموږ په تمه ناست، ژوبل کس ته رهي شوو. لمړی له غونډ نه، چي حالت یې تر پخوا ډیر ناوړه شوی وو تېر شوو، بیا له پاتې شوو پوځیانو نه تېر شوو. لږ ورهاخوا مو د سړک یوه لور ته آسي امبولانس ولید. دوو نفرو هغه کول رنګ الوتی نفر چي زموږ په تمه ناست وو، ګاډۍ ته پورته کړي. هغوی د ده په لټه لټه پسي دلته رارسیدلي ول. زما له لیدو سره یې له هغه ځایه سر راته وښوراوه. خولی یې له سره لویدلې وه. پر تندي یې د وینې وچي شوې لکي له ورایه ښکاریدې. پزه یې ګرول شوي وه. پر وینې شوې ناحیه او وریښتانو باندي یې ګرد او غبار پرېوتی وو.

ما ته یې رانارې کړې "مشره، زما زخم ته وګوره، هیڅ ګټه یې ونه کړل. دوی مي اوس بیرته بیایې".

پنځه بجې به وي، چي خپلي کلا ته روارسېدم. شیبه وروسته د لمبېدو په نیت د موټرونو د پرېولو ځای ته ورغلم. ځان چي مي پاک کړ، بیرته کوټې ته راغلم. په پتلون او انګیا کي د خلاصي کړکۍ وه مخې ته کښېناستم او د ریپورټ په لیکلو مصروف شوم. د جګړې پیل ته دوې ورځې پاتې وې، زما دنده دا وه، چي امبولانسونه راسره واخلم او (پلاوا) ته ځان

ورسوم. کور ته مي هم له ډېره وخته د ځان په اړه کوم خبر نه و لیږلی. نن او سبا ته به مي کاوه. اخره اوبه له ورخه تېري شوې. البته کومه خاصه خبره هم نه وه، چي کورنۍ ځیني خبره کړم. په لیک کي مي یوازي دا ولیکل"زه ښه یم" او یو څو د جبهې تصویرونه مي ورسره ضمیمه کړل او امریکا ته مي ور خیر کړل. همدې بسنه کول. کیدای شوای دې تصویرو د خپل جالبوالي له امله په امریکا کي ځانته ډېره پاملرنه رااړولې وای. ریښتیا هم دا جبهه ډېره عجبه او غریبه وه، خو یوه خبره وه هغه دا چي دا جبهه د نورو، هغو جبهو په پرتله چي د اتریشیانو په وړاندي جنګېدې ډېره منظمه او ډسپلین پکښې زیات وو. اتریشی پوځ د دې لپاره جوړ شوی وو، چي د ناپلیون ګټلې خاوره له لاسه ورکړي. البته د هر ناپلیون. ما ارمان درلود چي د ناپلیون په څېر یو صف څیرونکی قومندان مو درلودلای، خو موږ د هغه پر ځای چاغ او بریالی قوماندان (جنرال لویجي کادورنا) او غنم رنګه، غټې غاړې او اوږده ږیره لرونکی (ویټوریو ایمانویل) درلود، چي پر ښي بازو یې د ډک اوسټا ټاپه وه، خو دی د یوه غټ جنرال پر ځای یو عادي سړی ښکاریده. ګڼ خلک په دې راضي ول، چي دی دي پاچا شي. دی ریښتیا هم د پاچا په څېر ښکارید. دی د پاچا کاکا او في الحال د دریم لښکر، سرلښکر وو. موږ په دوهم لښکر کي وو. په دریم لښکر کي د انګریزي پوځ څو یونیټو فعالیت کاوه. په میلان کي څو ځلي د دوی له ځینو پوځیانو سره مخ شوم. ښه اخلاق یې درلودل. په بدنه غټ، شرمیدوکي، منندوی او کوم څه چي به پیښیدل په ورین تندي به یې ورته ښه راغلاست وایه. ارمان مي کاوه چي کاشکي له انګریزانو سره وای. د دوی په یونیټو کي ډېر سهولتونه ول. البته که مي له دوی سره کار کولای زه به هم اوس په دې نړۍ کي نه وای. خو د امبولانس په برخه کي نه. هو ان په همدې د امبولانس په برخه کي هم. ځیني وختونه به خبرېدو، چي بریتانوي امبولانس چلوونکي وژل شوي. په هرصورت، زړه مي راته ویل چي نه مړ کېدم. البته په دې جګړه نه کي. له ما سره یې کومه شریکه نقطه نه درلودل. دغه جګړه ما ته په فلمو کي د جګړې په څېر ښکارېده، خو له ځان سره به مي ویل چي کاشکي دا جګړه ختمه شي. شوني وه چي جګړه سږ دوبی پایته

ورسيږي. کيداى شي اتريشيان ماته وخوري لکه د نورو جګړو په څېر. په دې جګړه څه شوي وو؟ ټولو ويل چي فرانسويان فارغه شوي. ريناڵډي يوه ورځ راته وويل"فرانسويانو بغاوت کړى او اوس پوځيان د پاريس په لور روان دي". پوښتنه مي ترې وکړل چي څه وشول؟ راته ويې ويل " اوه، هغوى يې مات کړل." غوښتل مي چي اتريش ته ولاړ شم، خو چي جګړه نه وي. غوښتل مي تور ځنګله ته ولاړ شم. غوښتل مي چي د هارتز غرونو ته ولاړ شم، خو هارتز غرونه بيا چيري ول؟ جګړه اوس په کارپات غرونو کي روانه وه. په هرصورت خوښه مي نه وه، چي هلته ولاړ شم. خو شوني وه چي ښه هم واى. غوښتل مي چي وه اسپانيا ته ولاړ شم، خو همالته هم جګړه وه. لمر ورو ورو کښته کېده، ورسره يخ زياتېده. نيت مي وکړ چي د ماښامنۍ خوړلو وروسته به د مس کاترين بارکلي ليدو ته ځم. په زړه کي مي ويل، خداى دي وکړي چي په روغتون کي وي. په فکر کي مي راوګرځېدل، کاشکي په ميلان کي راسره واى. په کووا کي مو ډوډۍ خوړلې واى او بيا ماښام د ويامنزوني له لارې پر وياله پوربوتي واى او له هغې سره يوځاى هوټل ته تللى واى. کيداى شواى دې زه د خپل وژل شوي ملګري پر ځاى فرض کړى واى. دواړه په ګډه هوټل ته ورننوتي واى، د هوټل په دروازه کي ولاړ چوپړوال، له سر څخه خولۍ ايسته کړي واى. زه د هوټل د کوټو وه مسؤل ته ورتېر شم، له هغه څخه کيلۍ واخلم، کاترين له لفټ سره زما انتظار کوي، بيا په ګډه لفټ ته ورپورته شو. لفټ ورو ورو لوړ ځي او له هر منزل سره يو وړوکى اواز باسي. بيا زموږ منزل راورسيږي او هلک د لفټ دروازه خلاصه کړي. له لفټ نه راووزو او په دهليز کي روان شو. کيلۍ راوباسم، قلف ته يې ورداخله کړم او دروازه خلاصه شي. دواړه په ګډه کوټې ته ننوزو. زه ټليفون راپورته کړم د يوه بوتل (کاپري) او په يوه نصواري رنګه سطل کي د يخي د راوړلو اډر ورکړم. شيبه وروسته په دهليز کي د راروان خادم د پښو ږغ او د يخي کړپې چي له سطل سره ټکر کوي واورم. دى دروازه وټکوي زه ورته ووايم مهرباني وکړئ، همالته يې له دروازې سره يې کښېږدئ. ځکه چي موږ به د ګرمۍ له امله کالي ايسته کړي وي. کړکۍ به خلاصي وي، بهر د بامو

www.nowd.org

پر سر به توتکیانې الوزي، بیا د خلاصي کړکۍ لور ته ورتېر شم، شوپرکان د بام پر سر او د ونو له پاسه په ښکار بوخت وي. موږ دواړه د کاپري په څيښلو بوخت يو او د میلان په گرمه شپه کي هره خواته مینه خپره وي. دا هغه څه وه چي باید همداسي وای. اوس مي باید په بیړه ډوډۍ خوړلي وای او د کاترین وه لیدو ته ورغلی وای.

پوځیانو په خوړنځای کي خورا زیات مجلس کاوه. ما هم ځکه نن شپه شراب وڅیښل چي وروړگلوي نوره نه وه، خو دومره هم نه چي له پادري سره مي د ایرلنډ د لوی اسقف په اړه له بحث نه واچوي. هغه یو شریف شخصیت ښکاریده، په اخلاقي لحاظ مي داسي وښودل چي زه په هغه ناانصافیانو او کړولو چي ما د یوه امریکایي په صفت برخه پکي اخیستې خبر یم. ځکه له دومره زیات وضاحت وروسته چي هرڅه د سوءتفاهم له امله رامنځته شول، نزاکتاً ښه راته ښکاره نه شول چي ووایم زه په هیڅ نه یم خبر. د ده نوم مي په نظر ښه راغلی. دی په اصل کي د مینیسوټا، ښکلی نوم یې راته، ایرلنډ مینیسوټا، ایرلنډویسکوسین، ایرلنډمیشیګان. هغه څه چي ښکلا یې نوره هم زیاتول هغه د Islandپه څېر د ده د نوم تلفظ وو. نه دا هم نه وو. له دې پرته یو بل څه وو. هو، پلار. هو همدا پلار صحیح وو. پلار. نه پلار هم نه. په هرصورت، همدا پلار سم وو. تاسي په دې اړه تر ما ډیر پوهیږی. پلار. پادري ښه وو، خو مړاوی وو. افسران نه د دین وه نه د دنیا. پاچا هم ښه وو، خو سست غړانده وو. شراب ناوړه ول، خو خوندور ول، همدوی د غاښو خانه ورخرابول او په تالو پوري نښتل.

روکا "پادري یې یې فرانسه کي کوټه قلف کړ. لامل یې دا وو چي د ده پر سړي باندي د درې سلنه گمرکي محصول د وهنې تور وو. که دلته وای هیڅکله به زنداني شوی نه وای. د پنځه سلنه وهني تور یې رد کړ او ځان یې ناگومانه کړ. دا واقعه بیا په (بیزر) کي وشول. زه همالته وم، د اخبار په وسیله د ده له زنداني کیدو خبر شوم. بیا زندان ته د ده لېدو ته ورغلم او دا یو ښکاره حقیقت وو چي اسناد ده غلا کړي ول".

ريناللډي "زه د دغه کيسې پر يوه لفظ باندي هم باور نه لرم".

روکا "چي څنګه ستا خوښه ده، البته دا هرڅه زه د پادري لپاره وايم. ډېر معلوماتي وه. دی پادري دی، يوڅه اخذ به ترې وکړي".

پادري مسکی شو او وې ويل "ادامه ورکړئ، زه ورته غوږ يم".

"البته ټول اسناد مدنظر نه دي نيول شوي. خو درې سلنه اسناد او ځيني نور محلي توورونه چي زما هېر دي، ټوله پر پادري باندي ول. لنډه دا چي وه زندان ته ورغلم اصلي خبره دلته ده! د پادري کوټې ته ورغلم داسي لکه زه چي اقرار کوم، ورته ومي ويل: پلاره ما ته بخښنه وکړه. ځکه چي تاسي ګناه کړې!".له دې خبرې سره ټولو وخندل.

پادري پوښتنه ځيني وکړل "هغه څه درته ويل؟". روکا ځان ناګومانه واچاوه او ټوکه يې راته تشريح کړل. "په باريکۍ باندي دي سر خلاص شو؟" خندونکې ټوکه وه، په شرط د دې که څوک په پوه شوي وای. زما جام يي بيا راډک کړ. ما د هغه انګليسي سرباز کيسه ورته وکړل چي تر شاور لاندي يې ودرولی وو او لمبېده. شيبه وروسته تورن د يوولسو چکيانو او يوه هنګري تبعه فرقه مشر کيسه وکړل. له څو جام وهلو وروسته مي د هغه سپاره کيسه ورته وکړل چي يوه سکه يې پيداکړې وه. تورن هم دې ته ورته يوه کيسه د ډوچي په اړه وکړل چي د شپې به خوب نه ورتلی. موږ لا خپلې غورې کولې، چي پادري پاڅېد او ووت. دوی ته مي د هغه سوداګر کيسه وکړل چي سهار پر پنځه بجې به وه مارسيلي ته چي ښه توند باد به وو، راته. جګړن زه مخاطب کړم"ما اورېدلي چي تاسي شراب څښلي." خو ما يې له منلو انکار وکړ. زما له انکاره وروسته يې راته وويل په باکوس دي مي قسم وي، چي زه به يې معلوموم چي دا خبره ريښتيا ده که دروا‌غ؟ ما ورته وويل، نه په باکوس به قسم نه راکوې. جګړن راغبرګه کړل هو، په باکوس قسم درکوو. بيا يې وويل "ته بايد له باسي، فليپو او وينسزنا سره پياله په پياله او ګيلاس په ګيلاس سيالي وکړې". باسي چي خپل نوم واورېد وې ويل"نه. زه تر سيالی تېر يم. زه اوس لا تر ده دوه چنده نشه يم". ما ورته وويل

چي دا ټوله هسي چټيات او درواغ دي. باکوس يا بل يو، فليپو وينسينزا، باسي يا باسي فيليپو وينسينزا، لنډه دا چي يوه لا هم يوغړپ شراب نه دي څښلي. په هر صورت د هغه نوم څه دی؟ بيا يې پوښتنه را نه وکړل چي زما نوم فريدريکو انريکو دی که انريکو فريدريکو؟
ورته ومي ويل هر يو چي دي په نظر ښه درځي. باکوس د ميدان پرېښودو اجازه نه راکول. جګړن هم زموږ ګيلاسونه له سرو شرابو راډک کړل. نيم ګيلاس چي مي کورت کړ، نور مي نو بس کړه. په ياد مي وه، چي چيري بايد ولاړ شم.
ورته ومي ويل "باسي ګټونکی دی، باسي نسبت ما ته پياوړی دی. زه ځم له خيره".

رينالډي وويل "ريښنتيا هم، باسي ګټونکی شو. هنري، له يو چا سره د ملاقات ژمنه کړې. زه يې په هر څه خبر يم".

"ما ته د تګ اجازه راکړئ".
باسي وويل "يوه بله شپه چي کله دي طبعيت سم وي، له خيره سيالي کوو". پر اوږه يې وټکولم. پر مېز څو لګيدلي شمعې پرتې وې. افسران ټول خوشاله او خندان ول.

ما ورته وويل "ښاغلو، ښه شپه ولرئ!"

زه او رينالډي دواړه دباندي راووتو. په لار کي يې مخ راواړاوه او مخاطب يې کړم"زما په نظر د نشي په حالت کي هلته ستا ورتګ ښه نه دی. چي نشه نه وای ښه به وو".

ورته ومي ويل "رينالډي ريښنتيا درته وايم، نشه نه يم".

"د قهوې يو څو دانې وژووه، ګټه لري".

"فکر نه کوم، دومره ګټه دي ولري لکه ته چي وايې".
"زه به يو څه درته راواخلم. ته درروان شه". له يو ډک موټ پخ شوو د قهوې له دانو سره راستون شو.

www.nowd.org

“واخله دا وژووه او ورځه خداي پاک دي مل شه”.
ورته ومي ويل “باکوس”.
“زه به درسره ولاړشم”.
“زه رګ روغ يم. په ما هيڅ نه دي شوي”.

زه او دی په ګډه روان وو. په ښار کي پر يو ځو واټو راتېر شوو. کله چي د انګرېزانو د کلا سړک ته راورسېدو، ريناليډي ما ته وويل ” ښه وخت او ښه شپه ولرې”.
ما ورته وويل “ته هم ښه شپه ولرې. که دي زړه وي، ته هم راسره تلای شې”.

سر يې وښوراوه او وې ويل “نه. زما ساده لوبې خوښيږي”.
“قهوې ښه خوند وکړ. مننه”.
“په ملګرتيا کي دا هيڅ نه دي. بيا هم هيڅ نه”.

پلی پر سړک باندي روان شوم. د لارې په اوږدو کي د ولاړو ونو اوږده قطارونه ښه منظم او مرتب ول. په تګ تګ کي مي شا ته راوکتل، ريناليډي ولاړ وو، راته کتل يې لاس يې رته ښوراوه.

د کلا په مېلسمتون کي د کاترين په انتظار کښېناستم. په دهلېز کي مي د يوه راروان شخص د پښو کړپهارې تر غوږو شو، له چوکۍ نه راولاړ شوم، خو هغه کاترين نه، بلکي مس فرګوسن وه. “سلام. کاترين نن ماښام له تاسي سره د لېدو څخه معذورت غوښتئ”.

“ډېره بخښنه غواړم، د روغتيا په هيله يې يم”.

“لږ مريضه غوندي ده”.
“زما معذورت ورته ورسوئ”.

“سمه ده، ولي نه”.
“سبا له خيره به يې ملاقات ته راشم، که څنګه؟”

"سمه ده. فکر کوم ښه به وي".
ما ورته وویل "ډیره مننه، ښه شپه ولرئ".

د کلا له دروازې چې راووتم ځان مي یوازې او تش لاسی احساس کړ. فکر مي کاوه چې له کاترین سره به له کومې ستونزې پرته ووینم. په اول کي څه نشه غوندي شوی وم او نژدې وو، چې له کاترین سره د لېدو ژمنه مي هېره شي، خو کله چې ورغلم او دا مي ونه لیدل ځان مي یوازې او تش لاسی احساس کړ.

اتم فصل

راروانه غرمه خبر شوو، چې ماښام به د سیند پر هاغاړه حمله کیږي. زموږ دنده دا وه، چې له څلورو موټرونو سره مو ځانونه همالته رسولي وای. د حالاتو په اړه هیڅ چا څه نه شوای ویلای، خو د ټولو په څېرو کي هیله مندې له ورایه ښکارېده. زه په لمړي موټر کي سپور شوم، څنګه چې د انګریزانو د کلا دخولي دروازې ته راورسېدو، موټروان ته مي د موټر د درولو وویل. هغه نور درې موټرونه ولاړل. زه راکوز شوم، موټروان ته مي وویل چې که په کورمونز چوک کي تر هغوی پورې ور ونه رسیدې، نو بیا ما ته تم شه. زه په بیړه له سړک نه واوښتم، روغتون ته ولاړم او د کاترین پوښتنه وکړل.

"هغه اوس مصروفه ده".
"زه یو دوې خبرې ورته کوم، ډیره مي پکار ده".

پیاده یې پسي ولیږه، هغه له هاخوا له کاترین سره یوځای راستون شو.

ما ورته وویل "زه دلته ستا د احوال اخیستو لپاره تم شوم. دوی راته وویل چې تاسي اوس مصروفه یاست، خو ما ورته وویل چې محضي یو دوې خبرې ورسره لرم".
کاترین "اوس ښه یم، فکر کوم چې تېره ورځ ګرمې زور راباندي کړی وو".

“زه نو، نور در نه ځم”.

“زه به دي تر دروازې بدرګه کړم”.

دباندي مي وپوښتل “تاسي خو به ښه یاست؟”

“هو، ګرانه. نن شپه راځې؟”

“نه. پلاوا ته ځم، همالته د جګړې شونتیا شته”.

“جګړه؟”

“فکر نه کوم، چي دومره د پام وړ به وي”.

“څه وخت بیرته راستنیږې؟”

“سبا له خیره”.

له غاړې څخه د یو څه په راخلاصولو بوخته شول او زما په لاس کي یې یو شی راکښېښود. کاترین “دا د روحاني مشر، انتوني نخښه ده. او سبا له خیره بیا راشه”.

“ته کاتولیکه نه یې. همداسي نه ده؟”

“نه. خو داسي ویل کیږي چي د روحاني مشر، انتوني نخښه ډیره ګټوره وي”.

“ستا لپاره به یې له ځان سره وساتم. د خدای په امان”.

کاترین “نه. دخدای په امان مه وایه”.

“سمه ده”.

“بې احتیاطي مه کوه. ډیر محتاط اوسه. نه! دلته مي نه شې ښکلولائ”.

“سمه ده”.

شاته مي راوکتل، په زینو کي ولاړه وه، لاس یې راته وښوراوه، ما خپل لاس ښکل کړ او د دې لور ته مي ونیو. بیا ځلي یې لاس راته وښوراوه، زه تر سړک واوښتم امبولانس ته ورپورته شوم او په حرکت مو پیل وکړ. د روحاني مشر، انتوني نخښه په یوه وړوکي

اوسپنیز بکس کي پرته وه. بکس مي خلاص کړ او د روحاني مشر، انتوني نخښنه مي په لاس کي کښېښوده.

 موټروان "دا د روحاني مشر، انتوني نخښنه ده؟"
"هو".

بیا یې وویل "له ما سره هم یوه دانه شته". ده خپل ښی لاس له سټرینګ څخه راایسته کړ او د پتلون یوه غوټه یي خلاصه کړل. او ګردن بند یي د کالو له دننه راوایستی.
"ویني یې؟"

ما خپله نخښنه په بکس کي واچول او د سرو زرو ځنځیر مي یې د مخ په جیب کي کښېښود.

"ته یې نه په غاړه کوي؟"
"نه".

"چي په غاړه یې وځړوې ښه به وي، د همدې لپاره دی".
ما ورته وویل "سمه ده". د سرو زرو د ځنځیر بند مي خلاص کړ او په غاړه مي وځړاوه. نخښنه مي پر کالو سربیره راځړېده، د کالر غوټه مي خلاصه کړل او لاندي مي وځړاوه. په لاره کي به ځیني وختونه راجګیده، خو ورو ورو ورسره عادي شوم. کله چي ټپي شوم، راڅخه ورک شو، چي بیا مي تر ننه ګړی ونه لید. کیدای شوه، چي یو چا دي روغتون ته وړی وي.

پر پله په بیړه روان وو او ډیر ژر مو د هغو موټرونو، ګرد ولید چي له موږ نه مخکي روان ول. نور نو سړک راتاوېده، د سړک پر ګولایې باندي مو درو موټرو ته وکتل، ډیر وړوکي معلومېدل. اوس د ونو په مینځ کي روان ول او له ټیرو څخه یې ګرد آسمان ته پورته کېده. هغوی مو هم په لږ وخت کي راتینګ، ځیني راتېر، پر سړک راتا او په پاس د تپو په لمنو کي روان شوو. د موټرونو په کاروان کي موټر چلول ښه وي، په شرط د دې

چي موټر دي لمړی وي. زه شاتني سيټ ته واوښتم او د شاوخوا په منظرو بوخت شوم. د تپو په لمن کي د سيند له ژۍ سره څنګ په څنګ روان وو، څنګه چي سړک غرنی لړی ته ورداخل شو ځان مو د دنګو غرونه په منځ کي وليد؛ ليري په شمالي اړخ کي د غره پر لوړه څوکه سپينه واوره اوس هم پرته وه. شاته مي راوکتل درې موټرونه راپسې ول، خو ګردجنه او له غبار څخه ډکه فاصله يې په مينځ کي واقع وه. د بار کچرو تر يوه اوږد قطار راتېر شوو. ځاروانان يې چي رومي خولۍ يې په سر کړي وې، په خوا کي ورسره روان ول. دوی د برساګليري غونډ څخه ول.

له کچرو پرته پر سړک بل څه نه ول. موږ پاس په تپو کي نور هم وړاندي ولاړو او وروسته د غونډۍ په لمن کي پر يوه سړک باندي، چي وه يوې درې ته، چي په مينځ کي يې سيند تېر شوی وو، روان شوو. د سړک دواړه اړخونه په ونو پوښل شوي ول. په ښي اړخ کي مي د ونو له منځه د سيند رڼې، صافې او په بېړه رواني اوبه وليدې چي پر ډبرين بستر باندي له شړهاري سره مخ ته رواني وې. په سيند کي د اوبو سطحه ټيټه وه. په کوچنيو ويالو کي رېګ او وړوکي ډبرې له ورايه ښکارېدې او ځيني ځايونو کي به پر ډبرو خپرو شوو اوبو ځلا او پړکا کول. د سيند له ژۍ سره ژور حوضونه ول. اوبه يې د اسمان په څېر تکې شنې وې. د سيند له پاسه يو ډبرين پل پروت وو، چي له سړک نه بېليدونکې د اورګاډي کرښه پرې ودانه وه. له کليوالي کورو نه چي د دېوالو له پاسه يې د ناک د ونو ښاخلې راځړېدې او له کروندو نه چي ټيټ دېوالونه يې ول، تېر شوو.

په دره کي له ښه مزل وروسته بيرته تپې ته ورپورته شوو. سړک د شاه بلوط ونو په ځنګله کي ځوځلي ښه ژور پورته او کښته تللی وو او په پای کي يو لاس کيده. له پاس څخه مي لاندي راوکتل د لمر وړانګې، چي تر ليري ليري پورې تلې او سيند، چي د دواړو پوځونو تر مينځ حايل وو، وليد. پر تازه جوړ شوي سړک نور هم وړاندي ولاړو. شمالي اړخ ته مي وکتل، دوې خړې غرنی لړۍ مي تر سترګو شوې، چي پر څوکو يې د واورې سپين څادر پروت وو. د لمر وړانګې نيغې پر واوره نښتې چي ډېر ښه خوند يې کاوه. څنګه

چي نور هم وړاندي ولاړو، په یوه دریمه غرنۍ لړۍ ورننوتو، د غره دغه لړۍ تر دې نورو غرو دنګه، واورینه، سپینه او ډارونکي کړلېچونه یې درلودل. د سترګو له دیده خورا لیري، یوه بله لړۍ معلومېدل، خو د چا باور نه کېده، چي هغه دي په ریښتیا هم وجود ولري. هغه غرونه ټول د اتریش په خاوره کي ول، خو موږ له دې غرنیو لړیو نه بې برخي وو. وړاندي د سړک په ښي اړخ کي مي یوه ګولایي ولیدل او راته معلومه شول، چي سړک د ونو له مینځه تیریږي. پر سړک له پوځیانو، ګاډو او کچرو سره چي غرنۍ او درنې وسلې پرې بار وې، مخ شوو. له موږ نه ښه لاندي، سیند او په اوږدو کي یې د اورګاډي پټلۍ، زوړ پل او د تپې په لمن کي بهاند سیند معلومېده. ټاکل شوي وه، چي د ښار ټول مخروبه کورونه به په خپل کنټرول کي راولو.

تقریباً ماښام وو، چي لاندي راغلو. له دې نه وروسته پر عمومي سړک باندي، چي څنګ ته یې سیند بهېده رهي شوو.

نهم فصل

په ټانټو پوښل شوي سړک باندي ګڼه ګونه زیاته وه. د سړک دخولي اړخ خاص د یوه سرکس یا هم د پخوانیو زمانو یوه کلي ته پاتېده. په ټانټو پوښل شوي سړک باندي ورو ورو وړاندي روان وو، له دې سړک څخه له وتو وروسته یوې سرخلاصي فضا ته چي د اورګاډي پخوانۍ تمځای وو، راووتو. سړک د سیند تر ژۍ کښته وو. د لارې اړخونه ټول سوري سوري او غار شوي ول، خو دې غارو د خزو کار کاوه، یعني ټول له پلي پوځیانو ډک ول. لمر ورو، ورو کښته کیده. په موټر کي مي د اتریشیانو څارونکي بالونونه تر سترګو شول، چي د تپو له پاسه یې درولي ول. د لویدونکي لمر وړانګې پرې لګیدې. موږ خپل موټرونه د خښتو له بټیو سره په څنګ کي ودرول. داښونه او ځیني نور ژوور غارونه یې د سیار روغتون په توګه تیار کړي ول. درې ډاکټران وو، چي درې واړه یې زما شناخته

www.howd.org

وه. له جګړن سره مي يو څو شيبې باندار وکړ. د خبرو په جريان کي راته معلومه شوه، چي زموږ دنده څه وخت پيليږي؟ زموږ دنده دا وه، چي دلته به مو ژوبل پوځيان موټرونو ته اچولای، بيا به د هماغه په ټانتو پوښل شوي سړک له لارې عمومي سړک ته وتلای او بيا به مو له لړۍ سره نژدې ژوبل پوځيان وه روغتون او نورو امبولانسو ته په لاس ورکولای. جګړن هيله وښوده، چي سړک به نه بنديږي. دغه سړک يو طرفه وو. سړک يې ځکه په ټانتو پوښلی وو چي له سيند څخه ورهاخوا د اتريشيانو تر حملې لاندي وو. موږ همدلته په بټۍ کي د مشين ګڼو او ټوپکو له ډزو نه په امان ناست وو. پر سيند باندي يو مړژوانده پل پروت وو، خو پرېکړه شوې وه، چي د جګړې د پيل په شيبو کي به يو بل نوی پل د سيند له پاسه ړدي، او پوځيان به د سيند هاخوا ته پرې پوريوزي. جګړن يو کوتاه قده سړی وو، لوړي خوا ته تاو شوي بريتونه يې درلودل. د ليبيا په جګړه کي يې هم ګډون کړی وو او ده ژوبلو دوه پټۍ يې اخيستې وې. ده ژمنه راسره وکړل، چي که راسپارل شوې دنده په سم ډول مخته ولاړه شي نو د مډال په اخيستو کي به کومه شبهه نه وي. دی په دې خپله خبره کي صادق وو.

جګړن ته مي وويل "که مو يوه خزه راکړه، مهرباني به مو وي. يو عسکر راسره وليږه چي راويي ښيي." زه له عسکر سره رهي شوم، يوه مناسبه خزه يې راته په ګوته کړل. د موټروانانو په زړه ولګيدل. موټروانان مي په خزه کي پرېښوول او زه بيرته جګړن ته ورغلم. جګړن د له دوو نورو افسرانو سره يوځای د څيښاک ست راته وکړ. (رم) مو وڅيښل. ډير ښه خوند يې وکړ. دباندي تياره په خپرېدو وه. د جګړې د پيل په اړه مي پوښتنه ځيني وکړل. راته وې ويل، د تيارې له خپرېدا سره به پيل شي. له دوی نه راپاڅيدم او موټروانانو ته راغلم. دوی يو له بل سره ښه تود باندار اچولی وو. زما له ورتګ سره ټول چپ شول. دوی ټولو ته مي يوه يوه قوطۍ مقدونيايي سګرېټ ورکړل. تر څکولو وړاندي يې وه پيچلو ته اړتيا درلودل. منيرا ليټر ولګاوه او پر ټولو يې وګرځاوه. لټير خاص

د موټر د فیات په شان ښکاریده. کوم څه چي مي بهر اوریدلي ول، هغه مي وه دوی ته هم واورول.

پاسیني وویل "په لار کي مو پوستې ونه لیدې، ولې؟"
"له ګولایي سره په څنګ کي وې".

مانیرا "کیدای شي، پر سړک له ډېرو کړاوو سره مخ شو".
"اتریشیان به مو هم ښه په آساني ایله نه کړي!"

"کیدای شي په توپونو مو هرکلی ووایي".
"بریدمنه ډوډۍ څه وخت خورو؟ که جګړه شروع شول، فکر نه کوم چي بیا دي د ډوډۍ خوړلو موقع پیدا کړو".

ما ورته وویل" زه به یې اوس معلومات در وکړم".
"یعني موږ دلته کښېنو او شاوخوا نه شو ګرځیدلای؟"

"فکر کوم چي که همدلته پاتي شئ، ښه به وي".
زه بیرته د جګړن خزې ته ورغلم. همالته د ده له خولې نه خبر شوم چي ګرځنده اشپزخانه به هم په څو شیبو کي راورسیږي او موټروانان به خپله حصه ځیني واخلي. دا یې هم راته وویل چي که دوی لوښي نه لري، موږ به یې په قرض ورکړو. ما ورته وویل فکر کوم چي دوی له ځان سره خپل لوښي راوړي. بیرته وه موټروانانو ته راستون شوم او ورته ومي ویل چي څنګه ډوډۍ راورسیږي، دوی ته به هم ورکول شي. منیرا وویل" خدای دي وکړي چي د جګړې له پیلیدا وړاندي راورسیږي". زما تر تګه پوري خاموشي خپره وه. هغوی ټوله مستریان ول او له جګړې یې کرکه کول.

زه دباندي د موټرانو د حال و احوال اخیستو او حالت معلومولو لپاره راووتم، بیرته خزې ته راغلم او له څلورو موټروانانو سره کښېناستم. موږ پر ځمکه ناست وو، شاګانې مو دېوال ته

www.hewad.org

تکیه کړي وې او سګرېټ مو څکول. اوس نو تقریباً تیاره شوي وه. مځکه تودوښي او وچه غوندي وه. ورو مي پر دیواله باندي اوږې تکیه کړې، اوږد وغځېدم او د ارام ساه مي واخیستل.

ګاووزي وویل "لمړی څوک جګړه پیلوي؟"

"برساګلیریا[6]".

"ټوله برساګلیریا؟"

"فکر کوم، همداسي به وي".

"که واقعاً ښه سمه جګړه وي، نو بیا خو موږ کافي شمېر پوځیان دلته نه لرو".

"زما په اند دغه جګړه د جګړې له اصلي ډګره د دښمن د پام اړلو لپاره ده".

"برساګلیریا خبر دي چي څوک حمله کوي؟"

"فکر نه کوم".

مانیرا "فکر نه کوم چي خبر دي وي. که خبر وای جګړه یي نه کول".

پاسیني "هو ولي نه، خو برساګلیریایان ټول بي عقلان دي".

ما پسي ورغبرګه کړل "نه دوی زړور او په عین حال کي ښه نظم او اداره هم لري".

"هغوی په بدنه غټ، قوي او روغ رمټ دي، خو په عین حال کي بي عقلان هم دي".

مانیرا "ګراناتیریا[7] ډېر قدبلنده دي ". دا یوه ټوکه وه، چي ورسره ټوله په خندا شول.

"بریدمنه، ته په هغه وخت کي موجود وې، چي هر لسم سړی به یي قتل کاوه؟"

"نه".

---

[6] دا د ایټالیا خاص ځواکونه دي چي په ۱۸۳۶میلادي کال کي رامنځته سول. دوی پر خپلو خولیو باندي بڼکي لګولي وي.

[7] دا د ایټالوي پوځ یو غونډ یا ټولی ده. د دې غونډ عسکر

www.howd.org

“دا ريښتيا دي. ټوله يي ليک قطار ودرول بيا يي هر لسم سړی راتينګ کړ، ټوپکوال راغلل پسي ويي ويشتل”.
پاسيني “ټوپکوال!”. پر مخکه يي ناړي تو کړې. بيا پسي زياته کړل.

“خو هغه شپږ فوټه ګريناتيران به جګړه ونه کړي”.

مانيرا “که ټوله له جګړې لاس په سر شي، معلومه خبره ده، چي جګړه به پايته ورسي”.

“اصلي خبره داسي نه وه، بلکي هغوی له بيرې او ډار څخه جګړه نه شوای کولای. افسران يي ټوله له شريفو کورنيو څخه ول”.

“يوه سر پرکمشر مشر خو دوه افسران چي له خزې څخه دباندي وه جګړې ته نه راوتل ځای پر ځای يې وويشتل”.

“خو ځيني عسکر بهر راووتل”.

“هغه چي وتلي وه، هغه يې پر ليکه نه وه درولي”.

پاسيني وويل “د ټوپکوالو له لاسه يو وژل شوی نفر، زموږ د ښار وو. ډير جګ او ښه هوښيار ځوان وو. ګرده عمر يې په روم کي تېر کړی وو. همېش به له نجونو سره وو، مدام به له ټوپکوالو سره ګرځېده.” مسکی شو او بيا يې وويل “اوس يي هر وخت د کور په دروازه کي يو پيره دار ولاړ وي، هيڅوک حق نه لري چي له پلار، مور يا هم د کورنيو له نورو غړو سره يي وګوري. پلار خو يې له ټولو ټولنيزو حقوقو هم بي برخي شوی. ان رايه هم نه شي ورکولای. نور يي نو قانون هم دفاع نه شي کولای. اوس هر څوک کولای شي چي د کور شيان او سامانونه ځيني واخلي”.
“که له دوی سره د دې ډول عکس العمل ښېره نه وي، ټول به جګړې ته شا کړي”.

“ولي؟ آلپیان به د جګړې اور بل وساتي. اجیر پوځیان او ځیني برساګلیریایان به هم همدغسي ناست نه وي”.

“خو برساګلیریایان هم وتښتېدل، اوس دوی هڅه کوي چي دا هرڅه هېر کړي”.

پاسیني په پیغور وویل “مشره، تاسي باید وه داسي خبرو کولو ته ځوک پرېنږدئ”.

ما ورته وویل “پوهیږم چي تاسي څه وایاست. خو تر کومه چي موټران ښه چلوئ او ستاسي چلند ښه وي........ ”.

“لنډه دا چي باید په دومره لوړ اواز ونه ږغیږو، چي نور افسران زموږ خبرې واوري.” مانیرا زما خبرې بشپړي کړې.

ما ورته وویل “فکر کوم چي نور نو باید له دې جنګ جګړو څخه لاس واخلو. البته که یو اړخ له جګړې لاس واخلي، جګړه پایته نه رسیږي، خو حالت او اوضاع تر دې هم ناوړه کیدای شي.”

پاسیني جدي شو “حالت له دې ناوړه کیدای نه شي او بله دا چي له جګړې ناوړه بل هیڅ شی نشته”.

“شکست ناوړه دی".

پاسیني بیا په جدي انداز وویل “دغه نظریه ما ته قابل قبول نه ده. شکست یعني څه؟ یعني کور ته تګ”.

“دوی دي په تعقیب پسي راځي. کور درڅخه غصبوي او په پای کي به خپل د کورنۍ غړي هم له لاسه ورکړې”.

پاسیني "زه ستا له نظر سره مخالف یم. غالب پوځ نه شي کولای له هر چا سره داسي وضعه وکړي. هر یو پوه شه، خپل یې کار. هر یو دي خپل ورونه او خویندې په خپل کور کي محفوظه کړي".

"په دار به دي وځړوي. فاتح پوځیان به ستا په لټون ستا کور ته درشي او بیا ځلي به عسکر شې، هغه هم په پلي پوځ کي، نه په امبولانس کي!"

"د ټولو خلکو په دار ځړول ناشونی کار دی".

مانیرا "یرغلګر ځواک په ټولو خلکو جبري عسکري نه شي کولای. که بالفرض داسي وشي، په لمړی جګړه کي به ټول وتښتي".

"لکه د چیک خلک".

"زه فکر کوم چي تاسي تراوسه د مغلوبه کیدو خوند نه دی څکلی، ځکه نو فکر کوئ، چي مغلوبېدل ښه دي".

پاسني وویل "بریدمنه، زه پوهیږم چي موږ ته مو خبرو کولو چانس راکړئ. غوږ شه. له جګړې ناوړه شی په دې نړی کي بل نشته. موږ د امبولانس موټروانان یې د ناوړه والي اندازه نه شو لګولای! خو کله چي عام ولس د جګړې په ناولتیا خبر شي، بیا یې مخه نه شي نیولای، ځکه که یې د مخي ډب کولو هڅه وکړي، لیونیان کیږي. داسي خلک هم شته چي هیڅکله یې په ناولتیا نه پوهیږي. داسي پوځیان هم شته چي له مشرانو څخه ډاریږي، همدا د دوی له لاسه د جګړې اور بل دی".

"پوهیږم چي جګړه ښه نه ده، خو موږ یې باید مخه ډب کړو".

"جګړه نه ختمیږي، جګړه پای نه لري".

"ولي؟ هره جګړه یو پای لري".

www.howd.org

پاسيني سر وښوراوه.

"جګړه په بري پايته نه رسيږي. څه پروا لري که موږ سان ګبريل ونيسو؟ څه به وشي، که موږ مونافالکانو فتح کړو؟ که مو دا ګرده ښارونه ونيول، بيا به چيري يو؟ نن مو هغه ليري غرونه وليدل؟ تاسي فکر کوی چي دا ټوله به موږ ونيسو؟ البته په هغه صورت کي چي اتريشيان جګړه بس کړي. يو اړخ بايد جګړه بس کړي. موږ يې ولي نه بس کوو؟ که دوی ايټاليې ته راښکته شي، ستړي به شي او بيرته به خپل هيواد ته ستانه شي، خپل هيواد او خپل جاګيرونه لري. خو نه ددې هر څه پر ځای جګړه ده".

"ته خو ډير ښه نطاق يې".

"موږ دماغ لرو. فکر کوو. يو څه ويلای شو. موږ بزګران او ناپوه نه يو. مستريان يو. خو بزګران تر موږ ښه دي ځکه چي وه جګړې ته زړه نه ښه کوي. له جګړې څخه د ټولو کرکه کيږي".

"د هر هيواد اداره کولو لپاره يوه اداره موجوده وي. په تاسف زموږ په هيواد کي همدا اداره کمزورې ده. نه په څه پوهيږې او نه به په پوه شې، نتيجه يې دا شول، دا دی موږ اوس په جګړه ايز حالت او جګړه کي ښکېل يو".

"ډيری حکومتي چارواکي د همدې جګړې له لارې پيسي ګټي!"

پاسيني وويل "ګرده داسي نه دي. دوی بيخي بې عقلان دي، له دې څخه دوی ته هيڅ شی په لاس نه ورځي، دا هرڅه د خپل بې ځايه ضديت لپاره کوي".
مانيرا " نور يې بس کړئ. موږ نه بايد د بريدمن وه مخي ته دا ډول خبري وکړو".

ګاووزي "د ده هم زموږ باندار خوښ دی. که يې خوښ نه دی، نو خپل هم نظره به ځيني جوړ کړو".

مانیرا "خو د اوس لپاره باید دا هر څه بس کړو".

ګاووزي "مشره ډوډۍ څه وخت خورو؟"

ما ورته وویل "زه به دباندي ورشم او معلومات به یي وکړم". ګوردیني هم پاڅید او بهر راسره ووت.

"بریدمنه زه کومه مرسته درسره کولای شم؟ ستاسو په درد خوړلای شم؟"

په دې څلورو واړو موټروانانو کي دی غلی وو.

ما ورته وویل "که دي خوښه وي راځه، په ګډه به ولاړ شو او معلومات به یي وکړو".

دباندي اوس بشپړه تیاره خپره شوي وه، خو لویو او غټو لټون یا سرچ څراغو هر څه روښانه کړې ول. لوی لوی لټون څراغونه پر غټو موټرونو باندي ټرل شوي وه. د شپې چي به کله څوک د جګړې له کربښې سره نژدې تیرېده نو که به موظفو عسکرو رڼا پرې واچول نو یو دم او سمدستي به یو څوک ورته ښکاره شول او دوی به یي وه ډار کړل.

د بټۍ له میدانۍ نه تېر شوو او د زخمیانو د پټۍ کولو وه عمومي مرکز ته ولاړو. په دخولي دروازه کي د شنو پاڼو یوه چوتره وه، د ورځي په جریان کي به یي د لمر له امله وچي شوي پاڼې باد رپولې او مځکې ته به رالوېدې. دننه رڼا وه، جګړن په ټلیفون کي په خبرو اخته وو. همدلته د یوه ډاکټر له خولې خبر شوم چي حمله یو ساعت وځنډېدل. له ده سره مي یو ګیلاس کوګناک وڅیښنه. پراته مېز ته مي، چي له پاسه پرې د جراحۍ سامانونه، لوښي او د درملو بوتلونه ول، وکتل د رڼا په وړاندي بریښیدل. ګوردیني مي شاته ولاړ وو. جګړن هم له ټلیفونه فارغه شو.

جګړن "حمله پیلېدونکې ده. د جګړې ځنډېدل لغوه شول".

www.howd.org

بهر مي وکتل. تياره وه. د اتريشيانو لټون څراغونه زمونږ تر شا غره باندي رڼاګانې اچولې. ښه شيبه مرګونې خاموشې وه. يو ناڅاپه ټول توپونه په غړمبېدو راغلل او بمبار پيل شو.

جګړن"پروردګاره، ته مو ساته".

ما ورته وويل "جګړنه، ښوروا څنګه شول؟" فکر کوم چي تر غوږ يي نه شول، بيا مي ورته تکرار کړل.

"تر اوسه لا نه ده رارسيدلي".

دباندي په بټۍ کي يوه لويه توغندۍ راپرېوتل او وچاودل. د يوې بلې چاودنې کمواکه ږغونه مو هم واورېدل، چي ورسره د خښتو ټوټو او ګرد فضا ونيول.

"د خوړو لپاره څه شته؟"

"له موږ سره يو څه پاسته اسکيوټا شته".

"هر څه، چي شته قبول مو دي".

جګړن پياده ته يو څه پسپسی وکړ، هغه هم ولاړ، له هاخوا نه په غاب کي له يو څه سړو مکرونيو سره راستون شو. غاب مي ترې واخيست او ګورديني ته مي ورکړ.

"پنير درسره شته؟"

جګړن زړه نا زړه بيا خادم ته څه وويل، هغه هم په غار ننوت له هاخوا څخه د يوه ټوټه پنير سره راستون شو.

ورته ومي ويل "ډيره مننه".

جګړن زه مخاطب کړم "که همدلته پاتي شئ ښه به وي".

له دروازې سره د يوه شي د اېښودو کړپ شو. له دو کسانو څخه چي دغه شی يې راوړی وو، يوه دننه راوکتل.

جګړن "دننه يي راوړئ. په تاسي څه شوي؟ اوس موږ هلته درشو او رادننه يې کړو؟"

دوو تذکره والاو سړی تر لاسو او پښو ونيو او دننه يي راوړ.
جګړن "جامې يي ځيني وباسئ".

جګړن امبور له يو څه ګاز سره راپورته کړ. دوو نفر له ده کوټ وکيښ.

جګړن وه تذکيره والاو ته وويل "ورځئ. تاسي نور خلاص ياست".

ما وه ګورديني ته وويل "راځه".

جګړن د شا له خوا راپسي ږغ کړل "د بمبار د زور تر ختمېدو پوري، دلته ستاسي پاتېدل غوره دي".

ما ورته وويل "موټروانان وږي دي، ډوډۍ غواړي".

"نور نو، چي څنګه ستا خوښه وي".

دباندي راووتو او چابک چابک د خزې په لور روان شوو. له سيند سره نژدې يوه توغندۍ ولګېدل او وچاودل. شيبه وروسته يوه بله هم راپرېوتل، تر چاودلو پوري مو يې ږغ وانه وريد بيا ناڅاپه يو درز شو. موږ پر مځکه وغورځېدو او همداسي په پروتي پر څنګلو ځکېدو. بڅرکي، دودان او د ماتو خښتو د پارچو ږغونه مو، چي لاندي رالوېدل اورېدل. ګورديني پاڅيد او د خزې په لور په منډه شو، زه هم پاڅېدم، په لاس کي مي پنير نيولي ول او د خزې په لور په تراټ شوم. د پنيرو صاف او ښوی مخ د خښتو د دوړو او ګرد له امله چټل شوی وو. دننه په خزه کي درې واړه موټروانان وه ديوال ته څنګ وهلی ناست او سګريټ يې څکول.

ما ورته وویل "دې ته وایې هیوادپالان او پر هیواد مین خلک".

مانیرا "موټران پر کوم حالت دي؟"

"سم دي".

"بریدمنه ډزو خو ونه بیرولې؟"

ما ورته وویل "هو، دا خبیثان".

خپل چاقو مي راوکیښ، خلاص مي کړ، څوکه مي یي ورپاکه کړل او د پنیرو چټل مخ مي وروتوړه. ګاووزي د مکرونیو غاب راکړ.

"بریدمنه، شروع په وکړه".

ما ورته وویل "نه، پر مځکه یي کښیږده ټوله به یي وخورو".

"کاچوغې نشته".

په انګلیسي کي مي له ځانه سره وویل "اوه، لعنت!"

پنیر مي ټوټه ټوټه کړ او پر مکرونیو باندي مي کښېښود.

دوی ته مي وویل "کښینئ". دوی هم کښېنستل او منتظر شول. ما خپل لاس ور اوږد کړ او په ګوتو مي مکروني راپورته کړل. یو څه را نه توی شول.

"بریدمنه، لږ یي لوړ پورته کوه".

ما هم خپل لاسونه تر پخوا ورته وغوړول. خوله مي پسي ورکښته کړل. خولې ته مي راسر وهل او د پنیرو له ټوټې سره مي یو ځای وژوول. وروپسي مي د شرابو یو غوړپ پسي وکړ. د زنګ وهلي اوسپنې خوند یي وکړ. پټک مي بیرته وه پاسیني ته ورکړ.

پاسیني "اوبه خرابي شوي. همدا پټک له ډیره وخته له ما سره په موټر کي راسره وو".

www.howd.org

ټول په خوراک اخته ول. خپلي خولي يې له غاب سره نژدې نيولي وي او مکروني به يې خولې ته سر وهل. يوه بله غټه ګوله مي له يوې ټوټې پنير سره راپورته کړل. بهر يو شی پر مځکه راپرېووت، چي ځمکه يې سره ولړزول.

ګاووزي "دا څلور سوه شل يا هم ماينين ورفر[8] وو".

ما ورته وويل "په غرو کي څلور سوه شل نشته".

"دوی غټ سکوډا وسلې لري. ما يې غارونه ليدلي".

"دري سوه پنځوس".

موږ په خپل خوراک اخته وو. د ټوخي اواز مو تر غوږو شو، يو داسي اواز لکه د اورګاډي ماشين چي چالانيږي، بيا يوه داسي چاودنه وشول چي ځمکه يې ولړزول.

پاسيني "ده خزه هم ډيره محفوظه او ژوره نه ده."

"دا د يوه ستر توپ توغندی وه."

"ريښتيا هم".

د پنير وروستۍ ټوټه مي هم وخوړل او د شرابو يو غوړپ مي پسي وکړ. د دې نورو اوازنو په منځ کي مي يو بل اواز تر غوږو شو بيا يو ناڅاپه چه ــ چه ــچه ــ چه ــ اواز راغلی. يو دم رڼا شول داسي لکه د اور د کورې دروازه چي خلاصه شي، ورسره غړومبی شروع شو له دې سره سپينه او سره لمبه له باده سره مله په سرعت هوا ته پورته شول. هڅه مي وکړل چي ساه وکاږم خو ساه مي نه شوای کښلای. داسي مي احساس کړه لکه روح چي مي له بدنه وتلی وتلی وتلی وتلی او په هوا کي يم. ورو وخوځيدم. فکر مي وکړ چي له نړۍ څخه رخصت شوی يم. دا مي غلطي وه چي ووايم سړی يوازي مړ کيږي.

---

[8] دا يو ډول لنډ واټن ويشتونکي جرمني توپونه دي، چي جرمني په لمړی نړيواله جګړه کي تري کار اخيسته

www.howd.org

راپاڅېدم، هڅه مي وکړل چي وړاندي ولاړ شم. خو د وړاندي تګ پر ځای مي داسي احساس کړل لکه شاته چي ورغړېدم. ژوره مي واخيستل او يو څه په حال کي شوم. مځکه چاودلي وه، له سر، سره مي نژدې د لرګي يوه کونده پرته ول. زه لا د ځان په غم اخته وم، چي د يوه نفر د ژړا بږغ مي واورېد. فکر مي وکړ، چي يو څوک نارې وهي. د خوځېدو هڅه مي وکړل، خو د خوځېدو توان او سپک راپکښې پاتي نه وو. د سيند له پوري غاړې مي د مشين ګنو او توپکو ډزونه واورېدل، آسمان روښانه روښانه وو، مرمۍ د ستورو په څېر په آسمان کي ګرځېدې. پورته خوا ته توغول شوي راکټان او د بمونو د چاودېدو اوزونه، دا هرڅه په يوه ګړي کي وشول. شيبه وروسته مي يو بږغ واورېد ويل يې“ ماميا! اوه ماما ميا!” ځان مي سره وښوراوه او بيا راتاو شوم. په تکليف مي ځان ده ته ورساوه. پاسيني وو، زما له لاس وروړو سره يې نارې کړې. پښې يې زما لور ته وې. د شپې په رڼا کي مي د ده پښو ته وکتل. دواړې د ځنګانه له پاسه ماتې وي. يوه پښه يې پرې شوي وه، هغه بله يې هم د يو څو پلو او د پتلون د يوې ريښکۍ په وسيله پاتي وه، هغه هم داسي رپېدل لکه قطع شوي چي وي. له ډېر درد څخه يې په لاس غاښونه لګول او زګيروی يې کاوه. “اوه ماما ميا، ماما ميا،” لږ څه وروسته Dio te salve Maria.Dio te salve” ”Maria اوه خدايه ما وولېه او خدايه ما له دي نړی څخه پورته کړي. اوه، زما خدايه ته خو مي مړ کړې. بس يې ده. بس يې ده. بس يې ده. اوه، زما محبوب خدايه ته خو دا ودروه. اوه اوه اوه اوه” بيا د سلګی په حالت کي ”Mama mama mia“ له دې ويلو سره غلی شو.خپل بازو يې همداسي چيچه، زخمي پښه يې ټولول او خلاصول.

لاسونه مي ليه کړل او نارې مي کړې ”Porta Feriti! Porta feriti” کوښښ مي وکړ چي ده ته ورنژدې شم او پر زخم يې پټۍ ور واچوم، خو ما کي د خوځېدا توان پاتي نه وو. بيا مي هڅه وکړل، چي ده ته ورنژدې شم، دا ځلي مي پښو لږ غوندي ملګرتيا راسره وکړه. پر پښو، بازو او څنګلو مي زور وکړ او شا ته ورغړېدم. پاسيني اوس غلی وو. زه ورنژدې شوم، خپل جانکټ مي وکيښ، غوښتل مي يوه ټوټه ځيني پرې کړم خو ما کي دومره سپک

www.nowd.org

پاته نه وو، چي په لاس يې ځيني غوټه کړم. د جانکټ يوه څنډه مي په غاښ ونيول او پرې مي کړل. بيا مي د پاسيني ګلګل[9] ته پام شو. ما نخي جرابې په پښو کړي وې، خو پاسيني ګلګل تړلی وو. ټولو موټروانانو ګلګل پر پښو باندي تړل. خو پاسيني ته اوس يوازي يوه پښه ورپاته وه. غوښتل مي چي ګلګل ترې خلاص کړم، خو پام مي شو چي پټۍ کولو ته اړتيا نشته، ځکه هغه وړاندي لا مرګ ته ښه راغلاست ويلی وو! ځان مي ډاډه کړ، چي ريښتيا هم مړی شوی. درې نفره نور هم ول، چي بايد نقل مکان شي. سيخ کښېناستم، خو يو ناڅاپه مي په سر کي څړيکه وشول او پر سترګو مي تياره شوه، ګړی وروسته مي داسي احساس کړل لکه پښې چي مي تودې او لندې وي، بوټونه مي هم لانده او ګرم ول؛ پوه شوم چي زه هم لګيدلی يم. خم شوم، پر ځنګانه مي لاس راتېر کړ خو ځنګون مي نه وو. لاس مي نور هم کښته کړ، څو له لينګي سره مي لاس پر ځنګانه ولګېد. لاس مي پخپل کميس پاک کړ، آسمان کي بيا رڼا شول او ورو ورو مځکې ته راکښته شول، ما په همدې رڼا کي خپلي پښې ته وکتل او ځيني وډارېدم " اوه، خدايه، ته خو مي په خپل فضل سره وساتې." ګړی وروسته مي فکر وکړ، له ما پرته خو درې نفره نور هم شته. دلته څلور موټروانان ول، پاسيني ووژل شو، پاتي شول درې نفره. يو چا له اوږو و لاسونو او يوه بل هم له پښو ونيولم او پورته يې کړم.

دوی ته مي وويل "درې کسان نور هم دي، يو پکښې مړ دی."

"زه مانيرا يم. موږ په تذکيره پسي تللي وو، خو پيدا مو نه کړل. بريدمنه ته څنګه يې؟"

"کورديني او ګاووزي چيري دي؟"

"کورديني په پوسته کي دی، پاسمان يې ورکوي او کوم نفر، چي ته يې تر پښو نيولی يې هغه ګاووزي دی. بريدمنه زما غاړه ونيسه. سخت ژوبل يې؟"

---

9 ګلګل د توکر ټوټه ده، پوځيان يا عسکر يې له موزو څخه پورته د پتلون پر پايڅه باندي تړي.

www.howd.org

“په پښه کي. ګوردیني څنګه دی؟”

“هغه سم دی، یوه ستره توغندۍ وه.”

“پاسیني مړ شو”.

“هو. هغه ووژل شو”.

د توپ یوه ګولۍ له موږ سره نژدې پر مځکه راپرېوتل، دوی دواړه یې هلته وغورځول، له دوی سره زه هم پر مځکه ولوېدم.

مانیرا “بریدمنه، بخښنه غواړم. لاسونه زما پر غاړه باندي ونیسه”.
ما ورته وویل “که مو دوهم ځلي بیا وغورځولم!”

“چاودنې وارخطا کړو”.

ما ورته وویل “تاسي جوړ یاست؟”

مانیرا “موږ دواړه سربیرن ټپیان شوي یو”.

ده ته مي وویل “ګوردیني موټر چلولای شي؟”

“فکر نه کوم”.

پوستې ته تر رسیدو وړاندي یې یو ځلي بیا پر مځکه وغوځولم.

ما ورته وویل “د سپي زامنو”.

مانیرا “بریدمنه بخښنه غواړم. بیا به دي پر مځکه ونه غورځوو”.

بهر په تیاره کي زموږ په څېر زرګونه ژوبل پوځیان پر مځکه پراته ول. ژوبل نفر به وړل و راوړل کېدل. کله چي به یې یوڅوک دننه یا هم بهر یووړ، د ګرځنده روغتون د دننه رڼا

www.howd.org

به بهر راووتل. وژل شوي پوځیان یې ټول یوه اړخ ته ایښودل. ډاکټرانو لستوڼي تر څنګلو پورې راپورته کړي وه او لکه قصابان په سرو لاسو په کارو بوخت ول. خو د تذکیرو کمښت محسوسېده. ځینو ژوبلو کسانو له ډېر درد څخه کریږې ایستلې. البته ځیني نور همداسي غلي پاتې ول. د ګرځنده روغتون د دروازې له پاسه پر بلګو باد لګېده، چي هوا یې ښه یخه ساتلې وه. تذکیره والا به تلل راتلل، تذکیرې به یې پر مځکه کښېښولې خالي به یې کړې او بیرته به ولاړل. زه چي یې څنګه روغتون ته وروړلم مانیرا له هاخوا له ځان سره یو ډاکټر زما د پښو، پټۍ کولو لپاره راوست. ډاکټر وویل "ستا ټپ ته بې حده ډېره خاوره دننه شوې، آن د وینې جریان یې بند کړی دی." په تګ تګ کي یې ژمنه وکړل، چي هر څومره چي ژر شوني وي ما به دننه روغتون ته وړي، دی بیرته دننه ولاړ. ګوردیني د موټر چلولو نه وو. د مانیرا له خولې خبر شوم، چي د هغه اوږه او سر دواړه ژوبل شوي. په لمړي سر کي یې حالت چنداني وخیم نه وو، خو اوس یې د درد له امله اوږه کج نیولې وه. له بټۍ سره تکیه وهلی ناست وو. مانیرا او ګاووزي له یوه ډله زخیمانو سره ولاړل. په دوی کي لا د موټر چلولو سېک پاته وو. بریتانویان هم له درو امبولانسونو سره چي په هر یوه کي دوه دوه نفره وو، راورسیدل. که مي کتل له هاخوا ګوردیني رنګ الوتی او شومه ختلی له یوه بریتانوي موټروان سره راښکاره شو. بریتانوی نېغ ما ته ودرېد.

"سخت ژوبل یې؟" موټروان قدبلنده وو او عینکې یې پر سترګو کړي وي.

"په پښه کي".

"فکر کوم چي ټپ دي ډېر شدید نه دی. سګرېټ څکوې؟"

"مننه".

موټروان راته وویل "خبر شوم چي تاسي دوه موټر چلوونکي له لاسه ورکړي".

"هو. یو ووژل شو او بل یې هم، هغه یو وو چي ته یې دلته راوستلې".

“څومره يو خراب بخت! ستا خوښه ده چي موږ ستا موټران بوزو؟”

“همدا خو زما هيله هم وه”.

“موږ به يې ښه خيال ساتو او بيرته به يې کلا ته درولو. ۲۰۶ که څنګه؟”

“هو”.

“هغه ډير ښه ځای دی. ته مي هلته ليدلی يې. دوی راته وويل تاسي امريکايی ياست”.

“هو”.

“زه بريتانوی يم”.

“ښه!”

“هو، زه بريتانوی يم. تاسي پر ما د ايټالوي فکر کړی وو؟ زموږ له څلورو يونيټونو سره ډير ايټالويان راسره ول”.

ده ته مي وويل “که تاسي زموږ موټران درسره بوزئ، پر موږ به مو احسان کړی وي”. موټروان “نور يې نو ستاسو زموږ پر غاړه ده”. پاڅېد او وې ويل “ستا ملګری ډېر وارخطا وو، په بېړه يې دلته ستا د معاينې لپاره راوستم”. ګوردينې يې پر اوږه وټکاوه. ګوردينې ځان شا ته کړ او مسکی شو. بريتانوي په صافه او روانه ايټالوې خبرې پيل کړې “ښه، حالات دا دي اوس سم شول. ستاسي بريدمن مي وکوت. مه وارخطا کيږه. موږ ستاسي دوه موټران له ځانه سره بيايو”. بيا يې په انګليسي وويل “زه به له دغه ځايه ستا د بېولو يوه چاره وسنجوم. البته له هر څه څخه مخکي به زه يو ځلي له ډاکټر سره ووينم او بيا به دي موږ له خپل ځان سره واخلو”.

بریتانوی د ژوبلو پوځیانو په مینځ کي په ډېرو محتاطو قدمو وړاندي رهي شو. ده ته مي تر هغو کتل تر څو د روغتون د دروازې پرده یې پورته کړل او ورننوت.
ګوردیني "بریدمنه دی ستا ساتنه او مراقبت کولای شي".

ګوردیني ته مي وویل "فرانکو، ته څنګه یې؟"
"ښه یم". زما څنګته راغلی او راسره کښېناست. شیبه وروسته د روغتون له دروازې پرده پورته شول او دوه نفره تذکیره والا له قد بلنده بریتانوي سره راغلل.

په ایټالوي کې راته وویل "بریدمنه دغه دي ایټالویان مي درته راوستل".

ما ورته وویل "زه تر یو وخته انتظار کولای شم، کیدای شي تر ما شدید زخمیان وي. د هغو په پرتله زه ښه یم".

ده راته وویل "راشه راشه. له ځانه اتل مه جوړه".
بیا یې په ایټالوې کي وویل "دی په احتیاط تر پښو ونیسئ او پور ته یې کړئ. پښي یې ژوبل دي. دی د ولسمشر ویلسن قانوني زوی دی". دوی زه پورته کړم او ګرځنده روغتون ته یې دننه کړم. دننه څه چي مېزونه ول، د ټولو له پاسه عملیات روان ول. کوتاه قده جګړن زه وپیژندم او په غصه یې راته وکتل، بیا یې په لاس کي نیولی انبور راته وښوراوه.
"Ca va bien?"

"Ca va."
قدبلنده بریتانوي په ایټالوي کي وویل "دی خو مي راوست. د امریکایي سفیر یوازینی زوی. دی به تر هغه وخته همدلته وي، چي تاسي فارغیږی. بیا به یې زه زما په لمړی جوپه کي راسره بوزم". راخم شو او په غوږ کې راته وویل "زه به له روغتیاپال سره وګورم، چي ستا اسناد درته تیار کړي، له هغه وروسته به دي ټول کارونه په بیړه خلاص شي". پاځېد. او دباندي ولاړ. جګړن انبور پرزه کړ او دوشی ته یې ورواچاوه. نظر مي د ده پر لاسو وو. په بنداژولو بوخت وو. تذکیره والا راننوت او یو بل نفر یې پر مېز کښېښود.

www.hewad.org

یوه تورن وویل " زه به امریکایي بریدمن عملیات کړم". زه یې پورته کړم او پر مېز پرې ایستم. مېز، کلک خو ښوی وو. د روغتون چاپېریال له توندو کیمیاوي بویانو څخه ډک وو. ټوله فضا د درملو او خوږېو وینې بویانو نېولې وه. عملیات مي پیل شول. لمړی یې کالي رانه وکښل. دوی په داسي حال کي چي زما په عملیاتو اخته ول، ډاکټر وه جراح ته زما د زخمو په اړه معلومات ورکول "په راسته او چپه ورون، راسته او چپه څنګون او راسته پښه کي ګڼ سطحي زخمونه لري او د راسته څنګون په شمول په راسته پښه کي ژور زخمي شوی. او پر سر باندي زخمي کیدل". پر سر یي د جراحی په میله ووهلم "دغه ځای دي درد کوي؟" "اخ، خدایه. هو". "د دندې پر مهال باندي د سر د کوپړۍ زخمي کیدل. دا هغه څه دي چي تا په قصدي ډول د ځان د زخمي کېدو له تور څخه ساتي". شیبه وروسته یي وویل "څنګه یو څه ځیښاک ته دي زړه کیږي؟ هو ریښتیا څنګه زخمي شوې؟ بهر دي څه کول چي راوتی وې؟ ځان وژنې پسي؟ـ د ټیټانوس ضد دوا ورکړه او پر دواړو پښو یي د ضرب نښه ووهه. ټپ به دي لمړی پاک، بیا پرېولو او له هغه وروسته به یې پټۍ کړو. هو ریښتیا دا ستا وینه ډېره ښه پرنډ کیږي" .

ډاکټر له په لاس کي نیولو کاغذانو څخه سر راپورته کړ او ویې ویل "د زخمي کیدو لامل یې څه دی؟"

ډاکټر ما ته وکتل "په څه شي زخمي شوې؟"

ما په تړلو او بندو سترګو ورته جواب ورکړ "د توپ په مرمۍ".

ډاکټر په داسي حال کي چي زما په عملیاتو باندي مصروفه وو، وویل"ته ریښتیا وایې؟"

زه په داسي حال کي، چي هڅه مي کول ارام پروت وه اوسم ناڅاپه مي د بدن د غوښې په پرېکیدلو سره په بدن کي څړیکه شول، بیا مي ورته وویل"زه خو همداسي فکر کوم ".

ډاکټر په داسي حال کي چي د یو شي په لټولو وو، وویل ”د دښمن د توپ د توغندۍ پرزې. که دي خوښه وي پرزې به یې راوباسم، خو راایستل یې مهم نه دي. په هر صورت، زه به یې په نښه کړم. دغه ځاي درد کوي؟ ډیر ښه! فکر مه خرابوه له دې څخه شدید دردونه لا پاتې دي. یو ګیلاس براندي ورته راوړئ. دغه شاک(کرنټ) ستا درد ارامولای شي. خو ستا زخم دومره د اندیښنې وړ نه دی. که چرک ونه کړي په کیسه کي یې هم مه کیږه. په تیره بیا په اوسني وخت کي د زخم د ککړېدو شونتیا بیخي نشته. سر دي څنګه دی؟”
ورته ومي ویل “ډیر ترې په تکلیف یم”.
“نو بیا خو باید ډیر براندي ونه څیښې. که شکستګي ولرې، نو التهابي کیدل یې ښه نه دي. دغه ځای دي څنګه دی؟”

پر بدن مي خولې راماتي شوې.

ما وویل ”اخ، خدایه”.

“فکر کوم چي ته شکستګي لرې. سر دي در ترم، البته پام کوه چي سر اخوا دیخوا نه کړې”. سر یې په بیړه، چابکۍ او په ښه ډول په بنداژ راوتړی.”اوس دي نو کار خلاص شو. ورځه له خیره.VIVE LA FRANCE ”
یوه ډاکټر وویل “دی امریکایي دی”.

ډاکټر د ده په جواب کي وویل “ما فکر کاوه، چي فرانسوی دی. په فرانسوي هم ګړېدلای شي. دی مي له وړاندي پېژانده. ما چي ویل فرانسوی دی”. له نیم ګیلاس کوګناک څیښلو وروسته یي بیا وویل ”ما ته لږ څه شدید زخمیان راولئ”. دا یې وویل او ما ته لاس وښوراوه. له کټ څخه یې پورته کړم او دباندي یې وه ایستم له دې ځایه د وتو پر مهال مي مخ په توس پټ شوی وو. دباندي د ډاکټرانو سرپرست پر ګونډو ودرید او په نرمۍ یې وپوښتل ”نوم؟ منځنی نوم؟ لمړی نوم؟ رتبه؟ دزیږیدلو ځای؟ کومه ټولۍ؟ کوم قول اردو؟”
او داسي نور.

www.hewd.org

شیبه وروسته یې وویل "ستاسي په زخمي کیدو خواشینی شوم. خو انشاالله ښه کیږې. موږ دي اوس له انګلیسي امبولانسونو سره لیږو".

ما ورته وویل"سمه ده. ستاسو یې کور ودان".

هغه درد، چي ډاکټر یې په اړه راته ویلي ول، اوس کرار کرار په پیلیدو وو. هر څه چي کیدل بي معنی او بیځایه وه. څه ګړی وروسته د بریتانویانو امبولانس راورسېد. زه یې د تذکیرې سره ورپورته کړم او بیا یې تذکیره د امبولانس مینځ ته ورټېل وهل. وه څنګته مي یوه بله تذکیره هم پرته وه، یو سړی پکښې پروت وو. مخ یې ټوله ور پټی کړی وو. ما یې یوازي پزه هغه هم لکه د ویکسو قطۍ، ولیدل. چابکه چابکه او ژوره ساه یې کښل. زما تر تذکیرې پورته څو نوري تذکیرې هم پرتې وې. د امبولانس بریتانوی موټروان راتېر شو، دننه یې راوکتل او بیا یې وویل "کوښښ کوم، چي تاسي له کومي ستونزې پرته خپل پړاو ته ورسوم. په دې هیله چي په تکلیف نه شئ". دروازه یې بنده کړل او موټر ته وروخوت. شیبه وروسته رهي شوو. کرار ارام وه دردونو ته بې وسه پرېوتم.

امبولانس چي سړک ته پورته شو، سرعت یې کم کړ. تم شو او شاته ولاړ، خو ډیر ژر په بیره مخ ته روان شو. په همدې د پروتې په حالت کي مي داسي احساس کړل لکه له لوړي خوا څخه چي یو څه راباندي تویېږي. لمړی څک څک راتوییدل، خو شیبه وروسته څک څک په جریان بدل شو. ما یې له لیدو سره سمدستي موټروان ته نارې کړې. ده موټر ودراوه او د شا له سیټه یې راوکتل.

"څه خبره ده؟"

"له لوړي تذکیرې څخه وینې راتوییږي".

"موږ اوس مرکز ته نژدې یو. زه هم یوازي یم او په یوازي سر یې نه شم راکښته کولای".

موټر یې بیا چالان کړ، خو وینه همداسي راڅڅیدل. په موټر کي تیاره وه، نه پوهیدم چي وینه له کومه ځایه راځي. هڅه مي وکړل چي د وینې له څاڅکو څخه ځان یوه اړخ ته

کړم، خو زما له احتیاط سره سره زما کالي په وینو ولړل شول. یوه اړخ ته یخې هوا او بل اړخ ته د پښې درد کاواکه کړم. د وینې تېز جریان اوس بیرته په څاڅکو بدل شو. شیبه وروسته پوه شوم چې هغه ځای پر ځای په ارامۍ وغځېد.

موټروان د شا لخوا راناري کړل "دی څنګه دی؟ موږ اوس وه مرکز ته نژدې یو".
ما ورته وویل "فکر کوم چې مړ شو".

د وینو څاڅکي اوس ډېر کرار او اهسته راتویېدل. داسي لکه د لمر لوېدو په وخت کي چې د یخي له ټوټې څخه اوبه څڅېږي. لوږ وه پوستې ته د تګ پر مهال په موټر کي هوا خورا یخه وه او کله چې وروختو په پوسته کي یې تذکیره ایسته کړل، بله یې کښېښول او بیرته پر خپله لاره باندي رهي شوو.

لسم فصل

په ساحوي روغتون کي راته وویل شول، چې غرمه مي لیدو ته یو څوک راځي. په همدې ورځ په کوټه کي د ګرمۍ سربېره د مچانو له لاسه هم طاقت نه کیده. په کوټه کي ناست خادم یو کاغذ راواخیست، تار تار یې کړ او بیا یې له هغه څخه د مګس پران کار اخیست. مچان له ده څخه وتښتېدل او د کوټې پر چت کښېناستل، خو شیبه وروسته پر خادم خوب غلبه وکړل، بیده شو. مچانو ته هم وخت په لاس ورغلی او راکښته شول، پر ما راټول شول هڅه مي وکړل چې له ځانه یې وشړم، خو نتیجه یې ورنه کړل ستړی شوم، په همدې ستړیا کي پر ما هم خوب غالبه شو او بیده شوم. کله چې راپاڅېدم ډېره ګرمي وه او پښې مي هم کا کول. پر خادم مي بږغ وکړ، هغه راپاڅید او د پټۍ له پاسه یې اوبه توی کړې. له دې سره مي کټ لوند او ښه یخ شو. په وارډ کي ټول ویښ خلک، یو له بله سره په باندار اخته ول. غرمه مهال به ښه بي غمه بي غمې وه. خو سهار به درې نرسان له یوه ډاکټر سره په نوبت وه هر یوه ناروغ ته ورتلل. هغه به یې وه پټۍ ځای ته وړی، د زخمونو له پټۍ کولو

وروسته چي به راستون شو نو بستر به ښه پاک او منظم شوی وو. دا چنداني ښه سفر نه وو، خو زه تر پایه پوه نه شوم چي څوک په خپله بستره کي پروت وي دا هر څه نه شي کیدای؟ په هر حال زموږ تر راستنېدا پوري به خادم هر څه منظم کړي ول. پر کټ له کښېنستو سره به مي بدن یخ یخ شو. د خادم سره په خبرو بوخت وم، چي ډاکټر له ریناللډي سره یو ځای کوټې ته راننوت. ریناللډي په بیړه زما لور ته راتېر شو، خم شو او ښکل یې کړم. دستکلي یې په لاسو کړي وې.

"څنګه یي ګرانه؟ صحت دي څنګه دی؟ ما وه تا ته دغه راوړي دي". په لاس کي یې د کوګناک یو وړوکی بوتل وو. خادم یوه چوکۍ راوړل او دی پرې کښېناست "یو ډېر ښه خبر! هغه دا چي تا ته به د سپینو زرو مډال درکول شي. د برونزو د مډال شونتیا هم شته".

"د څه لپاره؟"

"ځکه چي، ته سخت زخمي شوې. دوی وایي که ته ثابته کړې، چي تا کارنامه کړي ده، کیدای شي تا ته د سپینوزرو مډال درکړي، که نه نو بیا د برونزو مډال درکوي. هر څه په تفصیل سره راته ووایه. یوه کارنامه دي وکړل؟"
ما ورته وویل "نه. موږ د پنیر په خوړلو اخته وو، چي یو ناڅاپه هوا ته پورته شوو".
"جدي شه. تا به خامخا یوه کارنامه کړي وي. وړاندي یا وروسته. پر ذهن فشار راوله".

"نه. ما داسي کوم عمل نه دی کړی".
"تا پرخپله شا باندي څوک نه دی وړی؟ ګوردیني وایي چي تا څو نفره پر خپله شا باندي انتقال کړل. خو په لمړی پوسته کي، میډیکل جګړن وایي، دا کار ناشونی دی. هماغه باید همدا پیشنهاد تصدیق کړي".

"ما څوک پر شا نه دی انتقال کړی. زه خپل د حرکت او خوځښت نه وم".

ریناللډي "پروا نه لري".

له لاسونو ښځه يې دستکشې ايسته کړې.

"زما په نظر زه به وکولای شم چي له دوی ښځه ستا لپاره د سپينو زرو مډال درواخلم. ته خوښ نه يې چي له نورو وړاندي ستا درملنه وشي؟"
"نه، بيا هم نه".
"هيڅ خبره نه ده. خپلو زخمو ته دې وګوره. خپلي وياړلي قوماندې ته دي وګوره. او له دې ورهاخوا ستاسي عمليات بريالي هم ول".

"هغوی له سينده پورېوتل؟"
"په بشپړ ډول. نژدې زر نفره بنديان يې له ځان سره راوستل. په خبرونو کي شته. تا نه دي ليدلي؟"

"نه".

"زه به يې درته راوړم. په هرصورت دا بايد ووايم چي يوه بريالۍ حمله وه".

"اوس حالات څنګه دي؟"
"ډير ښه دي. موږ ټوله ښه يو. موږ ټول په تا وياړو. ښه ته ما ته دا ووايه چي دا هرڅه، څه ډول پيښ شول؟ زه خوشبين يم چي ته به د سپينوزرو مډال ګټې. ښه، ادامه ورکړه. ټوله پيښنه ټکي په ټکي راته واوره وه". شيبه يې فکر وکړ او بيا يې وويل "کيدای شي يو بريتانوی مډال هم وګټې. هلته يو بريتانوی هم شته. زه ځم ورسره وينم چي تا ته يو تصديق درکړي. کيدای شي چي يو څه وشي. درد شديد دی؟ يوڅه څيښاک به نوش جان کړو. خادمه، تاسي ورشئ کيلی[10] راوړئ. اوه، کاشکي ته هم واي چي ما له يوه نفر څخه درې متره وړوکې کولمه په عملياتو کي پرې کړل. هغه ناروغ اوس تر پخوا ډير ښه دی. دغه يو مضمون د "لانسيټ". مجلې لپاره دی. ته به يي ما ته وژباړې. له هغه وروسته به يې زه د

[10] هغه اله چي د بوتلانو خولپوټی يا هم سرپوښ ورباندي خلاصوي

خپرولو لپاره وه لانسيټ مجلې ته ورولېږم. زما تجربه ورځ په ورځ پرمختګ کوي.
بيچاره، ته څنګه يې؟ دا کيلی بدبخته چيري ده؟ ته ډير زړور او صابر يې. زما خو ستا درد بيخي له ياده ووت". خپلې دستکلې يې راواخيستې او د کټ پر څنډه يې ووهلې.
خادم "ښاغلی بريدمنه کيلی حاضره ده".

"بوتل خلاص کړه. يو ګيلاس راوړه. واخله ګرانه دغه ګيلاس پرسر پورته کړه. سر بيچاره دي څنګه دی؟ ما ستا اسناد وکتل. کوم کسر نه لرې. په هغه لمړی پوسته کې چې کوم جګړن دی، هغه بيخي يو عجبه غوندي قصاب دی. که چيري ما ته عمليات کړي وای، هيڅ به راسره په تکليف شوی نه وای. ما تر اوسه هيڅوک نه دي په تکليف کړي. زه د عملياتو په طريقه ډېر ښه پوهيږم. په دې کار کې زما تجربه ورځ په ورځ وړاندې ځي. خو ته بايد ما ته زما د ډيرو خبرو له امله بخښنه وکړې. کله چې ستا له سخت ژوبلېدو نه خبر شوم، ډير خواشينی شوم. واخله دغه ښکلی ګيلاس پر سر پورته کړه. د دې بيه پنځلس ليرې ده. بايد ښه وي ځکه پنځه ستوريزه دي. زموږ له مجلس وروسته سيده وه بريتانوي ته ورځم، چې ستا لپاره مډال ترې واخلم".
"د مډال ورکول او اخيستل دومره اسانه هم نه ده لکه ته چې فکر کوې".

"ته ډير شرميدوکی يې. زه ورځم يو ژباړن راولم. هغه له بريتانويانو سره په ژبه ښه پوهيږي".

"له مس بارکلي سره دي ليدلي؟"

"هغه به دلته راولم. زه به همدا اوس پسې ورشم".
ما ورته وويل "نه. مه پسې ورځه. د ګوريزيا په اړه راته ووايه، نجونې پر کوم خيال دي؟"
"نجونې نشته. دوې اونی کيږي چې تبديلي کړي يې نه دي. زه اوس هلته نه ځم. چنداني ځای نه دی. هغوی هيڅ د نجونو په څېر نه دي. داسي دي، لکه د جنګ پخواني ملګري".

www.howd.org

"ته ګردسره نه ورځې؟"

"یوازې د یوه نوي شي په طمعه ورځم. سم له ورتلو سره ټولې درباندي راجمعه شي. دا بیخي شرم دی چي له یو چا سره دومره پاتي شې، تر څو هغوی ستا د ملګرو په څېر شي".

"کیدای شي، نجونې د جګړې لمړی کربښي ته راتګ نه غواړي".

"ولي نه. ډیري نجونې شته. خو دا اوسنی حالت د یوې خرابي رهبری له لاسه دی. هغوی یې یوازې وه شا ته د خزه والو د خوښی لپاره ساتلي".

ما ورته وویل "بیچاره رینالډي. په جګړه کي ټوله، خو له زړو نجونو سره".

رینالډي خپل ځانته یو بل ګیلاس کوګناک واچاوه.

"فکر نه کوم چي کوګناک دي ستا د صحت لپاره مضر وي. در ویې نیسه".

یو بل ګیلاس مي هم وڅیښه. معدې ته تر تګ پوري مي یې تودواله حس کړل. رینالډي ځانته یو بل ګیلاس واچاوه. اوس د پښوا په نسبت غلی وو. ګیلاس یې پورته کړ."ستا د توریالیو زخمونو د شفا لپاره! د سپینو زرو د مډال په ویاړ! خوارکی، بیچاره. ته ما ته دا ووایه ته چي تل په دې ګرمه هوا کي پروت یې، غصه نه درځي؟"

"ځیني وختونه".

"زه خو په دغسي ځای کي د پروتي تصور لا نه شم کولای. زه به لیونی شم".

ما ورته وویل "ته خو اوس هم لیونی یې".

"هیله من یم چي روغ او صحت مند له خیره راشې. اوس د شپې له خوا څوک نه وي، چي د زړه خواله ورسره وکړم. هیڅوک نشته، چي باندار ورسره وکړم. څوک نشته چي پیسې په قرض راکړي او په وینه شریک ورور او هم کوټه ملګری هم راسره نشته. ولي دي ځان زخمي کړ؟"

"پادري مه پرېږده، هغه راټینګ کړه".

“پادري؟ زه له هغه سره ټوکې نه کوم. هغه خو تورن دی چې پادري ځوروي. پر ما خپله پادر ګران دی. که څوک د یو پادري ارمان لري، نو همدا پادري سم دی. نیت یې کړی، چې ستا پوښتنې ته راشي، خورا په تیاریو بوخت دی”.

“پر ماخپله ګران دی”.

“اوه، زه پوهیږم. ځیني وختونه فکر کوم چې ته او هغه، یو څه هغه بل ډول واست! ته خو پوهیږې”.

“نه، ته نه پوهیږې”.

“هو، ځیني وختونه. داسي لکه د بریګاټا انکونا د لمړي غونډ”.

“اوه، ورک شه”.

پاڅېد او دستکلې یې په لاسو کړې.

“اوه، ما ته ستا، پادري او ستا د انګلیسۍ ملګرې ځورول خوند راکوي او ته په باطن کې خاص زما په څېر یې”.

“نه. زه ستا په څېر نه یم”.

“هو. موږ یو شان یو. ته په حقیقت کې یو ایټالوی یې. اور او دود زیات دي، خو هغه پروا نه لري. ته یوازې ځان امریکایي ګڼه. موږ ورونه یو او یو له بل سره مینه لرو”.

ما ورته وویل “زما په نه موجودیت کې پر ځان پام کوه”.

“زه مس بارکلي رالیږم. چې زه نه یم، ښه باندار به وکړې. ته ډیر ښه او خوږ یې”.

“اوه، څه ورک شه”.

“زه به هغه راولیږم. ستا ښکلې او بریتانوی الهه درته رالیږم. زما خدایه سړی به د ښځو له لمانځلو پرته بل څه کوي؟ ښځه هغه هم انګلیسۍ میرمنې بل د څه لپاره دي؟”

“ځه ورک شه، بدخولې ایټالویه”.

“څه شي؟”

“بد، ایټالوی احمق”.

“بد ایټالوی، بد امریکایي........ بې ډوله”.

“ته ناپوه او جاهل”. پوه شوم چې دې خبرې اغېز پرې وکړ. خبره مې وغځول.”جاهله، بیکاره او ناپوه”.

“ریښتیا؟ ښه نو اوس به زه تا ته ستا د ښو میرمنو او ستا د الهه په اړه یو څه ووایم. د دوی تر منځ یوازې یو توپیر شته. هغه دا چې له یوې نجلۍ سره ټول وخت تېرول ما په تکلیفوي، همدا هغه څه وه چې زه پرې پوهیږم”. شیبه وروسته یې په لاس کې نیولې دستکلې له کټه ووهلې.

“سمه ده. اوس غصه مه کوه”.

رینالډي “زه په غصه نه یم. دا هرڅه زه ستا د ښېګڼې لپاره وایم، چې تا له راتلونکو ستونزو وژغورم”.

“ته ډېر ښه یې”.

“موږ جګړه نه کوو. راباندې ګران یې، خو ته نه باید دومره بې عقل شې”.

“سمه ده. زه به هم ستا په څېر له ځان څخه نابغه جوړ کړم”.

“ګرانه، مه په غصه کېږه. وخانده. یو څه وڅیښه. نور نو باید ولاړشم”.

“ته ډیر ښه هلک یې”.

“اوس دې عقل سر ته راغلی. موږ په باطن کې یو شان یو. وروڼه یو. ښکل مې کړه او د خدای په امان”.

“ته ډېر رزیل یې”.

“نه. داسي نه ده. ته پر ما ډېر ګران یې”.

د ده ساه مي حس کړل چي زما وه لور ته راتېره شول. ”د خدای په امان. ملاقات ته دي بیا له خیره راځم”. ساه یې کرار راڅخه لیري شول. ”که دي خوښه نه وي، نه دي ښکلوم. بریتانوی نجلۍ دي درته رالیږم. ګرانه د خداي په امان. د کوګناک بوتل تر کټ لاندي دی، ژر جوړ شه، سمه ده”.

شیبه وروسته رینالډي ولاړ.

یوولسم فصل

نژدې ماښام وو چي پادري راغلی. د روغتون خادم سوپ راوړی وو، لوښي یې هم بیرته وړي ول. په کټ کي پروت وم او په وارډ کي پرتو کټانو او دباندي مي د ونو وه سرونو ته چي د ماښام نري شمال ښورول، کتل. د نري شمال یوه څپه کوټې ته هم راغلل، له دې سره هوا یخه او ښکلې شول. په چت کي پر لګېدلو ګروپانو باندي مچان راټوله شوي ول. ګروپان به یې هغه وخت لګول، چي یا به یې څوک کوټې رادننه کړ او یا به یو چا دلته کار درلود. د تره غوني له راتلو او بیا یې له دوامداره کیدو سره به د ورکوټوالي احساس راته ورېد. شپه به دومره اوږده شول، لکه څوک چي د ماښام ډوډۍ وختي وخوري او سمدستي بیده شي. خادم د کټانو له مینځه راتېر شو او ما ته نژدې ودرید. له ده سره یو بل څوک هم ورسره وو. هغه ته چي ځیر شوم، پادري وو. وړوکی، خړرنګه او ننوتی ښکاریده.

پادري “څنګه یې؟” زما تر کټ لاندي یې یو څه شیان کښېښوول.

“شکر دی جوړ او روغ یم، پلاره”.

پر هغه چوکۍ، چي د رینالډي لپاره یې راوړي وه کښېناست او په شرمیدلي بڼه یې د کړکۍ لور ته وکتل. د خبرې له ګونجو څخه یې پوه شوم چي ستړی دی.

پادري "راباندي ناوخته دی، يوازي د يو څو شپېو لپاره تم کيدای شم".

"ډېر وخت پاتې دی. د خوړنځای ملګري څنګه دي؟"

له دې خبرې سره مسکی شو "زه اوس هم د دوی د ټوکو يو ښه مضمون يم". د خبرو له انداز څخه يې پوه شوم چې ستړی دی "د خدای شکر دی، ټول ښه دي".

شيبه وروسته يې وويل "ډير خوشاله شوم، چې تاسي په يوه ښه حالت کي وينم. خدای مهربان دی ژر به له خيره ښه شې". دی ډير ستړی ښکاريده، زه د ده په دې ډول ليدو باندي عادت نه وم.
"هو. اوس د په خوا په نسبت ښه يم".
پادري "په خوړنځای کي دي تشه محسوسيږي".

ما ورته وويل "کاشکي زه هم هلته واي. ستا سره مجلس ډير خوند راکوي".
پادري "يو څو ناڅېزه شيان مي درته راوړي". غوټې يې راپورته کړې "يوه پشه خانه ده. دا يو بوتل ورموت دی. ورموت دي خوښيږي؟ او دا هم انګريزی ورځپاڼې".

"مهرباني وکړه، خلاص يې کړئ".

طبعيت يې برحاله شو او خلاص يې کړل. پشه خانه مي راپورته کړه، د ورموت بوتل يې ما ته د ښودلو په نيت په لاس کي نيولی وو. شيبه وروسته يې بيرته پر مځکه کښېښود. ما يو بنډل انګليسی ورځپاڼې راپورته کړې. د کړکی له لوري په راتلونکي رڼا کي مي د ورځپاڼو غټ سرليکونه لوستلای شوای. د نيوز اف د ورلډ ورځپانه وه.

"تصويري ورځپاڼې هم پکښې شته".

"په لوستلو ارزي. دا دي له کومه کړې؟"
"له ميسترې څخه مي راوړې. زه به د ځان لپاره نوري رانيسم".

“پلاره، زما پوښتنې ته ستاسي راتګ، خو زه تر احسان لاندي راوستم. له ورموت سره څنګه يې؟”

“مننه. هغه له ځان سره وساته. هغه مي ستا لپاره راوړی”.
“نه، يو ګيلاس ښه دی”.

“سمه ده. ستا لپاره به بيا زه نور راوړم”.

خادم ګيلاسونه راوړل او بوتل يې خلاص کړ. د بوتل خولپوټی يې ترې ايسته کړ. پادري ته مي پام شو، د ناخوښی نښې يې پر څېره ښکاره شوې “ښه دی پروا نه لري”.

“ستا د روغتيا په هيله، پلاره”.

“ستا د لا ښې روغتيا په هيله”.

بيا يې ګيلاس راپورته کړ او يو بل ته مو وکتل. ګړی ګړی به مو خبرې کولې او ښه ملګري وو، البته نن شپه نه.

“ نن ډير ستړی ښکارې، څه خبره ده؟”

“هو ستړی يم. خو حق يي نه لرم چي ستړی وه اوسم”.

“هوا هم ګرمه ده”.
پادري “نه، اوس خو پسرلی دی. يخ مي کيږي”.

ما ورته وويل “نو بيا له جګړې څخه د نفرت په مرض اخته شوی يې”.

پادري “نه داسي خبره نه ده. البته جګړه مي ښه نه ايسي”.

“زه هم خوند نه ځيني اخلم”. سر يي وښوراوه او له کړکۍ څخه يې دباندي وکتل.
“ته مه خپه کيږه. اوس د جګړې په ډګر کي نه يې. زما معذورت بايد ومنې. او په دې هم

خبر او پوه یم چي ژوبل شوی یې”.

“دا هر څه یو تصادف او یوه پيښه وه”.

“ژوبل شوی یې، خو بیا هم د جګړې له آره ناخبره یې. زه درته وایم، زه خپله په جګړه ناخبره یم، خو لږ لږ یې په تصور کي احساسوم”.

ما ورته وویل “وړاندې تر دې چي ژوبل شم، باندار مو کاوه. پر جګړه مو خبرې کولې او نوبت هم د پاسیني وو”.

پادري ګیلاس لاندي کښېښود او فکر یوووړ.

پادري “زه هغوی پیژنم، ځکه زه هم د هغوی په څېر یم”.

“بیا هم له هغوی سره توپير لرې”.

“خو په واقعیت کي زه هم د هغوی په څېر یم”.

“مشران هم د جګړې له آره ناخبره دي”.

“ځیني یې پوهیږي. ځیني یې ډېر حساس او تر موږ زیات په پوهیږي”.

“خو بیا هم ډېری یې توپير سره لري”.

“خبره د پیسو یا علم نه ده. خبره په یوه بل شي کي ده. د پاسیني په څېر خلک که پیسي یا علم هم ولري، بیا یې هم زړه نه غواړي، چي مشر یا هم افسران شي. زه خپله نه غواړم چي افسر شم”.

“ستا رتبه او زما رتبه، خو د افسرۍ ده”.

“زه نه یم. ته اصلاً ایټالوی نه یې. ته یو بهرنی یې. خو بیا هم وه افسرانو ته تر خلکو نژدې یې”.

www.hewad.org

“توپیر یې په څه کې دی؟”
“زه یې توپیر په اسانۍ سره نه شم بیانولای. په دې نړۍ کې داسې خلک هم شته چې جګړه غواړي او کوي یې او دغه ملک هم په استثنا کې نه دی. البته داسې خلک هم شته، چې د زړه له تله جګړه نه غواړي”.

“ داسې خلک هم شته چې نور خلک، وه جګړې کولو ته اړ باسي”.

“ همداسې ده”.
“او زه له هغوی سره مرسته کوم”.

“ته یو بهرنی یې. له دې سره په څنګ کې یو هیوادپال هم”.

“او هغه څوک چې جګړه نه غواړي هغه څنګه؟ دوی نه شي کولای چې جګړه بنده کړي؟”

“نه پوهیږم”.

پادري کړکۍ ته او ما د ده وه خبرې ته وکتل.

“ ایا دوی تر اوسه په دې نه دي توانیدلي چې جګړه بنده کړي؟”
“دوی تراوسه د جګړې د بندولو قابل شوي نه دي، خو کله چې بیا د جګړې د بندولو شي، نو وړاندې تر دې چې یو څه وکړي، د دوی مشران یې وپلوري”.

“نو بیا خو وضعیت او حالات خورا مایوسونکي دي؟”
“حالات مایوسونکي نه دي. خو ځیني وختونه زه هم ناامیده شم. تل هڅه کوم چې هیله مند اوسم، خو ځیني وختونه مې تر واک ووزي”.

“امید شته، چې جګړه دې بنده شي”.

“زه هم په همدې هیله یم”.

پادري "له جګړې وروسته به څه کوې؟"

ما ورته وویل "که چیري ممکمنه شول، نو ابروزي[11] ته به ولاړ شم".

خړرنګه څېره یې یو دم له خوښۍ څخه وځلېدل.

"ستا ابروزي خوښه ده!"

"هو، ابروزي مي ډېره خوښه ده".

پادري "نو بیا باید خامخا هلته ولاړ شي، خوند به وکړي. که چیري هلته ژوند وکړم، د خداي په عبادت او تابعداري مشغوله شم".

"او عزت دي وشي".

"هو. عزت به مو کیږي. ولي؟"

"د ولي جواب دي نه لرم، خو باید عزت مو وشي".

"کومه خبره نه ده، خو زموږ په سیمه کي پر خدای عقیده، باور او له هغه سره مینه درلودل، ډېر مهم دي او دا خبرې ټوکې نه دي!"

"سر مي خلاص شو".

پادري راته وکتل او مسک شو.

"ته پوه شوې، خو له خدای سره مینه نه لرې".

"نه".

پادري پوښتنه وکړل "ستا ورسره هیڅ مینه نشته؟"

---

[11] ابروزي ؛ په ایټالیا کي ده یوه ښار نوم دی

www.howd.org

"زه ځيني وختونه د شپې له خوا ترې بيرېږم".

"ته بايد ورسره مينه ولرې".

"ډيره مينه ورسره نه لرم".

"البته مينه ورسره لرې او کومه خبره چې د شپې اړوند تا وکړل، هغه مينه نه ده، هغه يوازې غوښتنه او خواهش دی. کله چې ته له چا سره مينه ولرې، د هغه لپاره بيا يو څه هم کوې. ستا هيله وي چې ځان ورته قرباني کړې او خوشاله يې چې خدمت ورته وکړې".

"زه مينه نه ورسره لرم".

"ته به مينه ورسره پيداکړې. زه پوهيږم چې همداسي به کيږي، بيا به نو ته خوشاله شې".

"زه خوشاله يم، زه تل خوشاله يم".

"دا خوشالې نه ده، بل څه دي. تر څو چې پوه نه شې درک کولای يې هم نه شې".

ما ورته وويل "سمه ده. هر وخت چې مي يې بيا مزه وڅکل، بيا درته وايم".

پادري وويل "ډېر وخت مي درسره تېر کړ او ډېر باندار مو هم وکړ". دی ډير وارخطا وو، لکه په ريښتيا چې ورباندي ناوخته شوی وي.

"نه، مه ځه. ستا په نظر له ښځې سره مينه څنګه کار دی؟ که زه په ريښتيا سره له يوې ښځې سره مينه ولرم، هغه به هم همداسي وي".

"په دې اړه نه پوهيږم. ما تراوسه له کومي ښځې سره مينه نه ده کړې".

"د مور په اړه څه وايې؟"

"بلي، زما په شمول هر يو بايد له مور سره مينه ولري".

www.hewd.org

"ته تل له الهه سره مینه لرې؟"

"له پیدایښته نیولې تر اوسه مینه ورسره لرم".

ما ورته وویل "ښه." نه پوهېدم چي په جواب کي یې څه ووایم "تاسي ډېر ښه هلک یاست".

پادري "زه هلک یم؟! خو تا ما ته په پلار خطاب کاوه".

"ستا د احترام په خاطر مي درته ویل".

مسکی شو.

"اوس نو زما د تګ وخت په ریښتیا هم رارسیدلی". بیا یې په هیله منده لهجه وویل "له ما څخه خو کوم شی نه غواړې؟"

"نه، خو یو شی درڅخه غواړم، هغه هم مجلس".

"ستا سلامونه به د خورڼځای تر ملګرو پوري ورسوم".

ما ورته وویل "ستا له ډیرو او ښکلو تحفو څخه زیاته مننه".

پادري "هیڅ خبره نه ده".

"وه لیدو ته مي، بیا له خیره راشه".

"سمه ده. د اوس لپاره د خدای په امان". پر اوږه یې لاس راکښېښود.

ما پخپله لهجه کي ورته وویل "تر بیا دي پر خدای سپارم".

ده راغبرګه کړل"Ciaou".

په کوټه کي تیاره وه، له کټ سره ناست خادم، پاڅید او له ده سره بهر ولاړ. دی رابانديګران وو او دا ارمان مي درلود، چي یوه ورځ به خپل کلي، ابروزي ته ځي. په خورڼځای کي به ملګرو دی ډېر ځوراوه، خو ده به حوصله ورته کول، زه به ځیني وختونه فکر یوورم، چي په کلي کي به یې ژوند څه ډول وو؟ د مجلس په بهیر کي یې راته ویلي ول،

چي د کاپراکوټا[12] په ځنډو کي ګڼي ویالي شته، چي تراوټ[13] په زیاته کچه پکښي پیداکیږي. په شپه کي چا ته د شپېلۍ ږغولو اجازه نه وه، البته په شپه کي د مجنون او لیلا تر مینځ په راز و نیاز کي یوازي شپېلۍ ممنوع وه. ما ورته وویل ولي؟ پادري "ځکه چي په شپه کي د نجونو لپاره د شپېلۍ اورېدل ښه نه دي". د خبرو په ترڅ کي یې دا هم راته وویل چي کله د دوی په کلي کي کلیوال له سیاح سره مخ شي، خولۍ له سره ایسته کړي او د (مشر) خطاب ورکوي. د ده پلار به هره ورځ ښکار کاوه او ډوډۍ به یې له کلیوالو سره خوړل. کلیوال به په دې کار ډېر خوشحالېدل. دلته د ښکار لپاره یو سند ته اړتیا وه، چي دا یې ثابتولای چي ته نه یې بندي شوی. په (ګران ساسو ډي ایټالیا) کي خرسان هم پیدا کیدل، خو هغه ځای ډېر لیري وو. اکوایلا هم ښکلی ښار وو، د ګرمۍ په موسم کي به یې د شپې له خوا هوا ډېره یخه وه او د ابروزي چینه بیا په ټوله ایټالیا کي بې سارې وه. په مني کي د شاه بلوط د ونو په ځنګله کي ښکار ډېر ښه خوند کاوه. د دې ځنګله مرغان به ډېر ښکلي ول، ځکه خوراکه یې انګور ول. د ښکار پر مهال څوک اړ نه وو، چي ډوډۍ له ځانه سره یو سي، ځکه کلیوال ډېر مېلمه پال خلک ول او په مېلمنو ډېر خوشالېدل. ګړی وروسته بیده شوم.

دولسم فصل

کوټه ډېره پراخه وه. په راسته اړخ کي یې کړکۍ او په پای کي یې دروازه وه، چي پټۍ ځای ته ورخلاصیدل. په کوم قطار کي، چي زما کټ پروت وو، هغه د کړکۍ پر مخامخ وو. بل قطار تر کړکۍ لاندي، د دیوال سره په څنګ کي پروت وو. زموږ قطار داسي وو که به پر چپ اړخ پرېوتې نو پټۍ ځای دي لیدلای شوای. په پای کي یوه بله دروازه هم وه، چي ځیني وختونه به تګ راتګ پرې کېده. که به د یو چا ځګندن وو، نو پر کټ به یې پرده راچاپېره کړل، چي څوک یې ونه ویني، یوازي به د ډاکټرانو و نرسانو بوټونه او د دوی

---

12 په ایټالیا کي یو ښار دی

13 تراوټ یو ډول ماهی دی چي په اروپا او شمالي امریکا کي په پراخه کچه پیداکیږي

www.howd.org

ګلګل معلومېدل. ځیني وختونه به دوی په خپل مینځ کي په پسپسکو شول. شیبه وروسته به پادري له پردې راووت، ورپسې به نرسان راووتل، مړی به یې په ټوکرانو کي پیچلی راوایست او زموږ مخي ته به یې تېر او له هغه وروسته به یې دباندي یووړ.

د هماغي ورځې په سهار د وارډ مسؤل جګړن پوښتنه راڅخه وکړل "سفر کولای شې؟" ما د هو په دود ورته سر وښوراوه. ده وویل سبا سهار وختي به دي له دې ځایه نقل مکان کړو. په وروستیو کي یې دا هم راته وویل چي هر څومره وختي وي ښه دی ځکه چي د هوا ګرمېدو شونتیا هم شته.

پټی ځای ته چي به تلو تر کړکۍ لاندي به مي په باغچه کي هدېرې ته کتل، چي څو نوي قبرونه به پکښې زیات شوي ول. همالته د باغچې په دروازه کي به یو عسکر ناست وو او صلیبونه به یې جوړول. د دفن شوي کس نوم، رتبه او د غونډ نوم به یې پر همدې صلیب کښل. همدا عسکر په عین حال کي د وارډ پیاده هم وو. په خپل فارغه وخت کي به یې وه ما ته د اتریشي مرمیو او تولکو څخه ښکلی د سګریټو لایټر جواړاوه. ډاکټران ډېر خوش اخلاقه او قابل ښکاریدل. دوی غوښتل چي ما وه میلان ته ولیږي، ځکه چي هلته د اکسرې ماشین او تر عملیاتو وروسته د میکانو ترافي[14] سهولیات هم وو. زما هم خوښه وه، چي میلان ته ولاړ شم. دوی هم غوښتل چي موږ ښه لیري ولیږي، ځکه چي حمله شروع کیدونکې وه او د دوی هم کټونه او بسترې په کار وې.

زما له تګه یوه شپه وړاندي رینالډي او زموږ د خوړنځای ملګری، جګړن زما پوښتنې ته راغلل. په خبرو خبرو کي د دوی له خولې خبر شوم، چي په میلان کي به مي یوه نوي جوړ شوي امریکایي روغتون ته ولیږي. ټاکل شوي وه چي ځیني امریکایي امبولانسونه هم د جګړې میدان ته واستول شي، تر څو د هغو امریکایانو چي په ایټالیا کي داخل خدمت دي

[14] میکانو ترافي یوه فزیکي عملیه ده چي رنځور د ځینو خاصو حرکاتو په اجرا کولو سره ژر صحت پیداکوي

www.hewad.org

څارنه او پالنه وکړي. ګڼ شمېر امریکایانو له سره صلیب سره کار کاوه. امریکا د جرمني په وړاندي جګړه اعلان کړي وه خو تراوسه يي لا اتریش ته د جګړې اعلان کړی نه وو.

ایټالویان خوشبینه ول، چي امریکا به د اتریش په وړاندي هم جګړه اعلان کړي، دوی په عین حال کي په امریکایانو خوشاله ول، چي له دوی سره یو ځای کیږي آن په سره صلیب کي هم. دوی زما څخه پوښتنه وکړل چي امریکا به د اتریش په وړاندي کله د جګړې اعلان وکړي؟ دوی ته مي وویل بس، په یو څو ورځو کي به يې د هغوی پر وړاندي هم اعلان کړي. نه پوهیدم چي موږ له اتریش سره کومه دښمني لرو؟ خو زما په نظر دا منطقي ښکاریدل چي که د جرمني په وړاندي جګړه اعلان شي، نو بیا خو د اتریش پر وړاندي هم باید د جګړې اعلان وشي[15]. د ترکیې په اړه يې پوښتنه راڅخه وکړل، امریکا به د ترکیې په وړاندي کله جګړه اعلان کړي؟ ما ورته په جواب کي وویل، په دي اړه شکمن یم، ځکه چي ترکیه[16] زموږ ملي مرغه دی. دې ټوکې بد تاثیر پرې وکړ او ګنګس يې کړل. زه يې دې ته اړ کړم، چي (هو) ورته ووایم. او د بلغاریا په اړه؟ د براندي د څو پرلپسي ګیلاسو له څیښلو وروسته مي ورته وویل، هو که خدای کول نه یوازي د بلغاریا په وړاندي به جګړه اعلان شي، بلکي د جاپان پر وړاندي به هم د جګړې اعلان وکړو. دوی راته وویل چي جاپان خو د انګلیستان متحد دی، هیڅوک باید پر دې لاکتابه انګرېزانو اعتبار ونه کړي. ما ورته وویل جاپانیان (هاوایي) غواړي، اوس بیا (هاوایي) چیري وه؟ په پاسفیک سمندر کي. جاپانیان ولي هاوایي غواړي؟ ما ورته وویل جاپانیان اصلاً هاوایي نه غواړي، دا محض اوازې دي. جاپانیان ښکلي کوتاه قده خلک دي او د رقص و شرابو شوقیان دي. جګړن وویل "لکه فرانسویان". رینالډي "موږ به د فرانسویانو څخه، نیس، ساویا، کورسیکا او د ادریاتیک بحر ټول سواحل له خیره؛ ونیسو". جګړن "ایټالیا، به که خدای کول؛ بیرته خپل پخواني عظمت او شان و شوکت ته ستنه شي". ما ورته وویل "زما د ایټالیا پلازمینه، روم

www.howd.org

---

[15] اتریش او جرمنی په نړیواله جګړه کي سره ملګري وه او د متحدینو پر ضد يې جګړه کول یعني امریکا، روسیه انګلستان .....

[16] په انګلیسي کي ترکیه په ۲معناو باندي راځي.۱ترکیه(هیواد)۲ ترکیه(مرغه، چي په پښتو کي ورته فیل مرغ)وایي. د دوی هدف هیواد وو.

نه دی خوښ. ډېر ګرم او مچان پکښي ډېر وي. ستا روم خوښ دی؟" جګړن "هو. روم زما د خوښي ښار دی. په ام البلاد باندي یادیږي. د روملوس تی رودل له تیبر څخه به مي هیڅکله له یاده ونه وزي". ما ورته وویل "څه دي وویل؟" جګړن "هیڅ نه. راځئ ټول روم ته ولاړ شو. راځئ همدا نن شپه روم ته ولاړ شو او بیا به هیڅکله نه راځو. روم ډېر ښکلی ښار دی". ما ورته وویل "د ملتونو مور او پلار". رینالډي وویل "روم خو مونث دی، له دې امله روم پلار کیدای نه شي، نو بیا پلار څوک دی؟ روح القدس؟" جګړن رینالډي مخاطب کړ "چټیات مه وایه". رینالډي ورته وویل "چټیات نه وایم. ما یوازي د معلوماتو د زیاتوالي له امله پوښتنه وکړل. ګرانه نشه دي کړم. چا نشه کړم؟" جګړن وویل" ما نشه کړې، ځکه له تا سره مینه لرم او ځکه چي امریکا هم په جګړه کي ورګډه شول". ما ورته وویل "هو". رینالډي وویل "ته خو سبا له خیره د دې ځای څخه ځې". ما ورته وویل "هو. له دې ښاره له خیره ځم، خو روم ته نه، بلکي وه میلان ته". جګړن وویل "وه میلان، کریستال پالاس، کووا، کامپاري بیفي، ګالریا دې ټولو ځایو ته ولاړ شه. ته ډېر بختور یې". ما ورته وویل "ګران ایټالیا هوټل ته هم ځم. هلته به زه له جورج څخه پیسې په پور واخلم". رینالډي وویل "سکالا ته هم ولاړ شه ". رینالډي ته مي وویل "هره شپه، به سکالا ته ځم". جګړن وویل "دومره پیسې نشته، چي هره شپه سکالا ته ولاړ شې".

دوی ته می وویل"د هغه ځای ټکټونه ډېر ګران دي. زه به زما د نیکه له خوا رالیږل شوې، حواله له بانکه راوباسم". "څه شي راباسې؟" ما ورته وویل"حواله. نیکه به مي یا پیسې راکوي یا به زندان ته ځم. زما د حوالې کارونه ښاغلی کننګهم کوي. که رېښتیا درته ووایم، زه خپل ژوند د حوالو په وسیله کوم. ایا یو نیکه خپل هغه هیوادپال لمسی، چي د ایټالیا د بقا لپاره جنګیږي، بندي کولای شي؟" رینالډي وویل"ژوندی دي وي، امریکایي ګریبالډي!" ما ورغبرګه کړل "حواله دي ژوندۍ وي!" جګړن وویل "شورماشور بند دئ. څو ځلي یې غوښتنه راڅخه وکړل، چي ورو ورو خبرې وکړو. په هرصورت، ته رېښتیا هم سبا ځې؟" رینالډي یې په جواب کي وویل"زه درته وایم! دی امریکایي روغتون ته ځي. هغه هم ښکلو

نرسانو ته!" جګړن وویل" هو، هو، زه خبر یم چي ته امریکایي روغتون ته ځې. که څوک غواړي چي خپله ږیره غټه کي پروا نه لري. ښاغلې ته ولي ږیره نه پرېږدې؟" ما ورته وویل "ضد ګاز ماسک بیا نه شم اغوستلای". جګړن زه مخاطب کړم "ولي نه. هرڅه ورسره کیدای شي. یوځلي خو مي په ماسک کي قی هم وهلی". رینالډي وویل"په لوړ اواز خبرې مه کوه. موږ ټول پوهیږو چي ته یو وخت په جبهه کي وې. اوه، ته ډېر ښه کوچنی یې، اوه، که ته ولاړې، زه به څه کوم؟" جګړن وویل"نور نو، موږ ته رخصت راکړه، ځکه ورو ورو احساساتو ته ورداخلیږو. غوږ شه تا ته مي یو زېری راوړئ! ستا بریتانوی ملګرې. په یاد دي شول؟ هغه ستا انګلیسی ملګرې، چي ته به یې هر ماښام لیدو ته ورتلې. هغه هم میلان ته ځي. هغه له یوې بلي ملګرې سره یو ځای امریکایي روغتون ته ځي. تراوسه لا امریکایي نرساني نه دي رارسیدلي. ما نن د دوی له مشر سره خبرې وکړې، په دغه جبهه کي د دوی د نرسانو شمېر زیات دی، ځکه یې نو یو شمېر هلته واستول. څنګه شو دا خبر دي خوښ شو؟ ډېر ښه که څنګه؟ ته له بریتانوی نجلۍ سره یوه ستر ښار ته ځې. هلته به ماحول ټوله مینه ناکه وي. اخ، زه ولي نه زخمي کیدم؟" ما ورته وویل "کیدای شي ته هم زخمي شې." جګړن وویل "د تګ وخت دی. اجازه راکړه. څېښاک مو وکړ، غالمغال مو وکړ او فریډریکو مو هم وځوراوه." ما ورته وویل "مه ځئ." جګړن "نه موږ باید ولاړ شو. د خدای په امان، ښه بخت ولرې". دوی ته مي وویل "په مخه مو ښه. په مخه مو ښه. په مخه مو ښه". رینالډي ما ته وویل"په میلان کي ډېر و خت مه تېروه. بیرته ژر راشه." رینالډي له خپل عادت سره سم ښکل کړم "اوه، څنګه د لایسول بوی دي ځي. د خدای په امان. د خدای په امان". جګړن پر اوږه وټکولم. دوی د ګوتو پر سرونو رهي شول او له کوټې ووتل. ځانته مي پام شو، شخت نشه وم، خو ډېر ژر بیده شوم.

سبا سهار وختي د میلان په لور رهي شوو او اته څلوېښت ساعته وروسته ورسیدو. چنداني سفر نه وو. په مسترې کي اورګاډي ښه ډېر وخت تم شول. کوچنیان به راتلل او تر سوریانو به یې دننه راکتل. همالته مي یو کوچنی په یو بوتل کوګناک پسي ولیږه، خو هغه بیرته خالي

لاس راستون شو، ويل يې يوازې ګراپا شته. د ګراپا د راوړو مې ورته وويل، کله چې بيرته راغلی، پاته پيسې مې وه هغه ته ورکړې. ځان او ګاونډی مې نشه کړ او بيا بيده شوم، تر وايسينزا پورې بيده وم. کله چې راپاڅيدم ستومانه غوندې وم. خو ډير داسې کسان هم ول، چې حالت يې تر ما خراب وو. له خوب نه چې راپاڅيدم، له ډيرې تندې څخه مې طاقت نه کيده. له پټلۍ سره ولاړ عسکر ته مې چې همدلته نژدې ګرځېده د اوبو راوړلو وويل. هغه ولاړ او شيبه وروسته له اوبو سره راستون شو. زما څنګته نفر جورجيتي، چې هغه هم نشه وو راپاڅيد، اوبه مې ورکړې، خو ده د څيښلو پر ځای پر ملا توی کړې او بيرته بيده شو. کوم عسکر چې اوبه يې راوړې وې زما څخه يې انعامي پيسې قبولی نه کړې او لا دا چې يو ښه اوبه نارنج يې هم راته راکړ. نارنج مې زبېښه، تلوف مې يې توف کول او هغه عسکر ته مې، چې له يوې باربرې ډبې سره پورته کښته کېده، کتل. شيبه وروسته اورګاډي وخوځيدل او بيا رهي شوو.

ديارلسم فصل

سبا سهار وختي ميلان ته ورسيدو او په منډيې کې يې کښته کړو. وروسته د امريکايي روغتون په امبولانس کې روغتون ته ورغلم. په امبولانس کې په تذکيره کې پروت وم او نه پوهيدم چې د ښار له کومې برخې څخه تيريږو، خو کله چې له امبولانس څخه راکښته شوم، بازار غوندې يو ځای وو. همالته نژدې يوه ساقي خانه خلاصه وه، چې يوه نجلۍ يې په جارو کولو بوخته وه. مامورين د واټو په ابپاشۍ اخته ول او د ګهيځ بوی ترې راته. تذکيره يې لاندې پر مځکه کښېښول، دننه ولاړل او له هاخوا له يوه چوکيدار سره چې خړ بريتونه، د چوکيدارۍ خولۍ يې پر سر او لستوني لرونکي کالي يې اغوستي ول، راغلل. تذکيره په لفټ کې نه ځايېدل، نو په مينځ کې يې مشوره وکړل چې ما له تذکيرې پورته کړي او په

www.howd.org

لفټ کي مي لوړ يوسي او که مي د زينو له لارې د تذکيرې سره، لوړ وخيژوي. د دوی خبرو ته مي غوږ وو، فيصله يې پر دې شول، چي ما به په لفټ کي پورته کوي.

ما ورته وويل "کرار، احتياط کوئ".

لفټ تنګ وو، پښه مي هم کات وه او بد درد يې کاوه.

ما ورته وويل"زما پښې سيده کړئ".

"نه شي کيدای ښاغلی بريدمنه. ځای تنګ دی". کوم سړي چي دغه جواب يې راکړ، هغه پر ماباندي لاسونه راچاپيره کړي ول او ما د ده پر غاړه باندي لاسونه نيولي وه. د ده ساه، چي پر ما به راتلل د سرو شرابو او هوږې بوی به ترې راته.

يوه بل وويل "ارام اوسه".

"د سپي بچيه، څوک نه دی ارام".

"وايم ارام اوسه". پښو ته ولاړ سړي دا خبره بيا تکرار کړل.

د لفټ دروازې، ته مي کتل چي بنده شول. خادم د څلورم پوړ بټن وواهه او روان شو. خادم انديښمن ښکاريده. او لفټ هم ورو ورو روان وو.

له هغه سړي څخه، مي چي د خولې يې د هوږې بوی تلی پوښتنه وکړل "درونډ يم؟"

ده وويل "نه". پر تندي يې خولې راايله وې او د ډيرې ستړيا له امله يې خرهاری کيده. لفټ همداسي لوړ ولاړ او بيا ودريد. هغه سړي چي زه يې له پښو نيولی وم دروازه خلاصه کړل او ووت. موږ هم وه برنډې ته ور ووتو. دلته مي ګڼې دروازې، چي ژړ دستګيرونه يې درلودل، وليدې. د دروازې زنګ مو وواهه، خو چا جواب رانه کړ. ګړی وروسته چوپړوال په زينو کي راپورته شو او راغلی.

تذکیره والاو پوښتنه ځیني وکړل "دوی چیري دي؟"

چوپړوال "خبر نه یم، کیدای شي لاندي بیده وي".

"ورشه یو څوک راوله".

چوپړوال لمړی زنګ وواهه، دروازه پسي وروتړکول. بیا یې دروازه خلاصه کړل او دننه ورننوت. دی له هاخوا له یوې عینکې بوډۍ سره راستون شو. وریښتان یې ایله او نیمه راځوړند وه. د نرسۍ کالي یې په تن وه.

نرسه "زه نه پوهیږم، زما ایټالوي نه ده زده".

ما ورته وویل "زه په انګلیسي پوهیږم، دوی غواړي ما همدلته یو ځای پرېږدي".

"روغتون لا تراوسه د ناروغانو قبلولو لپاره نه دی اماده. د ناروغانو راتګ ته مو تراوسه هیڅ ترتیبات نه دي نیولي".

وریښتانو ته یې پاس اړخ ته ټک ورکړ او ما ته یې له نژدې راوکتل.

ما ورته وویل "اوس یو ځای وروښیه، چي ما هلته پرېباسي".

"ما ته ځای نه دی معلوم. تاسي بیخي نابېره راغلاست. زه تاسي ته دلته اجازه نه شم درکولای".

ما ورته وویل "هره کوټه چي وي". د چوپړوال په لور مي مخ وروګرځاوه او په ایټالوي کي مي ورته وویل "ورشه، یوه تشه کوټه ولټوه".

چوپړوال "کوټې ټولي تشي دي، تاسي لمړنی ناروغ یاست". خولی یې له سره ایسته کړل، په لاس کي یې ونیول او نرسې ته یې وکتل.

www.howd.org

“د خدای لپاره اوس مي په یوه کوټه کي بستر کړئ”. په لفټ کي مي پښه کات شوي وه، درد یې اوس راپورته شو. خادم پر دروازه ورننوت، په ده پسي د خړو وریښتانو لرونکې میرمن ورغلل. چوپړوال په بیړه راستون شو ”په ما پسي راځئ”. له یوه اوږده دهلیز څخه له تیریدو وروسته یې وه یوې پنجره بندې کوټې ته چي نوې جوړه شوې وه، وردننه کړم. له پرتو فرنیچرو څخه داسي بوی راته لکه تازه چي جوړ شوي وي. په کوټه کي یو غټ کټ او یوه غټه هنداره لرونکې الماری پرته وه. زه یې پر کټ باندي څملولم.

میرمنې وویل “روجایانې نه شم رااخیستلای، ټولي یې قلف کړي دي”.

دې ته مي څه ونه ویل، چوپړوال ته مي وویل ”زما په لاندني بټن لرونکي جیب کي پیسې شته راوایې باسه.” چوپړوال پیسې راوایستې. دواړه تذکیره والا د کټ وه څنګته خولی په لاس ولاړ ول”. دوی دواړو ته پنځه پنځه لیرې ورکړه. خپله هم پنځه لیرې واخله، اسناد مي په جیب کي دي، هغه نرسې ته ورکړه.”

تذکیره والاو له سلامی وروسته مننه وکړل.

ما ورته وویل “په مخه مو ښه، ډیره زیاته مننه.” له بیا سلامی کولو سره ووتل.

نرسې ته مي وویل “اسناد مي هغه دي. زما حالت او د زړې درملنې په اړه ټول معلومات پکښې واضح شوي”. دې اسناد راپورته کړل او د عینکو له شا څخه یې ورته وکتل. درې پیچلي کاغذان وو. میرمنې وویل ”زما په دې سر نه خلاصیږي. په دې څه وکړم؟ زما ایټالوې نه ده زده او بله خبره دا چي زه د ډاکټر د لارښوونې پرته هیڅ نه شم کولای”. له دې ویلو سره په ژړا شول. په لاس کي نیولي اسناد یې خپل مخکني جیب کي کښېښوول. په ژړا کي یې پوښتنه را څخه وکړل. ”ته امریکایي یې؟”

www.howd.org

“هو. زما اسناد له کټ سره پر مېز باندې پرېږده”. کوټه تیاره او هوا یخه وه. په کټ کې له ځملاستو سره مې هنداره لیدلای شوای خو هغه څه چې منعکسول یې هغه مې نه لیدل. چوپړوال له کټ سره په څنګ کې ولاړ وو، نرم او مهربان انسان ښکاریده.

ما ورته وویل “ته تلای شې.” نرسې ته مې وویل ”ته هم تلای شې. ستا نوم څه دی؟”

“مس واکر”.

“مس واکر تاسې تلای شئ. زه بیدېږم”.

په کوټه کې یوازې وم او هوا یخه وه. دغه ځای له روغتون سره چنداني شباهت نه لاره. توشکه ښه محکمه او پسته وه ښه په ارامه پکښې وغځیدم. پر له پسې مې یو څو ژورې ساه ګانې واخیستې او خوشاله وم، چې د پښې درد مې ورو ورو کمېږي. ګړی وروسته تږی شوم، د اوبو راغوښتو په نیت مې د کټ پر ژی باندې نښتی زنګ وواهه، خو څوک راښکاره نه شو. اوبه مې ونه څیښلې همداسې تږی بیده شوم.

له راپاڅیدو سره مې شاوخوا وکتل. له خلاصو کړکیو څخه لمر دننه کوټې ته راته. لویه الماری، تش تور دېوالونه او دوې چوکیانې مې لیدې. په خیرن بنداژ کې تړلې پښه مې شخه ولاړه وه. احتیاط مې کاوه چې وه نه ښوري. تږی وم، بیا مې لاس د زنګ تر بټنه ورساوه او زنګ مې وواهه. د دروازې د خلاصېدو ږغ مې واورېد، چې ورته ومې کتل یوه نرسه ولاړه وه. ځوانه او ښکلې ښکارېدل.

دې ته مې وویل “سهار په خیر”.

“ستا یې هم سهار په خیر”. دا یې وویل او د کټ په لور راتېره شول ”تراوسه لا ډاکټر نه دی رارسېدلی. ډاکټر (لیک کومو) ته تللی. موږ د ناروغانو راتګ ته تمه نه درلودل. په هر صورت، په تا څه شوي؟”

www.howd.org

“ زه په لینګیو، پښو او پر سر باندي زخمي شوی یم”.

“ستاسي نوم څه دی؟”

“هنري. فریډریکوهنري”.

”اوس به تاسي ولمبول شئ. خو تر څو چي ډاکټر راځي موږ ستا په زخمو او پټیو باندي کوم څه نه شو کولای”.

“مس بارکلي همدلته ده؟”

“نه، دلته په دې نامه څوک نشته”.

“زه چي کله دلته راغلم یوې ښځې ژړل، هغه څوک وه؟”

نرسې وخندل ”هغه مس واکر وه. د شپې نوکري وه، اوس بیده ده. تاسي بیخي نابېره راغلاست”.

د خبرو په جریان کي مي د بنداژ پرته کالي وکښل. پاک او صاف شوم. ډېر خوشحاله شوم چي ولمبېدم. سر مي هم په بنداژ تړلی وو، خو یوازي یې هغه برخه راپرېولل چي لوڅه وه.

“چیري زخمي شوې؟”

“د پلاوا په شمال، ایسونزو کي”.

“دا پلاوا بیا په کوم ښار کي ده؟”

“په شمالي ګوریزیا کي ”.

پوه شوم چي یوځای هم نه دی ورمعلوم.

“درد ډېر په تکلیف کړې؟”

"نه. اوس ډېر نه".

ترمامیټر یې په خوله کې راکښېښود.

ما ورته وویل "ایټالویان یې تر بازو لاندې ږدي".

"خبرې مه کوه".

ترمامیټر یې چې راوکیښ، ورته ویې کتل او بیا یې سر وخوځاوه.

ما ورته وویل "د بدن تودوخه مې څومره ده؟"

"ضرور نه ده، چې پوه شې".

"راته ووایه، زما د معلوماتو لپاره".

"عادي ده".

"تراوسه مې تبه نه ده شوې. پښې مې له زړو اوسپنو ډکې دي".

"مطلب دې څه دی؟"

"پښې مې د توغندی د ټوټو، له زړو میخونو، پیچو او نورو شیانو څخه ډکې دي".

سر یې وښوراوه او مسکۍ شول.

"که دې په بدن کې یوه پرزه هم واې، التهاب یې کاوه چې ورسره تبه هم منځته راتلل".

ما ورته وویل "سمه ده. وبه ګورو چې څه شي ترې راوزي".

دا له کوټې ووتل او له سهارنۍ بوډۍ نرسې سره بېرته راستانه شول. په دواړو یې کټ منظم کړ البته ما ته یې کوم تکلیف رانه کړ. دغه طریقه یې راته په زړه پورې ښکاره شول.

"ددې ځای مسول څوک دی؟"

www.hewad.org

"آغلې وان کمپن".

"دلته څومره نرسانې شته؟"

"يوازې موږ دوې".

"نور څوک نه راځي؟"

"ځيني پر لاره دي، رابه شي".

"څه وخت رارسيږي؟"

"خبره نه يم. ته اوس ناروغ يې، خو بيا هم يوه پلنډه پوښتنې کوې".

ما ورته وويل "زه ناروغ نه يم. زخمي يم".

د دوی دنده پايته ورسيدل. پر يوه پسته روجايي باندې پرېوتم او بله پسته روجايي مې پرځان واچول. مس واکر ووتل او له هاخوا له يوه پايجامه لرونکې جانکټ سره راستنه شول. په ما يې واغوستل ورسره مې ځان ډېر نفيس او پټ احساس کړ.

ما ورته وويل "تاسې خو زما ډېره ښه پالنه کوی". نرسې چې نوم يې مس ګيج وو، په زوره وخندل. پوښتنه مې ترې وکړل "يو ګيلاس اوبه څښلای شم؟"

"ولې نه. شيبه وروسته به ناشته هم وکړې".

"زه ناشته نه کوم. که تکليف نه وي کړکۍ خلاصې کړئ". د کړکۍ تر خلاصيدو وړاندې دننه په کوټه کې تياره وه. خو د کړکۍ له خلاصيدو سره يوڅه روښنايي شول. د کړکۍ دباندې له برنډې ورهاخوا د کورونو کاشي شوې بامونه او دودکښان ښکاريدل. وه کاشي شوې بامونو ته مې وکتل، په اسمان کې مې سپينه وريځ وليدل.

" تاسې د نورو نرسانو د راتګ په اړه معلومات لرئ؟"

“ولي؟ مور ستا سمه پالنه نه کوو؟”

“نه زما هدف دا نه وو. تاسي ډير ښه ياست”.

“کموډ خو نه استعمالوې؟”

“امتحان يې ښه دی”.

دوی له ما سره کموډ ته په ورختو کي مرسته وکړل، خو ګټه يې ونه کړل. شيبه وروسته بيرته پرېوتم او له خلاصو دروازو څخه مي وه برنډې ته کتل.

“ډاکټر به څه وخت راشي؟”

“هر وخت چي راورسېد. مور هڅه کوو، چي لږ کومو ته ټيلفون وکړو”.

“دلته بل ډاکټر نشته؟”

“دی د همدې روغتون يوازينی ډاکټر دی”.

مس ګيج د اوبو يو منګی او يو ګيلاس له ځان سره راوړ. درې ګيلاسه اوبه مي وڅيښلي. دوی هم بيرته ولاړې. څو شيبې تر کړکی دباندي په منظره باندي بوخت وم، په همدې حالت کي د خوب يوه ايښمه راغله او بيده شوم. غرمه مي يو څه ډوډی وخوړل. ماپيښين وو، چي د روغتون مسؤله، ميس وان کمپن مي ليدو ته راغلل. زمور دواړو يو له بل څخه ښه رانغلل. کمپن يوه کوتاه قده، پاکيزه او په عين حال کي يوه بدګمانه ميرمن وه، خو پر خپله دې دنده ډيره جوړه وه. له ما څخه يې ګڼې پوښتنې وکړې. د دې له خبرو او اوضاع څخه داسي راته معلومه شول، چي له ايټالويانو سره زما په يوځای کيدو خوښه نه شول.

له دې مي وپوښتل “له خوړو سره شراب څيښلای شم؟”

“د ډاکټر په اجازه کولای شې”.

“يعني د ډاکټر تر راتلو پوري يې نه شم څېښلای؟”

”بلکل همداسي ده”.

“تاسي پلان لرى چي تر هغو منتظر شى، تر څو ډاکټر په خپله خوښه راشي؟”

“موږ په هغه پسي وه لېک کومو ته ټليفون کړی”.

دا ولاړل او مس ګيج بيرته راستنه شول.

له هغه وروسته چي يو ماهرانه کار يې راته وکړ، له ما يې وپوښتل “له آغلې وان کمپن سره ولي دومره رډ شوې؟”

“ما نه غوښتل چي داسي څه وکړم، خو دا ډېره مغروره وه”.

“په هرصورت، هغې ويل چي تاسي بداخلاقه ياست”.

“زه بداخلاقه نه يم. البته روغتون بېله ډاکټره څه معنی لري؟”

“هغه پر لار دی. په هغه پسي يې وه لېک کومو ته ټليفون کړی”.

“هغه هلته څه کوې؟ لمبيږي؟”

“نه. هغه هلته کلينيک لري”.

“يو بل ډاکټر ولي نه راولئ؟”

“چپ چپ. غلی اوسه. او هغه به ډېر ژر راستون شي”.

په چوپړوال پسي مي يو نفر وليږه، کله چي راغلی په ايټالوي کي مي ورته وويل ”يو بوتل بير، يو بوتل شراب او تازه اخبارونه راوړه”. دی ولاړ او ګړی وروسته يې بوتلان په اخبارو کي پيچلي راوړل. په کوټه کي يې بوتلان له اخبارو راوايستل. چوپړوال ته مي

www.nowd.org

وویل "کیلی دلته ما ته راکړه، شراب او بیر تر کټ لاندي کښېږده". دوی له کوټې ووتل او زه په کوټه کي یوازي پاتې شوم. په کټ کي پروت وم، اخبارونه مي مخي ته ونیول او ګړی مي ولوستل. د جبهې اړوند خبرونه او د وژل شوو افسرانو نومونه مي ولوستل. بیا مي د بیر په بوتل پسي لاس وروغځاوه، راپورته مي کړ، پر سینه مي کښېښود او په غوړپ غوړپ مي ځیني څیښل. د بوتل یخې ښېښې زما پر سینه ارغړی ارغړی تغمې جوړې کړې. دباندي ورو ورو تیاره کېدل. د کړکۍ له لارې مي د کورو د بامو له پاسه الوتونکو توتکیانو او شوپرکانو ته کتل او بیر مي څیښل. مس ګېج کوټې ته راننوتل او په یوه ګیلاس کي یې اک نوګ[17] رواړل. د دې له راتګ سره مي د بیر بوتل تر کټ لاندي کښېښود.

راته ویې ویل "آغلې وان کمپن یو څه شري[18] هم درته رالیږلي. ته باید له هغې سره دغه ډول رډ وه نه اوسې. هغه اوس سپین سرې ده. د په خوا په شان حوصله نه لري، بله دا چي د روغتون درونډ پیټی هم ورپه غاړه دی. مس واکر هم اوس دومره سپین سرې شوي، چي هیڅ کار نه شي کولای".

ما یې په جواب کي وویل"هغه ډېره ستره میرمن ده. زه یې ډېر مننډوی یم".

"زه اوس بیرته ځم او ستا ماښامنۍ به درته راوړم".

ما ورته وویل "سمه ده، خو زه چنداني وږی نه یم".

دا ولاړل له هاخو له یوه پتنوس سره راغلل. پتنوس یې له کټ سره نژدې پر مېز باندي راته کښېښود. له دې څخه مي مننه وکړل او له خوړو څخه مي یو څو ګولې وخوړې. شیبه وروسته تیارې ښار په خپلو منګولو کي ونیو او د لټون څراغانو رڼاګانې له ورایه ښکارېدې. همدې رڼاګانو ته مي کتل او وروسته خوب وړی وم. ډېر درونډ خوب وړی وم، یوازي یو ځلي په خولو کي غرق او بیریدلی راپاڅیدم، خو هڅه مي وکړل چي خوبونه هېر

---

[17] اګ نوګ یو ډول خوږې شیدې دي، چي هګۍ یې هم ورسره ګډي کړي وي، په لویدیځو ممالکو کي کارېږي

[18] یو ډول قوي اسپانوی مشروب دی

www.howd.org

کړم. سهار ښه وختي راپاڅېدم، د چرګانو اذانونه مي واورېدل او بیا تر رڼا کیدو پوري ویښ پاته شوم. خسته شوم او له رڼا کیدو سره یو ځلي بیا خوب وړی وم.

څوارلسم فصل

کله چي راپاڅیدم لمر کوټه نیولې وه. فکر مي وکړ چي بیرته جبهې ته تللی یم. په کټ کي اوږد اوږد وغځېدم، پښې مي څړیکه وکړل، هغې ته چي مي وکتل په هماغه خیرن بنداژ کي لا تړلې وه، پوه شوم چي په روغتون کي یم. د زنګ په بټن پسي مي لاس وروغځاوه او زنګ مي وواهه. د زنګ اواز په دهلېز کي انګازه وکړل. ګړی وروسته مي د پلاستیکي چمپلانو اواز تر غوږو شو، مس ګېج وه. د لمر په روښنایي کي لږ څه عمر خوړلې او سیینه ښکاریدل.

ګیج "سهار په خیر. شپه په خیر شول؟"

"هو. مننه. سلمان مي په کار وو، کولای شې چي رایې ولې؟"

"زه دي لیدو ته راغلم، خو ته بیده وې. له تا سره مي دغه وموندل. په کټ کي ورسره بیده وې".

د الماریَ دروازه یي خلاصه کړل او د شرابو بوتل راوایست. هغه تقریبا تش وو. "تر کټ لاندي بل بوتل هم پروت وو، هغه مي هم دلته ایښی دی. ما ته به دي ویلي وای، چي یو ګیلاس مي درته راوړی وای".

"له بیرې مي تا ته نه شوای ویلای".

"په ګډه به مو څیښلي وای".

"ته ډېره مهربانه یې."

www.howd.org

ګيج "په يوازې سر څېښل يې تا ته ښه نه دي. په راتلونکي کې احتياط کوه".

"سمه".

بيا يې وويل "ستاسي ملګرې، مس بارکلي راغلي ده".

"ريښتيا؟!"

"هو، خو زما خوښه نه شول".

"خوښه به دي شي، ډيره خوش طبعه ده".

سر يې وښوراوه او وې ويل "زه يې پر ښه والي ډاډه يم. لږ پر دا يوه اړخ کړېداى شې؟ ډېر ښه. تر سهارنۍ پوري به تيار شې". په يوه ټوټه ټوکر، صابون او تودو اوبو يې پريولم "اوږې پورته کړه. ډېر ښه".

"له ناشتې وړاندي سلمان راتلاى شي؟"

"زه به چوپړوال پسي وليږم". ولاړل او شيبه وروسته راستنه شول "په سلمان پسي مي سړى وليږه". دا يې وويل او په لاس کي نيولى ټوکر يې بيا په اوبو کي لاهو کړ.

چوپړوال له سلمان سره يوځاى راستون شو. تقريباً پنځوس کلن ښکاريده. بريتونه يې پاس اړخ ته تاو کړي ول. د ميس ګېج وظيفه نوره خلاصه شول او ووتل. سلمان مخ رالوند کړ، وروسته يې چاړه پسي راسمه کړل او بريره يې راوخرول. سلمان تريو تندى او غلى سړى وو.

پوښتنه مي ځيني وکړل "حالات څنګه دي؟ کوم نوى خبر درسره شته؟"

"ده څه شي خبر؟"

"هر خبر چي وي. په ښار کي څه کيسې دي".

په جواب کي يې وويل"حالات جګړه ايز دي. د دښمن غوږونه هر ځای وي".

پاس مي ده ته وکتل. بيا يې وويل "مهرباني وکړه سر دي مه سره ښوروه". دی په خپل کار بوخت وو "معلومات نه شم درکولای".

پوښتنه مي ځني وکړل "په تا څه شوي؟"

"زه ايټالوی يم. له دښمن سره مي خبرې کول نه دي خوښ".

دی مي خپل کار ته پرېښود. که دی ليونی وای، نو چي هر څومره ژر بې د چړې له تيغه وتلای ښه وو. يو ځلي مي هڅه وکړل، چي څيرې ته يې ښه په دقت وګورم."احتياط کوه، چاړه تيره ده".

د کار له خلاصيدو سره مي يې مزد ورکړ. نيمه ليره مي هم د انعام په توګه ورکړل. سکې يې بيرته راواپس کړې.

"زه يې نه اخلم. که څه هم په جبهه کي نه يم، خو ايټاليوی يم".

"ځه ورک شه!"

ويې ويل "ستاسو په اجازه". خپل سامانونه يې راټول کړل او له کوټې ووت. د تګ پر وخت يې پنځه واړه سکې له ما سره نژدې پر مېز کښېښودې. د زنګ ېټن مي کښېکاږه. ميس ګېج راننوتل. "که زحمت نه وي، چوپړوال يو ځلي ما ته راوليږئ".

"سمه ده".

چوپړوال کوټې ته راننوت. کوښښ يې کاوه، چي خپله خندا پټه کړي.

"سلمان خو به ليونی نه وو؟"

"نه. ښاغلې، ستا او د ده تر مينځ سوءتفاهم راغلی وو، هغه فکر کاوه، چي ته اتريشی يې".

ما وویل "اوه!"

د چوپړوال له واکه ووتل او په خندا شو "ها، ها، ها! سلمان بیخي ساده وو. که دي محض ښور خوړلی وای نو ـــ". خپله ګوته یې پر ستوني باندي راتېره کړل.

"ها، ها، ها". هڅه یې کول، چي خندا راکنټرول کړي "کله چي مي ورته وویل چي تاسي اتریشی نه یاست نو، ها، ها،ها".

په پسخند مي ده ته وویل "ها، ها، ها! که یې زما غاړه راپرېکړې کړې واي، نو څومره به دي خندلي وای؟ ها، ها، ها".

"نه ښاغلي. نه. نه. له اتریشیانو څخه بیخي ډارېدلی وو. ها، ها، ها".

ده ته مي وویل "ها، ها، ها! له مخي مي ورک شه!"

ووت، خو په دهلېز کي یې اوس هم خندل. په دهلېز کي مي د یو چا د پښو کړپهار واورېد. سترګي مي دروازې ته سیخي کړې. کاترین بارکلي وه.

کټ ته ته راتېره شول.

کاترین "سلام". تازه، ځوانه او د پخوا په نسبت ښکلې ښکارېدل. فکر مي وکړ چي داسي ښکلا مي له وړاندې لیدلي نه وه.

"سلام". په محض لیدو پرې مین شوم. دنني حالاتو مي ټول متغایر شول. د دروازې لور ته یې وکتل، څوک نه وو. بیا د کټ پر څنډه کښېنستل، راخمه شول او ښکل یې کړم. دا هم ښکل شول، ما یې د زړه درزا محسوسول.

ورته ومي ویل "ګرانې. ښه وشول چي راغلې".

www.hewad.org

“راتګ مي هم له ستونزو خالي نه وو. البته دلته پاتېدل مي هم کيدای شي له ستونزو خالي نه وي”.

“ته باید همدلته پاتې شې. ډیره ښه يې”. په دې پسي مجنون وم. هيڅ يقين مي نه کاوه، چي زما په خوا کي دي ولاړه وي.

“نه، ته لا تراوسه ښه نه يې”.

“زه ښه يم. راشه”.

“نه، ته لاتراوسه روغ شوی نه يې”.

“دا اوس ته څه وايې؟ زه رک روغ يم”.

“مینه راسره لرې؟”

“په ریښتیا مینه درسره لرم. زه درپسي مجنون وم”.

“ د زړه وه دربا ته وګوره”.

“زه د زړه په کیسه کي نه يم. زه درسره مینه لرم. په تا پسي لیونی وم”.

“ته ریښتیا مینه راسره لرې؟”

“خبرې مه کوه. کاترین مهرباني وکړه”.

“سمه ده، خو يوه شيبه”.

“سهي ده. د کوټې دروازه بنده کړه”.

“نه. داسي نه شي کیدای”.

“پرېږده يې. خواهش کوم”.

کاترین پر ځنګ چوکۍ باندي راته کښېنستل. د دهلېز لور، ته دروازه خلاصه وه. وحشت هم له پخوا څخه کم شوی وو، زه هم اوس تر پخوا ښه شوی وم.

بیا یې پوښتنه راڅخه وکړل " اوس دي زما پر مینه یقین راغلی؟"

"اوه، ولي نه. ته باید همدلته پاتې شې. دوی تا له ما نه ګردسره نه شي بېلولائ. زه ستا په مینه کي لیونی یم."

"له احتیاطه باید کار واخلو، په تېره بیا زما و ستا تر مینځ راشه درشه باید پټه وي".

"په شپه کي به سره وینو".

"په هرصورت، باید محتاط واوسو. په تیره بیا د نورو خلکو په مخ کي".

"سمه ده".

"باید همداسي وي. ته ډیر ښه یې. ته له ما سره مینه لرې. همداسي نه ده؟"

"داسي څه بیا مه وایه، ته یې په معني نه پوهیږې".

"زه به احتیاط کوم. نور نه غواړم چي یو څه وکړم. زه باید نوره ولاړه شم".

"بیرته بیا ژر راشه".

"هر وخت چي فارغه شوم، راځم".

"په مخه دي ښه".

"د خداي په امان ګرانه".

ووتل. خدای پوهیږي، ما نه غوښتل د مینې په جال کي یې ځان راګیر کړم. له هیڅ چا سره مي د مینې کولو هوډ نه وو. خو خداي پاک پوهیږي چي اخر د مینې په جال کي راکښېوتم

www.hewd.org

او د میلان په یوه روغتون کي یوازي پر کټ غځېدلی پروت وم. او ډول ډول خیالات مي په دماغ کي اخوا دېخوا کیدل. او په اخره کي میس ګیج رالننوتل.

ګیج "ډاکټر پر لار دی. له لیک کومو څخه یې ټیلفون راوکړ".

"څه وخت راځي؟"

"نن غرمه له خیره".

پنځلسم فصل

تر غرمې پوري کومه خاصه پېښه ونه شول. ډاکټر ډنګر، غلی او کوچنی سړی وو. د ده له خبرو څخه معلومېدل، چي له جګړې څخه تر پزې راغلی. څو اوسپنیزې ټوټې یې زما له ورنو څخه په ډیره نفیسه او خاصه بې میلۍ وه ایستلې. د زخم د تسکین لپاره یې یو ډول محلي درمل چي "سنو" یې بلل، کارول. له دې سره به عضله یخی شول او تر څو چي به یې په پروب، انبور او یا چاړه د یخي ناحیې تر پایه نه وه تللې، درد به یې نه کاوه. ناروغ ته بې هوښه شوې ناحیه ډیر ژر ورمعلومیدل. شیبه وروسته د ډاکټر نفیسه تګلاره پایته ورسیدل او ویې ویل د ایکسرې معاینه ښه ده. داسې ښکاریده، لکه له خپلو هڅو څخه چي راضي نه وي.

د اکسرې معاینه یې په اوسپیډل مګوري[19]راته وکړل. د اکسرې ډاکټر یو چالاک، پوه او په عین حال کي زړه راښکونکی وو. دا معاینه داسي کیدل، چي ناروغ به اوږې پورته کولي داسي چي د ماشین له لاري هغه غټ بهرني اجسام کوم چي د ده په بدن کي دي، ووینې.

---

[19] دا د ایټالیا په میلان ښار کي یو لرغونی او تاریخي روغتون دی، چي تراوسه فعالیت کوي

کوم عکسونه يې چي له ما نه اخيستي ول، وروسته يې راپسي راليږل. ډاکټر راته وويل چي د ده په جيبي کتابچه کي زما خپل نوم، غونډ او ځيني خاطره يې جملې وليکم. زما په بدن کي موجود بهرني اجسام يې پست، ناوړه او وحشي وبلل. اتريشيان بې غيرته. ما څو نفره اتريشيان ووژل؟ يو مي هم نه وو وژلی. خو د ده د خوشالۍ لپاره مي ورته وويل بيخي ډېر اتريشيان مي د مرګ غيږې ته ورواستول. له ما سره ميس ګيج هم راغلې وه. ډاکټر لاسونه پرې راچاپيره کړل او وې ويل له (کليوپاترا) څخه هم ښکلې ده. د دې په دې خبره سر خلاص شو ؟ کليوپاترا د مصر پخوانۍ ملکه وه. ريښتيا هم دا ښکلې وه. شيبه وروسته په امبولانس کي وه وړوکي روغتون ته راستانه شوو او له ډېر پورته کښته کيدو وروسته يو ځلي بيا پر هماغه پخواني کټ و بستره وغځېدم. عکسونه يې د هماغي ورځي له غرمې وروسته راوليږل. ډاکټر له ما سره ژمنه کړې وه، چي عکسونه به غرمه راليږي او خپله ژمنه يې پر ځای کړل. عکسونه په سرو پاکټو کي ول او کاترين بارکلي راښکاره کړل. موږ دواړو په ګډه عکسونه رڼا ته وکتل.

ويې ويل "دادي راسته پښه ده". بيا يې عکس په پاکټ بيرته کښېښود "دا دي چپه پښه ده".

"عکسونه هلته کښيږده او دلته راشه".

"نه. زه يوازې تا ته د عکسونو د ښوولو لپاره راغلم".

کاترين بهر ولاړل. زه پر خپل کټ پروت وم. له غرمې وروسته هوا ګرمه شول. په کټ کي له ډيرې پروتي څخه بيخي خسته شوی وم. چوپړوال مي راوغوښت او ورته ومي ويل چي بازار کي دي هر څومره اخبارونه لاس ته درغلل، ټول له ځان سره راوړه.

د ده له راستنېدا وړاندي درې ډاکټران راغلل. په دې ځای کي مي دې خبرې ته پام شو، چي کله يو ډاکټر په يوه قضيه کي پاتې راشي، نو له خپل سيال نه مشوره اخلي. يو ډاکټر چي د اپنډکس عمليات په سمه توګه نه شي کولای، هغه يو داسي ډاکټر درته توصيه کړي چي هغه ان د تانسلونو عمليات لا په سهي ډول نه شي اجراکولای. دغه درې ډاکټران همداسي ول.

د روغتون ډاکټر پخپلو نفیسو لاسو ما ته اشاره وکړل او وې ویل "دغه دی، هغه ځوان."

قدبلنده او ږیره لرونکي ډاکټر وویل "تاسي څنګه یاست؟" دریم ډاکټر چي د اکسرې عکسونه یې په سره پاکټ کي رااخیستي ول، پر خپل ځای غلی ولاړ وو.

ږیره لرونکي ډاکټر وپوښتل "پټۍ ځیني ایسته کړي؟"

د روغتون ډاکټر وه میس ګیج ته وویل "هو. نرسې مهرباني وکړئ، د ده له پښې پټۍ ایسته کړئ". مس ګیج دا امر عملي کړ. خپلو پښو ته مي وکتل. په ساحوي روغتون کي داسي ښکاریدې لکه یو مړاوی شوی همبرګر. اوس یې پوست نازک شوی وو. د ځنګانه غوښنه مي هم سره تللې او بې رنګه شوي وه، خو چرک یې نه وو کړی.

د روغتون ډاکټر وویل "ډیر پاک، افرین".

ږیره لرونکي ډاکټر وویل "ممم". دریم ډاکټر د روغتون د ډاکټر له شا څخه راوکتل.

ږیره لرونکي ډاکټر وویل "که زحمت نه وي، ځنګون ته یې حرکت ورکړئ".

"زه یې نه شم کولای".

ږیره لرونکي ډاکټر وپوښتل "مفصل یې نه ګورو؟" د ده پر لستوڼې باندې له درو ستورو سره یوه پټه هم وه، چي د تورنی نښه وه.

دروغتون ډاکټر وویل "ولي نه". دوو نفرو په بیړه تر پښه ونیولم او را کت یې کړل.

ما ورته وویل "درد کوي".

"نور هم. نور هم. ډاکټره، یو څه نور هم".

ما ورته وویل "بس یې ده. بس یې ده. تر همدې ځایه کتیږي".

تورن وویل "مفصل يې لږ څه بې ځایه شوی دی." سیخ ودرید "داکټر صاحب کولای شم چې عکسونه یو ځلي بیا وګورم؟" دریم ډاکټر له عکسو څخه یوه دانه وه ده ته ورکړ "نه د چپې پښې دا يې راکړه".

"همدا د چپې پښې عکس دی، ډاکټر صاحب".

"اوه، ریښتیا هم. ما له یوې بلي زاويې څخه ورته کتل". عکس يې بیرته راوسپاره. بل عکس يې هم تر څو شیبو پوري تر نظر لاندي نیولی وو. په رڼا کي يې وه یوه بهرني جسم ته، چي ډېر واضح ښکاریده اشاره وکړل "ډاکټره، تاسي يې وینئ؟" عکس ته يې څو شیبې په نېغو سترګو وکتل.

ږیره لرونکي تورن وویل "زه یوه خبره په ډاګه ویلای شم، هغه دا چي د دې درملنه وخت ته اړتیا لري. کیدای شي درملنه يې درې یا هم شپږ میاشتې وخت په بر کي ونیسي".

"همداسي ده. مفصلي مایع باید بیا له سره جوړه شي".

"بلي. وخت ته اړتیا شته. بله خبره دا ده، تر څو چي یو دننی دیوال جوړ نه شي زه وجداناً نه شم کولای، چي دغه ځنګون عملیات کړم".

"ډاکټر صاحب، ستا خبره منم".

پوښتنه مي ترې وکړل "شپږ میاشتې د څه لپاره؟"

"له دې وړاندي چي ځنګون دي، په محفوظ ډول خلاص کړو، اړینه ده چي دننی دیوال بیا ځلي خپل ځان ورغوي".

ما ورته وویل "دا خبره ما ته قابل قبول نه ده".

"ځوانه، پر تا خپل ځنګو ګران دی؟ ته غواړې ستا ځنګون ستا سره وي؟"

www.hewd.org

ما ورته وویل “یا”.

“څه شي؟”

ورته ومي ویل “زما ځنګون پرې کړئ. بیا پلاستیکي پښه کاروم”.

“هدف دي څه دی؟ پلاستیکي پښه؟”

د روغتون ډاکټر وویل “دی ټوکې کوي”. ډیر په لطیف انداز سره یې پر اوږه باندي وټکولم ”دی نه غواړي خپل ځنګون له لاسه ورکړي. دی ډیر زړور ځوان دی. ټاکل شوي، په جګړه کي د زړورتیا د ښوولو په خاطر د زړورتیا مډال هم ورکړي”.

تورن وویل “مبارکي یې درته وایم”. زما لاس یې راوښوراوه “زه یوازي د احتیاط له مخي تاسي ته د شپږو میاشتو د انتظار مشوره درکوم. له شپږو میاشتو وروسته به ستاسي عملیات کیږي. که تاسي کوم نظر ولری مهرباني وکړئ”.

ما ورته وویل “ډیره زیاته مننه، ستاسو نظر ما ته قابل احترام دی”.

تورن ډاکټر خپل لاسي ساعت ته وکتل، بیا یې وویل ”موږ ځو له خیره. ښه بخت ولرې”.

ما ورته وویل “له تاسو ټولو یوه نړۍ مننه”. له دریم ډاکټر سره مي هم خدای په امانی وکړ. دوی درې واړه له کوټې نه ووتل.

وروږغ مي کړل “مس ګیج!” دا بیرته راستنه شول.”یو ځلي خو د روغتون ډاکټر راغواړئ”.

د روغتون ډاکټر ګړی وروسته کوټې ته راننوت. خولۍ په لاس له کټ سره نژدې راته ودرېد. ډاکټر ”ستا زه په کار وم؟”

“هو. زه د عملیاتو لپاره شپږ میاشتي انتظار نه شم کولای. اوه، زما خدایه! ډاکتره ته خپله تراوسه شپږ میاشتې په کټ کي پرېوتی یې؟”

“ته به هروخت په کټ کي نه يې. له هر څه نه وړاندي لمرينه درملنه اړينه ده. له لمريني درملنې وروسته لکړه هم کارولای شې”.

“يعني تر شپږ مياشتني ځنډ وروسته به زما عمليات کيږي؟”

“همدا يې ښه لار ده. بله دا چي ستا په بدن کي موجود بهرني اجسام بايد يو ديوال تشکيل کړي او له هغه وروسته د ليګامينټ جوړيدل هم اړين دي”.

“زه به شپږ مياشتې په کټ کي پروت يم؟!”

“همدا يې تر ټولو خوندي او محفوظه طريقه ده”.

“دا تورن څوک وو؟”

“هغه د ميلان تر ټولو تکړه جراح دی”.

“دی تورن دی، که څنګه؟”

“هو، البته دی يو تکړه جراح هم دی”.

“زه نه غواړم چي پښه مي د يوه تورن له امله له لاسه ورکړم. که دی ريښتيا هم دومره تکړه وای، دی به اوس جګړن وای، زه پوهيږم چي تورن څه شي دی”.

“خو يوه خبره شته، د هغه پر لياقت سترګې نه شي پټيدای. زه خپله تر نورو جراحانو، چي پيژنم يې، د ده وه نظر ته تر جيح ورکوم”.

“ته يو بل جراح پيژني؟”

“هو. که ستا خوښه وي، زه به شخصاً د ډاکټر (واليرا) نظر هم راواخلم”.

“تاسي له يو بل جراح سره په دې اړه اړيکه نه شی نيولای؟”

“سمه ده. زه به ډاکټر (والنټیني) راوغواړم”.

“دا بیا څوک دی؟”

“ډاکټر والنټیني په اوسپیډل مګوري روغتون کي کار کوي”.

“ډیر ښه، مننه. ته پوهیږې ډاکټر صاحب، زه شپږ میاشتي انتظار نه شم کولای”.

“ته به هر وخت په روغتون کي نه یې. له هر څه وړاندي لمرینه درملنه اړینه ده. له هغه نه وروسته سپک تمرینات. او د دیوال له تشکیل سره به ستاسي عملیات هم اجرا شي”.

“په هر حال، شپږ میاشتي انتظار زما تر توان لوړه خبره ده”.

ډاکټر په لاس کي نیولي خولۍ باندي ګوتې راتېرې کړې او مسک شو ”جبهې ته د ستنېدو لپاره مو ډېره بېړه ده”.

“هو”.

“په تا ویاړو. تاسي ډیر دلاور یاست”. پر کټ باندي راخم شو او ښکل یې کړم ”زه به یو څوک په والنټیني پسي ولیږم. تشویش او غصه مه کوه. حوصله کوه”.

ده ته مي وویل “یو ګیلاس څښناک کوو؟”

“نه. مننه. ما تراوسه شراب نه دي څښلي”.

“یوازي یو ګیلاس”. په خادم پسي مي زنګ وواهه، چي ګیلاسونه راوړي.

“نه مننه، ډاکټران ما ته منتظر دی”.

ورته ومي ویل “په مخه دي ښه”.

“د خدای په امان”.

دوه ساعته وروسته ډاکټر والنټيني راغلی. خورا په بیړه کي وو. بریتونه یې شخ درولي ول. جګړن وو. په رنګ توربخون وو. خندان شخصیت وو.

ډاکټر والنټيني وپوښتلم "ځنګه ټپي شوې؟ عکسونه راکړه. هو، هو. همدا دې. د سیرلي په ځېر روغ رمټ یې. دغه ښکلې نجلۍ څوک ده؟ ستا انډیواله؟ ما خو همداسي فکر کاوه. بیخي بې ځایه او ناوړه جګړه نه ده؟ دا ځای دي ځنګه دی؟ ته ډیر ښه هلک یې. زه به دي تر پخوا لا سم کړم. دغه ځای دي درد کوي؟ هو، خامخا به درد کوي. د دې ډاکټرانو ځنګه زړه کیده چي تا ژوبل کړي. ډاکټران دي د کوم درد دوا شول؟ دغه نجلۍ په ایټالوې ګړیدای شي؟ باید زده یې کړي. ډیره ښکلې نجلۍ ده. زه به ایټالوي وروښیم. زه راځم په دغه روغتون کي ځان بستروم. نه، خو ستا د لنګول کارونه مفت درته اجرا کوم. دا په پوهیږي؟ دا به له تا څخه یو ښه هلک جوړ کړي. خاص د دې په څېر. بیخي سم. څه یوه مینه ناکه نجلۍ! له دې څخه وپوښته چي له ما سره ماښامنۍ خوري. نه. زه نه غواړم چي دا له تا څخه بوزم. مننه. ډیره زیاته مننه، اغلې. بس همدومره وه".

پراوړه یې وټکولم "مننه. ما همدومره غوښتل چي پوه شم، پټۍ ته اړتیا نشته".

ده ته مي وویل "ډاکټر صاحب، ښاک ته دي زړه نه کیږي؟"

"ښاک؟ ولي نه. په لسګونه ځلي. چیري دی؟"

"په الماری کي. مس بارکلي به بوتل راواخلي".

"اوه، ډیر اعلی، ستا د روغتیا لپاره. ډیره ښکلې نجلۍ ده. زه به تر دې ښه کوګناک در ته راوړم". پر خپلو بریتونو یې لاس راتېر کړ.

"عملیات کله کیږي؟"

“سبا سهار له خیره. له عملیاتو څخه مخکي باید ستا معده تشه وي. باید پاک هم یې. زه به کښته له زړې ښځې سره ووینم او ستا په اړه به ځیني لارښووني هم ورته وکړم. تر سبا د خدای په امان. زه به تر دې ښه کوګناک درته راوړم. ته دلته ډېر ښه یې. تر سبا د خدای په امان. ښه خوب وکړه، ځکه زه وختي له خیره ځان رارسوم”. په دراوزه کي یې لاس راته وښوراوه. بریتونه یې سیده پاس خوا ته شخ درولي ول. پر څېره یې اوس هم مسکا خپره وه. پر لستوني یې یوه خانه وه، په هغه کی بیا یو ستوری وو چي د ده پر جګړنی رتبه یې دلالت کاوه.

شپاړسم فصل

په هغه شپه د هغې دروازې له لارې چي برندې ته ورخلاصېدل، یو شوپرک کوټې ته دننه راغلی او الوتنې یې شروع کړې. د همدې دروازې څخه مو د ښار پر بامونو د شپې د تیارې سیل کاوه. په کوټه کي تاریکه وه، یوازې د ښار له رڼاګانو څخه لږ لږ رڼا دننه کوټې راتلل. شوپرک دننه په کوټه کي له کومې بیرې پرته، د دباندې په څېر خپل ښکار کاوه. زه په کټ کي پروت وم او ده ته مي کتل، خو فکر نه کوم چي ده دي موږ لیدلي وو، ځکه موږ بیخي ساکن پراته وو. شوپرک چي له کوټې ووت پر آسمان باندي مي د لټون څراغانو رڼاګانې ولیدې، ګړی وروسته روښنایې ورکه شول او بیا تیاره شول. بهر نری شمال چلیده، پر څنګلوري بام باندي د هوایي مدافع پرسونل یو له بل سره خبرې کولې. موږ یې خبرې لږ لږ اورېدې. هوا یخه وه، دوی خپلي برساتی پر ځان ټینګي راتاو کړي وې. په شپه کي د یو چا د راتګ بیره په زړه کي راسره وه، خو کاترین ډاډ راکړی وو، چي ټول بیده دي. یو ځلي ماښام چي کله راپاخیدم، دا مي ونه لیدل، البته په دهلېز کي مي د دې د پښو کړپهاری واورېد چي راروانه وه. له راتلو سره یې دروازه خلاصه کړل او ویې ویل چي څوک نه شته. ټول بیده دي. کاترین د آغلې وان کمپن وه کوټې ته هم غوږ نیولي وو، د هغې

www.howd.org

خرهاری يې هم اوريدلی وو. له ځان سره يې ميوه هم راوړې وه، هغه مو په ګډه وخوړل. تږي هم وو، نو ورموت مو راواخيستل. په عين حال کي کاترين دا يادونه هم راته وکړل، چي سهار ته مي معده بايد تشه وي، ځکه سهار زما عمليات کېدل. تر رڼا کيدو وړاندي خوب راباندي غالب شو. څنګه چي راپاڅېدم، کاترين مي ونه ليدل. خو وروسته چي بيا کله راستنه شول، له وړاندي تازه او ښکلې ښکاريدل. ترماميټر يې په خوله کي راکښېښود. لمر هم ورو، ورو په راپورته کيدو وو، نری وږم چليده او په دې سهار وختي کي له څنګلورې بام څخه د توپچيانو د قهوې بويان راتلل.

کاترين "زړه مې غواړي چي د قدم وهلو لپاره دباندي ووزو، که مو يوه ويلچير وموندل زه به ټيله درکړم".

ما ورته وويل "زه به په چوکۍ کي څنګه سپور شم؟"

"يوه لاره به ورته وسنجوو".

"دباندي به پارک ته ووزو. همالته به ناشته هم وکړو". له خلاصې دروازې څخه مي دهلېز ته وکتل.

کاترين "تر ټولو اړين کار اوس زما لپاره دادی، چي تا ستا ملګري والنټيني ته اماده کړم".

ما ورته وويل "زما کوپړۍ راته وايي، چي دی تکړه ډاکټر دی".

"هومره چي ستا خوښ دی، زما نه دی خوښ. خو کيدای شي ښه ډاکټر وي".

"مهرباني وکړئ دلته راشئ".

"نه، ښه شپه نه وه؟"

"نن به بيا د شپې نوکري نه يې؟"

“کیدای شي یم، خو فکر نه کوم چي دلته دي زما راتګ ته اړتیا وي”.

“زه تا ته اړتیا لرم”.

“نه کومه اړتیا نشته. ته تراوسه عملیات شوی نه یې او بله دا چي ته تراوسه په دې نه یې خبر چي څه به پېښ شي؟”

“په لنډو کي به دي سر درخلاص کړم، زه به تر عملیاتو وروسته بشپړ روغ شم”.

“نه، ته به بیا ناروغ شې او بیا به نو زه هیڅ نه شم کولای”.

“بیا به د بیا سره ګورو، ته اوس دلته راشه”.

“نه. زه باید اوس چارټ بشپړ کړم او تا د عملیاتو لپاره تیار کړم”.

“که راستنه نه شوې، نو دا به په دې معني وي، چي ته له ما سره مینه نه لرې”.

ښکل یې کړم “ته ډیر بي عقل هلک یې، ستا د بدن تودوخه تل عادي وي. ډیر ښه حرارت لرې.”

ما ورته وویل “ته ډیره ښکلي یې”.

“اوه، نه. ستا د بدن حرارت په ډیره ښه اندازه دی او زه په دې ویاړم”.

“کیدای شي، همدا بدني حرارت ارثي شي”.

“کیدای شي، زموږ د کوچنیانو د بدن حرارت ډیر لوړ وي”.

“والنتیني ته باید کوم تیاری ونیول شي؟”

“کار لږ دی، خو اسان هم نه دی”.

“پر تا مي دا تکلیف نه پیرزو کیږي”.

www.hewad.org

“داسي مه وایه. زه نه غواړم چي یو بل ځوک تا ته ان لاس لا هم درووړي. زه ډیره بدمغزه یم. که چیرې دوی داسي وکړي زه به ډیره په قهر شم”.

“فرګوسن هم؟”

“په خاص ډول فرګوسن، ګیج او هغه بله، څه نومیږي؟”

“واکر؟”

“هو، هماغه. اوس په روغتون کي د نرسانو شمېر زیات دی، که نور ناروغان رانه شي، شونتیا شته؛ چي ما له دې ځایه یو بل ځای ته تبدیله کړي. في الحال دلته څلور نرسانې شته”.

“کیدای شي ناروغان راشي. او بله خبره دا، چي د دومره ستر روغتون لپاره خو ګڼې نرسانې په کار دي”.

“امید لرم، چي ناروغان به راشي. په هرصورت، که یې زه له دغه ځای څخه ولیږلم نو؟ که نور ناروغان رانه شي، د دې شونیتا شته، چي ما واستوي”.

“که خبره وه دې ځایته ورسیدل، بیا خو نو یوځای ځو”.

“بې عقلي مه کوه. ته تراوسه د تګ نه یې. خو ګرانه ته ژر جوړ شه، بیا به له خیره یوځای ولاړ شو”.

“ له هغه وروسته به څه کیږي؟”

“کیدای شي، جګړه ختمه شي. جګړه خو به نو هم تل تر تله نه وي”.

ما ورته وویل “زه به ژر له خیره روغ شم. والنیتیني مي علاج راکوي”.

www.howd.org

“ستا درملنه به ولي نه کوي، دا دومره لوی بریتونه یې د څه لپاره پرې ایښي. او مهمه خبره ګرانه، کله چې دي عملیاتوي، زما و ستا پرته د یوه بل څه په اړه فکر وکړه، څکه کله چې څوک بیهوښه شي بیا اپلټی ځیني ویل کیږي”.

“نو بیا باید د څه شي په اړه فکر وکړم؟”

“له موږ څخه پرته بل د هرڅه په اړه. د خپلو ملګرو په اړه. ان د یوې ملګرې په اړه دي هم”.

ما ورته وویل “نه”.

“نو بیا دعاوې کوه. دعاوې به ډېره فایده درته وکړي”.

“شاید هیڅ خبرې ونه کړم”.

“ډېر ښه، ډیری خلک خبرې نه کوي”.

“نو سمه ده، له خیره زه به له خبرو سره خدای په امانی وکړم”.

“ګرانه، ځان ستاینه مه کوه. لطفاً ځان ستاینه مه کوه. ته دومره ښه یې، چې ځان ستاینې ته هیڅ اړتیا نه لرې”.

“زه به یوه کلمه خبره هم ونه کړم”.

“بیا ځان ستاینه! ما درته وویل، چې ځان ستاینې ته هیڅ اړتیا نه لرې. کله چې دوی تا ته د ژورې ساه اخیستو امر وکړي، ته سمدستي په دعاوو، بیتونو او یا هم په یو بل څه باندي پیل وکړه. بیا به نه کومه ستونزه وي، نه سرخوږی او زه به په تا ویاړم. په هرصورت زه په تا په هر حالت کي ویاړم. ستا د بدن حرارت ډېر ښه دی. او ستا خوب هم د هغه ماشوم په څېر دی، چې د بیدیدو پر مهال بالښت په غیږ کي نیسي، بیدیږي او په فکرو کي وي. ستا په فکرو کي زه یم که یوه بله نجلۍ؟ که یوه ښکلې ایټالوۍ نجلۍ؟”

“زما په فکرو کي ته يې.”

“هو، البته زه يم. اوه، مينه درسره لرم، او والنټيني به د ښېښې علاج هم درته وکړي. او زه په دې هم خوشحاله يم، چي ستا عمليات به ونه وينم”.

“او ته به نن بيا د شپې نوکري يې”.

“هو، خو ته تشويش مه کوه”.

“ته تم شه او ورته ګوره”.

“ ګوره ګرانه، ته اوس بشپړ پاک او صاف شوې. اوس داراته ووايه، له ما پرته دي بل له چا سره مينه کړې؟”

“ما تراوسه له هيڅ چا سره مينه نه ده کړې”.

“ان له ما سره هم؟”

“زما مينه، ته يې”.

“ريښتيا ووايه، بل دي له چا سره مينه کړې؟”

“له تا پرته مي له بل چا سره مينه نه ده کړې”.

“له څو نفرو سره.... هغه څه شي ورته واياست؟...پاتې شوي يې؟”

“له هيڅ چا سره”.

“ته ما ته درواغ وايې”.

“همدا ريښتيا دي”.

www.howd.org

“سمه ده، ته خپلو درواغو ته ادامه ورکړه. زما همداسې خوښه ده. په هرصورت دارته ووایه، هغوی ښکلې وې؟”

“تر اوسه له هیڅ چاسره نه یم پاتې شوی”.

“ښه سمه ده. داراته ووایه چی هغوی ډیر دلچسپې وي؟”

“زما نه په دې شیانو سر خلاصیږي او نه پرې پوهیږم”.

“ته یوازې زما ملکیت یې او دا د لمر په څیر یو ښکاره حقیقت دی. وایم، ته زما یې. که تا له دې وړاندې له یو بل چا سره مینه کول، زه یې په کیسه کې نه یم. زه له هغو څخه نه ډاریږم، خو د هغوی په اړه ما ته کوم څه مه وایه. کله چې یو نارینه له یوې ښځې سره پاتې شي، د پیسو خبره څه ډول سره خلاصوي؟”

“زه نو، څه په خبر یم.”

“یا. ته پوهیږې. هغه نجلۍ ورته وایي چې زه مینه درسره لرم؟ راته ووایه، زه غواړم چې پوه شم”.

“هو، په هغه صورت کې که ځیني وغوښتل شي.”

“ایا دی ورته وایي چې مینه درسره لرم؟ راته ووایه. دا ډیره مهم خبره ده.”

“هو، که سړی وغواړي، بیا ورته وایي”.

“نارینه ورته وایي، چې مینه درسره لرم؟ خامخا راته ووایه.”

“که یې زړه وغوښت، خود یې ورته وایي”.

“تا خو به تراوسه چا ته نه وي ویلي؟ ریښتیا ووایه”.

“ نه”.

www.howd.org

“ته ما ته ریښتیا نه وایې. ریښتیا راته ووایه”.

درواغ مي ورته وویل “زما خبره ومنه.”

کاترین وویل “زه پوهیدم، زه پوهیدم چي تا چا ته نه دي ویلي. مینه درسره لرم”.

بهر د بامو له پاسه او د کلیسا پر منارو باندي لمر ښکارېده. اوس لاندي باندي پاک وم او ډاکټر ته منتظر وم.

کاترین “ښه نو خبره داسي ده؟ دا ښځه د نارینه په اشاره نڅیږي”.

“نه. هر وخت بیا داسي نه وي”.

“خو زه به تل همدا وایم. زه به ستا په خوښه خبرې کوم ستا په خوښه به کارونه کوم، بیا به ته هیڅکله د بلي ښځې غوښتونکی نه یې، که څنګه؟” په خوښۍ سره یې راته وکتل “زما کړنې او ګفتار به ټول ستا په خوښه وي. هغه مهال به نو بیا زه ستا د زړه په ګټلو بریالۍ شم، که څنګه؟”

“هو، ته به بریالۍ شې”.

دې راته وویل “اوس ستا لپاره څه کولای شم؟”

“دلته راشه”.

“ورته وګوره، زه هر هغه څه کوم چي ته وایي”.

“ته ډېره ښه یې”.

“زه بیریږم چې لا تراوسه به ښه نه یم”.

“نه. ته ډېره ښه یې”.

“ستا خوښه زما خوښه ده. په موږ کې زه او ته نشته. یوازې هغه څه چې ته یې غواړې”.

“ زما مینه یې”.

“ زه ښه یم. همداسې نه ده؟ ته خو به اوس د بلې میرمنې هیله نه لرې. که څنګه؟”

“نه”.

“ اوس دې ولیدل؟ زه ښه یم. هر څه چې ته وایې کوم یې”.

اولسم فصل

له عملیاتو څخه وروسته، چې کله راپاځیدم بې حاله نه وم. څوک نه بې حاله کیږي. یوازې خفه کیږي. دا خفه کېدل له مرګ سره توپیر لري. دغه خفه کېدل او بېهوښه کېدل یوازې یوه کیمیاوي عملیه ده، کله چې څوک بېهوښه شي، په هیڅ شي یې سر نه خلاصیږي. داسې وي لکه مست او نشه. د کټ په اخره کې پر پرتو د ریګو پر بوجیو مې سترګې ولګیدې، چې له دیوال څخه پر راوتلو پایپونو باندې یې ایښې وې. شیبه وروسته مس ګیج راغلل او زما د صحت په اړه یې پوښتنه راڅخه وکړل "څنګه یې؟"

“ښه یم، شکر”.

“د ځنګانه عملیات دې بیخي خوندور وه”.

“عملیاتو څومره وخت ونیو؟”

“دوه نیم ساعته”.

“ما خو به اپلتې نه یې ویلي؟”

“نه یوه خبره دې هم ونه کړل او اوس هم خبرې مه کوه. غلې اوسه”.

www.hewad.org

وضعیت مي چنداني ښه نه وو. کاترین سهي وه. خو ما ته دا مهمه نه وه، چي څوک د شپې نوکري دی.

روغتون ته يې درې نور ناروغان هم راوستل. يو وچ کلک هلک، چي ملاريا او د جورجيا وو، د سره صليب لخوا دلته راوستل شو. يو بل ښيا ډنګرى هلک وو، چي د نيويارک څخه يې راوستى وو، ښه هلک وو. دى هم ملاريا او هم ژړى وو او يو بل ښکلى هلک راسره وو. ده هڅه کول، چي له يوې تيرې مرمۍ څخه يو فيوز راوکاږي او د يادګار په ډول يې له ځان سره يوسي. دا يوه تيره ټوټه وه په سر کي يې يوه خولۍ درلودل چي اتريشيانو به په غرو کي ترى کار اخيست. پر مځکې د راايله کيدو سره جوخت به چاوديدل.

کاترين په لږ وخت کي د ټولو نرسانو په زړو کي ځاى ونيو. لامل يې دا وو چي دې به ښېله کوم محدوديت څخه شپنۍ دنده يا هم نوکريوالې کول. کاترين به ډيرى وختونه په ملاريا د اخته ناروغانو سره وه. هغه هلک چي د خولۍ د خلاصولو په هڅه کي وو زموږ ملګرى وو. په شپه کي به يې يوازي هغه وخت زنګ واهه چي ډير به ضرور شو. د کار په جريان کي به موږ سره يو ځاى وو. کاترين له ما سره او ما له کاترين سره بېحده مينه لرل. ډيرى وختونه به د ورځې په جريان کي بيده وم، خو که به ويښ وم، نو به مو د فرګوسن په لاس يو بل ته ليکونه ليږل. هغه ښه نجلۍ وه. هيڅکله د دې په اړه په شي خبر نه شوو، ماسيوا له دي چي يو ورور يې په ۵۲واحد کي او بل يې هم په عراق کي دنده لري. پر دې کاترين ډيره ګرانه وه.

يو ځلي مي ورته وويل "فرګي، زموږ واده ته راځې؟"

"ستاسي واده به هيڅکله ونه شي".

"نه. زموږ واده به خامخا کيږي".

"نه. زه خو داسي فکر نه کوم".

“ولي يې نه کوو؟”

“وړاندي تر دې، چي يو له بل سره واده وکړئ، ستاسي تر منځ به ټکر رامنځته شي”.

“زموږ ترمنځ به هيڅ ټکر رامنځته نه شي”.

“تر اوسه خو لا وخت شته”.

“نه، هيڅ ټکر به رامنځته نه شي”.

“نو بيا به مړ شې. ټکر يا مرګ. او دا هغه کار دی چي خلګ يې کوي. واده نه کوي”.

لاس مي يې لاس ته ورنژدې کړ. وې ويل ”لاس مه راوړه، زه نه ژاړم. کيدای شي چي ستاسي دوو کار جوړ شي، خو ګوره کاترين په ستونزو کي ونه غورځوې. که دي دا په کوم مصيبت يا هم ستونزو سره مخ کړل، بيا دي نو خير نشته”.

“زه به يې هيڅکله په ساړه باد لا ونه وهم”.

“سمه ده. وړاندي به ګورو. هيله لرم، چي کومه ستونزه به نه رامنځته کيږي. ته ښه ژوند لرې”.

“موږ په ګډه ښه ژوند لرو”.

“نو بيا يو له بل سره جګړې مه کوئ او دا په مصيبت کي مه غورځوه”.

“سمه ده”.

”په همدې هيله يم. زه نه غواړم چي دا د دې جګړې له جګړه مارو سره وه اوسي”.

“فرګي، ته ډيره ښه يې”.

“نه، نه يم. زما چاپلوسي نه خوښيږي. ښه دي اوس ځنګه ده؟”

“ښه ده”.

“سر دي څنګه دی؟” پر تندي يې ګوتې راتېرې کړې. سر مې داسې وو لکه پښه چې بيده وي، ورته ومې ويل ”سر مې نه په تکليفوي”.

“هغه ضربه چې تا پر سر خوړلې وه شونې وه، چې ستا اعصابو ته يې سخته صدمه رسولې وای. تا نه په تکليفوي؟”

“نه”.

“ځوانه، ته ډېر نېکمرغه يې، ليک دې ليکلی؟ زه کښته ځم”.

ورته ومې ويل “واخله، دغه دی”.

“کاترين ته ووايه، چې تر يو وخته له نوکرېوالۍ څخه لاس واخلي. د ډېرو کارو له لاسه بيخي ستړې وي”.

“سمه ده، زه به ورته ووايم”.

“زه خپله غواړم، چې د شپې نوکريوالي وکړم، خو دا مې نه پرېږدي. هغه نورې نرسانې د دې په دغه کار خورا خوشاله دي. ته کيدای شي دې ته لږ شان استراحت ورکړې”.

دې ته مې وويل “سمه ده”.

فرګوسن “آغلې وان کمپن ستا په اړه ويل، چې دی هر وخت ځانبتي خوب کوي”.

“څه پروا لري، بيا دي ووايي”.

”که ته يو څو شپې هغې ته د هوسايې ووايې، ډېر به ښه وي”.

“زه خپله غواړم، دا ارام وکړي”.

“زما خو ستا په خبره باور نه کیږي، بیا هم که دي دا کار وکړ زه به ډیره درڅخه خوشحاله شم”.

“له خیره همداسي به وشي”.

“باور مي نه کیږي”. لیکونه یې له ځان سره واخیستل او بهر ولاړه. زنګ مي وواهه شیبه وروسته مس ګیج دننه راغلل “څه خبره ده؟”

“ما ویل یو څه خبرې به سره وکړو. آ ښه که آغلې بارکلي د یوڅه وخت لپاره شپنۍ نوکریوالي پریږدي نو څه به وشي؟ د ډېري نوکریوالۍ له لاسه بیخي ستړې وي. علت یې څه دی، چي تر ډیره ویښه پاتیږي؟”

مس ګیج لمړی ما ته وکتل او بیا یې وویل “ته زما ملګری یې. د دغه ډول خبرو اړتیا نه لرې”.

“هدف دي څه دی؟”

“ځان مه اچوه. همدا خبره دي ما ته کول؟”

“ورموت څیښې؟”

“سمه ده. خو له هغه وروسته باید ولاړه شم”. له الماری څخه یې بوتل راواخیست او له ګیلاس سره یوځای راغلل.

ما ورته وویل “ګیلاس ته واخله. زه یې په بوتل کي څیښم”.

مس ګیج “ستا د صحت په خاطر”.

“آغلې وان کمپن زما د ښاښتي خوب په اړه څه ویلي ول؟”

“یوازي یې یوه یادونه وکړل. دا تا یو خاص مریض ګڼې”.

"مخ دي يې پرته شي".

مس ګيج " کمپن بده ښځه نه ده. له يوې خوا زړه او د دماغ له خوا پاته او بل له تا يې له لمړي سر څخه ښه نه راتلل".

"زه يې په کيسه کي نه يم".

"په هرصورت، زما خوښه ده. زه دي ملګرې يم او دا خبره په ذهن کي کښېنوه".

"ته ډيره ښه يې".

"مننه. زه پوهيږم، ستا په نظر ښه څوک دی؟ خو زه دي ملګرې يم. پښه دې څنګه ده؟"

"ښه ده".

"زه به يو څه يخي اوبه راوړم، پرې توی يې کړه. لاندي به خامخا کا کوي. دباندي هوا ګرمه ده".

"ته ډيره ښه يې".

"زه به دغه دريګو بوجۍ سره سمي کړم". پر کټ راخم شول "زه دي ملګرې يم".

"خبر يم".

"نه، ته نه يې خبر، خو يوه ورځ به خامخا خبر شې".

کاترين د درو شپو لپاره له شپنۍ دندې څخه رخصت شول. خو له درې ورځنۍ رخصتۍ وروسته بيرته راغلل. زموږ بيا ځلي ليدل داسي ول، لکه دوه د ډير وخت مسافر چي تر ښه ډېر بېلوالي وروسته بيا سره ويني.

www.hewd.org

اتلسم فصل

په دوبي کي مو ښه ساعت تېر شو. کله چي د دباندي تګ جوګه شوم، یوه ورځ په بګۍ کي پارک ته ولاړو. د هماغې بګۍ تصویر مي تراوسه په ذهن کي شته. آس څوړند سر ورو ورو روان وو. د بګۍ په مخکني سیټ کي ګاډیوان، چي تازه پالش شوې خولۍ یې پر سر وه، ناست وو. زه او کاترین ښنګ پر ښنګ د شا په سیټ کي ناست وو او په یوه بله خیالې نړۍ کي ګرځېدو. وروسته چي بیا کله پر لکړو د تګ شوم، ماښام ماښام به وه (بیفي) یا هم(ګران ایټالیا) ته د ماښامنۍ خوړلو لپاره تلو او د هوټل په برنډه کي، په آزاده فضا کي به پر یوه مېز چاپېره ناست وو. د هوټل چوپړوالان به د خپلو مېلمنو په پالنه اخته ول. بل اړخ ته بیا نوي میلمانه راتلل او زړو میلمنو به ځای خالي کاوه. د مېزو له پاسه روښانه شمعې پرتې وي او د مېز پر سر به یې سایه اچولې وه. څو ورځې وروسته مو پرېکړه وکړه، چي زموږ لپاره(ګران ایټالیا) هوټل وړ دی. د دې هوټل د خادمانو مشر، جورج به موږ ته وختي لا یو مېز راخوندي کړی وو. دی ښه ځوان وو. ده ته به مو وویل، څه چي ستا زړه وي، هغه د ماښامنۍ لپاره راوړه او خپله به مو په دې تیاره ماښام کي په برنډه کي ګرځېدونکو خلکو او یو بل ته کتل. له یخي ښځه د ډک سطل په مینځ کي، به سپین کاپري شربت پراته ول، هغه به مو څښنل. نور ډول ډول او رقم په رقم شربتان مو هم وکتل، لکه فریسا، باربیرا او ځیني نور. حالات جګړه ایز ول، په هوټل کي ساقي هم نه وو، جورج ته چي به مي کله د شراب راوړلو وویل، له خجالت ښځه به یې پر شونډو مسکا خپره شول.

په ورځو کي یوه ورځ جورج مخاطب کړو "ستاسي په اند کله چي یو هیواد داسي شراب جوړ کړي، چي هغه د سرو توتو خوند ولري، نو ایا هغه هیواد شراب جوړونکی شو؟"

کاترین "ولي نه؟ باید تولید یې ډېر عالي وي".

جورج "اغلې! که یې تاسي څښنئ پروا نه لري، خو زه به وه ښاغلي ته یو بوتل مارګو شربت راوړم".

"جورجه، زه به هم هماغه وڅیښم".

"ښاغلې! زه خو وایم تر هغوی تېر شه. ان د سروتوتو خوند هم نه کوي".

کاترین "کیدای شي ښه خوند وکړي. البته که مو په طبعه ولګیدل، ډیر به ښه وي".

جورج "سمه ده زه به یي راوړم. خو کله چي اغلې قانع شول بیرته به یې یوسم".

لکه څنګه چې ده ویل وه، دې شربتو چنداني خوند ونه کړ. ریښتیا هم د سرو توتو خوند یې لا ونه کړ. بیرته مو کیږي راوغوښتل. په شپو کي یوه شپه مفلسه شوو. جورج سل لېږې پور راکړ او وې ویل "ښاغلي، کومه خبره نه ده. ما ته معلومیږي، انسان کله کله مفلسه کیږي. واورئ! هر وخت چي مو پیسې په کار شوې، زه مو په خدمت کي یم".

ډوډۍ چي مو وخوړل، دباندي راووتو په پیاده رو کي رهي شوو. له مېلمستونو او تړلو دوکانو څخه تېر او یوه وړوکي دوکان ته، چي سنډویچونه یې پلورل ودرېدو. ډول ډول سنډویچونه یې درلودل؛ غوښې والا، کاهو والا او ماهي والا. د ګوتې په شان اوږده ول او په برشته ډوډۍ کي به یې نغښتي ول. ماښام چي به کله وږي شوو، بس دوی به مو خوړل. له دوکانه چي راووتو، د کلیسا په مخکي په یوه سرخلاصه بګۍ کي کښېناستو او روغتون ته رهي شوو. بګۍ چي د روغتون دروازې ته راورسیدل، چوپړوال زما سره د مرستې لپاره راغلی. د ګاډیوان مزد مي ورکړ او بیا لوړ په لفټ کي سپاره شوو. کاترین زموږ تر پوړ لاندي کښته شول، په همدې پوړ کي د نرسانو هستوګنځای وو. له لفټ څخه راووتم او پر لکړو باندي د خپلي کوټې په لور رهي شوم. ځیني وختونه به مي جامې وکښلې او په کټ کي به پرېوتم، خو ځیني وختونه به بیا په برنډه کي کښېناستم؛ پښې به مي پر یوه بله چوکۍ تکیه کړې، په آسمان کي الوتونکو توتکیانو ته به مي کتل او کاترین ته به سترګې په لار وم. کله چي به راغلل او په وړاندي به مي ودرېده، داسي به مي احساس کړل، لکه له پیړیو وروسته چي یې وینم. بیا به زه او دا تالی په لاس تلو، د دروازې شا ته به یا تم شوو یا به سیده ورننوتو؛ البته دا نو بیا په کوټه کي په موجودو ناروغانو پورې مربوطه وه، چي

ملګري مو وه که یا؟ کله چي به ټوله کارونه خلاص شول، نو زما د کوټې په برنډه کي به په سرخلاصه فضا کي کښېناستو. وروسته به بسترې ته تلم، کله چي به دوی ټول بیده شول او دا به ډاډه شول، نو به راغلل. د دې په وریښتانو کي لاس وهل مي عادت غوندي ګرځېدلی وو. هر څه به غلي وه. د دې له وریښتانو څخه به مي سنجاقونه یو یو دانه ایسته کول بیا تر اخره دانه پوري؛ بیا به یو ناڅاپه د دې په وریښانو کي پټ شوم داسي لکه په یوه خیمه یا هم ابشار کي.

د دې وریښتان ډېر ښکلي ول. ډېری وختونه به مي لوبې پرې کولې. وریښتان به یې د دروازې له لارې په راتلونکې رڼا کي، پړکېدل. وریښتان یې ان په شپه کي هم ځلیدل لکه اوبه، چي سهار وختي له رڼا کیدو وړاندې، ځلیږي. خدای ورکړی وجود مي یې په نظر ډېر ښه وه ایسېد. کله چي به مي لمس کړل ورته وبه مي ویل "داسي نرمه یې لکه د پیانو کیلۍ". زه به یې پر زنه ووهلم وه به یې ویل "داسي لکه د پیانو پر کیلیو باندي د ایمري کاغذ".

"زیږه ده؟"

"نه، ګرانه. ټوکې مي کولې".

مور به په خپلو مینځو کي ویل، په کومه ورځ چي مو یو له بل سره ولیدل، په هماغه ورځ مو واده شوی او د خپل واده شپې او ورځې مو شمېرلې. ما ریښتیا هم غوښتل چي واده سره وکړو، خو کاترین به ویل چي که مور واده وکړو، نو ما به بیرته خپل هیواد ته ولیږي. دې به ویل که محض زمور د واده په مراسمو خبر شول، کیدای شي له ربړو سره مخ شو. مور تر ایټالوي قانون لاندي واده کاوه، چي په دې برخه کي یې ډېر ښه قوانین درلودل. ما ریښتیا هم غوښتل چي واده وکړو، ځکه د ماشوم د زیږیدو بیره راسره وه؛ خو مور خپل منځي داسي پتیيلې وه، چي واده مو شوی او دومره یې په اندیښنه کي هم نه وو. خو دا چي واده مو سره کړی نه وو فکر کوم چي خوښ وو. یاد مي دي، یوه ورځ مو په دې اړه یو له

www.hewad.org

بل سره بحث کاوه. کاترین وویل "خو ګرانه، د دولت پر ګدۍ ناست واکمنان به مي له تا څخه بېله کړي".

" کیدای شي پر مور. يې زړه وسوځي او داسي ونه کړي".

"زه په ډاډ ویلای شم که چیري دوی په مور. خبر شي، یو له بله به مو بېل کړي او بیا چي جګړه خلاصه نه شي، زما و ستا د وصال خوند نشته".

"رخصتۍ به واخلم او کور ته به درشم".

"رخصتي به دي دومره نه وي، چي وه سکاټلنډ ته راشې او بیرته ولاړ شې. بېله هغه هم نه غواړم له تا بېله شم. زمور. واده به اوس څه فایده ولرې؟ مور. ریښتیا هم واده کړی. نه غواړم چي بیا ځلي واده شم".

"زه دا هر څه یوازي ستا لپاره وایم".

"دلته زه او ته نشته. زه ته یم. ما له خپل ځانه مه بېلوه".

"ما چي ویل نجونې تل د واده په فکر کي وي".

"همداسي ده، خو ګرانه ما واده کړی. ما له تا سره واده کړی. زه ستا یوه ښه میرمن نه یم؟"

"بلکل ته مي یوه ښه میرمن یې".

"زما مجنونه ته خبر یې؟ ما یو ځلي واده ته انتظار تجربه کړئ!"

" زه نه غواړم په دې اړه څه واورم".

"واوره! زه له تا پرته بل څوک نه غواړم او ته باید په دې خفه نه شي، چي یو بل چا له ما سره مینه کړې وه".

"کیږم".

“له مردګانو سره بخل ښه نه دی او دا دی ته اوس هرڅه لرې”.

“زما هدف هغسې نه دی، لکه ته چې وايې، خو د زړو کېسو بيا تازه کول مي نه خوښېږي”.

“بيچاره، خوارکی. زه خبره یم چې تا له څه ډول نجونو سره ژوند تېر کړئ، خو زه ستا پر تېر باندي کومه نيوکه نه لرم”.

“د دولت په پټه واده نه شو کولای؟ له هغه وروسته که په ما يا په تا يو څه وشول، کومه خبره به نه وي”.

“د دولت يا هم کليسا پرته واده نه شو کولای. ګرانه ته زما خبره واوره، موږ واده کړی. که چيري زه پر يوه دين باندي وای بيا ما ته اړينه وه، خو زه اوس مذهب نه لرم”.

“تا ما ته د روحاني مشر انتوني نخښه رانه کړل؟”

“هغه د بخت لپاره وه. يو بل چا ما ته راکړې وه”.

“نو بيا تشويش ولي کوې؟”

“يوازي د فراق په تشويش کي يم. ته زما مذهب يې. زما هرڅه يې”.

“سمه ده. بيا نو چې هر وخت تا وويل واده به وکړو”.

“ته نه بايد داسي خبري وکړې، چې ما د خپلي وفادارئ ثابتولو ته اړباسې. زه يوه وفاداره ميرمن يم او کوم څه چې ته پرې وياړې او پرې نازيږي، نه بايد په هغه وشرميږې. ته خوشاله نه يې؟ ”

ما ورته وويل “مګر ته به ما د يو بل چا په اسره نه پرېږدې”.

“نه. دغه خيال په فکر کي لا مه راګرځوه. زه به له تا سره د ژوند په هره لوړه ژوره کي يم. اندېښنه مه کوه”.

ما يې په جواب کې وويل "سمه ده. البته ما په خپل ژوند کې يو ځلي مينه کړې، هغه هم ستا سره او تا له دې وړاندې له يو بل چا سره هم مينه کړې".

"او په هغه څه وشول؟"

"مړ شو".

"هو، خو که هغه ژوندی وای ما به له تا سره ليدلې نه وای. زه بې وفا نه يم. که څه هم ما ګڼې غلطيانې کړي، خو بې وفا نه يم. زه به تا په خپله وفادارۍ مو ړ کړم".

"زه په دا نژدې راتلونکې کې کيدای شي وه جبهې ته ولاړ شم".

"تر څو چې زه او ته سره يو ځای يو، په زړه کې انديښنو ته ځای مه ورکوه. ته متوجه يې؟ زه اوس ډيره خوشاله يم او ښکلی ژوند هم لرو. په ژوند کې له ډېره وخته لالهانده وم او که مې له تاسره ليدلي نه وای، زه به ليونۍ شوې وای، خو اوس خوشاله يو او يو له بل سره مينه کوو. ته هم خوشاله يې همداسې نه ده؟ ايا اوس داسې څه شته چې زه يې کوم او هغه دې ستا ناخوښه وي؟ ايا ستا د راضي کولو لپاره يوڅه کولای شم؟ غواړې چې په وريښتانو مې لوبه وکړې؟"

"هو راشه".

"سمه ده، خو لمړی بايد د ناروغانو وه ليدو ته ورشم".

نولسم فصل

دوبی دغه شان تېر شو. د هغو ورځو څخه مې چندانې خاطرې ياد نه دي پرته له دې، چې ګرمې زياته وه او د برې خبرونه زيات اوريدل کيدل. صحت مې ډير ښه وو، پښې مې هم ژر جوړې شوې. يعني د لکړو له کارولو څخه ډير وخت نه وو تېر شوی چې، وتوانيدم د

لرګي په وسیله تګ وکړم. له هغه وروسته یې په اوسپیډل مګوري روغتون کي د ځنګانه د کتولو عملیات راوکړل. درملنه عبارت وه: میخانیکي درملنه، په یوه ښیښه یې جابه کي چې د ماوراءالنفش وړانګې هم پکښې وې تودوخه ورکول، مساج او لمبا. مګوري روغتون ته به له غرمې وروسته ورتلم. له دې ځایه تر راوتو وروسته به سیده یو ځلي وه ساقي خانې ته ولاړم، همالته به مي یو څه څېښاک میښاک وکړ او د نړۍ له حالاتو به مي هم ځان خبر کړ. په ښار کي ډېر نه ګرځېدم. بس دا مي خوښه وه، چي له ساقي خانې څخه نېغ د روغتون وه کوټې ته ځان ورسوم. څه چي ماغوښتل هغه د کاترین لیدل وو. پاته وخت چي هر ډول وو، تیریده. ډیرې وختونه به سهار او ځیني وختونه به غرمه مهال بیدېدم. ځیني وختونه به آس لوبو ته تلم او بیا به له هغه ځایه ناوخته د میکانوترافۍ درملنې لپاره روغتون ته تلم. یو وخت وخت به مي (امریکایي انګرېز) کلب ته هم سر ورښکاره کاوه. همالته به د کړکۍ پر برابري پر یوه چرمي چوکۍ کښېناستم او مجلې به مي لوستلې. له هغه وروسته چي لکړې مي ایسته کړې، ما او کاترین ته اجازه نه وه، چي په ګډه بهر ولاړ شو او وګرځو، ځکه یوه نرسه هغه هم پرته له کوم سرپرسته له یوه داسي ناروغ سره چي په ښکاره کوم مرستندویه ته اړتیا نه لري، یو ځای ګرځېدا چنداني منطقي نه ښکاریده. ډیرې وختونه به غرمه مهال یو له بله بېل وو، خو ماښام که به فرګوسن راسره وه، بیا مو کولای شوای ووزو اوماښامنۍ دباندي په هوټل کي وخورو. آغلې وان کمپن ته مو ویلي وه، چي موږ دواړه ډېر ټینګ ملګري یو. دې هم دا خبره ځکه منلې وه، چي د کاترین پر اوږو یې یوه پلنډه کارونه وربار کړي ول. کمپن په دې عقیده وه چي کاترین له یوې درنې کورنۍ څخه ده. وان کمپن پر کورنې نظام سخته عقیده درلودل، دا خپله هم له یوې درنې کورنۍ څخه وه. په روغتون کي اوس د پخوا په پرتله ګڼه ګوڼه زیاته وه او دا به یې بوخته ساتلې وه. په میلان کي ګرمې زیاته وه. د ملګرو شمیر مي هم ورځ تر بلي ډیرېده، خو زما به تل دا ښېره وه، چي د روغتون وه کوټې ته ژر ځان ورسوم. د کارسو په جبهه کي د پرمختګ خبرونه تا و بالا کیدل. له پلاوا څخه ورهاخوا یو ځای چي په کوک مشهوره وو، فتح شوی

وو او اوس د باینسیزا دښتې نیولو لپاره عملیات روان ول. په لوېدیځه جبهه کې له ډېره وخته جګړه روانه وه، خو چنداني په مزه کې نه ښکارېدل. موږ اوس په جګړه کې ښکېل وو، زما د اټکل له مخې د یوه ستر لښکر تیارول، مجهزول او د بیا د جګړې ډګر ته د هغوی سوقول به یو کال وخت په بر کې ونیسي. دا امکان هم وو، چې راتلونکی کال دې تر دې ناوړه وای. خو دا امکان هم وو، چې حالات دې سم شي. ایټالویانو بې حده پوځیان د جګړې ډګر ته راوړاندې کړې ول، خو دا چې اوس حالات کوم لور ته روان ول، نه پرې پوهېدم. ان که ایټالویانو د باینسیزا ټوله دښته او د سان ګبریل غر هم نیولې وای، ورسره بیا هم د اتریشیانو په اړخ کې زیات غرونه پاتېدل. ما خپله لیدلي ول. اوس هم دنګ او جګ غرونه د اتریشیانو په واک کې وه. په کارسو کې پرمختګ دوام درلود خو همالته بیا د سیند لوخې او ختېنه مځکه، د پوځیانو د پرمختګ خنډ ګرځېده. که ناپلیون هم وای اتریشیان به یې په دښته کې تس نس کړی وای، خو په غرونو کې به هیڅکله ورسره جنګیدلی نه وای. لمړی به یې هغوی ته موقع ورکړې وای، چې له غرو څخه لاندې راکښته شي او بیا به یې د جګړې په هوار ډګر کې هغوی تار و مار کړي وای. خو اوس هیڅ چا، په لویدیځه جبهه کې څوک نه تس نس کول. شونې وه، چې نور په جګړو کې د برې لفظ له منځه تللی وای . د جګړې د دایمي کیدو شونتیا هم وه. شونې وه، چې دا دې یوه بله سل کلنه جګړه[20] وای. اخبارونه مې بیرته د مېز پر سر کښېښول او راووتم. په زینو کې په احتیاط سره راکوز شوم او د ویا مانزوني لورې ته رهي شوم. د ګران هوټل په مخکې مې بوډا میرز ولید، چې له خپلې خانمې سره یوځای له بګۍ څخه راکښته کېده. دوی دواړه د اس ځغلونې له لوبو څخه راستانه شوي وه. خانمه یې د یوه غټ هیکل لرونکې وه. تور ساټن یې اغوستی وو، خو میرز خپله کوتا قده، بوډا او سپین بریتونه یې پرې ایښي ول. دی به تل لکړه په لاس ګوډ ګوډ روان وو.

---

[20] سل کلنه جګړه یوه اصطلاح ده، چې د فرانسې او انګلستان ترمنځ شوې جنګ ته کارول کیږي، چې له ۱۳۳۷ نه تر ۱۴۵۳پورې یې دوام وکړ.

خانمې یې ما ته لاس راکړ "ښنګه یاست؟ صحت مو ښنګه دی؟ " میرز "سلام".

"لوبې ښنګه رواني دي؟"

"ښې دي. تفریح مو وکړل. درې ځلي بریالی شوم".

له میرز ښخه مي پوښتنه وکړل " تاسي ښنګه؟"

"بده نه وه، ما هم یوه وګټل".

د میرز میرمنې وویل "زه هیڅکله د ده په کارو کار نه لرم، دی په دې اړه ما ته هیڅ نه وایي".

میرز وویل "زه ښه کوم". دی ښه صمیمی شخصیت وو "ته باید اوس د هوا خوردنی لپاره دباندي راووزې". د خبرو پر مهال به مخاطب کس داسي فکر کاوه، چی دی ما ته نه ګوري یا یې هم په یو بل چا غلط کړي یې.

ده ته مي وویل "سمه ده له خیره".

د میرز خانمې وویل "که مي له خیره وخت پیداکړ، د پوښتنې لپاره دي روغتون ته درځمه. د خپلو اولادو لپاره مي یوڅه اماده ګي هم نیولې. تاسي ټوله زما بچیان یاست. ته ریښتا هم زما ګران بچی یې".

"هغوی به دي په لیدو ډیر خوشاله شي".

"هغوی ټول زما خوارډه بچیان دي، ته له هغو ښخه یو یې".

ما ورته وویل "نور، نو ما ته اجازه راکړئ".

"زما پر کوچنیانو مي سلامونه وایه. هغوی ته مي ښه ډیر شیان برابر کړي. خوندوره مارسلا او کیک".

www.howd.org

ما ورته وويل "تر بيا د خدای په امان. هغوی به دي، په ليدو ډير خوشحاله شي".

ميرز "الله مو مل شه. گاليريا ته بيا له خيره راشه. همالته خو زموږ مېز درته معلوم دی. هره غرمه همالته يو". پاس په کوڅه کي روان شوم. هوډ مي وکړ، چي په کووا کي د کاترين لپاره يو څه وپيرم. همالته مي يوه خلته چاکليټ رانيول، څو چي دوکاندارې نجلۍ خلته په کاغذ کي پيچل، زه وه بار ته ولاړم. هلته څو نفره بريتانويان او څو پيلوټان ناست ول. فقط مي يو گيلاس مارتيني وڅيښنی. پيسي مي يې ورکړې، د چاکليټو کڅوڼه مي ترې واخيستل او د روغتون په لور رهی شوم. له سکالا ورپورته له څو ملگرو سره مخ شوم. (مرستيال کونسل)، دوه د موسيقۍ زده کونکي او (ايتور موريتي) چي په اصل کي د ايټاليا وو، خو په سانفرانسيسکو کي اوسيده. په ايټالوي پوځ کي يې دنده درلودل. له دوی سره مي يو څه څيښناک وکړ. يو سندرغاړی (رالف سيمونز) وو، چي د اينريکو ډيلکريډو تر مستعار نامه لاندي يې سندرې ويلي. د ده د سندرو طرز مي هيڅکله تجربه نه کړ. خو تل به يې ځان داسي ښوده، لکه ډير کارونه چي په مخ کي ورته پاتي وي. په بدنه چاغ او د پزې په شاوخوا کي چيچک وهلی ښکاريده، د پزې او خولې په شاوخوا کي به داسي معلوميده لکه زکام چي وي. دی له پايسنزا څخه د سندرو ويلو وروسته راستون شوی وو.هلته يې په توسکا ويلو سره خورا شهرت موندلی وو.

وې ويل "تا به تراوسه زما سندرې نه وي اوريدلې؟"

"دلته څه وخت سندرې وايې؟"

"په مني کي وه سکالا ته ځم".

ايټور "شرط تړم چي هلته به تا په چوکيانو ولي، په موډينا کي چي يې دی په چوکيانو باندي وويشت تاسي په خبر شوی؟"

"دا سراسر درواغ دي".

ایټور "دی یې په چوکیانو وویشت. زه خپله همالته وم. ما په خپله شپږ چوکیانې پرې ورخیر کړې".

"څه ورک شه، درواغجنه".

ایټور "د ده سمه ایټالوې نه ده زده. په هرځای کې به یې ښه راغلی په چوکیانو کیږي".

هغه بل سندرغاړي وویل "پایسنزا په شمالي ایټالیا کې د سندرو ویلو لپاره ترټولو ښه ځای دی، زما په خبره باور وکړئ، چې هغه ښه ځای دی." دغه سندرغاړی (ایډګرساندرز) نومیده. د ایډوارډو ګیواني ترمستعار نامه لاندې یې سندرې ویلې.

ایټور "زړه مې غواړي چې هغه صحنه ووینم چې کله تا په چوکیو باندې ولې. ستا خو ایټالوي سندرې نه دي زده".

"دی محض ټمبل دی، د ده د میزو د غورځولو پرته بل څه نه دي یاد".

ایټور "هغوی پوهیږې، چې کله ته سندرې ویل پیل کړې باید څه وکړي. او بیا چې کله امریکا ته ستون شې په سکالا کې به د خپل بریالیتوب خبرونه هر چا ته وایې. د نور څه ویلو موقع به ګرد سره پیدا نه کړې".

سیمونز "زه په اکتوبر کی په سکالا کې سندرې وایم، هغه هم د توسکا".

ایټور وه مرستیال کونسل ته وویل "همالته ځو. که څنګه مککه؟ خو د دوی د ساتنې او دفاع لپاره باید یو څوک موجود وي".

مرستیال کونسل وویل "کیدای شي د ده د ساتني لپار د امریکا پوځ راشي. سیمونزه ته بل ګیلاس څښنې؟ ساندرزه ته بل ګیلاس څښنې؟"

ساندرز "هو، راډک یې کړه".

ایتورما ته مخ راوګرځاوه "اوریدلي مي دي چي د سپینوزرو مډال درکوي. له څه ډول ستاینلیک سره؟"

"نه پوهیږم، معلومات نه پرې لرم. خو رابه یې کړي".

"اوه، تا ته به مډال درکړي! او له هغه وروسته به د ښار نجوني دا فکر کوي، چي ته یو اتل یې. هغوی به فکر کوي، چي تا په یوازي سره دوه سوه اتریشیان وژلي او یا دي هم یو مورچل د خپلو متو په زور فتح کړی. پر ما باور وکړئ، زه هم باید د خپلو مډالو لپاره لاس په کار شم".

مرستیال کونسل "ایتوره، تراوسه دي څومره مډالونه ګټلي؟"

سیمونز "مډالونه ټول ده وړي او بله خبره دا چي د جګړې اصلي جرړه همدی دی".

ایتور "زه دوه د برونزو او درې د سپینوزرو مډالونه لرم. خو تراوسه ده یوه مډال هوکړه رارسیدلې".

"نو هغه پاتې یې چیري دي؟"

ایتور"عملیات بریالي نه ول. کله چي عملیات بریالي نه وي ټوله مډالونه بیرته ترې اخلي".

"ایتوره، تراوسه څو ځلي ژوبل شوی یې؟"

"درې ځلي سخت ژوبل شوی یم. درې د زخم لیکي لرم، ورته وګورئ!"

لستوڼی یې راوڅرخاوه. درې نقره یي موازي کرښې پر یوه ټوټه چي تور شالید یې درلود بخی شوي وې. نژدې اته انچه تراوږې لاندي بخی شوي وې.

ایتور ما ته وویل "ته به هم له خیره د یوه ښکلي مډال څښتن شې. زما خبره واوره! مډال درلودل یو بېل خوند لري. درې داني چي ولرې بیا نو یوشی کیږي. ته ژوبل شوې، درې میاشتې په روغتون کي پروت وې او اوس به له خیره د مډال څښتن شې".

مرستیال کونسل "پر کوم ځای ولګېدې؟"

ایتور لستوڼی رابډ واهه او وې ویل "دلته". ژور او سور ځای یې په نښه کړ."دلته په ورون کي، اوس یې ځکه نه شم درښکاره کولای چي ګلګل مي په پښو دی. بل دلته په پښه کي. همدا اوس مي پښه کي اضافه هډوکي شته او بوی کوی. هره ورځ کوچنۍ کوچنۍ ټوټې ځیني راباسم، پښه مي هر وخت بوی کوي".

سیمونز "په څه شي ژوبل شوې؟"

"لاسي بم. ډېر ناوړه او خطرناک بمان دي. له پټاوېډو سره یې سمدستي ژوبل کړم. تا لاسي بمان لیدلي؟" له ما څخه یې پوښتنه وکړل.

ما جواب ورکړ "هو".

ایتور "بم غورځونکي بي غیرته ته مي کتل، چي بم یې راباندي راوغورځاوه. له پټاو سره سمدستي یې پر مځکه راغوځار کړم او فکر مي وکړ، چي له نړۍ څخه ولاړم، خو دې د روس زامنو په ما هیڅ ونه کړل او ژوندی پاتې شوم. بم غورځونکی د شیطان زوی مي په بیره د خپل ټوپک په ډز هغې ته نړۍ ته ورواستاوه. ما به تل له ځان سره ټوپک ګرځاوه، تر څوی هغوی راپوه نه شي، چي زه افسر یم".

سیمونز وپوښتل "هغه څنګه ښکاریده؟"

ایتور"همدا یوه دانه ورسره پاتې وو. خو نه پوهیږم، ولې یې راوغورځاوه. فکر کوم بم غورځولو خوند ورکاوه، یا کیدی شوه، له ریښتوني جګړې سره مخ شوی نه وو. په هرصورت ما هم هغه د سپي زوی د مردک تر خولې تیر کړ".

سیمونز "کله چې دې وویشت، څیره یې څه ډول شول؟"

"ځغله! زه یې بیا په څیرې څه خبر یم. په دا ګېډه کې مې دروویشت. ډارېدم چې که یې پر سر وولم، نښه راځخه خطا نه شي".

ما پوښتنه ځیني وکړل "څومره وخت کیږي، چې افسر شوی یې؟"

"دوه کاله. زه به له خیره وه تورنۍ ته ارتقاع وکړم، ستا څومره وخت کیږي چې بریدمن یاست؟"

"دا مې دریم کال دی".

ایتور "ته تورن نه شې کیدای، ځکه ایټالوي ژبه دې بشپړه نه ده زده. ته خبرې پرې کولای شې، خو لیک لوست دې سم نه دی. بله دا چې د تورنۍ لپاره زده کړې اړیني دي. تاسي د امریکا پوځ ته ولې نه ځئ؟"

"زړه خو مې غواړي چې ولاړ شم".

"کاشکي زه تلای شوای. آ ښه مککه، د تورن تنخوا څومره وي؟"

"دقیق نه شم ویلای. خو فکر کوم چې د دوه نیم سوه ډالرو په شاوخوا کې به وي".

"اوه، خدایه! زه به په دوه نیم سوه ډالره څه کوم؟ فریډه، څومره چې ژر شوني وي د امریکا پوځ ته ولاړ شه. وروسته بیا معلومات وکړه، چې زه هم کولای شم درشم؟"

"سمه ده".

www.hewd.org

“زه په ایټالوي کې پوځیانو ته هدایات کولای شم، خو انګلیسي به هم ژر زده کړم”.

سیمونز “ته به که خدای پاک غوښتل یو لوی جنرال شې”.

“نه، زه لا تراوسه د جنرالۍ لیاقت نه لرم. جنرال باید په یوه نړۍ شیانو پوه وي. ته فکر کوې، چې جګړه یوه لوبه ده. ته د یوه پرکمشر لیاقت لا نه لرې”.

سیمونز “شکر خدایه، چې زه خو نه یم”.

“ته صبر شه یو ځلې ستاسو لټانو نوبت راشي. غواړم، چې له تاسو څخه دوه زما په پلټن کې راشئ. مک هم. مککه، زه به له تا څخه خپل چوپړوال جوړ کړم”.

مک “ایټوره، ته خو بیخي ستر سړی یې. خو زه ستا پر نظامیتوب بیریږم”.

ایټور “زه به د جګړې له پایته رسیدو وړاندې ډګروال شم”.

“که ژوندی پاتې شوې، نو به ډګروال شې”.

”ما څوک نه شي وژلای”. پر لستوني ټومبل شوي ستورو ته یې اشاره وکړل ”تاسې پوهیږئ چې ما څه کړي؟ هر وخت چې د وژل کیدو خبره کیږي، موږ خپل ستوري لمسوو”.

ساندرز “سبمه، درځئ له خیره”.

“درځئ”.

ما ورته وویل “په مخه مو ښه. زه هم باید ولاړ شم”. په بار کې موجود ساعت پنځلس بالا شپږ بجې ښوولې.”ایټوره، د خدای په امان”.

ایټور “په مخه دې ښه، فریډه. ډیر خوشاله شوم، چې تاسې ته مډال درکوي”.

“زه لا تراوسه ډاډه نه یم، چې رابه یې کړي”.

"مه نااميده کيږه، فريده. زه ډاډه يم، چې تا ته به مډال درکوي".

ما ورته وويل "مننه، ښه وخت ولرې. او ايټوره، له تکاليفو څخه ځان ساته".

"زما په اړه تشويش مه کوه. زه نه څه ځينم او نه هم دېخوا اخوا ګرځم. زه نه پوډري يم او نه هم مرده ګو. پخپل خير او شر پوهيږم".

ما ورته وويل "کامیابه اوسې. وه تورنۍ ته دي د رتبې په جګېدو ډېر خوښ شوم".

"زما تورني په شک کي نه ده. زه به په جګړه کي د ښه کارکردګۍ له امله تورن شم. ته پوهيږې، درې ستوري له ورغلو تورو او له پاسه يو تاج څه معنی؟ هغه يعني زه".

"بريالي اوسې".

"تاسي هم. جبهې ته کله ځې؟"

"ډير ژر".

"سمه ده. بيا به سره ګورو".

"د خدای په امان".

"په مخه مو ښه".

د شا په کوڅه کي چي د روغتون وه څلور لاري ته تلل رهي شوم. ايټور درويشت کلن وو. له خپل تره سره د امريکا په سانفراسيسکو کی اوسيده. تورينو ته د خپل مور و پلار ليدو ته ورغلی وو. دی لا په تورينو کي وو، چي جګړه پيل شول. يوه خور يې هم درلودل چي له ده سره امريکا ته استول شوې وه. دا هم له خپل تره سره اوسيدل. سږکال له ښونځی څخه فارغيدل. ايټور د جګړې يو ريښتينی اتل وو او له چا سره چي به مخ شو، ډېر به يې ځوراوه. کاترين د ده خبرې نه شوای زغملای.

دې به ویل “موږ هم اتلان لرو. خو ګرانه، هغوی ډیر ارام او غلي وي”.

ما به ورته ویل “زما پر طبیعت جوړ دی”.

“که دی مغروره او ازاري نه وای زما هم بد نه ځیني راتلل”.

“هغه ما هم ځوروي”.

“ګرانه، ته ډیر ښه کوې چي داسي وایې. خو اړتیا یې نشته. ته کولای شي چي دی په جبهه کي وه ازموېې. ښه انسان دی، خو له هغو خلکو څخه نه دی چي زما ښه ځیني کیږي”.

“پوهیږم”.

“ډیر ښه کوې، چي پوهیږې. هڅه کوم، چي له نفرت څخه ځان لیري وساتم. خو دا کار بیخي ناشونی ښکاریږي”.

“له ایټور سره مي باندار وکړ. ما ته یې وویل چي وه تورنی ته ارتقاع کوم”.

“په اوریدلو یې خوشاله شوم، دی به هم خوشاله شوی وي”.

“ستا په نظر زه باید نوره ارتقاع وکړم که یا؟”

“نه، ګرانه. زه غواړم چي ته دومره رتبه ولرې، چي لویو مېلمستونو ته د تګ اجازه ولرې”.

“نو بیا همدغه رتبه سمه ده”.

“ته ډیره ښکلې رتبه لرې. نه غواړم چي له دې څخه لوړه رتبه واخلې. اوه، ګرانه زه ډیره خوشاله یم، چي ته مغروره نه یې. که ته مغروره هم وای، بیا به مي هم له تا سره واده کړی وای. خو د یوه ساده خاوند درلودل ډیر ښه وي”.

په برنډه کې مو نرم باندار اچولی وو. د سپوږمۍ د راختلو اټکل شوی وو. خو ګرد د ښار فضا نیولې وه. سپوږمۍ نه ښکاریدل. شیبه وروسته څاڅکي ورو ورو په وریدو شروع شول او موږ دننه راغلو. دباندي وړوکي څاڅکي د باران په لویو څاڅکو تبدیل شول. شیبه وروسته ښه ټینګ باران په وریدو وو. پر بام باندي د باران لوی لوی څاڅکي لویدل او موږ یې ټکهاری اوریده. زه دروازې ته ورغلم، چې وګورم باران خو دننه نه راځي، دننه نه راتلی، نو دراوزه مي همداسي خلاصه پریښوول.

کاترین "بل دي له چا سره ولیدل؟"

"میرز او د هغه له خانمې سره".

"دوی دواړه هم عجبه انسانان دي".

"میرز باید اوس په کور کي په ریاضت اوعبادت مشغول وای، خو دوی له کوره ایستلی، چې همالته دباندي پسي مړ شي".

"له هماغه وخته په میلان کي ښه خوشاله ژوند لري".

"نور یې نو د خوشحالی په اړه معلومات نه لرم".

"بلي، فکر کوم له زندانه وروسته په کافي اندازه خوشحاله ژوند کوي".

"د میرز خانمې نیت کړی، چې روغتون ته به له تحایفو سره راځي".

"هغه ډیر ښه شیان راوړي. ته د دې په ګرانو بچیانو کي وې؟"

"یو له هغو څخه".

"تاسي ټوله ورته محبوب یاست. له ګرانو بچیانو سره ډیره مینه کوي. باران ته غوږ شه".

"ټینګ باران اورې".

“او ته به تل له ما سره مینه کوي. که څنګه؟”

“هو”.

“او باران به کوم توپیر رامنځته نه کړي؟”

“نه”.

“ډیر ښه. ځکه زه له باران څخه بیریږم”.

“ولې؟” زه خوبوړی وم او دباندي بیا باران ښه په شړپا وریدی.

“نه پوهیږم، ګرانه. زه هر وخت له بارانه بیریږم”.

“زما خوښ دی”.

“په باران کي له قدم وهلو سره مینه لرم. خو پر مینې سخت تمامیږي”.

“له تا سره به زما مینه مدام وي”.

“زه در سره په باران، واوره او ږلۍ کي مینه لرم.ـــ بل څه شته؟”

“نه پوهیږم. داسي ښکاري لکه زه چي خوبوړی یم”.

“بیده شه ګرانه. خو زه به مینه درسره لرم، توپیر نه لري هغه چي هر ډول وي”.

“ته رینښتیا له باران څخه بیریږې؟”

“که له تا سره یم، بیا نه ځیني بیریږم”.

“ولې ځیني بیریږې؟”

کاترین “نه پوهیږم”.

www.howd.org

ما ورته وویل "راته ووایه".

"مه مې مجبوروه".

"راته ووایه".

"نه یې درته وایم".

"یا راته ووایه".

"سمه ده. زه له باران څخه څکه بېرېږم،چې ځیني وختونه خپل جسد پکښې وینم".

"نه".

"ځیني وختونه ستا جسد هم پکښې وینم".

"د دې امکان یې زیات دی".

"نه، ګرانه. څکه چې زه دې د سلامت ساتلو هڅه کوم، زه پوهېږم چې زه دې ساتنه کولای شم. خو هیڅوک نشته چې د خپل ځان ساتنه لا وکړي".

"بس یې کړه. زه نه غواړم چې نن شپه لیونۍ شې. فکر کوم چې وه بېلیدو ته مو ډېر وخت نه دی پاتې".

"یا. زه سکاټلنډۍ یم او لیونۍ یم. خو نور به یې بس کړم. دا ټوله چټیات وه".

"هو، ټوله چټیات".

"ټوله چټیات، ګرده چټیات. زه له باران څخه بېرېږم. زه له باران څخه بېرېږم. اوه، اوه، خدایه.کاشکې نه بېریدلای". کاترین په سلګو شول. دلاسا مې کړل، څو چې ارامه شول. خو باران تراوسه ورېده.

شلم فصل

یوه ورځ ماپښین مهال د اسانو وه مسابقې ته ولاړو. فرګوسن او کراول راجرز هم راسره وه. دی هماغه ځوان وو، چې د توپ خولۍ ژوبل کړی وو. نجونې د غرمنۍ خوړو وروسته د کالو اغوستو لپاره ولاړې. زه او کراول د ده په کوټه کې پرکټ کښېناستو او د اس لوبو په ورځپاڼو کې مو د اسانو شالید او د دوی په اړه مو د ورځپاڼو والا نظریات ولوستل. د کراول سر په سپین بنداژ کې تړلی وو. له دغو سیالیو سره یې چنداني علاقه نه وه، خو د ځان لپاره د یو مصروفیت په توګه به یې تل د اس لوبو ورځپاڼې لوستې او د هغوی ریکارډ به یې له ځان سره ساته. ده به ویل چې اسان ډېر زیات دي. خو همدا ټوله وه او له دوی پرته نور نه ول. د بوډا میرز، له کراول سره جوړه وه او له وړاندې به یې لا د ګټونکو اسانو نومونه وه ده ته په پټه ښودل. میرز به تل ګټونکی کیده، خو طبیعتاً یې دا نه خوښیدل چې د ګټونکې اس نوم له وړاندې وه چا ته وښیي. علت یې دا وو چې که یې چاته ښولی وای بیه یې راټیټېدل. یاده لوبه ډیره چمبازه وه. هغو ورزشکارانو چې وړاندې یې په نورو ډګرونو کې خپل هنر ښوولی وو، تازه یې دلته په ایټالیا کې لوبې کولې. د میرز معلومات دقیق وه، خو زما نه خوښیدل چې پوښتنه ځیني وکړم؛ ځکه ځیني وختونه به یې زما له پوښتنې ځان تیراوه. له ورایه به پوهیدې چې د پوښتنې له جواب ورکولو څخه یې ښه نه راځي، خو د ځینو اړتیاو پر اساس یې ځان اړ ګاڼه چې جواب ورکړي. خو له کراول سره بیا داسې نه وو. کراول په سترګو زخمي وو، خو د یوې سترګې زخم یې شدید وو. میرز هم له سترګو څخه کړېده، له همدې امله یې له کراول سره مینه وه. میرز به خپلې میرمنې ته نه ویل چې کوم اس لوبوي. میرمنې که به یې بایلل که به یې ګټل البته ډیری به یې بایلل او تل به یې جروبحث کاوه.

موږ څلور واړه په یوه سرخلاصه بګۍ کې وه سان سیرو ته ولاړو. ښکلې او بوخته ورځ وه. د پارک او ترامو له کرښې تېر او له ښاره دباندې پر یوه سړک، چې په دوړو مالامال وو روان شوو. د سړک له څنډو څه ورهاخوا ښکلې او دنګې ماڼۍ له اوسپنیزو پنجرو سره،

ګڼ او لوی بڼونه، له اوبو ډکې لښتې ویالې او د سبزیجاتو ښکلي کروندې وي، چې د پانو له پاسه یې دوړې پرتې وي. په شمال کې تر غونډیو ورهاخوا کلیوالي کورونه، شنه او ګڼ فصلونه او له اوبو ډکې غورېدونکي ډکي ویالې لیدل کیدې. په لار کې له ګڼو بګیانو سره، چې د لوبغالي په لور رواني وې،مخ په مخ شوو. دا چې موږ په یونیفورم کې وو، ځکه نو د لوبغالي ورساتونکو د ټکټ غوښتنه راڅخه ونه کړل. د لوبغالي په دروازه کې له بګۍ څخه راکښته او دا مو رخصت کړل. همالته مو د لوبې اړوند پاڼې وپیرلې. په میدان کې دننه روان شوو او بیا د آسانو له ځغاست لیکي سره تېر شوو. د تماشچیانو تمځای زوړ او له لرګو څخه جوړ شوی وو. د شرط بندی غرفي د تماشاچیانو له تمځای نه کښته له کمند سره نژدې، په یوه قطار پرتې وي. د میدان پر شاوخوا راچاپیره شوو کټارو سره د پوځیانو ګڼه ګوڼه زیاته وه. په څرځای کې هم د خلکو له لاسه د پښې ایښوولو ځای نه وو. آس ځغلونکي د تماشاچیانو د تمځای شا ته، تر ونو لاندې له آسانو سره یوځای ګرځیدل. همالته په لوبغالي کې مې له څو زړو اشنایانو سره لیدنه وشول. د فرګوسن او کاترین لپاره مو څوکیانې راوړې او د اسانو په لیدو مصروفه شوو.

اسان یو په بل پسې ځړیدلي سرونه د روزونکو په رهبری میدان ته راروان ول. په دوی کې یو چونیا او تور رنګ ته نژدې اس باندي کراول قسم وخوړ چې هغه اس رنګ شوی دی. موږ هم هماغه اس ته ځیر شوو، د ده خبره هم شوني راته ښکاره شول. د زینولو له خبرتیا سره فورا بهر راووت. موږ په پاڼه کې د همدې اس په شمیره پسې وکتل، دی د یو تور اس په توګه د جاپلاک په نامه ثبت شوی وو. دغه لوبې د هغو اسانو لپاره وې چې تردم ګړی یې له زرو یا هم تردې د زیات قیمت لوبه نه وه ګټلې. کاترین ویل ریښتیا هم جاپلاک یې رنګ کړی، فرګوسن په دې اړه له څه ویلو ډډه وکړل او زه خپله بیا پکښې دوه زړی وم. په ګډه مو پرېکړه وکړل، چې پر همدې اس به شرط تړو او سل لیرې مو جمعه کړې. د جدول له لیکنې څخه داسي ښکارېدل، که دغه اس بریالی شي نو یو پر پنځه دیرش به یې ورکوي. کراول د ټکټانو په راوړو پسې ولاړ او موږ د اسانو په تماشه شوو. سپړو د میدان

www.howd.org

پر شاوخوا يو دور بل هم وخوړ او بيا د ونو د سايې لاندې راتېر شول او د لوبې پر پيل کرښه باندې منتظر ودريدل.

موږ د لوبې کتلو لپاره د تماشچيانو وه تمځای ته ورپورته شوو. په سان سيرو کې له دوی سره کوم ربړي مانع موجود نه وو. اسان پر پيل کرښه باندې ډېر واړه ښکاريدل. دوی ټول د متروکې له يوه شړک سره په ځغاسته شول، راغلل او زموږ مخې ته تېر شول. په دوی کې تور اس له ټولو څخه مخکې او وړاندې روان وو. دوی له موږ څخه ښه ليرې شول، ما دوربين سترګو ته ونيو، تور اس ته مې وکتل سپور يې هڅه کول، چې په خپل قابو کې يې وساتي خو پاتې پکښې راغلی. البته دوی چې کله وه پيل کرښې ته راورسيدل نو تور اس له خپلو سيالانو څخه پنځلس طوله ليرې وو. له پای کرښې څخه تر تيريدو وروسته يې يو بل دور هم وخوړ.

کاترين "څومره ښه! موږ خو له درو زرو څخه زياتې ليرې وګټلې. دغه اس مې ډېر خوښ شو."

کراول "خدای دې وکړي، ترڅو چې موږ ته يې زموږ پيسې نه وي راکړي رنګ يې ولاړ نه شي".

کاترين "ريښتيا چې غښتلی اس وو. خدای دې وکړي، چې ميرز شرط پرې تړلی نه وي".

له ميرز څخه مې وپوښتل "ته ګټونکی شوې؟" سر يې وښوراوه.

د ميرز ميرمن ووېل "ما خو بايلودل. بچيانو تاسې پر کوم اس شرط تړلی وو؟"

"جاپلاک".

"ريښتيا؟ هغه يو پر پنځه ديرش دی".

"زموږ يې رنګ خوښ شو".

“زما نه دی خوښ. ما فکر کاوه چي هغه به ناروغ وي. يو چا راته وويل چي شرط مه پرې تړه”.

ميرز “فکر نه کوم چي ستاسي پيسې دي پوره درکړي”.

ما ورته وويل “په پانه کي خو يو پرينځه ديرش ليکل شوي”.

ميرز “بشپړي پيسې نه درکوي. دوی پر هغه ډيري پيسې ايښي دي”.

“چا؟”

“کيمپېن او د هغه ملګرو. اوس به يې ووينې، نه يې درکوي”.

کاترين “نو بيا زموږ د درو زور ليرو خوب نه ريښتيا کيږي. زما خو دغه چلبازه لوبه خوښه نه شول”.

“دوه سوي ليري راکوي”.

“دوه سوه ليرې نو څه شي دي. د هيڅ رنځ نه دوا کيږي. ما خو د درو زرو ليرو خوب ليده”.

فرګوسن ”دا يوه فريبناکه او نفرتي لوبه ده”.

کاترين “ريښتيا هم. که داسي نه وای موږ به يې هيڅکله ملاتړ نه وای کړی، خو زما يې هغه درې زره ليري خوښي شوې”.

کراول “راځئ لاندي ولاړ شو او وه به ګورو چي څومره راکوي”. د پيسو د ورکولو زنګ ووهل شو. پر جاپلاک يې له ګټلو څخه وروسته ۱۸،۵ ايښې وي. يعني پر جاپلاک يې له ګټلو څخه وروسته تر لس ليرې هم کمي ايښې وي.

www.howd.org

موږ د تماشچیانو تر تمځای لاندې وه ساقي خانې ته ولاړو. همالته مو في نفر سوډا او ویسکي وڅښل. له څو ایټالوي ملګرو سره مخ شوم. مک اډمز هماغه مرستیال کونسل مو هم ولید. کله چې د نجونو وه لور ته راتېر شوو، دوی هم راپسې راغلل. ډیر اخلاقي او تشریفاتي ایټالویان ول. د بیا ځلې لپاره کله چې د شرط بندی لپاره ولاړو مک اډمز له کاترین سره په خبرو پیل وکړ. میرز هم له دوی سره په خوا کې ولاړ وو.

کراول ته مې وویل "له میرز څخه معلومات وکړه، چې پر کوم اس یې شرط تړلی".

کراول میرز ته وویل "تاسې پر کوم اس شرط تړلی؟"

میرز خپله پاڼه راوایستل. او پنځمه شماره یې په نښه کړل.

کراول "ستاسې خوښه ده، چې موږ هم پر همدې اس شرط وتړو؟"

"ولې نه. کولای شئ، خو میرمنې ته مې مه وایاست، چې شماره ما درته ښوولې".

ما پوښتنه ځیني وکړل "یو څه څیښی؟"

"نه مننه. له څیښاک سره مې چنداني علاقه نشته".

موږ پر پنځمه شماره سل لیرې د ګټلو لپاره او سل لیرې هم د دوهم یا دریم مقام د خپلولو په موخه کښېښودې. بیا ځلې مو سړې سر یو، یو ګیلاس ویسکي او سوډا وڅښل. تر پخوا روحاً یو څه ارام وم. څو نفره نور ایټالویان هم راغلل او له هغو سره مو په ګډه څیښاک وکړ او بیرته وه خپل پخواني ځای ته راغلو. دوی هم په کړو وړو کې زموږ وه هغه نورو ایټالوي ملګرو ته شوي ول. شیبه وروسته ناسته ناشوني شول. ټکټان مې وه کاترین ته ورکړل.

کاترین راته وویل "کوم اس دی؟"

"ما ته نه دی معلوم. میرز انتخاب کړی".

“نوم یې څه شي دی؟”

“په پاڼه کې شته. فکر کوم پنځمه شماره نوم دی”.

کاترین “تاسې هم عجبه باور لرئ”.

پنځمه شماره ګټونکی شو، خو ګټه یې ډېره نه وه. میرز ډېر په قهر وو.

میرز وویل “د شلو لیرو د ګټلو لپاره باید دوه سوه لیرې ولګوې. بیا لس لیرې د دولسو په وړاندې هیڅ ارزښت نلري. میرمنې مې شل لیرې بایللودې”.

کاترین ”زه هم ستا سره لاندې ځم”. ایټالویان هم له موږ سره په ګډه راپاڅیدل. لاندې څېرځای ته کوز شوو.

کاترین ما ته وویل “د اسانو لوبې دې خوښېږي؟”

“لږ، لږ”.

کاترین “ډېر ښه. زه هم همداسې یم. خو زه بیا د دومره خلکو د لیدو حوصله نه لرم”.

“موږ خو اوس له ډېرو خلکو سره نه دي لیدلي”.

“ولې نه، میرز او میرمن یې، د بانک مامور سره له میرمن او اولادو”.

ما ورته وویل “هغه زما د حوالې کارونه سر ته رسوي”.

“هو، خو که یې هغه یې ونه کړي ګڼ نور خلک شته، چې وه یې کړي. او هغه وروستي څلور هلکان مې په طبیعت ښه نه لګېدل”.

“همدلته له بهر څخه به د سیالیو په ننداره وکړو”.

www.howd.org

“ښه نظر دی. ګرانه، راشه پر یوه داسي اس شرط وتړو چي تراوسه مو یې د نامه هم نه وي اوریدلي او میرز هم تر اوسه پرې شرط نه وي تړلی”.

“خوښه مي ده”.

پر یوه اس مو، چي (لایټ فور مي) نومیده شرط وتاړه. په پنځو اسانو کي یې ځلورم مقام خپل کړ. موږ پر کتاره ځنګ وهلي او د لوبو په ننداره بوخت وو. کله چي به زموږ مخي ته تېریدل، پر مځکه د لګېدونکو سومانو دربهارى به یې زموږ تر غوږو رارسېدل. په شاوخوا سیمه کي له ولاړو ونو او دښتي ورهاخوا د میلان غرونه ښکاریدل.

کاترین “طبیعت مي سم شو”. اسان د ګېټ له لارې په خولو کي غرق راستانه شول، سپاره یې هم تر ونو لاندي له دوی څخه د هوسایي په نیت راکښته شول.

“یو شی نه څیښو؟ همدلته به بهر کښېنو او د اسانو ننداره به هم وکړو”.

ما ورته وویل “زه به یو شی راواخلم”.

کاترین “خادم به یې راوړي”. کاترین لاس د اشارې په دود پورته کړ. له هاخوا د پودګا د کمند له بار څخه یو هلک راښکاره شو. موږ د یوه اوسپنیز میز پر شاوخوا کښېناستو.

”خوښه دي نه ده، چي له خلکو څخه بېل، زه او ته دوه په دوه وګرځو؟”

ما ورته وویل“ولي نه”.

“ستا له ملګرو سره، چي وم ځان مي بیخي یوازي ګاڼه”.

ما ورته وویل “او اوس زموږ د خوښی په ځای کي یو”.

”هو. اوس ډېر ښه خوند کوي!”

“په زړه پوري ځای دی”.

"ما ته غوږ شه زما ګرانه، زه نه غواړم ستا تفریح درضایع کړم، ستا چې هر چیرې نیت وي، تلای شې".

دې ته مي وویل "نه. دغه ځای مي په طبیعت جوړ دی، همدلته به یو شی می وګټینو بیا به لاندې ولاړ شو او د اسانو ټوپ وهلو ننداره به وکړو".

کاترین وویل "ستا له حقه به زه څه کوم".

له څو ورځو وروسته له ملګرو سره لیدو ښه خوند وکړ او پام مو په بله شو.

یوویشتم فصل

د سپټمبر میاشت له یخو زمرینو شپو او یخو سهارو سره راورسېدل. په پارک د ولاړو ونو زرغونې پاڼې ورځ تر بلې ژړېدې. اوړي له موږ سره مخه ښه وکړل. د جګړې د ډګر خوند نه وو، پوځ ونه شوای کړای، چي سان ګبریل په خپله ولکه کي راولي. د باینسزا جګړه پایته رسېدلې وه او د سان ګبریل جګړه هم مخ په ختمېدو وه. البته په فتح کولو کي یې پاتې راغلل. ایټور جبهې ته ولاړ. آسونه هم روم ته تللي ول، نور آس لوبې نه وي. کراول یې هم روم ته لیږلی وو، چي بیا له هغه ځایه امریکا ته واستول شي. په ښار کي دوه ځلي د جګړې پر ضد لاریونونه وشول. یو لوی لاریون هم په تورین کي وشو. یوه ورځ کلب ته ولاړم همالته یوه بریتانوي جګړن راته وویل چي ایټالویانو د باینسزا په لوړو ژورو او سان ګبریل کي یو لک او پنځوس زره تلفات ورکړي او له دې سره په ځنګ کي یې په کارسو کي څلویښت زره پوځیان له لاسه ورکړي. د یوه ګیلاس څیښاک په جریان کي مو ښه ډیر باندار او تبادله نظر وکړل. په خبرو خبرو کي یې راته وویل، چي د سږ کال لپاره جګړه همدومره وه. ده راته وویل، چي ایټالویانو لویه ګوله پورته کړې، خو اوس یې هضمولای نه شي. په باندار باندار کي یې وویل چي په فلاندرز کي د دوی حمله د ناکامیدو وه لور ته

درومي. که د ایټالویانو مرګ ژوبله همداسي روانه وي، نو د متفقینو کار د بل کال لپاره خلاص دی. ویل یې زموږ ټولو کار خلاص دی، خو تر هغه وخته چي خبریږو ښه یو. زموږ ټولو کار خلاص دی. اړینه خبره داده، چي څوک له اوضاع څخه ځان ناګومانه واچوي. هر هیواد چي له ټولو وروسته پوه شي چي کار یې خلاص شوی، هغه به جګړه وړي. یو بل ګیلاس مو هم ډک کړ. ایا زه د یو چا مرستیال وم؟ زه نه، خو دی وو. کلب تش وو. موږ ښه په ارامه په یوه غټه چرمي چوکۍ کي ناست وو. بریتانوي جګړن چرمي او تازه پالش شوي بوټونه په پښو کړي ول، چي تر سترګو مي ښه وایسېدل. ایټالویان یوازي د لښکر پر شمیر او انساني قواو باندي حساب کوي. ټوله د لښکر پر شمیر باندي په جر و بحث اخته دي. دوی ته چي کله سړي په لاس ورسي سمدلاسه یې وه وژلو ته لیږي. د ټولو کار خلاص دی. بریالیتوبونه ټوله د جرمنیانو په برخه شول. په خدای قسم چي وه جرمنیانو ته عسکر ویل کیږي. زوړ هن ته هم عسکر وایي؛ خو د هغوی کار هم خلاص دی. زموږ ټولو کار خلاص دی. د روسیې په اړه مي پوښتنه ترې وکړل، ویل یې د هغو کار له وړاندي لا خلاص شوی دی او ډیر ژر به د دوی دغه حال زه پخپلهووینم. له دې څخه وروسته نوبت د اتریشیانو دی. که یې د هندنبورګ یو څو قطعې درلودلای بیا یې یو څه کولای شوای. د ده په نظر ایا هغوی به په دغه مني کي حمله وکړي؟ ولي. خامخا. د ایټالویانو خبره نوره خلاصه ده. ټوله پوهیږي چي د هغوی کار خلاص دی. هندنبورګ د ترینتینو له لاري راځي او په وایسنزا کي د ریل کرښه پرې کوي او هغه وخت به نو بیا ایټالویان چیري پاته شي؟ ما ورته وویل دوی په شپاړس کال کي یو ځلي دغه کار وکړ، خو بغیر له جرمنیانو څخه. ورته ومي ویل هو، خو د ده په وینا چي ددې شونیتا ځکه کمه ده چي ډیر ساده دی. خو په وینا یې دوی به یو داسي کار وکړي چي هغه ډیر پیچلی وي، تر څو ښه سم یې کار خلاص شي. ګړی وروسته یې د رخصتېدا پر مهال راته وویل "په مخه دي ښه". بیایي په ورین تندي وویل "ښه بخت ولرې". د بدبینی او خوشروی تر منځ یې خورا ډیر توپیر تر سترګو کیده.

په لاره کې یوې سلمانۍ ته وروګرځېدم. ږیره مې وخریل او بیرته روغتون ته راغلم. پېنه مې ورځ په ورځ د رغېدو په حال کې وه. درې ورځې وړاندې د معاینې لپاره تللی وم. په اوسپیډل مګوري روغتون کې د درملنې له ختم څخه وړاندې، یو څه نوره درملنه پاتې وه. پلی به ګرځېدم او تمرین به مې کاوه، تر څو په لاره کې بیله نګوښیدلو ولاړ شم. یوه ورځ په لار کې پر یوه سپین ږیري سړي پیښ شوم، چې تر یوه میل لاندې یې نیم مخې جوړول. زه یې د سیل لپاره ودریدم. دوو نجونو د نیم مخې د جوړولو لپاره ځانونه تیارول. بوډا خپل سرلاندې اچولی وو، یو ځلې به یې وه دوی ته کتل بیا به یې په تیزۍ د دوی نیم مخې غچې کول. نجونو ورته په کړس کړس خندل. بوډا له دې څخه وړاندې چې د دوی نیم مخې وه دوی ته ورکړي، ما ته یې راښکاره کړل.

ویې ویل "بیخې ښکلې راغلل، تاسې یې هم غواړی، ښاغلې؟"

دواړې نجونې، پرخپله لار رهي شوې، خو په تګ تګ کې به یې وه خپلو نیم مخو ته کتل او خندل به یې. ښې ښکاریدې. له دوی څخه یوې د روغتون پر مخامخ په ساقي خانه کې کار کاوه.

"سمه ده. یو دانه به جوړ کړو".

"خولۍ دې ایسته کړه".

"پروا نه لري. له همدې خولۍ سره سم دی".

بوډا "له خولۍ سره به خوند ونه کړي. خو،" څیرې ته یې بریښ ورکړ "هغه بیا ډیر نظامي ښکاري".

تور کاغذ یې د غچې په څوکه پرې کړ. بیا یې دواړې ورقې یو له بل څخه بېلې کړې، دوه نیم مخې یې پرې کښېښول او ما ته یې راکړل.

“څومره شوې؟”

دواړه لاسونه يې وپړکول “پروا نه لري. دا مي ستا لپاره جوړ کړل.”

يو څو سکې مي له جيبه راوايستې “خواهش کوم. زما لپاره يې واخلئ”.

“نه، ما هم د تفريح لپاره درته جوړ کړل. وه خپلو نجونو ته يې ورکړه”.

“تر بيا د خداي په امان”.

“په مخه دي ښه”.

له ده نه رارهي شوم او روغتون ته راغلم. ځيني ليکونه راغلي ول. يو رسمي او يو څو نور ليکونه. تاکل شوي وه، چي د درو اونيو له استراحتي رخصتئ څخه وروسته به وه جبهې ته ځم. ليک مي بيا ځلي ښه په غور سره ولوست، دا هم يو څه وه. رخصتي مي د اکتوبر له څلورمي چي درملنه مي پايته رسيدل، پيلېدل. درې اونۍ يوويشت ورځې کيږي، يعني د اکتوبر تر پنځه ويشتمي نيټې پوري. روغتون والاو ته مي خبر ورکړ، چي ماښام به دباندي يم او په هماغه کوڅه کي له روغتونه لږ څه ليري، د ماښامنۍ لپاره وه يوه ريسټورانټ ته ولاړم. ليکونه او “کوريره ډيلا سيرا” ورځپانه مي راواخستل. يو ليک مي نيکه راليږلی وو. د کورنی حال و احوال، وه وطنپرستئ ته تشويق، يوه دوه سوه ډالريزه حواله او ځيني ورځپاڼې پکښې وې. څو ليکونه نور هم وه چي يو د خوړنځای د پادري بدخونده ليک بل هم د فرانسې په هوايي قواو کي زما د يوه ملګري. دی هم له يوې عجيبي ډلي سره ملګری شوی وو. د هغې ډلې په اړه يې يو څه معلومات راسره شريک کړي ول. رينالډي بيا په ليک کي ليکلي ول، چي په ميلان کي څومره خت تم کيږم؟ په ميلان کي اوضاع څنګه ده؟ او د يوه پونوګراف د راوړلو غوښتنه يې هم راڅخه کړي وه. ډوډئ چي مي وخوړل، له پاسه مي پرې يو وړوکی بوتل چيانتي او يو ګيلاس قهوه وڅيښل. ورځپاڼې مي ولوستې، ليکونه مي په جيب کي واچول، ورځپاڼي مي له انعام سره يوځای پر ميز

کښېښودې او راووتم. روغتون ته راغلم او په کوټه کې مي جامې وکښلې او شپني کالي مي واغوستل. له هغې دراوزې نه مي، چي برنډې ته ورخلاصېدل پرده پورته کړل. راغلم او پر کټ باندي کښېناستم او د هغه بنډل ورځپاڼو نه مي، چي میرمن میرز په روغتون کي د خپلو بچیانو لپاره راوړي وې، یو څو ورځپاڼې راوخیستې او مخي ته مي ونیولې. (شکاګو وایټ ساکس) په امریکایي لیګ کي د بري بیرغ وړی وو او (نیویارک جیانټ) بیا په ملي لیګ کي مخکښ وه. (بیب رت) د باسټن لخوا د توپ وهونکي په حیث برخه اخیستې وه. ورځپاڼې بیخي بې خونده او ټولې زړې وي. جنګي خبرونه یي هم ټول زاړه ول. امریکایي خبرونه ټول د پوځیانو د روزنیزو کمپونو په اړه وو. خوښ وم چي په روزنیزو کمپونو کي نه یم. هغه څه چي مي لوستلای شوای هغه یوازي د بیس بال لوبې خبرونه وو، چي لږه لیوالیتا مي هم ور سره نه وه. کله چي به د ورځپاڼو شمېر زیات شو، هغه وخت به بیا زما علاقه د دوی له ویلو سره کمه شول. که څه هم ورځپاڼې زړې وي، خو یو څو شیبې مي ځان بوخت پرې وساته. په دې فکرو کي ډوب وم، چي امریکا به هم په دې جګړو کي راګډه شي که یا؟ که چیري دوی عمده لیګونه وتړي نو؟ شوني وه، چي امریکا داسي کار ونه کړي. مسابقې اوس هم روانې وي او حالت هم تر دې نور ناوړه کیدای نه شوای، خو په فرانسه کي همدا مسابقې پایته رسیدلې وي. زموږ جاپلاک هم فرانسوی وو. کاترین تر نهو بجو کومه دنده نه لرل. همدا چي دندې ته راستنه شول. د روغتون په دهلېز کي مي یې د پښو کړپهار واورید. څو نورو کوټو ته یې هم سر ورښکاره کړ او په پای کي زما کوټې ته راغلل.

کاترین "نن راباندي ناوخته شو، ډیر کارونه مي درلودل. ستا صحت څنګه دی؟"

دې ته مي د لیکو او رخصتۍ په اړه وویل.

کاترین "ډیر ښه. رخصتي له خیره کوم ځای کي تیروې؟"

"هیڅ چیري. بس دا غواړم، چي همدلته پاتې شم".

www.howd.org

“دا خو بیخي بي عقلي ده. یو ځای وټاکه، بیا به له خیره په ګډه ولاړ شو”.

“ته له ما سره څنګه ځې؟”

“په څنګه یې نه پوهیږم، خو په ګډه به ولاړ شو”.

“ته ډیره ښه یې”.

“نه، نه یم. خو کله چي له یو چا سره د یو شي دبایللو بیره نه وي، د ژوند مخته بیول دومره سخت کار نه دی”.

“هدف دي څه دی؟”

“هیڅ نه. البته هغه خندونه چي یو وخت ډیر ستر ښکاریدل، اوس څومره واړه ښکاري”.

“فکر نه کوم، چي زموږ ګډ تګ دي دومره اسان وي”.

“نه، هیڅ ستونزه نشته. که اړتیا شول، دا روغتون به لا ورپریږدم، خو خبره دې ځایته نه رسیږي”.

“چیري به ولاړ شو، له خیره؟”

“هرځای چي ستا خوښ وي. داسي ځای چي نه څوک پیژنو او نه مو څوک پیژني”.

“د ځای ټاکنه ما ته راپریږدې؟”

“هو. هر ځای چي تا وټاکه زما خوښ دی”.

کاترین پریشانه او تر فشار لاندي راته ښکاره شول.

“څه خبره ده کاترین؟”

www.howd.org

“هیڅ نه. هیڅ خبره نه ده”.

“نه. خامخا یوه خبره شته”.

“هیڅ خبره نشته. ریښتیا وایم هیڅ خبره نشته”.

“زه پوهیږم، یوڅه خامخا شته. راته ووایه. ما ته یې ووایه”.

“کومه خاصه خبره نشته”.

“خامخا شته. له ما سره یې شریک کړه”.

“نه یې درته وایم، ډارېږم که یې درته ووایم خفه به شې”.

“نه. نه خفه کیږم”.

“ریښتیا وایې؟ دا خبره ما نه پریشانه کوي، خو بیریږم چې تا پریشانه نه کړي”.

“که تا پریشانه نه کړي، ما هم نه پریشانه کوي”.

“زړه مې نه غواړي، چې درته ویې وایم”.

“یا. راته ووایه”.

“خامخا؟”

“هو”.

“زه کوچنی لرم. اوس به یې درې میاشتې کیږي. ته پریشانه نه شوې. که څنګه؟ لطفاً مه کیږه. ته نه باید پریشانه شې”.

“سمه ده”.

“سمه ده؟”

"هو".

"ډیر څه مې وکړل، خو ګټه یې ونه کړل".

"زه پریشانه نه یم".

"ګرانه، ما هیڅ ونه شوای کړای او زه خپله دې موضوع نه یم پریشانه کړې. ته هم نه باید غمجن او پریشانه شې".

"زه یوازې ستا په اړه فکرمنده یم".

"همدا. همدا خبره ده چې باید نه وي. خلک تل اولاداره کیږي. ټوله اولادونه لري. دا یوه طبیعي خبره ده".

"ته ډیره ښه یې".

"نه. نه یم. خو ته باید دې موضوع ته ډیر اهمیت ورنه کړې. زه به هڅه وکړم، چې وه تا ته کومه ستونزه جوړه نه شي. پوهیږم چې اوس مې هم وه تا ته ستونزه جوړه کړې، خو ایا زه تراوسه یوه ښه میرمن نه وم؟ ته خو تراوسه په دې نه وې خبر، که څنګه؟"

"نه".

"هرڅه به عادي وي. ته باید ګردسره پریشانه نه شې. زه دې پر مخ د پریشانۍ نښې وینم. بس یې کړه. همدا اوس پریشانې له ځانه لیرې کړه. یو ګیلاس څښناک ته دې زړه نه کیږي؟ زه پوهیږم چې څښناک تا خوشحاله کوي".
"نه. زه اوس هم خوشحاله یم او ته ډیره ښه یې".

"نه. نه یم. په هر صورت، که ته اوس د تلو لپاره یو کوم ځای وټاکې، زه به هڅه وکړم، چې دواړه په ګډه ولاړ شو. اکتوبر میاشت باید ډیره ښکلې وي. ګرانه په دې رخصتۍ کې به

مو ډېر ساعت تېر شي او چي کله ته جبهې ته ولاړ شې، زه به هره ورځ ستا لپاره ليکونه ليکم”.

ما ورته وويل “تاسي به چيري ياست؟”

“تراوسه نه پوهيږم، خو يو ښکلی ځای به وي. پاته کارونه به ټوله زه پر غاړه واخلم”.

شيبه قدر غلي ناست وو. کاترين پر کټ ناسته وه، دې ته مي کتل خو لمس نه وو. سره جلا وو، لکه يو ځوک چي کوټې ته راننوزي او هغه په ځان کي شکي شي. کاترين خپل لاس رااوږد کړ او زما لاس يې ونيو.

“ګرانه، طبيعت خو دي خراب نه شو؟”

“نه. سم يم”.

“ځان خو به ښکيل نه احساسوې؟”

“لږ، خو لامل يې ته نه يې”.

“هدف مي زه نه يم. ته نه بايد ځان ناګومانه واچوې. په عمومي ډول ښکيليدل”.

“ته تل ځان جسماً ښکېل احساسوې”.

کاترين ښېله دي، چي لاس وښوروي يا هم لاس ايسته کړي، ښه قدر پر شا ولاړل.

“(تل) يوه ښه کلمه نه ده”.

“بخښنه غواړم”.

“سمه ده. خو ته پوهيږې، زه تراوسه حامله شوې نه يم. ان تراوسه مي له چا سره مينه هم نه ده کړې. هڅه مي کړي او کوم يې، چي ستا په خوښه خپل ژوند عيار کړم او ته بيا د تل

په اړه خبرې کوي".

ما ورته وویل "که دي خوښه وي، خپله ژبه به پرې کړم".

"اوه ګرانه". په کوم ځای کي، چي وه له هغه ځایه بیرته راستنه شول " ته نه باید له ما څخه خفه شي". بیرته وه خپل عادي حالت ته راوګرځیدو او خفګان له منځه ولاړ "مور ریښتیا هم یو وجود یو، نه باید د سوء تفاهم ښکار شو".

"نه کیږو".

"خو خلک بیا کیږي. یوله بله سره مینه لري، په مینځ کي یې سوء تفاهم رامنځته کیږي او بیا یو ناڅاپه هغه پخوانی حالت نه وي".

"مور به اختلافاتو ته موقع ورنه کړو".

"همداسي ده. باید خپل منځي اختلافت له منځه یوسو، ځکه په دې نړۍ کي زه او ته بل هیڅوک نه لرو او له نړیوالو څخه بېل یو. که مو ترمنځ اختلافات پیدا شي، هغه مهال به بیا مور هم د دوی په ډله کي ورګډ شو".

"نه، نه کیږو. ځکه چي ته ډیره زړوره یې. په زړورو هیڅ نه کیږي".

"بیله مرګه".

"هو. خو مرګ هم یوازې یو ځلي راځي".

"داخبره چاکړې؟"

"بې زړه زر ځلي مري، خو زړور یوځلي؟"

"هو همدا. دا چا ویلي؟"

www.howd.org

“نه یم خبر”.

کاترین “کیدای شي دی خپله بي زړه وو. ځکه د بې زړه والا خلکو په اړه تر زړورو ډیر پوهیده. زړور که چیري هوښیار وي کیدای شي دوه زره ځلي مړ شي. یوازي یې په خوله نه وایي”.

“نه پوهیږم. فکر کوم د یوه زړور شخص په دماغ کي کتل به مشکله وي”.

“هو. غښتلي خلک تل همداسي وي”.

“هو ریښتیا دادي ښه خبره وکړل”.

“ته زړوره یې”.

کاترین “نه، خو غواړم له ځانه زړوره جوړه کړم”.

ما ورته وویل “زه نه یم. ما ته خپل ځان معلوم دی. یوازې همدومره چي خپل ځان وپیژنم. زه د یوه توپ وهونکي په څېر یم چي دوه سوه دیرش وهي. خو پوهیږي چي وړاندي تګ یې نه دی کړی”.

“توپ وهونکی چي دوه دیرش وهي دا بیا څه دی؟ ډیر جالبه”.

“هیڅ جالبه نه ده. یعني په بیس بال کي یو منځنی توپ غورځونکی”.

کاترین په سوک ووهلم “خو اخر به یې غورځوي”.

“فکر کوم چي موږ دواړه مغروره یو. خو ته زړوره یې”.

“زه نه یم، خو زړه مي غواړي چي، زړوره شم”.

www.hewad.org

ما ورته وویل "موږ دواړه زړور یو، خو زه چې څېښاک وکړم ډېر زړور شم".

"موږ ډېر ښه خلک یو". الماریۍ یې خلاصه کړل له یوه بوتل کوګناک سره یې ګیلاس هم راوړ. راغلل او ویې ویل "واخله ګرانه. وې څیښه. ته ډېر ښه یې".

"زه ریښتیا وایم زړه مې نه ورته کیږي".

"یو ګیلاس".

"سمه ده". د اوبو ګیلاس مې یو پر دریمه ډک کړ او تر ستوني مې کړ.

کاترین" دا بیخي ډېر وه. زه پوهیږم چې کوګناک د اتلانو څیښاک دی، خو ته نه باید ډېر افراط پکښې وکړې".

"له جګړې وروسته به چیري اوسو؟"

"کیدای شي د بوډاګانو په کور کې. درې کاله د کوچنیانو په څېر منتظر وم، چې جګړه د کرسمس پر وخت ختمه شي. اوس د هغې شیبې انتظار باسم چې زوی مو د بریدمنۍ رتبه اخلي".

"کیدای شي جنرال شي".

"که چیري دا جګړه سل کلنه شي، هم به بریدمن شي او هم به جنرال شي".

"ته یو ګیلاس نه څیښې؟"

"نه. دغه تل تا خوشاله کوي. خو ما ګردسره لیونۍ کوي".

"براندي دي تراوسه څیښلې؟"

"نه، ګرانه. زه ډېره پخوانۍ میرمن یم".

لاس مي لاندي وه بوتل ته وروغځاوه او يو بل ګيلاس مي ډک کړ.

کاترين "زه بايد يو ځلي ستا د هيوادوالو وه پوښتني ته ورشم، تر هغو چي راځم ورځپاڼې ولوله".

"خامخا ځې؟"

"اوس ولاړه شم که وروسته؟"

"سمه ده اوس ورشه".

"بيرته راځم".

ما ورته وويل "تر هغه وخت به ما هم ورځپاڼې پايته رسولي وي".

دوه ويشتم فصل

ماښام هوا يخه شول او ورسره په دا سبا سهار باران پيل شو. له اوسپيډل مګوري څخه چي د خپل روغتون په لوري راتلم باران ښه په شړپ ورېده. روغتون ته چي راورسيدم لوند خيشت وم. کوټې ته چي راوختم، په برنده کي د باران لوی لوی څاڅکي ښه په شړپ سره رالوېدل او باد د ښيښه يي دروازو پر کړکيو باندي لګېده. کالي مي تبديل کړل او يو څه کوګناک مي وڅيښل، خو چنداني خوند يې ونه کړ. د شپې مي اوضاع چنداني ښه نه وه. سهار چي مي ناشته وکړه، ګړی وروسته مي استفراق وشو.

د روغتون جراح وويل "په دې کي هيڅ شک نشته، آغلې د ده د سترګو سپينو ته وګورئ".

ميس ګيج زما سترګو ته ځير شول. هنداره يې راکړل او ځان سترګو ته مي پکښې وکتل. د سترګو سپين مي ژړ شوي ول، چي ورځيني ښکارېدل چي ژړی شوی يم. دوې اونۍ ناروغ وم. نتيجه يې دا شول، چي زما او د کاترين هغه پلان، چي رخصتې به په ګډه تيروو، له

www.howd.org

منځه ولاړ. هوډ مو کړی وو، چي پالنزا ته به ځو. په مني کي چي کله د پاڼو رانګ اوړي، هغه ځای ډېر ښکلی ایسي. همالته مو د ماهیانو مېله هم کولای شوای. پالنزا تر سټریسا په دې هم ښه وه، چي خلک يې لږ ول. د میلان او سټریسا ښارونو تر مینځ واټن ډېر نه وو، ځکه مو نو ملګري هم پکي ډېر ول. په پالنزا کي يو ښکلی کلی وو، هر چا کولای شوای په کښتۍ کي سپور شي او د ماهي نیونکو جزیرې ته ولاړ شي. همالته په لویه جزیره کي يو ریسټورانت هم وو، خو نصیب مو نه و شوی.

یوه ورځ د همدې ژړي پر مهال په کټ کي پروت وم، چي اغلې وان کمپن کوټې ته راغلل. څنګه چي راننوتل، سمدستي يې د الماری دروازه خلاصه کړل او پکښې پراته تش بوتلونه يې ولیدل. ما چوپړوال راغوښتی وو او هغه ته مي له دې تشو بوتلونو څخه يو څه ورکړل چي له روغتونه يې وباسي، به ګمان اغلب چي هماغه بوتلونه يې له ده سره لیدلي ول او اوس راغلې وه، چي نور هم ولټوي. ډېری بوتلان د ورموت، مارسالا، کاپري د چیانتي خالي فلاسکونه او څو د کوګناک بوتلونه هم وو. خادم لوی بوتلونه، د ورموت او د چیانتي بوتلونه وړي وه، یوازي يې د کوګناک بوتلونه بیا ځلي ته پرې ایښي ول. اغلې وان کمپن د کوګناک بوتلونه له یوه بل بوتل سره چي خرس شکل پرې وو او کومل شراب پکښې وه، پیدا کړ. همدې بوتل دا ډېره په غصه کړل. بوتل يې راپورته کړ خرس پر ګونډو ناست او پنجې يې پر مځکه د ځان د تکیه لګولو لپاره ایښي وې. د بوتل په سر کي یولرګین سرپوښ او په پای کي يې سریښناکه مواد نښتي ول. ما ورته وخندل.

ورته ومي ویل "د کومل بوتل دی. په دې خرس شکله بوتلانو کي ډېر خوندور روسي شراب راځي".

مس وان کمپن وپوښتل "دا نور ټوله د کوګناک بوتلونه دي، که څنګه؟"

ما ورته وویل "ټول يې نه وینم، خو کیدای شي چي همدا ټوله وي".

"دا هر څه له څه وخته روان دي؟"

دې ته مي وویل "خپله مي رانیولي او خپله مي راوړي. ځیني وختونه مي ملګري پوښتني ته راځي، د هغوی لپاره مي راسره ایښي دي".

دې وویل "ته یې خپله نه څښې؟"

"خپله یې هم څښم".

"کوګناک، یوولس د برانډي تش بوتلونه او هغه خرس شکله بوتل".

"کومل".

"زه یې د وړلو لپاره یو څوک رالیږم. تش بوتلونه همدا دي که نور هم شته؟"

"د اوس لپاره خو همدومره دي".

"پر تا مي زړه سوځېده، چي ژیړی شوی یې، خو افسوس چي پر تا مي ناحقه زړه وسوځیده".

"مننه."

"زما په اند ته باید وه جبهې ته په نه تګ ګرم نه شې. فکر کوم تا بل څه هم کولای شوای، نه دا چي د شرابو په زور دي ځان ژیړی کړ او جبهې ته له تګه پاتې شوې."

"بل د څه شي په زور؟"

"د شرابو. تا زما خبره واوریده". څه مي ونه ویل. "که دي له یوې بلي حیلې څخه کار وانخیست، نو له رغیدو سره به ځان سمدستي جبهې ته ورسوې او فکر نه کوم چي قصدي ژیړی دي، استراحتي رخصتي ولري".

"تاسي فکر نه کوی؟"

“نه”.

“اغلې وان کمپن، ایا تاسي تراوسه ژیړی شوي یاست؟”

“نه، خو د ژړي ډیري واقعې مې لیدلې”.

“تراوسه دي پام کړی چي په ژیړي اخته ناروغان له دې ناروغۍ څخه څومره کړیږي؟”

“فکر کوم چي دغه ناروغې به تر جبهې اسانه وي”.

“اغلې وان کمپن، ایا تراوسه د هغه سړي په حال پوه شوي یاست، چي خپل ځان په خپله په خوټلون کي له کاره واچوي؟”

میس وان کمپن له اصل سوال څخه ځان ناګومانه کړ. دا اوس مجبوره وه، چي ځان ناګومانه واچوي یا هم له کوټې ووزي او میدان ایله کړي، خو دا په دومره اسانۍ د میدان ایله کولو ته اماده نه وه، ځکه ما ته یې له ډېره وخته زړه ډک وو او اوس یې غوښتل چي د خپل زړه براس بنه راباندي وکاږي.

“ما ګڼ کسان لیدلي، چي ځانونه یې قصداً ژوبل کړي او بیا په همدې طریقه له جبهې څخه پاتې شوي.”

“زما د سوال جواب دا نه وو. ما خپله قصدي ژوبل کسان هم لیدلي. زما سوال دادی، ایا تراوسه دي هغه خلک لیدلي چي خپل ځانونه پخپله په خوټلون کي له کاره اچوي؟ ځکه چي په خوټلون کي ځان له کاره اچول له هرڅه څخه د ژیړي سره ورته والی لري. زه فکر نه کوم چي یوې ښځي دي هم داسي څه زغملي وي. له همدې امله مي پوښتنه درڅخه وکړل چي تاسي تراوسه ژیړی شوي یاست که یا، ځکه چي....” مس وان کمپن ووتل. شیبه وروسته ګیج راغلل.

“اغلې وان کمپن ته دي څه ویلي؟ له ډیري غصې څخه یې ځیره تکه سره وه”.

“موږ احساسات یو له بل سره پرتله کول. ما غوښتل دې ته ووایم، چې دې هیڅکله د زیږون تجربه نه ده....”.

مس ګیج “ته نادان یې. هغه تا ته بهانې لټوي”.

ما ورته وویل “بهانه یې ولټول. زما رخصتي یې رالغوه کړل او اوس کیدای شي چې نظامي محکمې ته مي کش کړي، همدومره پست فطرته ده”.

مس ګیج “د هغې له تا څخه هیڅکله ښه نه کیدل، اوس څه خبره وه؟”

“ویل یې چې ما ځان په قصده ژړی کړی، څو له جبهې څخه ځان پاته کړم”.
ګیج “وا وا! زه به قسم ورته واخلم چې تا یو ځاځکی هومره هم نه دی څښلی. ټوله به قسم یاد کړي چې تا یو ځاځکی لا هم نه دی څښلي”.

“هر څه یې په خپلو سترګو ولیدل”.

“شل واره مي درته وویل چې دا بوتلونه له دې ځایه وباسه. اوس څه شول؟”

“په الماری کي”.

“بسته لرې؟”

“نه، په چانټه کي یې کښېږده”.

مس ګیج بوتلان په چانټه کي واچول ”چوپړوال ته به یې ورکړم چې هغه یې دباندي وغورځوي.” دا یي وویل او د دروازې په لور ولاړل.

اغلې وان کمپن “یوه شیبه تم شئ. دا بوتلان وه ما ته راکړئ”. له ځانه سره یې چوپړوال هم راوستی وو. وه هغه ته یې وویل ”واخله دا یوسه. کله چې ریپورټ ورکوم، غواړم وه ډاکټر ته دا هم ورښکاره کړم”.

www.howd.org

اغلې وان کمپن له کوټې ووتل. چوپړوال هم پسي ور ووت. هغه پوهېده، چې په چانته کې څه شي دي. نور هيڅ ونه شول، يوازې زما رخصتې لغوه شول.

درويشتم فصل

په هاغه شپه چې وه جبهې ته ستنېدم، چوپړوال مې د اورګاډي تمځای ته ولېږه، چې له تورين څخه په راروانه اورګاډي کې زما لپاره ځای يوه چوکۍ ونيسي. اورګاډي د شپې پر دوولس بجې باندې حرکت کاوه. دا له تورين څخه پر لس نيمي بجې پر وه ميلان ته رارسېدل او د تګ تر مهاله همدلته تمېدل. په اورګاډي کې د چوکۍ نيولو لپاره د يوه نفر شتون اړين وو. چوپړوال له ځان سره يو ملګرى، چې د پوځ په سلاح سقيله برخه کې يې کار کاوه، اوس په رخصتۍ راغلى وو او د خياطۍ په يوه دکان کې يې کار کاوه له ځان سره تمځای ته بوت. دوى دواړه ډاډه ول، چې په دوى کې به يو خامخا چوکۍ نيسي. دوى ته مې د ټکټ رانيولو لپاره څه خوشمړي ورکړي او ورسره مې خپل يو څه سامانونه ور له غاړې کړل. په سامانو کې يوه چانټه او دوې نورې کوچنۍ غوټې وې.

شاوخوا پنځه بجې به وې، چې په روغتون کې مې له دوى سره خداى په امانې وکړل او ځيني رارهي شوم. چوپړوال زما سامانونه واخيستل او خپلې کوټې ته يې يووړل. ده ته مې وويل چې له دوولس بجو څخه مخکې زه ځان وه تمځای ته در رسوم. ميرمنې يې ما ته "سيګنورينو". ويل او ژړل يې. سترګې يې له اوښکو وچې کړې، له ما سره يې خداى په امانى وکړ او بيا په ژړا شول. د دلاسايي په دود مې پر اوږه لاس ورکښېښود، دې نور هم ژړا ته زور ورکړ. په روغتون کې به دې زما خدمت کاوه. ګردى، پنډه، او په عين حال کې خنده رويه ميرمن وه. سپين وريښتان يې درلودل. کله چې به په ژړا شول، څيره به يې سره توى شول. له دوى څخه رارخصت شوم او د رغتون په کناره کې يوې ساقې خانې ته ورپورته شوم او همالته کښېناستم. په کړکۍ کې مې دباندې کتل، تياره وه هوا هم باراني او

www.howd.org

يخه وه. يو څه قهوه او ګراپا مي وڅيښل، پيسې مي يې ورکړې او د کړکۍ څخه په وتونکې رڼا کې تېرېدونکو خلکو ته په تماشه شوم. دباندې مي پر کاترين سترګې ولګېدې، کړکۍ مي وټکول. ويې ليدم او راته مسکۍ شوه. زه هم دباندې ورووتم. تيزه شين رنګه برساتۍ يې اغوستې وه او يوه نرمه خولۍ يې په سر کړې وه. موږ دواړه يو ځای پلې روان شوو. د پياده رو په اوږدو کې د ساقي خانو له مخې تير شوو. له هغه وروسته د مارکيټ له څلورلارې تير او د کليسا وه څلورلارې ته وربرابر شوو. په کوڅه د ښارې بسونو له کربښې ورهاخوا کليسا موقعيت درلود. په دې باراني موسم کې سپينه او لنده غوندې وه. د ښاري بسونو له کربښې واوښتو. په چپ اړخ کې مو دوکانونه وه، د دوکانو رڼاګانې تر کړکيو بهر راتلې. په څلور لاره کې ګرد او غبار زيات وو، کله چې وه کليسا ته ښه ورنژدې شوو غټه وه او ډبرې يې لندې ښکارېدې.

"دننه ورځې؟"

کاترين"نه". په ګډه همداسې وړاندې ولاړو. په تګ تګ کې پر يوه نجلۍ او عسکر ورپيښ شوو، عسکر خپله برساتۍ پرنجلۍ غوړولې وه او له ديواله سره نژدې ولاړ ول، له دوی څخه تيرشوو.

دې ته مي وويل "دوی هم زموږ په څېر دي."

کاترين "زموږ په څير څوک نشته". هدف يې زموږ خوښي نه وه.

"کاشکې د دوی د ورتګ لپاره يو ځای وای".

"کيدای شي ځای لرل ورته فايده نه کول".
"نه پوهيږم. البته يو پناه ځای لرل ښه دي".

کاترين "کليسا شته". موږ اوس د کليسا له حدودو څخه راتير شوي وو. د څلور لارې له وروستيو څخه له تيريدو پر مهال مو يو ځلې بيا وه کليسا ته وکتل، په دې باراني هوا کې

ښکلې ښکارېدل. د يوې پلورنځۍ مخې ته چې چرمي اجناس يې پلورل ودرېدو. د پلورنځۍ په کړکۍ کې د ځغاستې بوټونه، چانټې او د سکې بوټونه اېښوول شوي ول. هرڅه داسې اېښوول شوي ول، لکه يوې ننداره چې يې وړاندې يې کوي. د سکې بوټونه يوه څنګته ، د ځغاستې بوټونه بل څنګته او چانټې يې په مينځ کې پرتې وې. چرم يې تک تور او داسې غوړ شوي وو لکه ځين. د څراغ په رڼا کې يې يو ډول پړکا کول.

"يو وخت به سکې لوبه کوو".

کاترين "دوې مياشتې وروسته په مورين کې د سکې لوبې پيليږي".

"هلته به ولاړ شو".

"سمه ده". همداسې روان وو. له يوې بلې کړکۍ څخه هم تېر شوو او يوې بلې فرعي کوڅې ته ورداخل شوو.

"تراوسه پر دې لار نه يم راغلې".

ما ورته وويل "زه به هره ورځ پر همدې لار روغتون ته تلم و راتلم". لاره کم سوره وه، موږ يې په راسته اړخ کې روان وو. د اسمان مخ وريځې نيولى وو او پر ځمکه ګڼ خلک اخوا ديخوا کېدل. د شاوخوا دوکانو څراغان اوس هم لګېدل. له يوې کړکۍ څخه مو د پنيرو وه يوې ټوټې ته وکتل. زه د وسلو پلورنځۍ مخې ته ودرېدم.

"دلته راشه. يوه توپنچه رانيسم".

"څه ډول توپنچه؟"

"پيستول". موږ دواړه پلورنځۍ ته دننه ورغلو او خپل خالي کمربند مې د کاونټر پر سر کښېښود. د کاونټر شاته ولاړو دوو ميرمنو څو بېلابيل ډوله توپنچې مخې ته راقطار کړې.

په کمربند کي مي د توپنچې خانچه خلاصه کړل او ورته ومي ويل "له دې سره بايد سمه وي". خانچه له خړرنګه چرم نه جوړه شوې وه. په ښار کي د ګرځولو په خاطر مي له يو بل چا څخه رانيولې وه.

کاترين "ښې توپنچې لری؟"

"دا خو ټولي يو شان دي. دغه دانه کتلای شم؟"

دې په جواب کي راته وويل "د ويشتلو لپاره ځای نشته، خو دغه توپنچې ډيرې ښې دي. د دغې توپنچې نښه نه خطا کيږي".

ګيټ مي يې کش کړ، فنر يې يو څه قوي وو خو ښه کار يې کاوه.

"دغه توپنچه که څه هم استعمالي ده، خو د يوه ماهره نښه ويشتونکي د لاس ده".

"تاسې پرې خرڅه کړې وه؟"

دوکاندارې وويل "هو".

ما ورته وويل "نو بيا چا درته راوړل؟"

"د هغه خادم".

ورته ومي ويل "کيدای شي زما توپنچه هم يو څوک درته راوړي. د دې قيمت څومره دی؟"

"پنځوس ليرې. ډيره ارزانه ده".

"ډير ښه. دوه اضافي شاجورونه او يو بکس مرمۍ مي هم په کار دي".

د کومو شيانو غوښتنه چي مي ځيني کړې وه، ټول يې د کاونټر له شا څخه راپورته کړل.

بيا يې پوښتنه وکړل"تورې خو نه غواړې؟ له موږ سره ځيني ارزانه تورې هم شته".

ما ورته ووویل"د جګړې ډګر ته ځم".

"اوه، نو بیا توري ستا په درد نه خوري".

د توپنچې او مرمیو پیسې مې ورکړې. د توپنچې شاجور مې ډک کړ، دا مې راواخیستل او په خالي خانچه کې مې کېښېښوول. په اضافه مرمیو مې پاتې شاجورونه ډک کړل او په کمربند کې پسې مې وتړل. ورسره مې کمربند هم دروند شو. البته پیستول مې ځکه خوښه شول، چې مرمۍ يې هر ځای پیدا کیدې.
کاترین ته مې وویل "ډېر ښه. موږ اوس په بشپړ ډول مسلح شوو. دا یو له هغو کارونو څخه وو چې باید کړی مې وای. زما پیستول، روغتون ته د راتللو په وخت کې یو چا راڅخه کښلې وه".

کاترین "خدای دې وکړي چې دا توپنچه سمه وي".

دوکانداره "بل څه خو نه غواړئ؟"

"نه. زموږ همدا شیان په کار وه".

"توپنچه تسمه هم لري".

"هو، ورته فکر مې دی". دې غوښتل نور شیان هم راباندې خرڅ کړي.

"شپیلکان هم شته".

"مننه. هغه مو نه دي په کار".

له دوی سره مو مخه ښه وکړه او دباندې راووتو. کاترین کړکۍ ته وکتل. دواړو میرمنو هم سرونه راښکاره کړل او تعظیم يې وکړ.

"په دا لرګیو کې چې يې هنداري نیولې، دا بیا ده څه لپاره دي؟"

"دا د مرغانو د راجذبولو لپاره دي. دغه هنداري په کښتونو کي ږدي، سپيرکونډکې يې په ليدو ورته راټوليږي او بيا ايټالويان خپله نښه پرې پخوي."

"دا خو ډير پوهان خلک دي. امريکايان د سپېرکونډکو ښکار کوي؟"

"ډير نه".

له کوڅې نه تير شوو او يوه پياده رو ته وربرابر شوو.

کاترين "اوس مي طبيعت يو څه سم شو، په اول سر کي چي راروان شوو وضعه مي چنداني ښه نه وه".

"زه او ته چي سره يو ځای شو، خوشالي خود بخوده راشي."

"موږ به هر وخت يو ځای يو".

"هو، خو نن به زه پر دوولس بجې درڅخه ولاړ شم".

"د هغه په اړه انديښنه مه کوه".

موږ دواړه په کوڅه کي نور وړاندي ولاړو. ګرد او غبار د څراغو رڼاګانې ژړبخوني کړي وې.

کاترين "ستړی خو نه شوې؟"

"تاسي د خپل ځان حال راته ووايأست".

"زه ښه يم. پلی تګ مي خوښ دی".

"ډير پلی تګ هم ښه نه دی".

" بلې".

www.howd.org

په همدې کوڅه کې نور هم وړاندې ولاړو، تر څو يوې لارې ته، چې د ويالې په خوا کې وه، ورسيدو. د کوڅې په هاغه بل اړخ کې د خښتو يو ديوال او څو پاخه تعميرونه ښکاريدل. د کوڅې په سر کې مې ښاري بس وليد، چې د پله له پاسه تير شو.
ما ورته وويل "د پله له پاسه به يوه ټکسي ته ورپورته شو". د پله د پاسه په ګرد کې ټکسي ته په تمه شوو. مخې ته مو څو ټکسيان تير شول، خو هغوی ټول ډک ول. شيبه وروسته يوه بګۍ راغلل او له موږ څخه تېره شول، په همدې حال کې بيا خوپ په باران بدل شو.

کاترين "پلې به ولاړ شو، که نه نو ښاري بس به راتېنګ کړو".

ما ورته وويل "يو ګړی به لا تم شو. د بګيانو د تګ راتګ لار همدا ده".

کاترين "هغه د يوه راغلل".

بګۍ والا خپل آس ودراوه او فلزي کيلومتر شمار يې لاندې کښته کړ. د بګۍ سايوان پورته وو. د ګاډيوان کوټ ته مې وکتل، باران له لاسه لوند شوی وو. توره خولۍ يې لنده او بريښيدل. موږ د بګۍ د شا په سيټ کې د سايوان تر تيارې لاندې څنګ په څنګ کښېنستو.

"پته دې وروښوول؟"

"تمځای ته. تر تمځای ورهاخوا يو هوټل شته، همالته به ولاړ شو".

"په همدې شکل، له سامانو پرته هوټل ته تلای شو؟"

ورته ومې ويل "هو".

له کوڅې څخه تيريدل او بيا تر تمځايه تګ هغه هم په باران کې، لار ډيره اوږده شول.

کاترين "ډوډۍ نه خورو؟ داسې نه چې بيا وږې شم".

"د ماښام ډوډۍ به په خپله کوټه کې وخورو".

“زه د اغوستلو څه نه لرم. آن شپني کالي مي هم نشته”.

ما ورته وويل “دا خو کومه ستونزه نه ده. په لار کي يوې پلورنځۍ ته ورکښته شه او رايي نيسه”. ګاډيوان ته مي وروږغ کړل.

“ پر دغه لار باندي وه ويامانزوني ته درځه”. سر يي وښوراوه او چپ لوري ته وګرځېد. په دې لويه کوڅه کي، کاترين د يوه پلورنځي په لټه شول.

کاترين “هاغه ده”. بګۍ ودريدل او کاترين ځيني راکښته شول. له پياده رو څخه تيره او پلورنځي ته وردننه شول. زه په بګۍ کي ورته تم شوم. په شړپ او تيز باران وريده. د باران خوشبو او د اس ساه تر ما پوري رارسيدل. کاترين له هاخوا په لاس کي يوه غوټه نيولي وه، بګۍ ته راپورته شول او په حرکت مو پيل وکړ.

کاترين “بدخرڅي مي وکړل، خو ښه شپني کالي دي”.

د هوټل مخي ته چي راورسيدو، کاترين ته مي په بګۍ کي د انتظار وويل او زه خپله د هوټل له منيجر سره د خبرو لپاره دننه ورغلم. ډيري کوټې خالي وي. زه بيرته بګي ته ورغلم. د ګاډيوان مزد مي ورکړ زه او کاترين په ګډه هوټل ته وردننوتو. يوه هلک، چي بټن لرونکي کالي يې اغوستي ول، د کاترين غوټه يې راوړل. منيجر موږ ته ښه راغلاست ووايه او لفټ يې راته وښود. سور بخمل او ژير رنګ ډير تر سترګو کيده. منيجر له موږ سره يوځای پورته ولاړ.

“ښاغلی او آغلې ډوډۍ په خپله کوټه کي خوري؟”

“بلې. د خوړو منيو کتلای شو؟”

“په دې خاص ماښام کي خاص خواړه هم شته. ښکار او سوفله”.

لفټ درې پوړه پورته شو. له هر پوړ سره به يې اواز کاوه. وروستی ځل يې اواز وکړ او ودرېد.

"د ښکار څه ډول خواړه لرئ؟"

"د صحرايي چرګ غوښې او وډکوک[21]"

ورته ومې ويل "وډکوک راوړه". له دهلېز څخه تير شوو. په دهليز کې يې يو خوړين کارپيټ هوار کړی وو. ډېرې دروازې ښکاريدې. منيجر ودرېد، قلف يې خلاص کړ او دراوزه يې پرانيستل.

"مهرباني وکړئ. ښکلې کوټه ده".

ماشوم غوټه د کوټې په مينځ کې کښېښوول. منيجر له کړکيو پردې پورته کړې.

وويې ويل "دباندې لنده بل زيات دی". کوټه په سره بخمل ښکلې شوې وه. ګڼې هندارې، دوې چوکۍ او يو لوی کټ چې يوه ساټنې روجايې پرې غوړېدلې وه، پروت وو. يوه دروازه د تشناب لور ته خلاصيدل.

منيجر "زه به منيو درته راوليږم". له تشرېفاتو څخه وروسته بهر ولاړ.

د کړکۍ لور ته ورتېر شوم او دباندې مې وکتل. وروسته مې د سرې پردې تقمه ووهل او پرده راکش شول. کاترين پر کټ ناسته وه او قنديل ته يې کتل. خولۍ يې له سره ايسته کړل وريښتانو يې وه رڼا ته پرکا وهل. ځان يې په يوه هنداره کې وليد او پر وريښتانو يې لاس راتير کړ. ما دا په نورو درو هندارو کې هم ليدل. خوابدې ښکاريدل برساتۍ يې پر کټ باندې کښېښوول.

www.howd.org

[21] يوډول مرغه دی چې ښکار يې کيږي او خوړل کيږي

"څه خبره ده؟"

"ما تراوسه دغه ډول احساس نه وو کړی". دکړکۍ وه لورې ته ولاړم پرده مي يوې خواته کړل او دباندي مي وکتل. فکر مي نه کاوه چي داسي به وشي.

"ته کاسيره نه يې".

"پوهيږم ګرانه، خو د يو چا لپاره د دا ډول احساس لرل ښه نه دي". اواز يې وچ او بيروحه وو.

ما ورته وويل "په ښار کي تر ټولو ښه هوټل همدا دی". له کړکۍ څخه مي دباندي وکتل. له څلور لارې ورهاخوا د تمځای د څراغانو رڼاګانې تر سترګو کيدې. په کوڅه کي اوس هم بګيانې اخوا ديخوا کيدلې او په پارک کي ولاړې ونې مي هم ليدلې. د هوټل څخه راوتونکو رڼاګانو پياده رو روښانه کړی وو. له ځان سره مي وويل اوه، دا وخت نو د جنجال دی؟

کاترين "دلته راشه. زه بيا ښه ميرمن شوم". له اواز څخه يې هغه پخواني وچواله کوچ کړی وو. وه کټ ته مي وکتل کاترين راته مسکۍ شول.

ورغلم وه څنګ ته يې پر کت باندي ورسره کښيناستم.

"ته زما ښه ميرمن يې".

کاترين "بيله شکه چي ستا يم".

له ډوډۍ خوړو وروسته حالات بيرته عادي شول. دواړه بيرته خوشاله شوو او د هوټل دغه کوچنۍ شان کوټه مو د خپل کور په څير وګڼل. په روغتون کي چي په کومه کوټه کي زه بستر وم، هغه کوټه مي خپل کور ګڼلې وه او دا کوټه مي هم د خپل کور په څير وګڼل.

د ډوډۍ خوړلو پر مهال کاترين زما کورتۍ واخيستل او پر خپل ځان يې واچول. ډير وږي وو او خواږه هم ښه خوندور وه. پر ډوډۍ سربيره مو يو بوتل کپرې او يو بوتل سنت استف

وځيښل. د کاترين په نسبت ما ډير ځيناک وکړ، خو پر دي يې ډير اغيز وکړ. په ماښامنۍ ډوډۍ کې مو وډکوک له سوفله پټاټو او د شاه بلوط اوبو له مخلوط سره وخوړل. سلاد او جوس مو پرې له پاسه نوش جان کړل.

کاترين "ښکلې او شانداره کوټه ده. تر هغو چې په ميلان کي يو، همدلته به اوسو".

"ريښتيا هم عجبه کوټه ده".

کاترين "نه پوهيږم په دغه ډول کوټه کي چي ځوک سهار راپاځي څه ډول وي. په هرصورت ښه ځاى دى". د ځان لپاره مي يو بل ګيلاس له شربتو څخه ډک کړ.

کاترين "ګناه کولو ته مي زړه غواړي. موږ چي هرکار کوو هغه راته ساده او بې ګناه ښکارې. زما خو هيڅ زړه ته نه لويږي، چي موږ دي ګناه کوو".

"ته ډيره ښه يې".

"زه يوازې وږې يم. بيخي ډيره وږي کيږم".

ما يې په جواب کي وويل "ته ډيره ښه او ساده يې".

"هو، زه ساده يم. خو تراوسه له تا پرته په دې خبره بل هيڅوک نه دي خبر شوي".

"په لمړي ځل چي مي وليدې، بشپړه غرمه مي په دې فکرو کي تېره کړه، چي کاور هوټل ته به څنګه ځو او څه ډول به وي".

"ډير بدسترګی يې. دا کاور هوټل نه دى که څنګه؟"

"نه. موږ هلته نه پرېږدي".

"يو وخت خو به مو لا پرېږدي. زما و ستا تر مينځ توپير همدا دى، زه هيڅکله د يو شي په اړه فکر نه کوم".

"تراوسه دي د يوه شي په اړه هم فکر نه دی کړی؟"

کاترين وويل "ډېر لږ".

"اوه، ته ډېره ښه يې".

يو بل ګيلاس مي هم ځانته ډک کړ.

کاترين "زه بيخي ساده نجلۍ يم".

"په لمړي سر کي ما داسي فکر نه کاوه. فکر مي کاوه چي ته ليونۍ يې".

"ليونۍ وم، خو ډېره نه. خسته خو نه شوې؟"

ما ورته وويل "ځينباک عالي دی".

کاترين "ښه دی. خو زما پلار يې په ناوړه نقرص ناروغې مبتلا کړ".

"پلار لرې؟"

کاترين "هو، په نقرص اخته دی. مهمه نه ده چي ورسره ووينې. ته پلار لرې؟"

"نه، پلندر لرم".

"زما به ورسره جوړه شي؟"

"مهمه نه ده چي ورسره ووينې".

کاترين "موږ سره خوشحاله يو. نور مي له هيڅ شي سره مينه او علاقه نشته. زه ډېره بختوره يم چي ستا ميرمن يم".

خادم راغلی او لوښي يې يووړل. شيبه وروسته چوپه چوپتيا خپره شول او د باران د څاڅکو اواز مو اورېده. د هوټل مخي ته يوه موټر هارن وواهه.

www.howd.org

ما وویل:-

تل يې د شا له لورې اورم

چي د وخت وزري په بيړه کي دي.

کاترين "دا شعر مي اوريدلی. د (اندري مارول) دی. دغه شعر يې د هغې نجلۍ په اړه ويلی چي له نارينه وو سره يې حساسيت درلود".

اوس مي دماغ ډير ارام او مستريح وو، غوښتل مي چي د حقايقو په اړه څه ووايم.

"ماشوم به په کوم ځای کي دنيا ته راشي؟"

"نه پوهيږم، خو يو ښه ځای به وي".

"د لنګول کارونه به څنګه سره تنظيم کړې؟"

"خبره تر وسه پوري ده، خو ته فکر مه خرابوه. د جګړې د پايته رسيدو وړاندي به موږ څو ماشومان ولرو".

"فکر کوم د تګ وخت راورسېد".

"پوهيږم. که دي خوښه وي، نو درځه له خيره".

"نه".

"نو زما مجنونه ځان په انديښنو کي مه غورځوه. تراوسه خوښ خوشاله وې، خو په دا يوه ګړي کي بيا بيرته د انديښنو په سمندر کي لاهو شوې".

"نه، داسي نه ده. په څومره وخت کي به خطونه راستوې؟"

"هره ورځ. ستا ايټالوي ملګري ستا ليکونه وايي؟"

www.noval.org

“انګلیسي یې دومره نه ده زده چې کومه ستونزه ځیني جوړه شي”.

“زه به دوی سربداله کړم”.

“خو چې ډیر سربداله کونکي نه وي”.

“دوی به لږ غوندي سربداله کړم”.

“داسي ښکاري لکه د تګ وخت چې راورسید”.

“سمه ده. درځه له خیره”.

“زه نه غواړم چې زموږ دا ښکلی کورګی پریږدم”.

“زه هم نه غواړم”.

“خو باید ولاړ شو”.

“سمه ده. خو په خپل دې کور کې مو ډېر وخت تېر نه کړ”.

“که ژوند وو، بیا به یو بل وخت ورته راشو”.

“کله چې له جبهې څخه راستون شوې، یو ښکلی کور به ولرې”.

“کیدای شي ډیر ژر بیرته راستون شم”.

“کیدای شي چې پښه دې لږ غوندي زخمي شي”.

“یا هم کیدای شي چې د غوږ پیڅکی مې زخمي شي”.

“نه. غوږونه دې لا اوس سم دي”.

“او زما پښې؟”

“پښې دې وختي لا زخمي شوې”.

“زما مجنونه، د تګ وخت راورسېد”.

“سمه ده، لمړی تاسي ولاړ شئ”.

www.hewd.org

څلرويشتم فصل

د لفټ پر ځای په زينو کي راکښته شوو. زينې يې په خوړين فرش باندي فرش کړې وې. د خوړو پيسې مي يې کله چي يې ډوډۍ راوړه، ورکړې وې. هماغه خادم چي ډوډۍ يې راوړې وه د دروازې په خوله کي پر يوه چوکۍ ناست وو. زموږ له ليدو سره پاڅيد احترام يې وکړ. ځنګ کوټې ته ورسره ولاړم او د کوټې کرايه مي ورکړل. منيجر زه خپله ملګرى ګڼلى وم او کرايه يې رانه په پيشکي کي وانه خيستل، خو کله چي له کوټې څخه وتلى وو، ياد شوي يې ول چي بايد خادم په دروازه کي کښېنوي، څو زه همداسي د پيسو له ورکړې پرته ولاړ نه شم. فکر کوم چي له يوې دغسي پيښې سره مخ شوى وو، کيداى شي ملګرى يې وو. ډيرى وختونه په جګړه ايزو حالاتو کي د ملګرو شمېر زياتيږي.

خادم ته مي د بګۍ د راوستو وويل. هغه هم د کاترين غوټه ورسره واخيستل او سايوان په لاس دباندي ووت. موږ په کړکۍ کي ورته کتل په باران کي له کوڅې څخه تير شو. همالته په څنګلوري کوټه کي تم شوو او له کړکۍ نه مو دباندي کتل.

"کاترين، طبعيت دي څنګه دى؟"

"بيخي ډېر خوب راځي".

"زه خو اوس لا وږى يم".

"د خوراک لپاره يو شى درسره شته؟"

"هو. زما په غوټه کي شته".

بګۍ مي ولیدل، چي زموږ پر لور راروانه وه. ودرېدل. آس په باران کي ځوړند سر ولاړ وو. خادم ځیني راکښته شو، سایوان يې خلاص کړ او د هوټل په لور راروان شو. له دراوزې سره مخ په مخ شوو تر سایوان لاندي په چکړ کي د بګۍ په لور روان شوو. د لارې په څنګ کي ډم اوبه ولاړې وې.

خادم "ستاسي سامان په سیټ کي پروت دی". بګۍ ته ورپورته شوو، خادم لا تراوسه سایوان په لاس ولاړ وو. یوڅو نوټونه مي يې په لاس کي ورکښېښودل.

وې ویل "ډیره زیاته مننه، ښه سفر ولرئ". ګاډیوان د اس کیزه راکش کړل ورسره آس په حرکت راغلی. خادم له خپل سایوان سره وڅرخید او د هوټل په لور روان شو. موږ همداسي د کوڅې په اوږدو کي وړاندي ولاړو بیا چپ خواته وګرځیدو له هغه وروسته له تمځای سره وه راسته اړخ ته راوګرځیدو. یو څه ورهاخوا دوه عسکر ټوپک په لاس په رڼا کي وه باران ته ولاړ ول. خولۍ يې په رڼا کي بریښېدلې. له تمځای نه په راوتونکو رڼاوو کي باران صاف او شفاف ښکاریده. له تمځای څخه یو پلنډي د غوټو وړلو په نیت راووت، پر اوږو يې د باران څاڅکي لګیدل.

ورته ومي ویل "مننه. پلنډي ته اړتیا نشته".

بیرته وه خپل پخواني ځای ته ستون شو. ما وه کاترین ته چي پر مخ يې د بګۍ د سایوان سایه وه، مخ ورواړاوه.

"نور نو د مخه ښې وخت رارسیدلی".

"زه درسره تللای شم؟"

"نه".

"ستا يې په مخه ښه".

“ګاډیوان ته د روغتون پته وروښیه”.

“سمه ده”.

ګاډیوان ته مي د روغتون پته وروښوول. سر یې وښوراوه.

ما ورته وویل “د خدای په امان”. له بګۍ څخه لاندي وه باران ته راکښته شوم او بګۍ په خپله مخ په حرکت شول. کاترین دباندي راوکتل، په رڼا کي مي یې مخ ولید. مسکۍ شول او لاس یي راته وښوراوه. بګۍ په کوڅه کي مخ په لوړه روانه وه. دې طاق ته اشاره وکړل، وه هغه ځای ته چي مي وکتل یوازي طاق او دوه عسکر ولاړ ول. زه یې په مقصد پوه شوم. د دې مقصد دا وو، چي زه تر طاق لاندي ودریږم، څو د باران له څاڅکو څخه محفوظه واوسم. زه ولاړم همالته ودریدم او بګۍ ته مي تر هاغه مهاله کتل چي پر کونج باندي راتاو شول. له دې وروسته وه تمځای ته ورتېر شوم. پلنډي په برنده کي په ما پسي راکتل. په ده پسي وه اورګاډي ته ورغلم. د یوې له ګڼې ګوڼې ډکي لارې څخه تېر شوم او په یوه دروازه ورننوتم. په ډبه کي مي د چوپړوال پر ملګري باندي سترګې ولګیدې. د یوې ډکي ډبې په یوه کونج کي ناست وو. زما چانټه او غوټې د ده له پاسه په سرتاخ کي پرتې وي. زمونږ له ورننوتو سره ټولو مونږ ته سترګې راواړولې. په ډبه کي بیخي تنګه تنګستي وه او ټول یو له بل سره جوخت او پیوست ناست ول. د چوپړوال ملګری پاڅید او زما لپاره یې ځای خالي کړ. زه لا پر خپل ځای ولاړ وم، چي پر اوږه یو چا لاس راکښېښود، ما چي ورته وکتل مخي ته مي یو قدبلنده د توپچي قواو تورن چي پر زنه باندي یې یو سور داغ هم وو ولاړ، وو. د ډبې ورهاخوا یې په هنداره کي راته وکتل او بیا راننوت.

ده ته مي وویل “څه خبره ده؟” مخ مي ورته راوګرځاوه او مخ په مخ ورسره ودریدم. تر ما په قد جګ وو. د نقاب په سایه کي یې مخ ډنګری ښکاریده. د زنې زخم یې تازه او بریښېده. په ډبه کي موجودو ټولو خلکو مونږ دواړو ته په ځیر ځیر کتل.

www.nowd.org

راته ویې ویل "ته دلته نه شې کښېنستلای. هیڅوک حق نه لري، چې د چوکۍ نیولو لپاره یو بل څوک راولیږي".

"زه دا حق لرم".

ناړې یې تېرې کړې. کرنکې ته مې یې کتل، غوټو یې پورته او کښته شو. د چوپړوال ملګری د چوکۍ وه مخې ته ولاړ وو. د ښېښې ورهاخوا خلک زموږ په تماشه ول. په ډبه کې ولاړ خلک ټول چپ ول.

"ته په هیڅ صورت داسې نه شې کولای. زه تر تا دوه ساعته وړاندې راغلی یم".

"اوس څه غواړې؟"

"چوکۍ غواړم".

"زه هم چوکۍ غواړم".

څېرې ته مې یې وکتل او داسې احساس کړل لکه ټوله ډبه چې زما پر ضد وي. زه دوی نه ملامتوم. دی پر حق ول، خو زما له چوکۍ سره کار وو. خلک تر اوسه د بټانو په څیر پر خپلو ځایو باندې غلي ولاړ ول.

له ځان سره مې وویل اوه، خدایه دا بیا څه غضب دی.

ما ورته وویل "مهرباني وکړئ. ښاغلی تورن". د چوپړوال ملګری له چوکۍ څخه رادېخوا شو او قدبلنده تورن پرې کښېناست. بیا یې ما ته وکتل څیره یې زهیره راته ښکاره شول، خو چوکۍ یې وګټل. د چوپړوال ملګري ته مې وویل "زما سامان راواخله". له دهلېز څخه راووتو. اورګاډې ډکه وه او ښه پوهېدم چې اوس د چوکۍ پیداکول ناممکنه ده. وه چوپړوال او د هغه ملګري ته مې لس لس لېږې ورکړې. دوی له دهلېز څخه کښته شول او له برنډې څخه یې وه کړکیو ته راکتل، خو ځای نه وو.

چوپړوال "کیدای شي په راروان تمځای کي ځیني خلک پلي شي".

ملګري یې وویل "دا هم کیدای شي، همالته ګڼ نور پسي وروخیژي". له دوی سره مې په همدې ځای کي مخه ښه وکړل او پر خپله مخه ولاړل، خو دوی دواړه د چوکۍ د نه پیداکېدو له لاسه خوابدي ول. کله چي اورګاډي حرکت کاوه، زما په شمول ګڼ نور کسان د ډبې په مینځ کي ولاړ ول او د تمځای ځراغانو او د ډبې غولې ته مو کتل.

باران تراوسه وریده. یو ګړی وروسته د ډبې ښیښې لندې خیشتې شوې او دباندي مو هیڅ شی نه شوای لیدای. څو لحظې وروسته د ډبې پر غولي باندي خوب یووړم، خو له خوبه وړاندي مي خپله بټوه چي پیسې او اسناد پکښې وه د پښو په مینځ کي کښېښوول او بیا بیده شوم. ټوله شپه بیده وم یوازي په بریشیا او ورونا کي چي ځیني کسان کښته او پورته شول راویښ شوم او بیرته ژر خوب یووړم. پر یوه غوټه مي سر اینښی وو او پر هغه پاتې غوټو مي لاسونه راګرځولي ول. دوی به که زه په پښه نه وای وهلی نه یي شوای کولای چي تېر شي. د ډبې په غولي کي زما په ګډون ګڼ نور خلک بیده ول. ځینو بیا د کړکیو پر دستکانو لاسونه ټینګ کړي او ولاړ ول. ځینو نورو بیا له لاچارۍ څخه وه دروازو ته تکیې لګولي وې. په دغه اورګاډي کي به تل ګڼه ګونه ډیره وه.

پنځه ویشتم فصل

د مني موسم راپیل شوی وو. ټولي ونې سپیرې او له زرغونو پاڼو سره یې مخه ښه کړې وه. لارې، ګودرې له خټو مالامال وې. له یوډین نه تر ګوریزیا پوري په لارۍ کي ولاړم. په لار کي له نورو موټرو څخه وړاندي شوو. ما تر کړکۍ دباندي شاوخوا سیمو ته کتل. د توتو خړي ونې او خړ خړ کښتونه مي لیدل. د سړک پر څنډو ولاړو ونو له خپلو پاڼو سره بېلتون کړی وو او پاڼې یې لاندي پر ځمکه ورته نښتې. یو شمیر خلک د سړک له پاسه په کار بوخت ول. دوی د ونو له منځه ماتي تیږي راخیستي او د سړک ډبونه یې پرې ډکول.

د دوو غرو په مينځ کي پراته ښار ته مي وکتل خوپ په خپله غېږ کي راچاپېره کړی وو. موږ پر سيند باندي، چي تر غاړې غاړې پوري بهيده، پوريوتو. په غرونو کي باران شوی وو. ښار ته چي راداخل شوو، له فابريکو، کورو او مانيو څخه راتېر شوو. په لار کي مي ځيني داسي کورونه هم وليدل چي تازه په تازه د توپو نښه ګرځول شوي ول. په يوه نرۍ کوڅه کي مو د بريتانيا د سره صليب يو موټر وليد، يو تور مخی او ډنګر موټروان پکښې سپور وو. خولۍ يې په سر کړې وه. دی له دې وړاندي مي نه وو ليدلی. د ښار د غټي ځلورلارې په مينځ کي د ښار د جګړن د کور مخي ته له موټره راکښته شوم. موټروان مي غوټه راکړل، هغه مي پر اوږه کښېښوول. لاسي بکسه مي په لاس کي واخيستل او د خپلي کلا په لور روان شوم. داسي مي نه ګڼل لکه وه کور ته چي روان يم.

پر تازه ابپاشي شوي پياده رو باندي روان شوم. د ونو له مينځ څخه مي کلا ته وکتل. کړکۍ ټولي بندي وي، خو دروازه خلاصه وه. وردننه شوم. جګړن دننه په يوه تشه توره کوټه کي، چي د ديوالونو له پاسه يې نقشې راځوړند وې، ناست وو.

څنګه چي يې زه وليدم راته وې ويل "سلام، جوړ په خير، څنګه يې؟" تر پخوا زوړ او سپين ښکاريده.

ما ورته وويل "ښه يم. ستاسي مصروفيتونه څنګه روان دي؟"

راته ويې ويل "خبره خلاصه ده. غوټه دي پر مځکه کښېږده او کښېنه".

غوټه او دوې بستې مي پر غولي کښېښودې او له پاسه مي پرې خپله خولۍ کښېښول. د ديوال وه لور ته پرته چوکۍ مي راکش کړل او له ميز سره په څنګ کي پرې کښېنستم.

جګړن "اوړی په ډېر تکليف راباندي تېر شو. اوس ښه يې؟"

"هو".

www.howd.org

“مډالونه يې درته درکړل؟”

“هو. رايې کړل مننه”.

“ته راکړه، چي ويې ګورم”.

کوسۍ مي خلاصه کړل او پر سينه ځوړند مډالو ته يې وکتل.

“له مډالو سره يې بکسونه درکړل؟”

“نه، يوازي اسناد يې راکړل”.

“بکسونه بيا وروسته درکوي. هغه وخت په بر کي نيسي”.

“که کوم کار شته، زه تيا ريم؟”

“موټرونه يې ټول بيولي دي. شپږ داني په شمالي کارپوريتو کي دي. کارپوريتو دي ليدلې؟”

ما ورته وويل “هو”. يو وړوکی سپين ښار مي ذهن ته راغلی. د درې په مينځ کي يې يو ځلی ولاړ وو. يو کوچنی او ښکلی ښار وو، د ښار په مينځ کي يې يوه زړه راښکونکې فواره جوړه کړي وه.

“دوی اوس هماالته کار کوي. د ناروغانو شمېر هم ډېر شوی. جګړه ختمه شوي”.

“هغه پاتې موټرونه چيري دي؟”

“دوه لوړ په غره کي دي او څلور اوس هم په باينسيزا کي دي. او د امبولانسونو دوه برخي په کارسو کي له دريم پوځ سره دي”.

“زه څه خدمت کولای شم؟”

www.howd.org

“که دي خوښه وي، ته باینسیزا ته ولاړ شه او هغه څلور موټرونو په خپله کنټرول کي واخله. جینو له ډیره وخته همالته دی. تراوسه به باینسیزا ته نه تللی؟”

“نه”.

“همالته اوضاع ډیره بدخونده شول، درې موټرونه مو تباه شول”.

“خبر شوم”.

“هو، رینالډي درته لیکلي وه”.

“رینالډي چیري دی؟”

“همدلته په روغتون کي دی. اوړی او منی یې دواړه همدلته تېر کړل”.

“بیشکه”.

جګړن “اوضاع بېحده ډېره خرابه شول. له ځان سره مي فکر کاوه، چي ته ډېر نېکمرغه وي چي ژوبل شوې”.

“درسره موافق یم”.

جګړن “راروان کال به تر دې لا ناوړه وي. کیدای شي همدا اوس حمله وکړي، داسي ګنګوسې دي، چي دوی د حملې نیت لري، خو باور مي نه کیږي ځکه اوس ډېر ناوخته دی. سیند دي ولید؟”

“هو، هغه خو له وړاندي لا تر غاړې بهیده”.

“اوس موسم باراني دی او فکر نه کوم، چي دوی دي اوس حمله وکړي. کیدای شي له بارانه وروسته واوره هم پیل شي. ستا د هیوادوالو په اړه څه خبرونه دي. ستا په شمول نور امریکایان شته؟”

“هغوی د یو میلیوني پوځ په روزلو بوخت دي”.

“خدای دي وکړي، چي یو جوپه یې دلته هم راشي. خو تر رارسیدو وړاندي به پر هغوی ټولو فرانسویان غیږ راتاو کړي؛ موږ ته به هیڅ رانه شي. په هرصورت، ته نن شپه همدلته پاتې شه، سبا له خیره کوچنی موټر درسره واخله، ولاړشه او جینو بیرته راولیږه. زه به یو په لاره بلد سړی درسره واستوم. جینو به دي په هرڅه پوه کړي. اتریشیان اوس هم بمبار کوي خو اوس یې کار خلاص دی. باینیسیزا به هم ووینې”.

“د لیدو ارمان یې لرم. ښاغلی جګړنه، خوشاله شوم، چي یو ځلي مو بیا سره ولیدل”.

مسکی شو او ویې ویل “دا ستاسي لطف دی. زه خو له جګړې څخه تر پزې راغلی یم؛ که زه له دغه ځایه تللی وای، فکر نه کوم چي بیا دي راستون شوی وای”.

“ستا له خبرو داسي ښکاري، چي حالات ډیر ناوړه دي”.

“هو. ناوړه او بیا هم ډیر ناوړه. ځه ورشه، ځان پاک کړه او رینالډي ولټوه”.

له کوټې راووتم او غوټه په لاس لوړ وه کوټې ته ولاړم. رینالډي په کوټه کي نه وو، خو شیان یې پراته وه. پر کټ کښېنستم، ګلګل مي خلاص کړل او د ښی پښې بوټ مي وکیښ او پر کټ اوږد اوږد وغځیدم. ستړی وم او ښی پښې مي درد کاوه. یو بوټ کښلی او بل بوټ په پښو پر کټ باندي پروتي خوند رانه کړ. نو پاڅیدم، تنې مي خلاصه کړل، بوټ مي پر غولي باندي وغورځاوه او بیرته پر کټ باندي پرېوتم. کړکی بندي وي. هوا یې تربخته کړې وه. زه هم دومره ستړی وم چي دا مي په وسه نه وه، تر څو پاڅیږم او کړکی پرانیزم. زما شیان ټول د کوټې په یوه کونج کي پراته ول. بهر ورو ورو تیاره خپرېدل. په کټ کي پروت وم، د کاترین په اړه مي سوچونه وهل او د رینالډي په تمه وم. هڅه مي کول، چي د کاترین په اړه له فکرو ځان خلاص کړم، پرته په شپه کي، هغه هم له خوبه وړاندي. خو

اوس سترې وم او بې وسه پروت وم. ځان مې وه فکرونو ته وروسپاره. په همدې فکرو کې وم، چې رينالډي راننوت. د پخوا په څېر ښکاريده خو لږ ډنګر شوی وو.

رينالډي "اوه، زما له غرونو پناه ياره!" زه راجګ شوم. رانژدې شو، کښېناست او لاسونه يې راباندې راچاپيره کړل."زما خوږ انډيواله!" پر اوږه يې وټکولم او زما دواړه لاسونه يې په خپلو لاسو کې ونيول.

رينالډي "ته رانژدې شه، ماشومه ځنګون دې راته ښکاره کړه".

"پايځه بايد پورته کړم".

"سمه ده، زما ورکوټې. زه او ته ملګري يو. پردې انسانان مو په مينځ کې نشته. ته دې دا پښه رادېخوا کړه، چې څنګه يې درعمليات کړې". زه پاڅيدم. پايځه مې راونغاړل او د ځنګانه سترګه مې ورښکاره کړل. رينالډي لاندې پر مځکه کښېناست او ورو يې ځنګون ته حرکات ورکړل. پر ژوبل ځای باندې يې ګوتې کښېښودې او بيا يې د ځنګانه سترګه په خپله بټه ګوته باندې وموږل.

"بس همدومره؟ عمليات همدومره وه؟"

"هو".

"په دې اوسني حالت کې جبهې ته ستا ليږل جرم دی. ته يې بايد بشپړ عمليات کړی وای".

"ځنګون مې د پخوا په نسبت اوس ډېر ښه دی. په اول سر کې د تختې په څير کلک وو".

رينالډي زما ځنګون راکت کړ. ما يې لاسو ته کتل، د يوه تکړه جراح په شان ول. سر ته مې يې وکتل، ورېښتان يې جلا جلا او برېښيدل. ځنګون بې نور هم کت کړ.

"اخ!"

www.howd.org

ریناالډي "نیمګړې یې تداوي کړې یې".

"د ښخوا په نسبت ښه یم".

"زما جانانه، څنګون دي مي معاینه کړ. دا خبره دي په دماغ کي نوټ کړه، په دې طبي مسایلو کي زه تر تا ډېر معلومات لرم". پاڅېد او پر کټ کښېناست "څنګون یې ښه عملیات کړی". لاس یې پر څنګانه ایښی وو "په هرصورت اوس غوږې راته وکړه".

ما یې په جواب کي ورته وویل "کوم خاص څه نشته، چي په اړه یې درته ووایم".

"ته د یوه واده شوي سړي په څېر چمونه کوي. په تا څه شوي؟"

ما ورته وویل "هیڅ نه دي راشوي. په تا څه شوي؟"

"له دې نادودي جګړې نه موړ شوی یم. له سختو ربړو سره یې لاس و ګریوان کړی یم". لاسونه یې پر څنګانه باندي راغونډ کړل.

"اوه!"

"څه خبره ده؟ ایا زه د انساني احساساتو د درلودو حق نه لرم؟"

"نه. ستا له کړو ښځه داسي معلومیږي، چي سات دي تېر شوی. هله ژر کوه ما ته یې ووایه. څه لیدلي یا څه خوړلي".

ریناالډي "اوړی او منی مي ګرده د انسانانو په عملیاتولو باندي تېر کړل، هر ژوبل به یې تر ما پوري رارساوه. ټول سخت عملیات یې په ما کول. په خدای چي زما ښځه اوس ډیر تکړه جراح جوړی شوی!"

"مبارکي یې درته وایم".

"زما هیڅ زړه ته نه لوېدل، خو اوس په خدای چي بیخي ته تکړه جراح شوی یم".

"نام خدا".

"خو زما ورکوټې، اوس ژوبل نشته او عملیات نه کوم، ځکه نو سخت نفس تنګه شوی یم. ډېره بدمخې جګړه ده. زما ملګري، ته باید زما پر خبرو باور وکړې. په هرصورت، راشه اوس به یو ګړی طبیعتونه سم کړو، د فونوګراف ریکارډ دي راوړ".

"هو".

په بسته کې دننه، د یوه کاغدي کاټن په مینځ کې په یوه اخبار کې پیچل شوی وو. ډېر ستړی وم، دومره مې په وسه نه وه، چې رابهر یې کړم.

رینالډي راته وویل "ستا طبیعت څنګه دی؟"

"د طبیعت پوښتنه مې مه کوه. فکر مې بیخي خراب دی".

رینالډي "ګوزڼ وهلې جګړه! خیر، ته راشه دواړه به څښاک وکړو. خپل ځانونه به خپله خوشاله کړو او تر یو څو ګړیه پوري به نړی هیره کړو".

ما ورته وویل "زه ژړی یم، ډاکټرانو له څښاکه منعه کړی یم".

"اوه، زما ملګري، ته ما ته په کوم شکل راغلې؟ له تروش تندي او خرابي اینې سره؟ زه درته وایم چې جګړه منحوسه ده. نو بیا ولې خپل ځانونه پرې مبتلا کوو؟"

"سمه ده، خو زه نه غواړم ډېر څښاک وکړم، ستا لپاره یوڅه څښم".

رینالډي پاڅید، دوشی ته ورتېر شو، دوه ګیلاسه او د کوګناک بوتل یې راواخیسته.

رینالډي "دا اتریشي کوګناک دي. اوه ستوریز. دا ټول یې له سان ګبریل څخه په غنیمت راوړي".

"ته هلته تللی وې؟"

“نه تراوسه نه یم تللی. تېوله عمر مي همدلته په عملیات کولو باندي تېر کړ. ته وګوره ګرانه، دا ستا زوړ د غاښو برس دی. ستا د یادګار نښې په حیث مي هروخت له ځان سره ګرځاوه”.

“چي خپل د غاښ پریولل درياد کړي”.

“نه. زه خپل برس لرم. ستا برس مي د دې لپاره راسره ایښی وو، چي تا پر یاد کړم. تا به سهار وختي په دې برس له غاښو څخه د ویلاروسا اثار پاکول. قسمونه به دي اخیستل او اسپرین به دي خوړی، بیا به دي ښکنځل کول. هرکله چي دغه ګیلاس وینم ستا هغه وخت مي رایاد شي چي هڅه به دي کول تر څو خپل افکار په برس پاک کړي”. د کټ په لور رانژدې شو ”هله ژر کوه یو ځلي مي ښکل کړه او راته ووایه چي ته خوشاله یې”.

“هیڅکله به دي ښکل نه کړم. بې لکۍ بیزو”.

“خبر یم، ته یو ښه انګلوساکسون ځوان یې. پوهېږم چي اوس پیښېمانه یې. خبر یم. زه به اوس تر هغه وخته تم شم تر څو انګلوساکسون ځوان په برس فحش لیري کوي”.

“ګیلاس ته یوڅه کوګناک ورواچوه”.

ګیلاسونه مو سره وجنګول او پر سر مو پورته کړل. ریناڵډي راباندي وخندل.

“زه به تا په ډېر ځیناک نشه کړم، بیا به دي اینه در څخه راوباسم، یوه نوې ایټالوۍ اینه به درته پیوند کړم او بیا ځلي به یو روغ انسان درنه جوړ کړم”.

ګیلاس مي د کوګناک په تمه لاس کي نیولی وو. بهر تاریکي خپل راج چلاوه. ګیلاس په لاس د کړکۍ په لور تېر شوم او خلاصه مي کړل. باران دریدلی وو، خو بهر یې یخ جوړ کړی وو. ونې په خوپ کي پټې وې.

ریناڵډي وویل “کوګناک بهر مه تویېوه. که یې نه شي ځیښلای، ما ته یې راکړه”.

ما ورته وويل "خپل کار دي کوه". د رينالډي په بيا ليدو خوشاله وم. ده دوه کاله زما په ځورولو تېر کړي ول. راباندي ګران وو. د يو او بل په خوی و خاصيت ښه پوهېدو.

په داسي حال کي چي په کټ کي پروت وو پوښتنه يې راڅخه وکړل "واده دي وکړ؟"

ما پر دېواله تکيه اچولې وه.

"نه، تراوسه مي لا نه دی کړی".

"له يو چا سره په مينه کي يې؟"

"هو".

"له هماغې بريتانوۍ نجلۍ سره؟"

"هو".

" بېچاره. هغه ستا ور ده؟"

"هو، ولي نه".

"مطلب مي دادی يعني عملاً په ژوندانه کي؟"

"ځغله ورک شه".

"سمه ده. تا ته به معلومه شي چي زه د څه ډول خوی او عادت څښتن يم. ايا دا...؟"

ما ورته وويل "رينالډي، د خدای لپاره چپ شه. که غواړي ملګرتيا مو پر ځای پاتې شي، چپ شه".

"زه نه غواړم، ستا ملګری وه اوسم. زه ستا ملګری يم".

"نو بيا چپ شه".

“سمه ده”.

د کټ په لور ورتير شوم او په څنګ کي ورسره کښېناستم. ده خپل ګيلاس په لاس کي نيولی وو او مځکې ته يې کتل.

“رينالډي، ته پوهيږي چي دا هرڅه څه ډول دي؟”

“اوه، هو. زما ټول ژوند له همدې ډول شيانو سره تېر شوی، خو ته په دې برخه کي کم تجربه يې. او زه غواړم ته هم پکښې ماهره شې”. دی تراوسه څوړند سر ناست وو.

“ته يې نلري؟”

“نه”.

“ګرد سره؟”

“نه”.

“ايا زه دا خبره ستا د مور او خور په اړه ويلای شم؟”

رينالډي کرار وويل “ستا د خور په اړه هم”. موږ دواړو وخندل.

“زوړ اتله!”

رينالډي “کيدای شي زه بخيل يم”.

“نه، ته بخيل نه يې.”

رينالډي “زما هدف هغه نه وو، هدف مي بل څه وو. ته واده لرونکی ملګری لرې؟”

“هو”.

رينالډي “زه يې نه لرم، هغه چي يو له بل سره مينه ونه لري؟”

“ولې؟”

“د دوی له ما څخه ښه نه کيږي”.

“ولې؟”

“زه مار يم. زه د منطق مار يم”.

“ته يې سره يوځای کوې. منه يې سبب وه”.

“نه، هغه مار وو. هغه ډير ښه وو”.

ما ورته وويل “ته چې غلی ناست يې، ډېر ښه معلوميږې”.

“مينه درسره لرم، زه چې کله له ځانه يو ستر ايټالوی مفکر جوړ کړم، ته مي غرور بيرته رامات کړې؛ خو زه په ډيرو هغو خبرو پوهيږم چې ويلای يې نه شم. په هر صورت زه تر تا ډير پوه يم”.

“هو. ريښتيا هم”.

“او ته به له خيره يو ښه ژوند ولرې. له پښېمانتيا سره سره به بيا هم ښه ژوند ولرې”.

“زه خو داسې فکر نه کوم”.

“اوه، ريښتيا وايم. ته به ريښتيا هم ښه ژوند ولرې. زه چې کله مصروفه يم ډير خوشاله يم”. ده بيا سر ځوړند کړ.

“ته به يې هم ځښتن شې”.

“نه. زما ګرد سره دوه شيان خوښ دي. يو يې زما د کار لپاره مضر دی او هغه بل يې نيم ساعت، پنځلس دقيقې او ځينې وختونه تر دې هم لږ وخت نيسي”.

“ځيني وختونه تر هغه هم لږ”.

“بلي، لږ پرمختګ مي کړی. ته نه يې خبر. لنډه دا چي هماغه دوه شيان او زما کار”.

“ستا په ژوند کي به يو انقلاب او نوي شيان رامنځته شي”.

“نه، زموږ په ژوند کي نوي شيان هيڅکله نه راځي. موږ کامل پيدا شوي يو. نوی شی مو په ژوند کي نه راځي. موږ بشپړ يو. ته بايد په دې وويارې، چي لاتين نه يې”.

“د لاتين په نامه کوم شی نشته. لاتين خپله يو فکر دی. ته پخپلو نميګړتياو خورا وياړې.” رينالډي لوړ وکتل او په خندا شو.

“بس يې ده ملګرې. د ډېرو فکرو له لاسه خسته شوی يم”. دی چی کله اول کوټې ته راننوت، له ښيرې يې پوه شوم چي ستړی دی ”د ډوډۍ وخت دی. زه ډېر خوشاله يم چي بيرته راغلې. ته زما بهترين ملګری او د جګړې د وخت ورور يې”.

“د جګړې د وخت ملګري څه وخت ډوډی خوري؟”

“همدا اوس. ستا د اينې په وياړ به يو وروستی جام پر سر پورته کړو”.

“د سيانټ انټوني په خير”.

“غلط. هغه موضوع د شرابو او معدې مربوط وه. لږ شراب د خپلې معدې په وياړ وڅيښه”.

“سمه ده، ستا په خاطر به ټوله بوتل وڅيښم”.

رينالډي “ستا د ميرمني په وياړ”. خپل ګيلاس يې پورته کړ.

“سمه ده”.

“زه به هيڅکله د هغې په اړه کومه ناوړه خبره ونه کړم”.

"پر ځان فشار مه راوله".

کوګناک یې وڅیښل "زه پاک و ساده یم. خاص ستا په څېر یم. زه به هم له خیره، له یوې بریتانوۍ سره یارانه واچوم. که ریښتیا درته ووایم، ستا له نجلۍ سره لمړۍ زما پیژندګلوي وشول؛ خو هغه تر ما یو څه په ونه جګه وه. قدبلنده نرسه!"

ما ورته وویل "ته ډیر پاک ذهنه یې".

"هو، هغه خو زه یم. ټوله نړۍ ما ته په پاک ذهنه وایي".

ما ورته وویل "رینالډي خاک به سر".

"د نن لپاره همدومره کفایت کوي. راځه په همدې پاک ذهن به کښته شو او ډوډۍ به وخورو".

له تګه وړاندي ولمبیدم، سر مي ږمنځ کړ او بیا کښته ولاړو. رینالډي لږ نشه غوندي وو. موږ چي خوړنځای ته ورغلو، ډوډۍ لا نه وه تیاره شوې.

رینالډي "زه به ولاړ شم او یو بوتل به راړم." د زینو له لاري پاس ولاړ. زه پر میز کښیناستم. رینالډي ګړی وروسته له بوتل سره راستون شو. ګیلاسونه مو نیم نیم ځیني ډک کړل او مخي ته مو کښېښوول.

ما ورته وویل" ډیر دي". ګیلاس مي راپورته کړ او د میز له پاسه پر پرتې شمعې مي سترګې ښخي کړې.

"د تش نس لپاره دا نیم ګیلاس هیڅ شی نه دی. دا ډیر خوندور شربت دي. معده په مکمل ډول سوځي. ستا لپاره هیڅ شی تاواني نه دی".

"سمه ده".

رينالډي "تدريجي ځان وژنه. دغه څيښاک معده بشپړه تباه کوي. انسان ته لاس رېږدېدا وراچوي او په پای کي يې ګټه يوازي وه جراح ته رسيږي".

"ته يې توصيه کوي؟"

"د زړه له اخلاصه. زه ګردسره بل شی نه څيښم. ويې څيښه او ناروغي ته سترګې په لار شه".

ما چي خپل نيم ګيلاس ختم کړ، په دهلېز کي مي د خادم نارې واورېدې "سوپ! سوپ اماده دی!"

جګړن راننوت، موږ ته يې سر وښوراوه او کښېناست. پر ميز باندي ډېر کوچنی ښکاريده.

پوښتنه يې وکړل "همدا ټوله يو؟" خادم د سوپ پياله پر ميز کښېښوول او جګړن خپل غاب ځيني ډک کړ.

ريناالډي "هو. همدا ټوله يو، خو پادري تراوسه نه دی راغلی. هغه که د فريدريکو له راتګه خبر شو، هغه به هم په ځغاسته ځان راورسوي".

ريناالډي مي وپوښت "هغه چيري دی؟"

"هغه اوس په ۳۰۷کي دی". دی په سوپ خوړلو مصروفه وو. خوله يې په احتياط پاکه کړل "کيدای شي اوس راشي. هغه ته مي ټليفون ور وکړ او ستا له راتګه مي خبر کړ".

ما ورته وويل "د خوړنځای شورماشور مي خورا ارمان وو".

جګړن "د شور ماشور وختونه ولاړل. اوس هغه شور ماشور نه دی پاتې".

ريناالډي "زه به شورماشور جوړ کړم".

www.hewd.org

جګړن وویل "شراب درواخله". خپل ګیلاس یې ډک کړ. آش هم راورسیدل او ټوله یې په خوړو مصروفه شوو. آش پر خلاصېدو ول، چې پادري هم راورسېد. دی د پخوا په شان وړوکی، تور او سره ننوتلی ښکاریده. زه پاڅیدم او ستړي مشي مي ورسره وکړل.

لاس یې زما پر اوږه کښېښود.

پادري "څنګه چې مي ستا د راتګ واورېدل، سمدستي رارهي شوم".

جګړن ورته وویل "کښېنه، اوس دي لا ناوخته کړ".

رینالډي په انګلیسي ورته وویل "ماښام په خیر". دغه، څو جملې یې له هغه تورن څخه زده کړي وې، چې هر وخت به یې پادري ځوراوه. پادري وویل "رینالډي، ماښام په خیر". خادم وه ده ته سوپ راوړ، خو ده غوښتل چې په آش یې پیل کړي.

له ما یې پوښتنه وکړل"تاسي څنګه یاست؟"

"شکر دی ښه یم. ستاسي کارونه څنګه دي؟"

رینالډي وویل "پادري شراب درواخله، لږ شراب ستا د معدې په ویاړ درواخله. دا د سیانټ پاول وینا ده".

پادري ورو ورته وویل "خبر یم". رینالډي خپل ګیلاس ډک کړ.

رینالډي بیا وویل "ټوله ګناه د سیانټ پاول په غاړه ده، ټوله مشکلات د همده له لاسه دي". پادري ما ته وکتل او مسک شو. زما ورته پام شو د پخوا په نسبت اوس لغازي خبرو چندان اثر نه پرې کاوه.

رینالډي وویل "همدا سیانټ پاول یو راوندر او چیسر وو. بیا چې کله یې نشه سر شول ویل یې دا ښه نه دي او کله چې بیا د ده خبره خلاصه شول د پاته خلکو لپاره یې قوانین وضعه کړل.همداسي نه ده فریدریکو؟"

www.hewad.org

جګړن وخندل. اوس مو کباب راپیل کړی وو.

ما ورته وویل "زه تر غروب وروسته د مقدساتو په اړه خبرې نه کوم". پادري سر راپورته کړ او راته مسک شو.

رينالډي وويل "ده ته بيا وګوره، د پادري اړخ يې ونيو. آ خلکو، څه شول هغه د پادري ځورونکي؟ کاوالکانتي چيري دی؟ بروندي چيري دی؟ سزار چيري دی؟ ستاسي رايه داده چي زه پادري په يوازي سر وځوروم؟"

جګړن "دی يو ښه پادري دی".

رينالډي وويل "دی ښه پادري دی، خو بيا هم يو پادري دی. زه غواړم خوړنځای پخواني حالت ته وګرځوم. زه غواړم فريډريکو خوښ وساتم. پادري مرداباد!"

ما جګړن ته وکتل، چي وه رينالډي ته يې کتل؛ دی هم پوه شوی وو، چي رينالډي نشه دی. رينالډي څيره الوتی ښکاريده. پر تندي يې خپاره وريښتان ډير تور ښکاريدل.

پادري "همداسي ده لکه تاسي چي واياست، رينالډو. تاسي صحيح واياست".

رينالډي "پادري مرداباد. وايم مرداباد". چوکۍ ته يې تکيه ووهل.

جګړن موږ ته وويل "رينالډي له څه وخته راپه دېخوا تر فشار لاندي دی. کارونه يې زيات دي". ده خپله برخه غوښې خلاصي کړې او غاب يې په ګوله پاک کړ.

رينالډي ناستو خلکو ته مخ راوګرځاوه "زه څيياټ نه وايم، وايم پادري مرداباد!" ناستو خلکو ته يې په يوه فاتحانه انداز وکتل، د ده سترګي لويدلي او څيره يې الوتې ښکاريده.

ما ورته وويل "سمه ده، دی مرداباد".

ريناللډي "نه، نه، ته د دې ډول خبرو حق نه لرې. ته دغه ډول ادعا نه شې کولاى. وايم ته يې د ويلو حق نه لرې. ته خالي او کار دي خلاص دی. بس خبره خلاصه ده. د ويلو لپاره بل څه شته هم نه".

پادري سر وښوراوه. خادم زموږ ميز ته راغلی او د ميز له سره يې غابونه پورته کړل.

ريناللډي پادري ته مخ وروګرځاوه "ته غوښې ولې خورې؟ نن جمعه نه ده؟"

پادري "نه، نن پنجشنبه".

"دروغ، نن جمعه ده. زه په دې هم پوهيږم کومې غوښې چې ته يې خورې، هغه د يوه اتريشي پوځي مړ جسد دی".

ما ورته وويل "دغه ډول سپيني غوښې د افسرانو وي". غوښتل مي چې هماغه پخوانۍ ټوکه بشپړه کړم.

ريناللډي وخندل او خپل ګيلاس يې بيا ډک کړ.

ريناللډي "زما په خبرو خفه نه شې، زه يو څه ليونی غوندي يم".

پادري ريناللډي مخاطب کړم "ستا لپاره د يو څو ورځو رخصتۍ ښه ده".

جګړن پادري ته سر وښوراوه. ريناللډي بيا وه پادري ته و کتل.

ريناللډي "ته وايې چې زه په رخصتۍ ولاړ شم؟"

جګړن وه پادري ته سر وښوراوه، خو ريناللډي بيا پادري ته رډ رډ کتل.

پادري "چې څنګه ستا خوښه وي، که نه ځې، مه ځه".

ريناللډي "پر تا دې د خدای غضب وشي. دوی غواړي، چې ما له دغه ځايه وشړي. دوی شپه او ورځ په دې هڅه کې دي چې ما وشړي، خو زه ورسره مبارزه کوم. څه پروا لري

چي زه پرې اخته يم، دا نو څه خبره ده، هر څوک يې لري. په نړۍ کې هر څوک په اخته کيږي. لمړی خو" د خپل ليکچر او بيان په خلاصه کولو باندي شروع شو "دا يوه وړوکې زخه ده، بيا د اوږو په مينځ کې يوه ګرمکه ځيني جوړه شي او له هغه وروسته بيخي له منځه ولاړه شي. بيا مو نو عقيده وه سيمابو ته جوړه شي".

جګړن کرار وويل "يا هم سالوارسان[22]".

ريناللډي وويل "د سيمابو توليد". په يوه مغروره لهجه يې وويل "پادري، زه داسي څه پيژنم چي د دواړو ارزښت لري، دا يوه ساده صنعتي پيښه ده".

خادم له خوړو او قهوې سره يوځای راداخل شو. خواړه يو ډول ډوډی والا پوډينګ وو چي له پاسه پرې غليظ ساس اچول شوی وو. د ميز له پاسه پرتې لمپې لوګی کاوه، د دودکښ منځ له تور لوګي څخه ډک وو.

جګړن خادم ته وويل "دا لمپه ايسته کړه، پر ځای يې دوه شمعان راوړه". ده هم له هاخوا دوه لګيدلي شمعان په جلا جلا نعلبکيو کې راوړل. لمپه يې واخيستل او مړه يې کړل. ريناللډي اوس غلی ناست وو، سم ښکاريده. موږ باندار وکړ او د قهوې له څيښلو وروسته تولږه وه دهليز ته ور ووتو.

ريناللډي "دا چي تاسي غواړئ، د پادري سره مجلس وکړئ، نو زه به وه ښار ته ولاړ شم. ښه شپه ولرئ، پادري".

پادري "تاسي هم ښه شپه ولرئ".

ريناللډي "فريډه، يار زنده، صحبت باقي".

[22] دا يو ډول درمل دي چي د سفلس ناروغی په وړاندي کارول کيږي. ريناللډي فکر کاوه، چي دی په سفلس اخته دی. د دې ناروغی په اړه ګډ دی.

"بامان خدا. مابنام بیا ناوخته مه راځه". رینالډي پیښې وکړې او ووت. جګړن چې له موږ سره ولاړو، ویې ویل "دی ډیر ستړی وي، کاري بوج پرې زیات دی. ده ته دا وسوسه ورلوېدلي، چې ګني دی په سفلس ناروغی اخته دی. زما خپله یقین نه کیږي، خو کیدای شي چې وي. اوس یې درملنه پیل کړې. په هرصورت ښه شپه ولرې او سهار وختي به له خیره حرکت وکړي".

"سمه ده".

بیا یې وویل "د خدای په امان. بریالی اوسې. سهار به له خیره (پیدوزي) بړغ درباندي وکړي او له هغه سره به په ګډه ولاړ شې".

"ښه وخت ولرئ".

"په مخه مو ښه. د اتریشیانو د حملې اوازې دي، خو زه باور پرې نه لرم. خدای دي وکړي چې داسي نه وي. په هر صورت هغه به دلته نه وي. جینو به دي په هرڅه پوه کړي. پوځې مخابره د پخوا په پرتله اوس سمه شوې".

"زه به تاسي د هرې واقعې څخه په جریان کي ساتم".

"ډیر ښه. ښه شپه ولرئ. او بله خبره، ریالډي ته اجازه مه ورکوه، چې ډېر ځیښاک وکړي".

"زه به یې د منعه کولو هڅه وکړم".

جګړن پادري مخاطب کړ "ښه شپه او ښه خوب ولرې".

پادري ورته وویل "همچنان. ښاغلي".

جګړن د خپل دفتر په لور رهي شوو.

www.hewad.org

شپږویشتم فصل

زه دراوزې ته ورتېر شوم او دباندې مې وکتل. باران اوس له برمه لوېدلی وو، خو میده میده څاڅکي اوس هم ووریدل.

ما پادري ته وویل "لوړ کوټې ته ځو؟"

"زه تر ډېره نه شم پاتېدای".

"ته راځه".

په زینو کې وختو او زما کوټې ته ولاړو. زه د رینالډي پر بستره وغځېدم او پادري بیا زما پر سفري بستره چې خادم غوړولې وه، کښېناست. کوټه تیاره وه.

پادري "ښه، تاسې جوړ یاست؟"

"شکر دی. نن شپه ستړی یم".

"زهم ستړی یم، خو ناحقه".

ما ورته وویل "د جګړې په اړه دې څه نظر دی؟"

"زما په نظر په دې نژدې راتلونکي کې به ختمه شي. دا چې ولې؟ زه خپله هم نه یم پرې خبر، خو زما زړه همداسې راته وایي".

"زړه دې څه درته وایي؟"

"ستا په نظر جګړن په دې شپو و ورځو کې څه ډول دی؟ ارام او غلی؟ اوسمهال ګڼ شمیر هم دا ډول دي".

ما ورته وویل "زه خپله همداسې یم".

www.howd.org

پادري وويل "ډېر خطرناکه اوړی وو". د پخوا په نسبت يې پر ځان باور زيات شوی وو "ستا به هيڅ باور ونه شي. پرته له دي چي هر څه دي پخپلو سترګوليدلي وای. ګڼ شمير خلک سږ اوړی د جګړې په حقيقت و ماهيت پوه شول. هغه افسران چي ما يې د پوهيدلو هيڅ تصور نه کاوه اوس د جګړې په حقيقت پوه شوي".

توس مي لاس کي ټينګ ونيو "نو ستا په نظر له دې څخه وروسته به څه کيږي؟"

"نه پوهيږم، خو زما په نظر دغه اړودوړ به تر ډيره دوام ونه کړي".

"ستا په نظر څه به وشي؟"

"هغوی به له جګړې لاس واخلي".

"څوک؟"

"متفقين و متحدين".

ما ورته وويل "خدای دي وکړي، چي همداسي وشي".

"ستا باور نه کيږي؟"

"فکر نه کوم چي دواړه اړخه دي سملاسي او په يو ځل جګړه ودروي".

"زه هم فکر نه کوم، خو دا يوه ستره هيله ده. په هر صورت کوم تغيرات چي زه اوس د خلکو په افکارو کي وينم فکر نه کوم چي دغه کمشکش او جګړه دي تر ډيره دوام وکړي".

"سږ دوبی جګړه چا وګټل؟"

"هيڅ چا".

ما ورته وويل "اتريشيانو وګټل. دوی د سان ګبريل کلکه دفاع وکړل. همدوی بريالي شول. دوی به جګړه ونه دروي".

www.howd.org

“که چيري دوی زموږ په خیر فکر ولري، د جګړې د ختم شونتیا شته”.

“بریالی او ګټونکی پوځ هیڅ وخت جګړه نه دروي”.

“ته ما ناامیده کوې”.

“زه یوازي هغه څه درته وایم، چي په ذهن کي مي راځي”.

“نوبیا ستا په نظر دا هرڅه به تر قیامته روان وي؟ هیڅ به پیښ نه شي؟”

“نه پوهیږم. یوازي دومره ویلای شم کله چي اتریشیان پخپله بریا باندي داډ ولري، نو هغوی به هیڅکله جګړه ختمه نه کړي”.

“اتریشیان د بوسنیایانو پرته ټول عیسویان دي”.

“زما مطلب په نامه عیسویان نه دي. داسي لکه حضرت عیسی”.

څه یې ونه ویل.

“موږ ټول اوس شریف یو، ځکه چي شکست مو وخوړ. که پیټر په بڼ کي حضرت عیسی نه وای ژغورلی څه ډول به وای”.

“هغه به هم زموږ په څېر وای”.

ما ورته وویل “فکر نه کوم”.

پادري “ما درته وویل چي ته مي بي جراته کوې. زه خو خپله په همدې عقیده یم او دعا کوم چي یوڅه وشي. په دا ډیر نژدې کي زه د یوڅه پیښیدو توقع لرم”.

ورته ومي ویل “یوڅه خو کیږي، البته هرڅه چي واقع شي، نتیجه به یې موږ په خپلو سترګو ووینو. که اتریشیان هم زموږ په څېر فکر او اراده ولري نو بیا خو کوم مشکل نشته. خو هغوی موږ ته ماته راکړل، ځکه نو دوی اوس یو بېل ډول احساس لري”.

“ګڼ شمیر عسکر هم اوس بل ډول نظریات لري، خو علت یې دا نه دی چي دوی ماته خوړلي”.

“هغوی له پیله مغلوب ول. دوی له هغه راهیسي لا مغلوبه ول، کله چي دوی له باغ و کروندو څخه خلک په جبر راوستل او بیا یې په پوځ کي شامل کړل. د همدې کلیوالي شعور او فکر له وجهي څخه دوی مغلوبه شول. ته یوځلي دوی د واک پر ګدۍ کښېنوه بیا ورته وګوره”.

څه یې ونه ویل همداسي غلی او په فکرو کي ډوب ناست وو.

ما ورته وویل “زه خپله اوس سرګردانه یم. لامل یې همدا دی چي په دې اړه مي تراوسه هیڅ فکر نه وو کړی. زه هیڅکله له وړاندي فکر نه کوم، څه چي مي پر خوله راځي هماغه وایم. پخپل ذهن کي داسي څه مومم چي له وړاندي مي لا وه سوچ ته راغلي وي”.

“زه یوه شي ته هیله من یم”.

“شکست ته؟”

“نه، له دې ورهاخوا”.

“له بري پرته بل څه نشته، خو هغه هم کیدای شي چي ناوړه وي”.

“له ډیره وخته د بري په هیله یم”.

“زه هم”.

“خو اوس عقیده پرې نه لرم”.

“بالاخره، له دې دوو څخه به مو یو په قسمت کي راشي”.

“زه خو له بري څخه ناهیلی شوی یم”.

“زه هم، خو زه پر ماته او شکست معتقد نه یم. کیدای شي نتیجه له دې څخه یوڅه ښه وي”.

“نو بیا تاسي پر څه شي معتقد یاست؟”

ما یې په جواب کې وویل “پر خوب باندي”. له دې ویلو سره پادري پاڅید.

“دا چي تر ډیره درسره پاتې شوم بخښنه غواړم، خو ستا سره باندار کول مي په طبعه ښه لګیږي”.

“دعا کوه چي بیا مجلس سره وکړو. له خوب څخه مي چي کومه یادونه وکړل، کوم هدف مي ترې نه درلود”.

پاڅیدو او یو بل ته مو لاسونه سره ورکړل.

پادري “زه اوس په ۳۰۷ کي هستیږم”.

“زه سهار وختي دندې ته ځم”.

“چي راستون شوې، بیا به مجلس سره وکړو”.

تر دروازې پوري مي بدرګه کړ “یو ورځ به په ګډه قدم هم ووهو او باندار به هم سره وکړو”.

پادري وویل “راکښته کیږه مه. ډیر خوشاله شوم، چي بیا مو سره ولیدل او خدای پاک ډیر فضل درباندي وشو، چي بچ شوې”. لاس یې زما پر اوږه کښېښود.

ما ورته وویل “زه خو کوم مشکل نه لرم”.

“ښه شپه ولرئ”.

د خوب له لاسه مي سترګې پټې پټې کیدې.

اوه ویشتم فصل

کوټې ته د رینالډي له راننوتو سره راپاڅېدم خو هغه همداسي غلی تېر شو او زه هم بیرته بیده شوم. سهار مي کالي واغوستل او له رڼا کیدو وړاندي روان شوم. له کوټې څخه چي راوتم، رینالډي لا بیده وو.

باینسیزا مي تراوسه نه وه لیدلي، ځکه نو یوې داسي ډډې ته تګ او سفر کول، چي د اتریشیانو په ولکه کي وه او زما د ژوبلیدو له ځای سره په څنګ کي وه بیخي عجبه غوندي راته ښکاره شول. یو بل ګړنګ وزمه سړک یې تازه په تازه ودان کړی وو، ګڼ شمیر موټرونو تګ راتګ پرې کاوه. لږ وړاندي سړک پلن کېده له هماغه ځای مي ځنګل او غونډۍ ته وکتل، چي په خوپ کي پټ شوي ول. په ځنګل کي درنه جګړه نه وه شوې، ځکه نو کوم د پام وړ زیان وراوښتی نه وو. په کوم ځای کي چي نور نو سړک د غونډیو له منځه وتی او هواري ته داخلېده، دواړه اړخونه او سر یې د جورو ټانټو باندي پوښل شوی وو. سړک په یوه وران ویجاړ کلي کي پایته رسیده. لږ څه لوړ د جګړې لمړی کرښې وې. شاوخوا سیمه بېحده کنډ و کپر شوې وه، خو کلک نظم پکښې موجود وو. په هرځای کي لوحې لګول شوي وې. جینو مو ولټوی له هغه سره مو کافي وڅیښل او له هغه وروسته مو له یو شمیر خلکو او پوستو څخه لیدنه وکړل. له جینو سره له خبرو وروسته پوه شوم، چي بریتانوي امبولانسونه تر بانیسیزا لاندي په (راون) نومي سیمه کي فعالیت کوي. د ده بریتانویان خورا په طبیعت لګیدل. په خبرو خبرو کي یې د اتریشیانو د سخت بمبار په اړه راته وویل. د ده په خبره اتریشیانو زموږ سیمه سخته بمبار کړي، خو چنداني مرګ ژوبله یې نه دي اړولې. داسي بیره وه، چي د باران له پیل سره به د ناروغانو شمېر زیات شي. داسي ګنګوسې وې، چي اتریشیان به حمله کوي، خو د ده زړه ته نه لوېدل. زموږ له خوا هم د یرغل هوډ شوی وو، خو د جګړې په ډګر کي د کافي شمېر عسکرو د نه شتون له امله

دا حمله هم مخ په پاتېدو وه. دلته قحطي وه، له همدې امله د ده وه ګوریزیا ته تلوسه زیاته وه. ما څه ډول خواړه خوړل؟ زما له جواب څخه ډېر خوښ شو. په خاص ډول بیا د ډولچ له نامه څخه متاثره شو. د ډولچ په اړه مي زیات توضیحات ورنه کړل. بس همدومره مي ورته وویل چي ډولچ مو وخوړل. په هر صورت، دغه نوي خواړه یې ښه خوښ شول.

ایا زه پوهیدم چي دی به چیري واستول شي؟ ما ورته وویل زه نه یم خبر، خو یو څو موټرونه په کاپوریتو کي ولاړ وه؛ ویل کاشکي مي هلته واستوي. کاپوریتو ښکلی او وړوکی ښار وو، د ده یې دنګ غرونه چي شاوخوا سیمه یې راچاپیره کړي وه، خوښیدل. دی خپله یو خوش اخلاقه ځوان وو او د هر چا په مزاج ښه لګیده. د ده په وینا د مځکي پر مخ جهنم په سان ګبریل کي وو او د (لورن) جګړې پایله بیخي ناشولته راووته. د ده په خبره اتریشیانو په غرو او ځنګلو کي، زموږ شاته ډیره نابوده توپخانه لګولې وه، چي ګرده شپه به یې پر لارو ګودرو باندي بې دربغه بمبار کاوه. د اتریشیانو سمندري توپخانې دی سخت په غصه کړی وو. د ده په خبره چي د ویشتن لیکي څخه ما ته معلومیدل لمړی به غږهاری شو او بیا به سمدستي یو لوی درز وشو. اتریشیانو په یوه وخت کي له دوو توپو څخه په مسلسل ډول ډزې کولې. توغندی به له یوه غږمب سره پر مځکه راپرېوتې او بیا چي به دي کتل، ستا تر دیده به د اوسپنو غټي او کوچنی ټوټي فرش شوي وې. له دغو ټوټو څخه یې یوه ستره، غابنوره او تیره ټوټه راښکاره کړل. بیخي نابوده او تیره پرزه وه.

جینو "فکر نه کوم چي دا توغندی دي چنداني ویجاړونکي وي، خو زه ځیني بیریږم. بږغ یې داسي دی، خاص لکه ته چي یې په نښه کړی یې. اول غږمب شي او بیا له کړیکې سره یوه زوروره چاودنه وشي. خو د دې زهره چاودو ګټه څه ده؟ او بله خبره، اوس د جګړې په لمړۍ کرښه کي زموږ پر ضد کروشیایان او هنګریایان هم جنګیږي. زموږ سرتېري په تهاجمي حالت کي وه. که اتریشیانو حمله کړې وای، نه د مخابرې سیستم کار کاوه او نه هم یو داسي ځای وو چي سرتېرو عقب نشینې ورته کړې وای. د غره په ډډو کي د سنګر لپاره

ښه ځایونه ول، خو دومره څوک پیدا نه شو چي هغه تیار او اماده کړي، تر څو پوځیانو کار ځیني اخیستی وای".

خیر، زما نظر د بانیسیزا په اړه څه ډول وو؟

زما په نظر هغه تر غونډیو ډیره هواره ده، زه خپله دومر باوري نه وم چي په دې اندازه دي ورانه شوي وي.

جینو "لوړي غونډۍ، خو نه مسطحه".

له ده سره د ده په کور کي په یوه وړوکې کوټه کي دیره شوم. ورته ومي وویل زما په نظر د یوه داسي غره چي ډیري لوړي و ژورې ونه لري، ساتل یې د یوه وړوکي غره په نسبت اسانه دي. ده ته مي وویل چي د هواري منطقې په پرتله پر غره باندي حمله ډیره سخته نه ده. ده په جواب کي راته وویل "دا نو بیا په غره پوري ارتباط لري، چي غر څه ډول دی، اوس بیا وه سان ګبریل ته وګوره".

ما ورپسي غبرګه کړل "هغه صحیح ده. خو هغه لوړ ځای چي په سر کي هوار وي د ستونزې جرړه شي، که نه په اسانی ختلای شوای".

ده وویل "په دومره اسانی هم نه، لکه تاسي چي وایاست".

ورته ومي ویل "هو. خو هغه یوه استثنا وه، بله دا چي سان ګبریل تر یوه غره وه لښکر کوټ ته ډیره ورته وه. په هر حال، اتریشیانو کلونه کلونه د هغه ځای په مستحکم کولو باندي تیر کړل". زما مطلب یو تکتیکي بحث وو، چي په هغه کي یو خوځښت وې.

ما ورته وویل د یوې غرنی لړۍ ساتل اسانه نه دی، ځکه ډیر ژر له لاسه وزي. د جګړې په میدان کي باید د حمل و نقل بشپړه اسانتیاوې وي، خو په غرو کي په اسانۍ سره د شیانو حمل و نقل امکان نه لري. ځیني پوځیان به د غره وه ډډې ته راشي، خو که دښمن پرې

راسم شي، نو بیا خو ډیر مهم کسان لوړ په غره کي کلابند کیږي. جینو مي مخاطب کړ"زه له ډېر فکره وروسته دې نتیجې ته رسېدلی یم، چي په غرونو کي له جګړو باید ډډه وشي. په یوه غره کي ته سنګر نیسې او په مخامخ غره کي ستا دښمن سنګر نیسي او کله چي بیا جګړه په زور او شدت کي شي، بیا دواړه لوري له غرو راکښته کیږي او په هواره کي یو له بل سره ډغرې وهي".

ده زه وپوښتلم "آ ښه که ستا په لاس کي یو غرنی سرحد وای تا څه کول؟"

ما ورته وویل "تراوسه مي په دې اړه فکر نه دی کړی". موږ دواړو وخندل.

بیا مي ورته وویل "خو پخوا به اتریشیانو تل د ویرونا په څلور لاره کي له ماتې سره مخ کیدل. لمړی به یې وه هغو ته موقع ورکول چي لاندي راشي، بیا به یې نو کوتک پسي راسم کړ".

جینو وویل "هو، خو هغه وخت فرانسویانو په دوی دغه ډول کاني کولې. کله چي یو پوځي په پردي هیواد کي جنګیږي، هغه په ډېره اسانۍ جګړه ایز مسایل حلولای شي".

ورته ومي ویل "ریښتیا هم. پوځیان اړ دي، چي په خپل هیواد کي هر څه د قانون په چوکاټ کي وکړي".

"روسانو د ناپلیون د ښکېلولو لپاره همداسي وکړل".

"هو، خو روسانو بې حسابه ځمکې درلودې. که تاسي هم د ناپلیون د ښکېلولو لپاره شاتګ کوی، یو وخت به مو دې ته پام شي، چي برینډیسي ته رارسیدلي یاست".

جینو "ډیر خطرناکه ځای دی. هلته یو وخت تللی یې؟"

"تللی یم، خو ګذاره مي پکي نه ده کړې".

جینو "زه یو هیوادپال یم. خو برینډیسي او تارانتو مي په طبعه ښه نه لګیږي".

پوښتنه مي ځيني وکړل "باينسيزا دي خوښه ده؟"

جينو "خاوره يې سپيڅلي ده. خو کاشکي چي ډيري پټاټې پکښې کرل کيداى. ته پوهيږې موږ چي کله دلته راغلو د اتريشيانو د پټاټو ستر ستر کښتونه په لاس راغلل."

ما ورته وويل "دلته ريښتيا هم خواړه نشته؟"

"ما خپله تراوسه په ماړه نس ډوډی نه ده خوړلې، خو زه ډير خوراک کوم او په عين حال کي تراوسه وږی هم نه يم پاتې شوی. خوراکي حالت منځنی دی. د جګړې په لمړۍ کرښه کي پرتو پوځيانو ته د هغوی تر بسه خواړه رسيږي، خو د مرستندويه ځواکونو حالت چنداني ښه نه دی. په هرصورت خبره يو ځای ورانه ده. خواړه بايد د پراخه لاسه وي".

"کيدای شي، په اعاشه والاوو کي يو موږک پيدا شوی وي".

"همداسي ده. د جګړې لمړۍ کرښې ته هر څه من و خروار رسيږي، خو مرستندويه پوځيان د زړه سوي دي. هغوی د اتريشيانو ټولي کرل شوي پټاټې او د ځنګله شاه بلوط وخوړل. خواړه بايد متوسط وي. دلته ستونزه دا ده، چي زموږ ګيډې هم لږ شان غټې دي. زه ډاډه يم چي خواړه پريمانه دي. د يوه عسکر د شان سره ډيره بده، چي د خوړو د قحط سره مخ وي. تراوسه دي دې ته فکر کړی، چي وږی نس څومره اغيز لري؟"

ما يې په جواب کي وويل "هو. په جګړه کي که موږ نس د بري لامل نه شي، خو وږی نس خامخا د ماتې لامل کيدای شي".

"د شکست په اړه خبري نه کوو، په دې اړه مو ډيري خبرې کړي. په هرصورت سږ دوبی چي هرڅه وشول هغه چټي نه ول".

ما څه ونه ويل. د سپيڅلي، وياړمن، ايثار او د بيځايه اصطلاحګانو تل حيرانولم. دغه الفاظ مو اوريدلي ول، ځيني وختونه تر باران لاندي، له ليري ځايه به مو يوازي هغه الفاظ

اوریدل چي خطیب به په لوړ اواز ویل. لوستي مو هم ول، پر هغو اعلامیو باندي چي د نورو اعلامیو له پاسه سریښ شوي وي. له یوې اوږدې مودې راوروسته مي هیڅ سپیڅلی شی نه وو لیدلی، هغه څه چي ویاړمن وه، په هغه کي ویاړ پاتې نه وو او ایثار د شیکاګو د مسلخ په څېر وو. په غوښو یې بل کار نه کیده پرته له دې، چي دفن کړل شي. ډیر داسي الفاظ ول، چي سړی یې نور د اوریدو توان نه لري او په دې وروستیو کي ځایونو یوازي ظاهري نومونه او ظاهري برم درلود. حقیقي اعداد هماغسي د پخوا په څېر وه، د هري موخي او مطلب لپاره کاریدلای شوای. معنی یا ذهني نومونه لکه ویاړ، وقار، زړورتوب یا نمانځل دغه ډول الفاظ د کلیو، د سړکانو د شمېر، د تولیو د شمېرو او د نیټې تر څنګ لیکل یو ډول سپک ښکاریدل. جینو یو هیوادپال وو، ځیني وختونه به یې داسي خبرې کولي چي زموږد بېلوالي لامل به شوې. په هرحال دی ښه ځوان وو او زه د ده پر هیوادپالنه ډاډه وم. دی هیوادپال زیږیدلی وو. موټر یې وه پیدوزي ته تسلیم کړ او له موږ سره یې د ګوریزیا په نیت مخه ښه وکړل.

هغه ورځ خورا طوفاني تیره شول. له باد سره باران هم ملګری وو. په څو شیبو کي هر اړخ ته ډم اوبه ودریدې. د ویجاړو شوو کورو دیوالونه خړ او لانده ول. ماپښین ناوخته باران ودرید. په دوهمه شمیره پوسته کي ودرېدم، له هغه ځای مي لوند، خیشت او منی وهلی وطن لیده، چي د تپو او غونډیو له پاسه یې غونډۍ غونډۍ وریځې ګرځیدې. سړکونه په ټانټو پوښل شوي ول او له پانو څخه یې د باران څاڅکي راڅڅیدل. لمر له کوزیدو وړاندي یوځلي بیا څیره راښکاره کړل او د غرنیزي لړۍ پر ځنګله باندی وبرښیده. په غرو کي ګڼ اتریشي توپونه اماده باش ولاړ ول، خو اوس یوازي یو څو توپو ډزې کولې. همدلته ولاړ وم، چي یو ناڅاپه مي د یوه وران ویجاړ کور له پاسه، چي د جګړې له لمړۍ کرښې سره په خوا کي وو یوه سپینه و ژړه دوړدوړکه ولیدل. اول یوه تېزه رڼا وشول، بیا یو درز وشو له درزه وروسته اسمان ته یو خړ لوګی پورته شو او د مځکې پر مخ د اوسپنو ټوټې خورې ورې وې. له پوستې سره نژدې په ورانو او تباه شوو کورو کي د توغندیو د پرزو

ډیرې پرتې وي، خو په هماغه غرمه یې دغه پوسته تر اور لاندې ونه نیول. موږ له ژوبلو څخه دوه موټرونه ډک کړل او په لندو ټانټو د پوښل شوي سړک له لارې ولاړو. لمر د وروستي ځل لپاره، د ټانټو د چولو له لارې خپلې وړانګې پر موږ ولوریلې. له همدې پوښلي سړک څخه د وتلو وړاندې لمر کښته شوی وو. له پوښل شوي سړکه چې راووتو د هغه وروسته پړ سرخلاصه سړک باندې رهي شوو. ډېره لار مو لا نه وه وهلې، چې سړک راتاو شو، د غونډیو له مینځه راووتو او بیا وه پوښل شوي تونل ته ورننوتو. باران بیا پیل شو.

تاریک ماښام وو. سخت قهرجن باد لګېده او له بله اړخه به بیا اسمان هم خپل خروښ کښنه او سخت باران ورېده. د سهار درې بجې به وي، چې کروشیایان پر غره باندې راټېر شول او د ځنګله له خوا یې د جګړې پر لمړۍ کرښې باندې سخته حمله وکړه. دوی په دې باران او تیاره کې جنګېدل. له دې خوا ډاربدلو پوځیانو متقابله حمله پرې وکړل او دښمن یې بیرته شاتګ ته اړ کړ. د جګړې له لمړۍ کرښې سره په باران کې سخت د توپو، راکټانو او ټوپکو ډزې روانې وې. کروشیایانو د بیا حملې هڅه ونه کړل، خو په دې سخته سیلۍ، باران او باد کې په شمال کې د سخت بمبار ږغونه اورېدل کېدل.

ژوبل پوځیان یې پوستې ته راوړل. ځیني یې په تذکیرو، ځیني په پښو او ځیني نور بیا د نورو پوځیانو پر شاګانو راوړل کېدل. دوی ټول لانده خیشته او ترهېدلي ول. د پوستې له زېرخانې څخه یې څو ژوبل پوځیان په تذکیره کې راپورته کړل؛ په هغوی مو خپل دوه موټره ډک کړل. څنګه چې مې د دوهم موټر دروازه بنده کړل، پر بارخو مې د باران زمرین غوندي څاڅکي ولګېدل. په ضرب د څو شېبو باران په واوره بدل شو. لوی لوی غټې په ډېره بېړه راکښته کېدل.

له لمر راختلو سره که څه هم طوفاني باد چلېده، خو واوره نه وه. واره پر لندې مځکې له لګېدو سره ویلې شول او باران بیا پیل شو. لمر چې راپوته شو، دوی بیا حمله وکړل، خو دا

ځلي هم بیرته شاتګ ته اړ شول او بیا يې د لمر تر کښته کېدو پورې د بلې حملې کولو هڅه ونه کړه. بل اړخ ته بیا اتریشی توپخانې چې د ځنګله په جنوبي برخه کې يې سنګر نیولی وو، تر ځنګله راکښته بمبار پیل کړ. موږ يې هم تمه ناست وو، خو څه پېښ نه شول. تیاره هم په خپریدو وه. توپو د کلې په شا کې له کښت و کروندو څخه توغندی اورلې، توغندۍ به لیري له برهار او تیره اواز سره په اسمان کې تلې.

وروسته بیا خبر راورسېد، چې د جنوبي اړخ یرغل ناکامه شو، ځکه يې نو هغه شپه بیا حمله ونه کړل؛ خو په شمالي کرښه کې د درز پیداکېدو خبرونه مو تر غوږو راورسېدل. په شپه کې امر راورسید، چې د شاتګ لپاره باید تیار شو. دغه خبره د پوستې تورن راته وکړل. ده ته بیا دغه امر د غونډ له طرفه شوی وو. شیبه وروسته یو بل ټلیفون راغلی چې دا خبره دروغ ده. دې غونډ ته په کلکه امر شوی وو، چې په هره شوني طریقه باید د باینسیزا جبهه پخپل واک کې وساتي او د دښمن لاس ته ورتلو ته يې پرېنږدي. د شمالي اړخ د ماتې په اړه مي پوښتنه ځیني وکړل. ویې ویل"د غونډ په قومندانۍ کې خبر شوم، چې اتریشیانو اوه ویشتم لښکر په شا تنبولی او هغه يې کاپوریتو ته شاتګ ته اړ کړی". په شمال کې ټوله ورځ سخته جګړه وه.

زه يې مخاطب کړم "که شمالي والو رزیلانو ماته خوړلې وي، نو زموږ کار هم نور ختم دی".

یوه ډاکټر وویل "حمله کونکي جرمنیان دي". د (جرمني) د نامه له اورېدو سره ټول ډارېدل. موږ نه غوښتل له جرمنیانو سره ښکر په ښکر شو.

ډاکټر "په شمالي جبهه کې پنځلس فرقې جرمني پوځیان جنګیږي، په شمال کې زموږ ماته د همدې جرمنیانو له لاسه وه او کیدای شي له مرکز سره زموږ اړیکې هم قطعه شي".

"د غونډ له خوا د کرښې د ساتلو امر شوی. دوی وایي، ماته دومره لویه نه ده، لکه ګنګوسي چې يې دي. موږ به یوه بله کرښه چې پر مونت مګیوري غره باندي سپره ده، ساتو".

“دا امر دي چيري واورېد؟”

“په فرقه کي”.

“د شاتګ امر هم له فرقې څخه راغلی وو”.

ما ورته وويل “موږ د يوې پوځي قطعې تر امر لاندي کار کوو او دلته بيا ستاسي تر امر لاندي. طبعاً کله چي ته ما ته يو امر کوي، زه يې عملي کوم. البته د مشورې په ډول درته وايم، چي امرونه په مستقيم ډول اخله”.

“امر دا دی چي موږ بايد همدلته تم شو. ته ټيپيان له دغه ځای څخه مرکز ته ورسوه”.

ما ورته وويل “ځيني وختونه ټيپيان له مرکز څخه وه ساحوي روغتون ته انتقالوو. تاسي راته ووایاست ما تراوسه شاتګ نه دی تجربه کړی. که د شاتګ پلان وي، نو دا دومره ټيپيان به څه ډول له دغه ځای انتقالوو؟”

“تاسي به يې نه ليږدوئ. دوی به ژوبل تر خپله وسه وليږدوي، هغه چي پاته شول؛ هغه همدلته پرېږدي”.

“نو په موټرانو کي څه شي ليږدوو؟”

“د روغتون سامانونه”.

ما ورته وويل “سمه ده”.

راروانه شپه زموږ له اړخه شاتګ پيل شو. داسي ګنګوې وي، چي جرمنيان او اتريشيان د شمالي درو له لارې د سيوايډل او يوډين په لور د لا پرمختګ په حال کي دي. شاتګ منظم، خو لوند او غمجن وو. په شپه کي ورو پر سړک روان وو، له توپو، اسانو څخه چي ګاډيانې يې کشولې، قچرو او لاريو څخه چي ټوله تر باران لاندي له جبهې څخه د تللو په حال کي وې؛ تېر شوو. په پرمختګ کي اړ و دوړ وي، خو شاتګ کي خبره بل ډول وه.

په هماغه شپه مو ساحوي روغتون، چې په يوه نسبتاً لږ ويجاړ کلي کې جوړ شوی وو؛ خالي کړ. ژوبل کسان مو پر سيند باندې وه پلاوا ته انتقال کړل. سبا ورځ مو هم ګرده ورځ تر باران لاندې په ځغستا تېره کړل، ترڅو روغتونونه او د پلاوا مرکزي روغتون خالي کړو. ډېر شديد باران وريده. د باينسيزا لښکر د اکتوبر تر باران لاندې له دښتې او سيند څخه چيرې چې د هغه کال په پسرلي کې شانداره بريالیتوبونه ول، د تيريدو په حال کې وو. سبا غرمه مهال ګوريزيا ته راورسيدو. باران درېدلی وو. ښار ته چې دننه راغلو بيخي تش تور او خالي راته ښکاره شو. کوڅې ته له راداخلېدو سره مې پر هغو خلکو چې د عسکرو له کاسيره خانو څخه يې نجونې وه موټرونو تهورپوته کولې؛ سترګې ولګېدې. د اوو واړو نجونو په لاسو کې وړوکي بستې وې. دوی خولی پر سر کړي او کوټونه يې ټينګ پر ځان راپيچلي ول. دوو پکښې ژړل. يوه يې موږ ته مسکۍ شول او ژبه يې راته وښورول. نري شونډان او تورې سترګې يې وې.

موټر مې بريک کړ او له مشرې سره د خبرو له پاره ورکښته شوم. دې راته وويل، د افسرانو کورونه مو وختي لا خالي کړي. دوی چيرې تلې؟ د دې له قوله چې وه کونګليانو ته ځي. موټر يې چالان کړ. نجلۍ يوځلي بيا ژبه راوايستل او ويې ښورول. مشرې يې موږ ته لاس وښوراوه او هغه دوو، چې ژړل يې اوس هم په ژړا وې. هغه نورو نجونو په ارمان د ښار وه لورته راوکتل. زه بيرته وه موټر ته راتېر شوم.

بونلو وويل "له دوی سره به يوځای ولاړ شو، ساعت به مو تېر شي".

ما ورته وويل "له دوی ماسپوا به مو هم ساعت تېر شي".

"خاورې په سر پر داسي سفر".

ما ورته وويل "زما هدف هم همدا وو". د کلا وه سړک ته وربرابر شوو.

بونلو "زما خو دا زړه غواړي، چې له دوی سره ولاړ شم".

www.hewad.org

“نو دوی به دي پرېږدي؟”

“سل فیصده. د دوهم لښکر هر سړی د دوی مشره پیژني”.

مور د کلا مخي ته ولاړ وو.

بونلو “دا نجوني خپله مشره په (مور) رابولي. نجوني که څه هم تازه راغلي، خو ټوله دا پیژني. کیدای شي له شاتګه لږ وړاندي یې راوستي وي”.

“دوی به یې وخت ولري”.

“زه درته وایم چي دوی به وخت ولري. زړه مي غواړي د دوی په مینځ کي همداسي وړیا ورتوپ کړم. په هرصورت په هغه کور کي ډیري زیاتي پیسې اخلي. دولت زمونږ وه چوړولو ته ملا تړلې ده”.

ورته ومي ویل “موټرونه درسره واخله او مستریان پرې وګرځوه. مبلین یې ور تبدیل کړه، ډیفرنشل یې وګوره، ټانکی یې وردکه کړه او بیا بیده شه”.

“سمه ده، ښاغلی بریدمنه”.

کلا خالي وه. رینالډي د روغتون سره تللی وو. جګړن هم د کاریګرو موټر له کاریګرو ډک کړی وو او په خپله مخه تللی وو. د کړکی په یوه کونج کي یې زما لپاره یو څو لارښووني پرې ایښی وې، چي پکښې لیکل شوي ول: زمونږ سره، راسره موټرونه به په دهلیز کي له پرتو شیانو څخه ډکوم او پورډینون ته به ځم. مستریان وختي لا تللي وه. زه بیرته وه ګاراج ته ولاړم. زه لا همالته ولاړ وم، چي هغه پاتې دوه موټرونه هم راورسیدل او موټروانان یې پلي شول. باران بیا په وربدا شو.

پیاني “ما ته ډیر ..... ډیر خوب راځي. زه له پلاوا څخه تر دغه ځایه درې ځلي خوب یوووړم. بریدمنه مونږ به اوس څه کوو؟”

"لمړی به د موټرو مبلین ورتبدیل کړو، ګریس به یې کړو، ټانکی به یې ډکي کړو او له هغه وروسته به هغه پاته میده ریزه شیان چي دلته پاتې دي، موټرونه به په ډک کړو".

"نو بیا لاس په کار کیږو؟"

"یا. اول به یو څو ساعته خوب وکړو".

بونلو "اوه، خدایه زه بیدیږم. زه په خوبوړي حالت کي موټر نه شم چلولای".

له ایمو څخه مي پوښتنه وکړل "ایمو، ستا موټر څنګه دی؟"

"هغه سم دی".

"ما ته زما د کار کالي راکړه. زه به له تاسو سره مرسته وکړم".

ایمو "بریدمنه، تاسي هغه موږ ته راپریږدئ. دا خو دومره کار نه دی. ته ورشه له کوټې نه دي خپل سامانونه راټول کړه".

ما ورته وویل "زما سامانونه ټوله، ټول او بسته دي. زه به ورشم هغه باقیمانده شیان به راټول کړم. څنګه چي موټرونه تیار شول دغلته یې ودروئ".

موټرونه یې د کلا وه مخي ته راوستل او د روغتون په سامونو مو ډک کړل. کله چي ټوله ډک شول درې واړه موټرونه مو په کوڅه کي لیک قطار ودرول او موږ دننه راغلو.

ما ورته وویل "په اشپزخانه کي اور بل کړئ او خپل کالي مو پرې وچ کړئ".

پیاني "زه د خپلو لندو کالو په کیسه کي نه یم. ما ته خوب راځي".

بونلو "زه غواړم د جګړن پر کټ بیده شم. زه غواړم په هغه ځای کي بیده شم چي بوډاګی به پکښې خمیر کېده".

پیاني "ما ته مهمه نه ده چي چیري بیده شم".

د یوې کوټې دروازه مې خلاصه کړل "هلته هم دوې بیسترې شته".

بونلو "اوه! زه تراوسه خبر نه وم، چې په دې کوټه کې څه شي دي".

پیاني "دا د هماغه زاړه سړي بستره ده".

ما ورته وویل "تاسې دوه هلته بیده شئ. زه بیا پرېغ دربانډي کوم".

بونلو "بریدمنه، که ډېر بیده شې نو اتریشیان به راشي او موږ به راویښ کړي".

ما ورته وویل "زه ډېر خوب نه کوم ایمو چیرې څه شو؟"

"اشپزخانې ته ولاړ".

ما ورته وویل "تاسې بیده شئ".

پیاني "زه خپله بیدیږم. ټوله ورځ په ناسته بیده وم. اوس مې له ډېر خوب نه سترګې نه خلاصیږي".

بونلو "بوټونه دي وکاږه. دا د بوډا بستره ده".

پیاني په بستره کې اوږد وغځېد "بوډا ما ته هیڅ ارزښت نه لري". ختین بوټونه یې جګ ولاړ ول. لاسونه یې تر سر لاندې کړل او سر یې پرې کښېښود. دوی مې همدلته پرېښوول، زه ځیني راووتم او اشپزخانې ته ولاړم. ایمو اور بل کړی وو او له پاسه یې چایجوشه پرې ایښې وه.

زه چې یې ولیدم، وې ویل "یو څه مکروني پخوم. کله چې راپاڅیږو کیدای شي وږي یو".

"بارتولومیو، تاسې ته خوب نه درځي؟"

"زیات نه. چې اوبه پر جوش راشي، بیا ځیني ځم او ریې خپله مړ کیږي".

ما ورته وويل "زما په نظر که ته بیده شې، ښه به وي. کله چې راپاڅېدو، پنیر او د شادي غوښه به وخورو".

"تر هغو دا ښه خوند کوي. د هغه دوو انارشیستانو لپاره ګرم خواړه ښه دي. بریدمنه، تاسي بیده شئ".

"د جګړن په خونه کې یوه بستره شته".

"هلته تاسي بیده شئ".

"نه، زه زما وه پخوانۍ کوټې ته ځم، بورتولومیو، تاسي یو څه څېښئ؟"

"چې تلو بیا به یې وڅښو. اوس فکر نه کوم چې د کوم څه ښه دي وي".

"که تر راتلونکو درو ساعتونو پورې راویښ شوې او ما تا ته ږغ ونه کړ نو بیا ما راپاڅوه. سمه ده؟"

"بریدمنه، له ما سره ساعت نشته".

"د جګړن د کوټې پر دیوال ساعت شته".

"ډېر ښه".

دی مې همدلته پرېښود او ځیني راووتم. د ډوډۍ خوړو د کوټې او له دهلېز څخه د تیرېدو وروسته پر ماربل زینو لوړ وه هغې کوټې ته چې زما او د رینالډي په ګډه وه، ولاړم. بهر باران وریده. کړکۍ ته ورتیر شوم او دباندې مې وکتل. ورو ورو تاریکه کیدل. موټرونو ته مې یو نظر وراچاوه ټول لیک قطار تر ونو لاندې ولاړ ول. د ونو له پاڼو څخه څاڅکې راتوییدل. د یخې هوا له امله به څاڅکې پر څانګو یخې او ځوړند پاتېدل. زه د رینالډي د بستر په لور ورتېر شوم او ځان مې پر کټ ورایله کړ، چې خوب مې یوسي.

www.howd.org

له تګه وړاندې په اشپزخانه کې ټول راجمع شوو او ډوډۍ مو وخوړل. ایمو یو غاب مکروني، چې پیاز او قوطۍ والا غوښې هم پکښې وې راوړل. موږ پر میز راچاپیره شوو او د زیرخانې څخه راپورته شوې دوه بوتله شراب مو پرې له پاسه وڅښل. بهر تیاره وه او باران تراوسه وریده. پیاني خوبوړی پر میز ناست وو.

بونلو د خبرو سر کښېښود "زما تر پرمختګ شاتګ خوښ دی. په شاتګ کې باربرا څښو".

ایمو "نن باربرا څښو سبا کیدای شي د باران اوبه وڅښو".

"سبا کیدای شي په یوډین کې یو. چامپن به څښو. هماغه د لټانو ځای. پیاني پاڅه! سبا به په یوډین کې چامپن څښو!"

پیاني "زه بیدار یم". خپل غاب یې له مکرونیو او غوښو څخه ډک کړ "بارتو، د رومیانو رب دې پیدا نه کړ؟"

ایمو "یا. شاوخوا مې پسې وکتل، خو پیدا مې نه کړ".

بونلو "په یوډین کې به چامپن وڅښو". خپل ګیلاس یې له سرې باربرا نه ډک کړ.

پیاني "کیدای شي وه یوډین ته تر رسیدو وړاندې.......... وڅښو".

ایمو "ګېډې مو ډکې شوې؟"

"ما ډیره ډوډۍ وخوړل. بارتولومیو یو بوتل ما ته راکړه".

ایمو "ما د هر یوه لپاره یو یو بوتل رااخیستی او په موټر کې مې ایښي دي".

ما ورته وویل "ته بیده شوې؟"

"زه ډیر خوب نه کوم، زما لپار لږ خوب هم بسنه کوي".

بونلو "سبا له خیره به په شاهي بستره کې بیده شو". طبیعت یې خورا سم وو.

پياني "سبا کيدای شي په دغه کي......... بيده شو".

ايمو "زه له ملکې سره بيديږم". ما ته يې وکتل چي ما يې ټوکه څه ډول برداشت کړل.

پياني په خوبوړي انداز ورته وويل "ته له......... بيده شه".

بونلو "بريدمنه، دا درغلي ده. ايا دا درغلي نه ده؟"

ما ورته وويل "چپ شئ. تاسي خو له لږ ځيښناک سره بي حاله شوی". بهر سخت باران وريده. وه خپل ساعت مي وکتل. نهه نيمي بجې وې.

ما ورته وويل "د تګ وخت دی". او پاڅيدم.

بونلو ما ته وويل "تاسي له چا سره سپريږی؟"

"اول له ايمو سره. بيا به ته راشې او په اخر کي له پياني سره. پر همدې لار وه کورمونز ته ځو".

پياني "زه بيريږم، چي خوب راته رانه شي".

"خير، نو بيا به زه اول له تا سره سپور شم، بيا بونلو او بيا ايمو".

پياني "همدا يې ښه لار ده. ځکه چي ما ته ډير خوب راځي".

"زه موټر چلوم او ته يوه سترګه خوب وکړه".

"نه. زه تر هغه وخته پوري چي يو نفر وي ترڅو ما راپاڅوي، موټر چلولای شم".

"زه دي راپاڅوم. بارتو، څراغان مړه کړه".

بونلو "همداسي لګيدلي يې پريږدئ، بيله هغه هم دا کور نور موږ ته ګټه نه لري".

ما ورته وویل "زما په خونه کې یوه کوچنۍ بسته پرته ده، پیانې په راکښته کولو کې به یې مرسته راسره وکړې؟"

پیانې "موږ به یې راوړو. الډو، راپاڅه". دی له بونلو سره پاس ولاړ، ږغونه مې یې تر غوږو شول چې پورته ولاړل.

بارتولومیو ایمو وویل "دغه ځای، ډیر ښه وو".

په خپله غوټه کې یې دوه بوتله شراب او نیمه ټوټه پنیر کښېښوول "د دغه ځای په شان به بل ځای پیدا نه کړو. بریدمنه، کوم ځای ته شاتګ کوو؟"

ما ورته وویل "داسې ویل کیږي چې د ټګلیامنتو وه شاته به وي. روغتون او زموږ هستوګنځای به په پورډینون کې وي".

"دغه ځای تر پورډینون غوره دی".

ما ورته وویل "ما پورډینون نه دی لیدلی. یوازې پکښې تیر شوی یم".

ایمو وویل "چنداني ځای نه دی".

اته ویشتم فصل

له ښاره د وتلو پر مهال مو شاوخوا کتل، په دې تیاره او بارانې ماښام کې ښار تش تور او هدېره غوندې ښکارېده. د پوځیانو د اوږدو قطارو او له دوی سره د ورسره توپو پرته بل هیڅ نه وه پاتې. دوی هم له ښاره د وتلو تابیا نیول. ګڼې لاریانې او څه ناڅه په سامانو بار ګاډیانې هم وې، چې له فرعې کوڅو به راوتې او بیا به پر عمومې بایپاس سړک باندې تلې. له خورځای څخه له تیرېدو وروسته عمومې سړک ته وربرابر شوو. د پوځیان، موټرونو، آسې کراچیو او لویو لویو توپو یو غټ کاروان د میږي په قدم وړاندې روان وو. په دې لوی

کاروان کي ورو ورو، خو مسلسل روان وو. زموږ د موټر راډياتور د يوه بل موټر له شا سره چي بار کړی يې وو او ټاټ يې پرې اچولی وو؛ نژدې وو. ګړی وروسته يو موټر ودرېد، له دې سره ټول کاروان ځای پر ځای ودرېد. ګړی وروسته بيا، لږ لا وړاندي تللي نه وو، چي کاروان بيا جام شو. د خپل موټر دروازه مي خلاصه کړل او ځيني راکښته شوم. د موټرانو و ګاډيانو په مينځ او د اسانو تر غاړو لاندي وړاندي ولاړم. له موږ څخه ښه وړاندي کوم خنډ رامنځته شوی وو، چي له امله يې کاروان دريدلی وو. سړک مي پرېښود او پر يوه پله باندي له ويالې څخه د ويالې هاغاړې ته ورواوښتم. د ويالې پر دې غاړه د ويالې او کروندو تر مينځ رهي شوم. په باران او د ونو له مينځ څخه دغه په ټپه ولاړ کاروان ښه سم ښکارېده. نژدې يو ميل وړاندي ولاړم. که څه هم کاروان بې حرکته ولاړ وو، خو له دې ولاړ کاروان څخه ورهاخوا پوځيان معلومېدل چي وړاندي روان ول. زه بيرته خپل موټر ته راغلم. ممکنه وه، چي دغه کاروان تر يوډين پوري همداسي ولاړ وو. پياني پر سټرينګ سر ايښی وو او بيده وو. زه هم ورپورته شوم او بيده شوم. څو ساعته وروسته مي له موږ څخه وړاندي د يوه موټر د چالانېدو ږغ واورېد، پر پياني مي ږغ وکړ، دی هم راپاځېد او رهي شوو. څو قدمه لا وړاندي نه وو تللي، چي کاروان بيا ودريد. وريځ تراوسه نښتېځل کيدل.

کاروان په شپه کي يو ځلي بيا ودريد، چي بيا يې نو ګرد سره حرکت ونه کړ. له موټره راکښته شوم، د ايمو او بونلو ليدو ته ورغلم. له بونلو سره د موټر په سيټ کي دوه سرپرکمشران انجنيران وه ناست ول. زه چي يې وليدم، سره ورټول شول.

بونلو "دوی يې د يوه پله د جوړولو لپاره پرې ايښي ول، خو اوس خپل ملګري ځيني ورک شوي، ځکه مي خپل موټر ته راپورته کړل".

"د ښاغلي بريدمن په اجازه".

ما ورته وويل "ورته اجازه ده".

بونلو "زموږ بریدمن امریکایي دی. له هر چا سره مرسته کوي".

یو سرپرکمشر مسکی شو. هغه بل یوه یې زما په اړه له بونلو څخه وپوښتل، چي دی د شمالي که د سهیلي امریکا له ایټالویانو څخه دی؟

"دی اصلا ایټالوی نه دی. د شمالي امریکا بریتانوی دی".

اخلاقي خلک ول، خو دا خبره یې هیڅ زړه ته نه لویدل. له دوی څخه د ایمو په لور ولاړم. هغه بیا له ځان سره دوې نجونې لوړ په سیټ کي کښېنولي وې. دی خپله د موټر د شا په سیټ کي ناست وو او سګرېټ یې څکاوه.

چي ورنژدې شوم ورته ومي ویل "بارتو، بارتو". ویې خندل.

وروسته یې راته وویل "له دوی سره د زړه خواله وکړه. زه یې په ژبه نه پوهیږم. هې!"

ایمو د نجلۍ پر ورون لاس ورکښېښود او کښېیکښېل. هغې پر ځان باندي پوړنی را کش کړ او د ده لاس یي پوري واهه. ایمو "اوهی! بریدمن ته د خپل نامه تر څنګ دا هم ووایه چي دلته ولي راغلې یې او څه کوي؟"

نجلۍ په ترهیدلي څیره ما ته وکتل، خو له دې سره ناست بلي نجلۍ لاندي مځکي ته کتل. هغې نجلۍ چي ما ته یي کتل یو څه وویل، خو په یوه خبره یي هم پوه نه شوم.

دا نجلۍ چاغه، توره او شپاړس کلنه ښکاریدل.

"خورکۍ؟" او هغي بلي نجلۍ ته مي اشاره وکړل.

سر یي وښوراوه او مسکۍ شول.

ورته ومي ويل "ډېر ښه". او پر زنګون مي وټکول. زما د لاس له لمس سره يې ځان راټول کړ. خور يي همداسي لاندې کتل. تر دې يوکال کشره ښکاريدل. ايمو د دې پر ځنګانه لاس ورکښېښود، خو هغې د ده لاس ورپوري واهه. ده پرې وخندل.

ايمو ځانته ګوته ونيول او ويې ويل "ښه سړی". بيا يې ما ته اشاره وکړل "ښه سړی. مه بيرېږه". نجلۍ ده ته هم په ترهيدلي ځيره وکتل. دواړې د وحشي مرغانو په څير ښکاريدې.

ايمو "که مو له ما ښه نه کيږي نو بيا په موټر کي ولي راسره سپرې ياست؟ څنګه چې مي دوی ته (هو) وويل سمدستي موټر ته راپورته شوې". پر نجلۍ يې مخ راوګرځاوه او مخاطبه يي کړه " مه وارخطا کيږئ.. د دغه......خطره دلته نشته". مبتذله الفاظ يي استعمال کړل "دلته هيڅ څوک...." دې ته مي فکر وو، يوازي د جملې په معنا پوه شول او بس. له ډاره په ډکو سترګو يې ايمو ته وکتل او پوړنی يې نور هم پر ځان باندي راټينګ کړ. ايمو بيا ورته وويل "د بيرې هيڅ فکر مه کوئ. له چا مه بيرېږئ.....دلته تاسي له......خوندي ياست". ايمو چي به هر ځلي يوه خبره وکړه، دې به په پوړني کي نور هم ځان ټينګ وپېچه. دا ځلي هم چي ده دا خبره وکړه، پوړنی يې پر ځان راټينګ کړ او په ژړا شول. شونډانو ته مي يې کتل، چي لړزېدل. له بلې خوا يې پر پنډو باړخوګانو باندي د اوښکو څاڅکي راتوی شول. خور يې چي لوړ يې ګرد سره نه کتل، د دې لاس ونيو او دواړې څنګ په څنګ کښېناستې. مشره خور يې چي ډارېدلي وه، په سلګيو پيل وکړ.

ايمو"داسي ښکاري، لکه دا چي له ما وډارېدل. ما نه غوښتل، تاسي وډاروم".

بارتولوميو ايمو له خپلي ورسره غوټې څخه پنير راوکښل او ټوټې ټوټې يې کړ "پنير درواخلئ. مه ژاړئ".

مشري يې له سر ښورولو وروسته خپلي ژړا ته نوره هم ادامه ورکړه، خو کشرې د پنير ټوټې ته لاس کړ او په خوله يې کړ. ګړی وروسته کشري خور مشري ته د پنير دوهمه ټوټه ورکړل او دواړو په خوراک پيل وکړ. مشره خور يي اوس هم لړ لړ سلګی وهلې.

ایمو "شیبه وروسته به د دې طبیعت هم سم شي".

ایمو لږ په فکر کي شو او بیا یې څنګناستي نجلۍ ته وویل "واده دي کړی؟" هغې د ده په جواب کي په زوره سر وښوراوه. "ستا خور هم نه دی کړی؟" د نجلۍ خور ته یې اشاره وکړه. دواړو نجونو سرونه وښورول. مشري خور یې په خپله لهجه کي یو څه وویل.

بارتولومیو "سمه ده. کومه خبره نشته".

دوی دواړې د پخوا په نسبت اوس خوشحاله ښکاریدې.

دوی دواړې مي پر خپل حال له ایمو سره، چي د شا په سیټ کي ناست وو، پرېښودې. بیرته پیاني ته ورغلم. د کاروان د ښور هیڅ ځرک نه لګېده، خو پلي پوځیان لا روان ول. تراوسه ښه په شړپا باران ورېده. فکر مي وکړ چي د کاروان په ټپه درېدل به د ځینو موټرانو د ویرونو د لندېدو له امله وو. دا هم کیدای شوه، چي دا ټولي ربړې د اسانو او خوبوړو موټروانانو له لاسه وې، خو بیا هم په ښارو کي چي ټول خلک ویښ هم وي، بیا هم سړکونه بندیږي. دلته آسان و موټران ګډوډ ول. دوی یو له بل سره مرسته نه شوای کولای. د کلیوالو ګاډیانو هم کومه مرسته نه شوای کولای. له ایمو سره ناستې جوړه نجونې ښکلي وې. عقب نشینې د پیغلو لپاره ښه خبر نه وو. حقیقي پیغلې. که جګړه نه وای، کیدای شوای موږ اوس پر نرمو نالیچکو پراته وای. په بستره کي به پروت وای او سر به مي پر بالښت باندي ایښی وو. بستر او تخته. په بستره کي به د لرګي په ختکي په څېر ارام پرات وای. کاترین به اوس په کټ کي د دوو روجاییو په مینځ کي پرته وه. یوه روجایې له پاسه او بله لاندي. پر کوم اړخ به پرته وه؟ البته دا هم شونې وه، چي دا دي ویښه وه. کیدای شوه، چي په کټ کي پرته وه او زما په اړه یې فکر کاوه. وچلیږه. وچلیږه. اې د مغرب باده. ستا خوښه ده، نور هم وچلیږه. باران وریده، خو څک نه وو بلکي په شړپې باران وو. ګرده شپه ورېدلی وو. پوهیدم چي دغه ډول باران به کیږي. آه، خدایه کاشکي اوس د خپلي مینې په غیږ کي وای. زما مینه کاترین. بارانه ووریږه او باده کاترین یو ځلي زما په ځولۍ کي راوچوه. په

هرحال، له پيښې تېښته نشته او اوس په دې ربړه کې راګير وم او د باران دې وړوکو
څاڅکو هم څه نه شواى کولاى. په لوړ اواز مې وويل "ماښام پخير کاترين. په خوب ښه
ارمان وکاږه. که په تکليف يې اړخ تبديل کړه. اوس يوڅه يخي اوبه دروړم. شيبه وروسته
سهار کيږي. بيا به تکليف نه وي. ډيره بخښنه غواړم چې دومره دې په تکليف کوي. ګرانې
هڅه وکړه چې بيده شې".

دې به ځيني وختونه په خبرو خبرو کې راته ويل، ته چې کله بيده يې، اوتې بوتې هم وايې.
کومه ستونزه خو به نه وي؟

ته ريښتيا هم دلته يې؟

هو زه همدلته يم. زه له دغه ځايه نه ځم. دا موضوع زما او ستا ترمنځ فراق نه شي
راوستلاى.

ته ډير مينه ناک او خوږ يې. ماښام خو به يو خوا ته نه ځې؟

نه زه به تل همدلته يم. هروخت چې مې وغواړې زه حاضر يم.

"....." پياني وو. "دوى رهي شول".

ورته ومې ويل "خوب غلبه راباندي کړې وه". ساعت ته مې وکتل د سهار درې بجې وې.
لاس مې د شا وه سيټ ته د باربرا په بوتل پسې وروغځاوه.

پياني "د خوب په حالت کې بيخي په لوړ اواز ګډ وې".

ما ورته وويل "انګليسي خوب مې ليده".

تر پستور باران لاندي وړاندي روان وو. له لمر راختو وړاندي يوځلي بيا ودريدو. د
روښنايي له خپرېدو سره راته ښکاره شول، چې پر يوه نسبتاً لوړه منطقه باندي ولاړ يو. د
عقب نشينۍ سړک ته مې وکتل، تر ليري ليري پوري غځيدلى وو. د پلي ځواکونو پرته نور

ټول ساکن او پر خپل ځای ولاړ ول. کاروان بیا په ښور کي راغلی او په رڼا کي زموږ د تګ سرعت هم رامعلوم شو. له ځان سره مي فکر وکړ چي که غواړو ځانونه یوډین ته ورسوو، نو باید د عمومي سړک پر ځای فرعي لارې راخپلي کړو.

د شپې په اوږدو کي ګڼ کلیوال هم په کاروان باندي راګډ شول. له دوی سره د کور په سامانو بار په پیخر ګاډیانې ورسره وې. په ګاډیو پسي یې چرګان، هیلۍ ګانې او نور حیوانات غوټه کړي ول. له موږ څخه لږ څه وړاندي په یوه ګاډۍ کي د جامو ګنډلو ماشین تر باران لاندي پروت وو. قیمتي شیان یې ټول له ځان سره رااخیستي ول. د ځینو ګاډیانو له پاسه ښځې یو له بل سره جوختي جوختي تر باران لاندي ناستي وې او ځیني یې بیا له خپلو ګاډیو سره نژدې رواني وې. د تګ په ترڅ کي له کاروان سره سپیان یوځای شول، تر ګاډیو لاندي به یې ځغستل. سړک ختو پر سر اخیستی وو. د سړک د غاړې ویالې تر غاړې غاړې بهېدې، چي یوې خوا یا بلي خوا ته تېریدل یې سخت کړي ول. له موټره راکښته شوم یوڅه وړاندي ولاړم او د یوه لوړ ځای په لټه کي شوم، چي پرې ودرېږم او په شا وخوانژدې سیمه کي یوه فرعي لاره پیداکړم او له دې کاروانه ځانونه وباسو. د دې ځای ټولي لارې ګودرې رامعلومي وي، خو زما داسي لار نه وه په کار، چي په پای کي بنده وي. البته ټولي لاري مي هم په ذهن کي نه وي، په دې خاطر، چي موږ به ډیری وختونه پر عمومي لار تګ راتګ کاوه. ځکه نو فرعي لاري دومره نه وي رامعلومي او ټولي یو ډول راته ښکاریدې. له دې ځایه د وتو په اړه مي ښه په عزم فکرونه پیل کړل. د اتریشیان په رازو هیڅوک خبر نه ول، چي هغوی اوس چیري او څه کوي؟ خو زه ډاډه وم چي د باران له دریدو سره به سمدلاسه پر کاروان الوتکې راپورته کړي او ټول به له یوې مخي له منځه یوسي. د همدې کاروان د ځنډولو لپاره یوازي د یو څو موټرو درول او یا هم د څو آسانو وژل کیدو کفایت کاوه.

باران اوس په خپل پخواني برم کي پاتي نه وو او فکر مي وکړ چي آسمان به هم ډیر ژر صاف شي. د سړک پر ژۍ باندي وړاندي روان وم، تر څو یوې فرعي لارې ته چي

دواړو اړخو ته يي ونې و کروندې ابادي وې او شمالي اړخ ته غځيدلي وه، ورسېدم. همدا لار مي خوښه شول. په بيړه وه خپلو موټرانو ته راستون شوم. پياني ته مي وويل چي د موټر مخ راوګرځوي، له ده څخه رارهي شوم، د بونلو او ايمو په لور ورهي شوم.

بونلو ته مي وويل "که دغه لار يوه منزل ته ونه رسيدل کولای شو، بيرته راوګرځو".

بونلو "د دوی په اړه څه وايې؟" په خوا کي يې دوه سرپړکمشران د مخ په سيټ کي ناست ول. ږيرې يي نه وې خريلي خو بيا هم ګهيځ مهال نظاميان ښکاريدل.

ما ورته وويل "د موټر ټيله کولو په وخت کي مو په درد خوري". بيرته وه ايمو ته ورغلم چي له حاله يي خبر کړم.

ايموويل "د دې ناواده کورنی په اړه څه وايې؟" دواړې نجونې بيدې وې.

ما ورته وويل "دا د کوم درد نه دوا کيږي، يو څوک پيدا کړه چي ويې شړي".

ايمو "بيا به مو پيدا کړي. اوس خو په موټر کي ځای هم شته".

ما ورته وويل "هر څنګه چي دي خوښه وي، خو زه بيا وايم يو غټ سينه لرونکی راوله چي پسي ويي شړي".

ايمو مسک شو"برساګليري به راولو. هغوی غټي سينې لري، سينې يې اندازه شوي. بريدمنه تاسي څنګه ياست؟"

"زه ښه يم. تاسي څنګه ياست؟"

"ښه يم. خو ډير وږی يم".

"په لاره کي به د خوراک يو شی مې پيدا شي".

"ستاسي پښه څنګه ده، بريدمنه؟"

ما ورته وویل "روغه ده". موټر ته د ختلو په حال کي مي د پیاني وه موټر ته پام شو، له کاروانه رابېل شو او پر وړوکې فرعي لار وربرابر شو. موټر یې د ونو له لغړو ښاخلو څخه ښکاریده. بونلو هم راوګرځید او په ده وړپسې شو. پیاني پر خپله لار روان وو، موږ هم په دوو امبولانسونو پسي وررهي شوو. دغه فرعي لار په یوه کلیوالي کور کي پایته رسېدل. پیاني او بونلو د کور په غولي کي ولاړ ول. کور کښته او اوږد وو. د دروازې په خوله کي د انګورو پر تاکانو باندي یوه منا جوړه شوي وه. په کور کي یو کوهی هم وو، پیاني د خپل ریډیټر لپاره اوبه ځیني راکښلې. په اول ګېر کي د تګ له امله د موټرانو ماشینونه ګرم شوي ول. کور خالي ولاړ وو. شا ته مي وه طی شوي سړک ته وکتل. کور لږ لوړ پر یوه غونډۍ باندي پروت وو شاوخوا سیمه ټوله ځیني ښکاریدل. سړک، باغ، پټي، د ونو قطارونه او د عقب نشینۍ سړک. دوه سرپرکمشران د کور په لیدو بوخت ول. نجوني هم راویښي شوي وې. د کور مخي ولاړو امبولانسو، د سرای غولي او څاه ته یې په ځیر ځیر کتل. یو ځلي د موټروانانو وه لورې ته هم ورتېرې شوې. یو سرپرکمشر، چي ساعت یې په لاس کي وو، بهر راووت.

ما ورته وویل "بیرته یې پر خپل ځای کښېږده". ما ته یې وکتل، بیرته دننه ولاړ او له هاخوا خالي لاس راووت.

د ده څخه مي پوښتنه وکړل "ستا ملګری چیري دی؟"

"ټټی ته تللی". موټر ته ورپورته شو او په مخکي سیټ کي کښېناست. بیریده، چي ګني موږ به یې یوازي پریږدو.

بونلو "د ناشتې په اړه دي څه نظر دی بریدمنه؟"

"یوڅه به پیدا شي. لږ صبر وکړه".

" ستا په نظر دا فرعي لار به مو یو ځای ته ورسوي؟"

“هو، زه باوري يم”.

“ډير ښه. نو راځه چي څه وخورو”. پياني او بونلو کور ته دننه ورغلل.

ايمو نجونو ته وويل “راځئ”. د مرستي لپاره يې لاس وراوږد کړ. مشرې خور يي خپل سر وښوراوه. نه يې غوښتل چي تش کور ته ولاړه شي، په موږ پسي يې راکتل.

ايمو “دوی پر خپله خبره ولاړي دي”. ټول يو ځای کور ته ورننوتو. کور غټ خو تاريک او د يوازيتوب له احساس سره مل وو. بونلو او پياني په پخلنځي کي مصروفه شول.

پياني “د خوراک لپاره څه نشته، پر کور يې جارو راتېر کړی”.

بونلو د پخلنځی پر غټ ميز باندي د پنيرو يوه غټه ټوټه څو ټوټې کړل.

“پنير دي له کومه کړل؟”

“په زيرخانه کي ول. پياني شراب او مڼي هم پيداکړې”.

“اوس به نو ښه خوند وکړي”.

پياني د شرابو له کونجی څخه، چي په وښو کي پېچل شوې وه، کارک ايسته کړ. کونجی يې پر ګيلاس راپورته کړل او ډک يي کړ.

پياني“سخته ښه بوی کوي! بارتو، ته ورشه يو څو جامونه راوړه”.

دوه سرپيرکمشران دننه راغلل.

بونلو “پنير درواخلئ”.

يوه سرپيرکمشر په داسي حال کي چي پنير يې له شرابو سره خوړل وويل “موږ غواړو نور له تاسي څخه بېل شو”.

www.howd.org

بونلو "تاسي مه پریشانه کیږئ، توله یو ځای ځو".

ده ته مي وویل "یو پوځي د خپلو متو په زور ځان تر مرامه رسوي".

سرپرکمشر "څه شي؟"

"خوراک کوه".

"سهي ده، خو وخت هم سره زر دی".

پیاني "زه ډاډه یم دې حرامیانو وختي لا ځان موړ کړی". دوی دواړو وه پیاني ته وکتل. له موږ څخه یې بیخي ښه نه راتلل.

یوه یې زه وپوښتلم "موږ چي اوس پر کومه لار ځو، هغه تا ته درمعلومه ده؟"

ما یې په جواب کي وویل "نه". دواړو یو بل ته وکتل.

لمړي سرپرکمشر وویل "څه وخت رهي کیږو؟"

"بس په یو څو شیبو کي رهي کیږو". د سرو شرابو یو بل ګیلاس مي ډک کړ. تر منو او پنیرو وروسته یې ښه خوند کاوه.

ورته ومي ویل "پنیر راوړه". او ووتم. بونلو له هاخوا له یو غټ جیک سره راووت.

ده ته مي وویل "دا څونه غټ دی؟" په معذورانه انداز یي راوکتل.

ویې ویل "ریښتیا هم غټ دی. پټک راکړه چي ډک یې کړم". پټکان یې له هاخوا ډک راوړل زه او دی پر فرش شوې لار باندي د سرای غولي ته ور ووتو. بیا یې جیک راپورته کړ او د دروازې شاته یې کښېښود.

پیاني "اتریشیان به یې د دروازې د ماتولو پرته ولټوي".

ده ته مي وویل "درځئ. زه او پیاني به لمړی ولاړ شو".

دوه انجنیران له وړاندې لا له بونلو سره په سیټ کې ناست ول. نجونو پنیر او منه خوړل. ایمو سګریټ څکاوه. پر نری لار باندې رهي شوو. شا ته مي دوو راروانو موټرو او کور ته وکتل، وړوکی، ښکلی او محکمه کور وو. اوسپنیزه پنجره یې ډیره ښکلې ایسېده. مخ په وړاندې لار مو تنګه، لنده او دواړو اړخو ته یې غټ غټ پټي پراته ول. شاته موټرونه په نژدې واټن کې راپسې وه

نهه ویشتم فصل

غرمه مهال له یوډین څخه نژدې لس کیلومتري لیرې په ختو کې بند شوو. له غرمې وړاندې وربنت هم ودرېد. درې ځلي مو د الوتکو ږغونه واوریدل چې زموږ له پاسه به تېرې شوې، بیا به چپ لور ته تاو شوې او پر عمومي سړک به یې بمونه وغورځول. موږ خپله فرعي لارې پسې رااخیستې وې، هر ځلي چې به پر یوه بنده لار وربرابر شوو د یوې بلې لارې په لټه به شوو، خو په ورته وخت کې وه یوډین ته هم ورنژدې کېدو. په لار کې روان وو، وړاندې چې مو وکتل لار بنده وه، موټرونه مو بیرته ریورس وکړ، چې یو ناڅاپه د ایمو موټر همالته په پسته مځکه کې بند شو. ده یې د راایستلو هڅه کول، چې نور هم ژور ولاړ، څو چې پر کومکونو باندې ودرېد. اوس کوم څه چې موږ باید کړي وای هغه دا وو چې د ټیرونو مخکې ځمکه مو غار کړې وای هلته مو خس و خاشاک ایښې وای څو ځنځیرونه یې خوله پرې ولګوي او بیا موږ تر هغه وخت ټیله ورکړي وای، چې بیرته راختلای. موږ ګرده له موټرو راکښته او د ایمو د موټر پر شاوخوا راګرځېدو.
سرپرکمشرانو به یوځلي موټر ته بیا به یې ټیرو ته وکتل او شیبه وروسته پرته له دې چې څه ووایي روان شول.

دوی ته مي وویل "دلته راشئ. یوڅه خس خاشاک راټول کړئ".

www.hewd.org

یوه یي وویل "زموږ و ستاسي لارې بیلي دي".

ما ورته وویل "هلئ، ژر په کار اخته شئ".

یوه یي بیا وویل "موږ ځو". هغه بل یي همداسي غلی ولاړ وو.

د دوی ډیر تلوار وو. ما ته یې هیڅ توجه نه کول.

"زه تاسو ته امر کوم دلته راشئ او خاشاک راټول کړئ". یوه سرپرکمشر وویل "موږ ځو. ته موږ ته امر نه شې کولائ. ته زموږ مشر نه یې".

ما ورته وویل"زه تاسې ته امر کوم چي خس راټول کړئ". مخ یې واړاوه او روان شول.

بیا مي ورته وویل "ودریږئ". پر ختین سړک باندي د پټیو څنګ ته روان شول."زه وه تاسې ته د دریدو امر کوم". ما لا خبره پایته رسولي نه وه، چي نور هم چابک شول. ما خپله توپنچه راوایستل او هغه ډیرخبرې کونکی مي په نښه کړ او ټک مي پرې وکړ. د ټک له خطا کیدو سره دوی په ځغستا شول. درې ټکه مي نور پسي وکړل او یو مي ځیني راچپه کړ. هغه بل یي په پټیو کي ورک او له نظره نهام شو. په هغه پسي مي نور ټکان هم وکړل، خو د کښتو په مینځ کي په ځغاسته وو او سم نه ښکاریده. د توپنچې مرمۍ خلاصې شوي او یو بل شاجور مي ورته بسته کړ. دوهم سرپرکمشر د ویشتلو له ساحې څخه ډیر لیري وو. په کروندو کي یې سر لاندي ځرولی وو او ځغستل یې. بل شاجور مي ډکاوه، چي بونلو هم راورسېد.

بونلو "که ستاسي اجازه وي، زه به یې کار ورخلاص کړم". توپنچه مي ورکړل دی په سرپرکمشر انجینر پسي چي پرمخي پر مځکه پروت وو، ورغلی. دی ورخم شو توپنچه یې پر ککرۍ ورکښېښوول او ماشه یې کښېکښل خو ټک ونه شو.

ما ورته وويل "بيا يې لوډ کړه". لوډ يې کړل او ټک يې ورباندې وکړ. سرپړکمشر يې تر پښو ونيو راکش يې کړ او له کروندې سره په څنګ کې يې وغورځاوه. بيرته راغلی او توپنچه يې ما ته راکړل.

ويې ويل "د سپي زوی". د سرپړکمشر په لور يې وکتل "بريدمنه، کله چې مې ويشتی راته کتل دې؟"

ما ورته وويل "خس و خاشاک بايد ژر راټول کړو. هغه بل ويشتل شوی وو؟"

ايمو "فکر نه کوم. د پيستول له نښې څخه ډير ليرې وو".

پياني "رزيلان، مرادرخواره". موږ ټول د ښاخ و ښاخلو په پرې کولو اخته شوو. له بند موټره مو ټول شيان راکښته کړل. بونلو د موټر د مخ له ټيرو څخه خاوره ايسته کول. کله چې زموږ لخوا کار پايته ورسېد، ايمو موټر ته پورته شو او په ګير کې يې کړ. ټيرونه پر مځکه ښوييدل خس و خاشاک او ختې يې پاشلې. ما او بونلو تر هغه وخته موټر ته ټېله ورکول چې هډوکي مو سره تېر شول، خو موټر هيڅ بيځايه نه شو.

دوی ته مې وويل "بارتو، شا او مخ ته ټېله ورکړئ".

موټر يې مخته او شاته کړ، ټيرونه يې نور هم په مځکه ننوتل او بيا پر کومکو باندې ودرېد. د موټر ټيرونه په هماغه غار کې چې لا له وړاندې يې جوړ کړی وو، ازاد څرخيدل. زه راسيخ شوم او ودرېدم.

" دا ځلي به رسی امتحان کړو".

"فکر نه کوم چې هغه دې کار وکړي، ځکه په مستقيم ډول راکشول شونتيا نلري".

ورته ومې ويل "يو ځلي خو به يې امتحان کړو. په بله لار فکر نه کوم چې رابهر يې کړو".

www.hewad.org

په دې تنګه او کمبره کوڅه کې د پياني او بونلو موټرونه يوازې مخامخ تلای شوای. د دوی دواړو پر موټرو مو رسۍ وتړل او موټر يې کېبل کړ، خو موټر قسم اخيستی وو. ويل يې د چا پلار مې لا ونېکه له ځايه وښوروي.

ما ورنارې کړل "يارانو دا ډېره بنده بولۍ. هيڅ ګټه نه کوي. بس يې ده".

پياني او بونلو له خپلو موټرو راکښته شول او راغلل. ايمو هم له موټره راکښته شو. نجونې له مور. څخه لږ. څه ليري پر يوه ډېرين دېوال راته ناستې وې.

بونلو "بريدمنه اوس به څه کوو؟"

"د وروستي ځل لپاره به لا يوه يوه طريقه پرې امتحان کړو. البته دا ځلي به تر ټيرو لاندې مځکه لا ژوره کړو او بيا به د خرپ بوټي و ښاخلې تر لاندې کړو". لاندې مې مځکې ته وکتل. د دې ټولو ربړو مسؤل زه وم، ځکه دوی ما دلته راوستي ول. لمر هم په ډوبېدو وو او د سرپرکمشر جسد د کروندې تر څنګ پروت وو.

"د ده کوټ او کوسۍ هم رواخلئ او تر ټيرو يې لاندې کښېږدئ". بونلو ولاړ او له هاخوا يې له ځان سره راوړل. زه په بوټو پسې ولاړم. پياني او ايمو د ډب په لا ژورولو باندې اخته ول. د سرپرکمشر کوسۍ مې دوې ټوټې کړه او تر ټيرو مې لاندې کړل، له پاسه مې پرې بوټي او ميده رېزه ښاخلې کښېښودې. زمور. دا تجربه بيا ازمايښت ته تياره شول. ايمو موټر ته ورپورته شو او چالان يې کړ. ټيرونه يې په ډب کې څرخېدل او څرخېدل او مور. له دې خوا په ټېله پسې ټېله ورکول، خو موټر پر خپل هماغه پخواني بوده سپور وو.

ما ورته وويل "ګټه نه لري. ايمو له موټره دې غوټې او بستره راکښته کړه".

ايمو له بونلو سره موټر ته وروخوت. له هاخوا يې پنير، دوه بوتله شراب او کوسۍ راکښته کړل. بونلو د ټير تر شا کښېناست او د سرپرکمشر د کوسۍ د جېبو په لټولو مصروف شو.

ما ورته وويل "پرېږده يې. د بارتو سپين پايڅه باکره کورنۍ څه شول؟"

پياني"هغوی به د موټر د شا په سيټ کي کښېني. فکر نه کوم چي ډېره لار دي ولاړ شو".

د امبولانس د شا دروازه مي خلاصه کړل.

ورته ومي ويل "دلته راشئ. ورننوزئ". دواړې ورننوتې او په کونج کي غلي کښېناستې. پر سرپرکمشرانو باندي د ټکانو په اړه يې ځانونه ناګومانه اچولي وه. شاته سړک ته مي وکتل. سرپرکمشر له خپلي ختيني انګيا سره چي اوږده لستوڼي يې وه، پروت وو. زه له پياني سره سپور شوم او رهي شوو. هڅه مو کول، چي له کروندو څخه پورېوزو. څنګه چي لار په کښتو وربرابره شوه، له موټره راکښته شوم او وړاندي ولاړم. که له کروندو څخه پورېوتلي وای، دستي په هاغه اړخ کي يو سړک وو، خو بخت مو کار ونه کړ. د دغه ځای مځکه ډېره ختينه او نرمه وه. د موټرونو د تګ نه وه. کله چي موټرونه په بشپړ ډول ودريدل او ترسينې پوري په ختو کي غرق شول، نو هغوی مو پرېښوول او پلي د يوډين په لور رهي شوو.

وه هغې لاري ته چي له عمومي سړک سره نښليدل راورسيدو، وه نجونو ته مي اشاره وکړه.

ورته ومي ويل "پر دغه لار ولاړ شئ. په لار کي به له يو چا سره مخ شئ". ما ته يې وکتل، بټوه مي راوايستل او هرې يوې ته مي لس لس ليرې ورکړې."داسي ولاړ شئ. ملګري! کورنۍ!"

زما په خبرو پوه نه شوې، خو پيسې يې په لاس کي ټينګي ونيولې او رهي شوې. په تګ تګ کي يې شاته راکتل. وهم يې په زړه کي وو، داسي نه چي زه پيسې بيرته ځيني واخلم. دوی ته مي کتل. پر خپله لار رواني وې او ځانونه يې په څادرونو کي ټينګ پيچلي وه. دوی بيا بيا مور. ته په ډارجنو سترګو کتل. درو واړو موټروانانو پرې خندل.

www.hewad.org

بونلو وپوښتل "بریدمنه، که پر دغه لار ولاړ شم څومره راکوې؟"

ما ورته وویل "که خبره د نیولو راشي، نو د یوه پرځای ډله ښه ده".

بونلو "ما ته دوه سوه لیرې راکړه، مخامخ اتریش ته ځم".

پیاني "اتریشیان به یې بیرته درڅخه واخلي".

ایمو "کیدای شي چي جګړه ختمه شي". تر وسه وسه مو هڅه کول، چي په بېړه ولاړ شو. لمر کوښښ کاوه، چي له وریځې خپل مخ راوباسي. د سړک دواړه اړخه د توتو ونو نیولي ول. د دې ونو له مینځه مي په ختو کي خپل بند موټرونه ولیدل. پیاني هم شاته کتل.

پیاني "دولت باید له ختو څخه د دې موټرانو د راایستو لپاره نوي سړکان جوړ کړي".

بونلو "کاشکي بایسکلان راسره وای!"

ایمو "امریکایان بایسکلان کاروي؟"

"هغوی ورسره عادي دي".

ایمو "کاشکي راسره وای. اوس به پر پښو، نه پر بایسکلانو رهي وای".

بونلو "آه، خدایه! کاشکي خو مو بایسکلان درلودای. زه نور پلی نه شم تلای".

ما وپوښتل "ډزې دي؟" له لیري څخه مي د ډزو د تبادلې ږغونه اورېدل.

ایمو "ما ته خو نه ښکاري". ده هم غوږونه څرک کړل.

ما ورته وویل "ما ته خو همداسي ښکاري".

پیاني "تر ټولو لمړی چي موږ به ورسره مخ شو هغه به د آس سپرو ډله وي".

"فکر نه کوم چي اتریشیان دي اس سپاره ولري".

بونلو"خدای دي وکړي چي آس سپاره ورسره نه وي. زه نه غواړم چي د سپرو د نیزو په منځ کي راګیر شم".

پیاني "بریدمنه، تا خو په ریښتیا سرپرکمشر وویشت". ډیر په بیړه روان وو.

بونلو "هغه ما وواژه. تراوسه مي په دې جګړه کي هیڅوک وژلی نه وو. په ژوند کي مي همدا یو ارمان وو، چي یو سرپرکمشر ووژنم".

پیاني "هغه په اسمان کي نه الوته، پر مځکه دي وویشت".

"فکر مه خرابوه. دغه خاطره به مي تل په ذهن کي وي. ما یو سرپرکمشر وواژه...."

ایمو "په تحقیقاتو کي به څه ورته وایې؟"

"زه به ورته ووایم، قاضي صاحب بخښه راته وکړه، ما یو سرپرکمشر وژلی". له دې سره ټولو وخندل.

پیاني "دی انارشیست[23] دی، کلیسا ته نه ځي".

بونلو "پیاني هم انارشیست دی".

پوښتنه مي ځیني وکړل "تاسي ریښتیا انارشیستان یاست؟"

"نه بریدمنه. موږ سوسیالیستان یو، زموږ مرکز په ایمولا کي دی".

"تاسي تراوسه هلته تللې یاست؟"

"نه".

---

[23] آنارشېستان پدې عقیده دي چي، چي د حکومت او دین شتوالی د انساني ټولني د پرمختګ لپاره مضر دی

“په خدای قسم چې هغه یو ډیر ښکلی ځای دی. ته تر جګړې وروسته راشه، زه به ډیر ځایونه درباندې ووینم”.

“تاسې ټوله سوسیالیستان یاست؟”

“هو”.

“ښکلی ښار دی؟”

“ډیر زیات. هغه د مځکې پر مخ جنت دی”.

“تاسې څنګه سوسیالیستان سواست؟”

“مورږ ټوله سوسیالیستان یو. هر یو مو سوسیالیست دی. مورږ تل سوسیالیستان وو”.

“بریدمنه، ته هم راشه. تا به هم سوسیالیست کړو”.

وړاندې لار چپ لورې ته ګرځیدل، په همدې اړخ کې یوه کوچنۍ تپه هم وه. یوڅه ورهاخوا د یوه ډبرین دیوال وه شا ته د منو یو بڼ وو. لوړ وه غونډۍ ته له ختو سره یې باندار بس کړ. مورږ ټول په ډیره بیړه روان وو.

دیرشم فصل

ګړی وروسته پر یوه داسې سړک باندې رهې وو، چې د سیند لور ته تلی. له همدې ځایه نیولې بیا د سیند تر پله پورې د ګاډیانو او موټرونو یو اوږد قطار پرېښوول شوی وو او د انسان ذات څرک نه لګېده. سیند تر غاړې بهېده او له پاسه پرې پروت پل په مینځ کې ویجاړ شوی وو. ډبرین میل یې د سیند مینځ ته ورلوېدلی وو. مورږ د سیند پر ژۍ ژۍ باندې روان وو او په یوه داسې ځای پسې مو سترګې رغړولې چې له سینده پرې پورېوزو. لږ څه

وړاندې د اورګاډي کرښه تېره شوې وه. هیلمن وم، چې کیدای شي د هماغې کرښې په مرسته به پورېوزو. باران ورېدلی وو. مځکه یې لنده او خټینه کړې وه. د پرېښوول شوو موټرانو او د بار ګاډیو پرته؛ پر دې سرزمین باندې د بني ادم بوی لا نه وو. د سیند پر شاوخوا باندې له خټو او خاشاکو پرته بل څه نه وه. موږ د سیند پر ژۍ باندې نور هم وړاندې ولاړو، څو چې د اورګاډي پله ته ورسیدو.

ایمو "څومره ښکلی پل!" یو اوږد او ساده پل وو. د سیند پر هغې برخې باندې پروت وو، چې عموماً د اوبو جریان پکښې لږ وو.

دوی ته مې وویل "وړاندې تردې چې دا پل هم ویجاړ کړي، باید پرې پوریوزو".

پیاني "څوک نشته چې ویجاړ یې کړي، ټول تښتېدلي دي".

بونلو "کیدای شي په ماینو یې فرش کړی وي. بریدمنه، لمړی تاسې پرې تیر شئ".

ایمو "د انارشیست زرینو اقوالو ته غوږ شئ! لمړی دی واستوئ".

ما ورته وویل "له تاسو ټولو وړاندې زه ځم. د یوه سړي په پوریوتو چاودنه نه شي کیدای".

پیاني "ورته وګوره! دې ته وایي دماغ. انارشیستانو تاسې ولې عقل نه لرئ؟"

بونلو "که ما عقل درلودای، زه به اوس دلته نه وم".

ایمو "بریدمنه، دا خوبیخي ښه خبره ده".

ما ورته وویل "ریښتیا هم ډیر ښه". نور نو اوس وه پله ته نژدې شوي وو. اسمان وریځو پوښلی وو. ورو ورو باران هم پیل شو. پل اوږد او محکمه وو. پاس پله ته وروختو.

ما ورته وویل "پر یوه ځای راشئ". او پر پله تېر شوو. ما تر پټلۍ او اړکی لاندې د بم یا چاودیدونکو موادو په نښو پسې وکتل، خو څه مې ترسترګو نه شول. له ګیپ سره جوخت

تر پټلۍ لاندې خړې اوبه ډيري په تيزۍ سره رواني وې. له لږ وړاندې تلو وروسته مې له لانده کلي څخه تر باران لاندې يوډېن وليد. له پله څخه مې بيرته وه شاته راوکتل. لږ هاخوا يو بل پل هم وو. څنګه چې مې ورته وکتل يو ژړ په ختو لړلی موټر مې وليد، چې د هماغه پله له پاسه روان وو. د پله اړخونه جګ ول له دې امله موټر يو ځلي له سترګو پناه شو، خو د موټروانانو سرونه يې ښکاريدل. يو په مخکني سيټ کې له موټروان سره او دوه يې هم شاته ناست ول. ټولو د جرمني پوځيانو خولۍ په سر کړي وې. موټر له پله تر پوريوتو وروسته په ونو او پريښودل شوو موټرانو کې ورک شو. ايمو او نورو ته مې لاس وښوراوه چې راچابک شي. زه تر پله راکښته شوم او پر ګونډو تر پټلۍ لاندې کښېنستم. ايمو له ما سره راکښته شو.

له ايمو څخه مې پوښتنه وکړل "موټر دې وليد؟"

"نه. موږ وه تا ته کتل".

"د جرمنيانو يو موټر د پله له پاسه تير شو".

"د جرمنيانو موټر؟"

"هو".

"اوه خدايه!"

هغه نور هم لاندې راغلل او په ختو کې پر ګونډو کښېنستل او له پله ورهاخوا مو پټلۍ، ونې، وياله او سړک تر نظارت لاندې ونيول.

"بريدمنه، موږ راګير شوي يو؟"

"نه پوهيږم. يوازې دومره پوهيږم چې د جرمنيانو يو موټر مې وليد چې تر سړک واوښت".

"بريدمنه تاسې خو به مسخرې نه کوئ؟ تاسې ته عجبه خيالات نه راځي؟"

“بونلو، بيځايه خبرې مه کوه”.

پياني “د ځيښاک په اړه څه وايې؟ که راګير شوي يو ښه به وي چې يو ځيښاک وکړو”. خپل پټک يې رابهر کړ او سرپوښ يې ترې ايسته کړ.

ايمو “وګورئ! وګورئ!” سړک ته يې اشاره وکړه. د ډبرين پله له پاسه جرمنۍ خولۍ ښکاريدې چې په حرکت وې. دوی مخ په وړاندي ورو او په خارق العاده ډول روان ول. څنګه چې وه پله ته راورسيدل راته ښکاره شول. دوی بايسکل سپاره پوځيان ول. د لمړيو دوو څيرې مي يې وليدې. سره و سپين او تندرسته ښکاريدل. خولۍ يې پر تندي او مخ خواته راځړيدلي وې. ټوپکان به يې له بايسکله سره جنګيدل او کړپهار به يې کاوه. لاسي بمونه يې پر کمربند باندي تړلي ول. خولۍ او خړرنګه يونيفورمونه يې لانده وه، خو ښه په طبيعت پر خپله لار روان ول. مخ او دواړو څنګونو ته يې پام کاوه. په لمړی ليکه کي دوه نفره، وروسته څلور نفره، بيا نژدې دولس نفره، بيا نور دولس نفره او له هغه څخه وروسته بيا يو نفر په ترتيب وړاندي روان ول. خبرې يې نه کولې. که يې کولای هم، موږ په سيند کي د اوبو د شورهاري له امله نه شوای اوريدلای. پر سړک باندي وړاندي ولاړل او له سترګو پناه شول.

ايمو “اوه خدايه!”

پياني “دا خو جرمنيان ول. اتريشيان نه ښکاريدل”.

ما ورته وويل “دلته ولي يو څوک نشته چي مخه يې ونيسي؟ پل يې ولي نه دی ويجاړ کړی؟ له پله سره ولي مشين ګڼ والا نشته؟”

بونلو “ښاغلی بريدمنه، تاسي راته ووایاست ولي نشته؟”.

ډير په غوسه وم.

"ټوله کم عقلان دي. کښته یې یو وړوکی پل ویجاړ کړی، خو دلته یې بیا پر عمومي سړک باندي پل پرې ایښی. دا ټوله چیري ورک دي؟ دوی یې د مقابلې هڅه نه کوي؟"

بونلو "بریدمنه تاسي راته وواياست". نور مي څه ونه ویل. دې موضوع په ما پوري اړه نه درلودل. زما دنده یوازي دا وه چي وه پوړدېنون ته هماغه درې امبولانسه ورسوم. چي زه پکښې بریالی نه شوم. اوس زما دنده دا ول، چي ځان وه پوړدېنون ته ورسوم. خو یوډین ته رسیدل لا په شک کي وه. بیخي بیچاره شوی وم. هغه څه چي باید کړي مي وای دا وه چي باید غلی وه اوسم تر څو ونه ویشتل شم او یا گرفتار نه شم.

له پیاني مي وپوښتل "خلاص پټک درسره شته؟" ما ته یې راکړ. یو غټ غوړپ مي ترې وکړ. دوی مي مخاطب کړل "وړاندي ځو، خو تلوار ښه نه دی. ډوډۍ خورئ؟"

بونلو "دلته نه. یو خوندي ځای به پیدا کړو".

"سمه ده، نو بیا درځۍ".

"زما په نظر که تر پټلۍ لاندي ولاړ شو ښه به وي. څوک به مو ویني هم نه".

"زه خو وایم، چي د پټلۍ له پاسه به روان شو. که لاندي رهي شو، کیدای شي د لوړ پله څخه مو په اسانی وویني".

د اورگاډي پر پټلۍ باندي روان شوو. دواړه اړخو ته مو بې پایه لنده دښته او په وړاندي مو د یوډین تپه وه. د تپې له پاسه یوه لویه کلا وه، چي برجونه یې وران شوي ول. ناقوس او د ساعت برج راته ښکاریده. همالته په باغ و پټي کي گڼي د توتو ونې ولاړي وې. وړاندي مي د اورگاډي یوه ورانه پټلۍ ولیدل. اړکی یې ویجاړ شوی او لاندي لویدلی وو.

ایمو وویل "پروت!پروت!" د پټلۍ یوه اړخ ته مو ځانونه وغورځول او پټ شوو. د بایسکلي پوځیانو یوه بله ډوله وه، چې د سړک له پاسه تیریدل. سر مي ورپورته کړ او پټ مي ور وکتل. پر خپله لار روان ول.

ایمو"موږ يې ولیدو، خو ځانونه يې ناګومانه واچول".

بونلو "بریدمنه، که نور وړاندي ولاړ شو، د سر بایللو شونتیا زیاتیږي".

ما ورته وویل "هغوی له موږ سره کار نه لري. هغوی خپل دښمن پیژني. که یو ناڅاپه راباندي راشي، بیا د خطر امکانات زیاتیږي".

بونلو "زه خپله پر همدې لار له سترګو پناه ځم".

"سمه ده. خو موږ د پټلۍ له پاسه ځو".

ایمو وپوښتل "څه فکر کوې، موږ به له دغه ځایه بچ ولاړ شو؟"

"بلکل. تراوسه د دښمن شمیر زیات نه دی. په تیاره کي به له دغه ځایه ووزو".

"د پوځیانو موټر دلته څه کول؟"

ما ورته وویل "خداي پوهیږي". د اورګاډې پر پټلۍ باندي رهي شوو. بونلو لاندي په ختینه مځکه کي له تګه ستړی شو او بیرته راپورته شو. پټلۍ اوس له عمومي سړک څخه بېلیدل او سهیل ته تاوېدل، ځکه نو موږ ته نه معلومېدل، چې پر سړک څه روان دي. لږ وړاندي د ویالې له پاسه یو ویجاړ پل وو. په کیسه کي يې نه شوو، ور وختو او پر پاتي شونو يې تېر شوو. د شا له خوا مو د ډزو ږغونه واورېدل.

د ویالي په خوا کي پټلۍ ته ورپورته شوو. د پټلۍ دغه کرښه د کروندو په مینځ کي سیده د ښار په لور تللې وه. شا ته مو یوه بله پټلۍ هم ښکاریدل. عمومي سړک په شمالي اړخ کي، چیري چې بایسکلي پوځیان لیدل شوي ول پروت وو. په سهیلي اړخ کي مو یو فرعي سړک

غځېدلی وو، چې دواړو اړخو ته يې ونې ولاړې وې. له ځان سره مې وويل که پر همدې سړک ولاړ شو ښه به وي. د همدې سړک له لارې مو کولای شوای، چې د ښار له څنډو څخه له تيريدو وروسته وه کاموفورميو ته او بيا له هغه ځايه د ټکليامنتو وه عمومي سړک ته ځانونه ورسوو. هڅه مو کول د يوډين شا ته پر فرعي لارو باندې ولاړ شو او د شاتګ له عمومي کاروان څخه ځانونه ګوښه وساتو. د غونډيو په منځ کي ګڼې فرعي لارې رامعلومي وې. زه له پټلی څخه په راکوزېدو شوم.

ما ورته وويل"راکښته شئ". هوډ مو وکړ، چې د ښار په سهيلي اړخ کي به پر فرعي لارو باندي ځو. موږ ټول له پله څخه په راکښته کېدو شوو. په همدې حال کي له شا څخه د ټوپک ډز راباندي وشو. مرمۍ راغلل او په ختيځ پله کي ونښتل.

دوی ته مي ورناري کړې "بيرته شا ته ولاړ شئ" . په ختو کي په ښوييدو پاس پله ته وختم. موټروانان تر ما وړاندي ول. څومره، چې مي وس کيده هغومره په بېړه پاس ولاړم. د کروندو له مينځه دوه ځلي بيا ډزې راباندي وشوې. ايمو له پټلی نه د رااوښتو هڅه کول، چې يو ناڅاپه ورغړېد پښه يې بنده شول او پړمخي راپرېوت. دی مو د پله دا بل اړخ ته لاندي راکش کړ او ستوني ستخ مو پرې ايسته. ما ورته وويل "سر يې بايد لوړ اړخ ته وي". پياني دی ځانته راکش کړ، ايمو په ختو کي پروت، پښې يې پر پله وراوښتې وي او په زوره زوره يې ساه کښل. له بارانه د ژغورولو په خاطر موږ درې واړه پر ده راچاپېره شوو او پټ مو کړ. دی تر ورمیږ لاندي په ملا کي ويشتل شوی وو. مرمۍ يې په اوږه کي لوړه تللي وه او تر ښۍ سترګې راوتې وه. زه يې لا په پټۍ بوخت وم، چې د اجل داعي ته يې لبيک ووايه. پياني د ده سر لاندي کښېښود، مخ يې په يوه ټوټه ټوکر ورپاک کړ او بيا يې يوازي پريښود.

پياني "حراميان".

دوی ته مي وويل "ويشتونکي جرمنيان نه ول. د جرمنيانو شتون دلته هيڅ امکان نه لري".

پیاني په تحقیرآمیزه لهجه وویل "ایټالویان ول. ایټالیاویان!" بونلو د ایمو څنګته غلی ناست وو، خو د ده ته یې نه کتل. پیاني د ایمو خولۍ چې لاندې رغړېدلې وه راپورته کړل او پر مخ یې ورکښېښودل. پټک یې ځیني راپورته کړ.

پیاني بونلو ته پټک ونیو "اوبه څیښې؟"

بونلو "نه". ما ته یې مخ راوګرځاوه "که د پټلۍ له پاسه نور هم وړاندې ولاړ شو، کیدای شي موږ هم د ده په برخلیک اخته شو".

ما ورته وویل "داسي نه ده. لامل یې دا وو چې موږ غوښتل له هوارې نه پوریوزو".

بونلو سر وښوراوه. ویې ویل "ایمو مړ شو. بریدمنه له ده وروسته څوک مړ کیږي؟ اوس چیري ځو؟"

ما ورته وویل "دزې کونکي ایټالویان ول، نه جرمنیان".

بونلو "زما په نظر که جرمنیان وای، موږ ټول یې وژلو".

ما ورته وویل "زموږ لپاره ایټالویان تر جرمنیانو ډېر خطرناک دي. شاتني پوځیان اوس له هرڅه نه په ډار کې دي. جرمنیان په خپل خیر و شر تر هر چا ښه پوهیږي".

بونلو "بریدمنه، ستاسي له نظر سره موافق یم".

پیاني وپوښتل "اوس چیري ځو؟"

"د تیارې تر خپریدو پوري به یوځای پټ شو. له هغه وروسته که مو په سهیلي اړخ کي یوه لار پیدا کړل ډېر به ښه وي".

بونلو "دزې کونکي اوس اړ دي چې موږ ټوله ووژني تر څو دا ثابته کړي چې تېر ځل هم دوی نه وه خطاوتي. زه نه غواړم چې د دوی د مرمۍ ښکار شم".

www.hewad.org

“اوس چې هر څومره ژر شونې وي، باید د تیارۍ تر خپریدا پورې یوډین ته نژدې یو ځای ځانونه پټ کړو او بیا چې کله تیاره شول، په حرکت به پیل وکړو”.

بونلو “نو بیا درځئ له خیره”. پاڅیدو او د پله وه شمالي اړخ ته کوز شوو. شا ته مې وکتل. ایمو د پله پر یوه کونج باندې پروت وو. وړوکی ښکاریده، لاسونه یې په بغل کې پراته ول. ختین بوټونه په پښو او خولۍ یې پر مخ پرته وه. ارام پروت وو. باران بیا پیل شو. ایمو د نورو ملګرو په څېر راباندې ګران وو. د ده اسناد مې له ځان سره راواخیستل تر څو کورنۍ یې ترې خبره کړم. له کښتو او کروندو لرې ورهاخوا یو کلیوالي کور وو. د کور چار چاپیره ونې راګرځیدلې وې او پر مخامخ یې څو کروندې وې. په دوهم چت کې یې پر ستنو تکیه، یوه برنډه درلودل.

دوی ته مې وویل “ټول باید یو ځای رهي نه شو، تر مینځ مو باید یو څه واټن وي. کور ته به لمړی زه ورشم”. د پټیو په مینځ کې د کور په لور رهي شوم.

له پټۍ څخه تیریدم، د بل کوم څه په فکر کې نه وم، یوازې دا بیره راسره وه، چې اوس به د ونو له منځه یا هم مخامخ له کوره ډزې راباندې وشي. مخامخ پرې ور روان شوم هر څه مې تر نظر لاندې ول. برنډه په دوهم چت کې له بوس خونې سره وصل وه. د دوو ستنو له مینځه بوس بهر راوتي ول. د سرای غولی په ډبرو فرش شوی وو. د ونو له پاڼو څخه د باران اوبه څک څک راتوییدې. د کور په یوه کونج کې یوه لویه دوه ټیریزه ګاډۍ ولاړه وه. لاستې یې لوړې خواته تر باران لاندې جګ ولاړ ول. انګړ ته ورداخل شوم نور هم وړاندې ولاړم او تر برنډې لاندې ودریدم. د کور دروازه خلاصه وه دننه ورغلم. بونلو او پیاني هم راپسې راغلل. دننه تیاره وه. وه پخلنځی ته ولاړم. په یوه غټ سرخلاصي نغري کې د اور ایرې پرتې وې. د ایرو له پاسه پر سرتاخ باندې لوښي اینوول شوي وو، خو پر ټولو یې لاس راتېر کړی وو. شاوخوا مې وکتل، خو د خوراک لپاره مې څه ونه موندل.

دوی دواړو ته مي وويل "بايد همدلته په غوجل کي پريوزو. پياني د خوراک لپاره به يو شی ونه لټوې؟"

پياني "زه به پسي وګرځم".

بونلو "درځه چي په ګډه يې ولټوو".

ما ورته وويل "سمه ده. زه به بيا پاس ولاړ شم او په بوس خونه کي به وګورم". تر طبيلې لاندي مي د زينو يوه لار چي پاس تللې وه، وموندل. په باران کي له طبيلې څخه وچ او وږم لرونکې بوی راته. رمه يې ګرده بېولي وه. کيدای شوه کله چي د کور انسان تلل، نو رمه به يې هم له ځان سره اخيستي وه. بوس خونه نيمايي له بوسو ډکه وه. د کوټې په چت کي دوه سوري ول، يو يې په تختو بند کړی وو او له هغه بله يې هم چي په شمالي اړخ کي وو د دريڅې کار اخيسته. يوه ناوه هم وه چي وه حيواناتو ته د وښو د وراچولو کار به يې ځيني اخيسته. د رڼا شغلې لاندي په دهلېز کي چيري چي وه حيواناتو ته واښه وراچول کيدل خپرې وي. پر بام مي د باران د ځاځکو شرپهاری اورېده او ورسره مي د وچو وښو بوی تر پزې راورسېد. لاندي ورکوز شوم همالته په طبيله کي مي د وچو خوشيو بوی تر پزې شو. موږ کولای شوای چي له تختو څخه يوه رابېله کړو او له هغه ځايه انګړ تر خپل نظر لاندي وساتو. هغه بله کړکۍ په شمال کي وه پټيو ته خلاصيدل. د دې دواړو کړکيو په مرسته موږ بام او لاندي تلای شوای. همداسي که زينه له کاره لويدلې وای کولای مو شوای چي په ناوه کي کوز شو. غوجل خورا پراخه وه که يوڅوک دننه هم راغلی وای، په اسانۍ يې لاسته نه ورتلو. په هر صورت، موږ پر ښه ځای باندي پيښ شوي وو.

زه ډاډه وم که پر موږ ډزي نه وای شوي، سهيل ته پرته له کومې ستونزې تلای شوای. د جرمنيانو شتون هلته ناشونی وو. هغوی له شمال او د سيوايډل له لوري پر راغلي سړک باندي راتلل. د سهيلي اړخ څخه د هغوی راتګ هيڅ شونتيا نه لرل. ايټالويان تر جرمنيانو ډير خطرناک ول. هغوی ترهيدلي ول، هرڅه چي به په مخه ورتلل پر هغه به يې ډزې

کولې. تېره شپه د شاتګ پرمهال مو واورېدل، ویل یې چې ګڼ شمېر جرمنیان د ایټالویانو په جامو کې شمال لور ته د شاتګ په قافله کې داخل شوي دي. هیڅ باور مې نه کېده. البته دغه ډول خبرې په جګړه ایزو حالاتو کې ډېرې اورېدل کېږي. همدا حیله په هره جګړه کې کارول کېږي. فکر نه کوم چې یو څوک دې د جرمنیانو په جامه کې د هغوی د سرګردانه کولو لپاره د جرمنیانو وه منځته ورغلې وه. کېدای شي داسې خلک به ول، خو دا کار له ربړو خالي نه ښکارېده. زما هیڅ زړه ته نه لوېده چې جرمنیانو دې داسې کړې وي. البته دوی به د دې حیلې کارولو ته کومه اړتیا هم نه لرل. جرمنیانو هیڅ اړتیا نه درلودل، چې زموږ په عقب نشیني کې کوم خنډ پیښ کړي. د پوځیانو د شمېر زیاتوالي او د سړکونو لړوالی پخپله ایټالویانو ته یو سرخوږی وو. څوک نه وو، چې یو چا ته وواېي دا کار وکړه یا دا کار مه کوه. بیا هم دوی پر موږ د جرمنیانو په شک ډزې کولې. ایمو په ډزو ولګېد. له وښو ډکه ښه بوی راته او په بوس خونه کې د وښو په مینځ کې پروتې کلونه کلونه واټن له منځه وړی. موږ په وښو کې څنګ وهلي او پراته، یو له بل سره مو باندار کاوه او چې کله به یوه چوغکه د بوس خونې د دیوال په سوري کې کښېنستل په بادي توپک به مو په نښه کړل. هغه بوس خونه اوس نشته، یوکال یې د شوکران ځنګل ټول له منځه یووړ او په هغه ځای کې چې ځنګل ولاړ وو، اوس یوازې د ونو تنې، د ونو ګوګ سرونه، ښاخلې او یو څه وابنه شنه ول. تېر وخت بیرته نه راګرځېده. که موږ همدلته پاتې شو، څه به وشي؟ هیڅکله وه میلان ته نه شو ستنېدلای. خو که میلان ته ستانه هم شو، نو څه؟ په شمال کې له یوډېن سره ډزې پیل شوې، غوږونه مې ورته څرک کړل. ډزې پرله پسې وې، خو بمبار نه وو. خپله همدا یوه ستونزه وه. ایټالویانو باید د سړک له پاسه څه عسکر ځای پرځای کړي وای. په نیمه روښنایي کې مې کښته ته وکتل، پیاني مې ولید. دی په دهلېز کې ولاړ وو. په لاس کې یې یو اوږد ساسیج، یوه مرتبانه او په بغل کې دوه بوتله شراب نیولي ول.

ده ته مې وویل "پاس راشه. زینه هلته پرته ده". له ځان سره مې وویل، د مرستې لپاره یې باید ورکوز شم. په وښو کې پروتې یو څه ګنګس کړی وم.

له ده مي وپوښتل "بونلو څه شو؟"

پياني "يوه شيبه صبر. درته وايم". په زينو کي لوړ راوختو. د وښو له پاسه مو شيان کښېښوول. پياني د بوتل د خولپوټې ليري کولو آله راوکښل او د شرابو بوتل يې پرې خلاص کړ.

ويې ويل "سرپوښ خو يې ښه ټينګ پرې تړلی خدای دي وکړي چي ښه خوندور وي". مسک شو.

بيا مي پوښتنه ورڅخه وکړل "بونلو چيري دی؟"

پياني ما ته وکتل.

ويې وويل "بريدمنه، هغه ولاړ. هغه غوښتل چي د پوځيانو په لاسونو زنداني شي".

څه مي ونه ويل.

"هغه د مرګ له بيرې له موږ څخه بېل شو او ولاړ".

ما د شرابو بوتل په لاس کي ونيو. او کوم څه مي ونه ويل.

"ته پوهيږې بريدمنه، له جګړې مو ګرد سره ښه نه راځي".

له ده نه مي پوښتنه وکړل "ته ولي له هغه سره نه ولاړې؟"

"ما نه غوښتل چي تاسي يوازي پريږدم".

"بونلو چيري ولاړ؟"

"خبر نه يم، خو له موږه يې لار بېله کړه".

ما ورته وويل "سمه ده. ساسيج به پرې کړې؟"

www.bowd.org

پیاني په نیمه روښنایي کي راته وکتل.

ویې ویل "ما د خبرو په جریان کي ټوټې ټوټې کړ". په وښو کي ناست او ساسیج مو له شرابو سره یو ځای تر ستوني تیر کړ. کیدای شي د کور خاوند دا شراب د خوښۍ د کومو مراسمو لپاره ساتلي ول. خو هغه دومره زاړه ول، چي رنګ یې هم بایللی وو.

ما ورته وویل "لویجي، ته په هغه کړکۍ کي وګوره زه به په دا بله کړکۍ کي وګورم".

موږ دواړو یو یو بوتل وڅیښی. ما له ځان سره خپل بوتل واخیست پر وښو اوږد وغځېدم او په وړوکې کړکۍ کي مي دباندي وکتل. نه پوهیدم چي دا اوس زه څه وینم؟ خو د کروندو، د توتو د لغړو ونو او بارانه پرته مي بل څه نه لیدل. شراب مي وڅیښل خو اغېز یې ونه کړ. د ډېر وخت ول اوس یې له رنګ سره سره خوند هم بایللی وو. دباندي چي مي وکتل، تیارې هر څه په غیږ کي نیولي ول. ډېر ژر تیاره شول. باران او له تیارې ډکي شپې، دوی دواړه موږ ته په تمه ول. کله چي ښه تیاره شول، اخوا دیخوا کتلو ګټه نه درلودل، نو پیاني ته نژدې ورغلم. دی بیده وو، راویښ مي نه کړ، خو یوه شیبه یې وه څنګته کښېنستم. دی په تنه غټ او ډېر دروند خوب یې وو. شیبه وروسته مي راپاڅاوه او رهي شوو.

یوه عجبه شپه وه. له یوه نا اټکل کیدونکي حالت سره مخ وم. مرګ، په تیاره کي ډزې او یا هم ځغاسته، خو هیڅ پیښ نه شول. موږ دواړه له سړک سره د یوې ویالې په غاړه کي پټ شوو، کله چي د جرمني پوځیانو کنډک تېر شو، دواړه یوځای د شمال په لور رهي شوو. دوه ځلي په باران کي له جرمنیانو سره بیخي نژدې مخ شوو، خو موږ یې ونه لیدو. د کوم ایټالوي سره د مخ کېدو پرته له ښاره تېر او شمال ته واوښتو. له ښه مزله وروسته بیرته د شاتګ عمومي لارې ته ورسم شوو او ټوله شپه مو د ټګلیامنتو په لور مزل وکړ. د شاتګ غټواله او لوی واله مي هیڅ په تصور کي نه شوای راوستلای. د پوځ په ګډون ټول هیواد په خوځښت کي وو. شپه مو ټوله په ولاړه او تګ تیره کړل. د موټر په نسبت پلی تګ ښه وو. لینګي مي کا کول او سټړی هم وم، خو سفر مو ښه وو. د بونلو د ځان زنداني کولو پریکړه

www.hewad.org

مي په نظر ډیره بې عقله ښکاره شول. هیڅ خطر نه وو. له کومې پیښې پرته له دوو پوځونو څخه تېر شوو. که ایمو وژل شوی نه وای، د خطر هیڅ نښه نه وه. موږ چې ان کله د اورګاډي پر پټلۍ روان وو، بیا هم هیڅ چا راته کوم ضرر ونه رساوه. مرګ ناڅاپه او بې دلیله راغلی. د بونلو په اړه اندیښمن وم. هغه به چیرې وو؟

پیاني "بریدمنه، طبیعت دي څنګه دی؟" پر کوم سړک، چې موږ اوس روان وو، د موټرونو او پوځیانو ګڼه ګوڼه پکښې زښته ډېره وه.

"تراوسه خو لا ساه راپکښې چلیږي".

"دې پلي تګ خو له اخه و ټوخه واچولم".

"که مړه کیږو، که رغیږو اوس به ځانونه باسو، له دې پرته بله لار نه لرو. د اندیښنې کومه خبره نشته".

"بونلو بیخي نادان وو".

"ریښتیا هم ډېر نادان وو".

"بریدمنه، تاسي به د هغه په اړه څه وکړئ؟"

"تراوسه مي کوم تصمیم نه دی نیولی".

"ته د ده نوم د بندیانو په لیست کي نه شي لیکلای؟"

"نه راته معلومیږي".

"دې خبرې ته دي باید پام وي، چې که جګړه دوام وکړي، حکومت به یې پر کورنۍ زیات مشکلات او فشار راولي".

له موږ سره په خوا کې روان یوه پوځي وویل "جګړه نور دوام نه کوي. موږ کورونو ته ځو. جګړه پایته ورسیدل".

"ټوله کور ته ځي".

"موږ ټول کورو ته ځو".

پیاني"بریدمنه، راځه". ده غوښتل چې له دوی څخه مي لیري کړي.

"بریدمن؟ کومه دی بریدمن؟ د خدای قهر و غضب دي وي پر افسرانو. مرګ پر افسرانو!"

پیاني له بازو ونیولم."ښه به وي چې زه تا په خپل نامه وبولم. کیدای شي له دوی سره په ستونزه واوړو. ځیني افسران یې وژلي هم دي". چابک شوو او له دوی څخه تېر شوو.

وه خپل مجلس ته مو دوام پسي ورکړ"زه به داسي ریپورټ ونه لیکم، چي د ده د کورنۍ لپاره د ستونزو جرړه شي".

پیاني وویل "که جګړه پایته ورسیږي بیا پروانه لري، خو فکر نه کوم چي همدا دی یې پای وي. البته که ختمه شي، بیا نو د زوی زیری دی".

ما ورته وویل "په ختم یا نه ختم به یې ژر پوه شو".

"د جګړې ختمېدل! زما خو زړه ته نه لوېږي. دوی ټول فکر کوي چي جګړه نوره پایته رسیدلې، خو ما ته خیال پلو ښکاري".

یوه عسکر ناري کړه "ژوندۍ دي وي سوله! موږ کورو ته ځو".

پیاني وویل "که ټوله وه کورو ته تلای ښه به وای. ستا وه کور ته زړه نه غواړي؟"

"ولي نه".

"موږ به کله هم ولاړ نه شو. فکر نه کوم چي دغه به یې پای وي".

یوه پوځي نارې کړې "موږ کورو ته ځو!"

پیاني "دوی خپل ټوپکان غورځوي. د نارو پرمهال خپل ټوپکان له اوږې راایسته کوي او بیا یې ایسته غورځوي".

"خپل ټوپکان باید له ځان سره وساتي".

"دوی فکر کوي چې که خپل ټوپکان ایسته وغورځوي، بیا یې څوک جګړې ته نه شي مجبورولای".

په تیاره، باران او شپه کې، چې نور هم وړاندي تلو اوس هم ډیر شمیر پوځیان ښکاریدل، چې وسلې اوس هم ورسره وې او د خپلو کوسیانو له پاسه یې جوخت نیولې ول.

یوه افسر وویل "تاسې د کومې لوا یاست؟"

زما پر ځای بل یوه جواب ورکړ "د سولې لوا! د سولې لوا". افسر څه ونه ویل.

"څه وایي؟ افسر څه وایي؟"

"مړه دي وي افسران. سوله دي ژوندۍ وي".

پیاني "راځه". له دوو بریتانوي امبولانسونو څخه، چې د نورو موټرونو په منځ کې بند ول، تېر شوو.

پیاني "له موټرونو څخه یې ښکارې، چې د ګوریزیا دي".

"دوی له موږ وړاندې راغلي دي".

"هو، له موږ وړاندې رارهي شوي".

"خبر نه یم چې موټروانان یې چیرې دي؟"

“کيدای شي وړاندي وي”.

ما ورته وويل“جرمنيانو له يوډين بهر سنګرونه نيولي. دغه خلک ټول بايد تر سيند پوريوزي”.

پياني “هو، خو همدا لامل دی، چي وايم جګړه به نوره هم وغځيږي”.

ده ته مي وويل “جرمنيان کولای شي، چي دلته هم راشي. خو نه پوهېږم، چي تراوسه لا ولي نه دي راغلي”.

“زه هم نه پوهيږم. زما په دې ډول جګړو هيڅ سر نه خلاصيږي”.

“فکر کوم، ترانسپورټ ته به منتظر وي”.

پياني “زيات مي سر نه په خلاصيږي”. دی، چي به هر کله تنها شو، ډير به غلی وو، خو د مجلس پر مهال به ډير پوچ خولی وو.

“لوييجي، تا واده کړی؟”

“تاسي خو خبر ياست، چي ما واده کړی”.

“بنه نو په همدې خاطر تا نه غوښتل، چي زنداني شي؟”

“له لاملو څخه يې يو همدا وو. بريدمنه تاسي واده کړی؟”

“نه”.

“بونلو هم واده نه دی کړی”.

ما وويل که څه هم واده والا د خپل زړه خبره نه کوي، خو زما په ګمان د واده والا سړي بيړه وي، چي ځان ژر ميرمنې ته ورسوي”. دغه ډول مجلس مي په طبعه لګيده.

“هو”.

“ستاسي پښه څنګه ده”.

“ډیره خوږېنه شوې”.

د رڼا تر خپرېدو وړاندي د ټګلیامنټو تر ساحله ورسیدو. د سیند په څنګ څنګ کي روان وو او هغه قطار ته مو ورو ورو ځان وردننه کاوه، چي د سیند له پاسه پر پله باندي تېریده.

پیاني “له دې سیند سره نو باید د دښمن مخه ډب کړي”. په تیاره کي مي سیند ته وکتل، بیخي تر غاړې غاړې بهېده. اوبو به یو څرخک وخوړ او بیرته به خپرې شوې. د پله څلور پر دریمه حصه پر سیند باندي پرته وه. د سیند یاغي څپې تر پله پوري لوړي راغلي وې. د دې سیند اوبه بیا تر پله ښه ورکښته په کوچنیو ویالو کي پر پراخ ډبرین بستر باندي بهېدې. د سیند پر څنډه باندي روان وو او کرار مو په هغه ډله کي ځانونه ورګډ کړل، چي له سیند څخه په پورېوتو وه. تر سیلابي څپو لږ لوړ، تر باران لاندي او د خلکو په ګڼه ګونه کي د میرږي په قدم وړاندي روان وو. د پله په هاغه بل سر کي توپچیانو سنګر نیولی وو. شاوخوا او سیند ته مي وکتل. ورو ورو تګ ډیر راباندي وغمېد او بیخي زهره چاوده کړم. له ځان سره مي وویل، که الوتکه د ورځې له خوا دغه پل بمبار کړي، څه حال به وي؟

نارې مي کړل “پیاني”.

“دغه یم، دلته یم بریدمنه”. په همدې ګڼه ګونه کي تر ما لږ وړاندي وو. ټول پټه خوله ورو ورو وړاندي روان ول. ټول په دې هڅه کي ول، چي له پله څخه په بېړه پوریوزي. په دماغ کي یې یوازي همدا فکر راتاوېده. موږ ته هم ډیره لار پاتې نه وه. د پله په سر کي څو تنه افسران له ټوپکوالو عسکرو سره ولاړ ول. څراغونه ورسره ول او د هر یوه پر مخ به یې ورنیوه. د دوی سایه مي لاندي ولیدل. څنګه چي دوی ته ورنژدې شوو، یو افسر د لاس په اشاره په قطار کي یو نفر په ګوته کړ. ټوپکوال د هغه په راوستو پسي د قطار مینځ ته ور

www.hewad.org

په هوا شو او له هاخوا یې هغه نفر لاس نیولی راوست. له سړکه یې وه ایست او یوې ګوښې ته یې کړ. اوس نو زموږ او د دوی تر مینځ هم چنداني واټن پاتې نه وو. په قطار کي هر یو پوربوتونکی کس یې په ډیر دقت سره څاره. ځیني وختونه به دوه افسران په خپل مینځ کي په بوښېدو شول؛ بیا به قطار ته ښه ورنژدې شول او د یو کس پر څیره به یې څراغ ورونیو. زموږ تر رسیدو وړاندي یې یو بل نفر هم له قطاره وه ایست. دی مي هم ولید، په رتبه ډګرمن وو. پر ده باندي له څراغ اچولو سره مي د ده پر لستوڼو ټومبل شوي ستوري ولیدل. وربښتان یې خړ، کوتاه قده او پنډ سړی وو. ټوپکوالو دی د افسرانو تر لین شاته ودرواه. چي څنګه موږ ورسره مخ په مخ شوو، له دوی څخه یوه افسر ما ته وکتل؛ بیا یې ما ته ګوته ونیول او ټوپکوال ته یې یو څه وویل. ټوپکوال ته مي کتل، چي زما پر لور راپه هوا شو. د قطار په څنډه کي زما لور ته راتیر شو. داسي مي احساس کړل، لکه زه چي یې تر کالر ونیولم.

ورته ومي ویل "څه خبره ده؟" او په یوه څپېړه مي ونازاوه. تر خولی لاندي مي د ده مخ ولید، لوړي خوا ته تاو شوي بریتونه او پر باړخو یې د وینې دارې ښکاره شوې. یو بل نفر هم زما په لور راوالوت.

ما ورته وویل"خبره څه ده؟" زما د سوال جواب یې رانه کړ. زما سره د پنجې نرمولو ته یې شیبې شمیرلې، خپلې توپنچې ته مي لاس وراوړد کړ.

"ته نه یې خبر چي افسر ته څوک لاس لا نه شي وروړلای؟"

یوه بل نفر د شا له خوا ونیولم او لاس یې په اوږه کي راوپیچئ. چي څنګه مي مخ راوګرځاوه یوه بل نفر تر غاړې ونیولم. ما هم ډېل ونه کړ، لمړی مي په لینګیو کي په لغته وواهه او بیا مي پښه په تشي کي ورکښبښووله.

د یو چا اواز مي تر غوږو شو "که زور وهي ډز پرې وکړئ".

“دا اوس تاسي څه کوی؟” نیت مي وکړ، چي په زوره ناري ووهم، خو له ستوني څخه مي اواز نه راوتی. زه يې هم د سړک ګوښې ته کړم.

یوه افسر وویل “که زور وهي ډز پرې وکړئ، ستوني ستخ يې پرې باسئ”.

“تاسي څوک یاست؟”

“اوس به پوه شې”.

“تاسي څوک یاست؟”

یوه افسر وویل “نظامي پولیس”.

“ولي په سمه نه وایاست؟ تاسي وار له مخه الوتکې راپسي راولیږلې”.

جواب يې رانه کړ. اړتیا يې هم نه درلودل چي جواب راکړي. نظامي پولیس ول.

افسر وویل “دی هم له هغه نورو سره ودروئ. تاسي د ده خبرو ته متوجه شئ، په بېله لهجه خبرې کوي”.

ما ورته وویل“ستا د ....”

لمړي افسر بیا وویل “له هغه نورو سره يې یو ځای کړئ”. زه يې د افسرانو تر کرښې لاندي د هغو خلکو په لور رهي کړم چي د سیند له غاړي سره يې راټول کړي ول. د دوی پر لور ورروان وم، چي د ټوپک ډز مي واورېد. د مرمۍ د رڼا او ږغ پرته مي بل څه ونه لیدل. زه يې هم د دوی په ډله ورګډ کړم. څلور افسران یو ځای ولاړ ول. شاوخوا ټوپکوال پرې راچاپېره شوي ول. یوه بله ډله خلک، چي ټوپکوال پرې راچاپېره وه منتظر ولاړ وه. څلور نور ټوپکوال پر هغو افسرانو چي تحقیقات يې کول ماشه په لاس پیره وه. څلورو واړو افسرانو غټي خولۍ په سر کړې وي. هغو دوو نفرو چي زه يې راوستی وم، د ولاړو خلکو مینځ ته يې ورټیله کړم. تر څو له ما هم تحقیقات وکړي. هغه سړي ته مي، چي اوس

تحقیقات ځیني کېدل وکتل، پند او خړ وریښتان یې ول. هماغه ډګرمن وو، چې له قطاره یې رااېستلی وو. تحقیق کونکي افسران د هغو باکفایته، خونسرده او د امر خاوندانو له جملې څخه ول، چې ډزې یې کولې؛ خو ډزې نه پرې کېدې.

"د کومې لوا یاست؟"

وه هغه ته یې وویل.

"کوم غنډ؟"

بیا یې وه هغه ته وویل.

"له خپل غونډ څخه ولې رابېل شوي یاست؟"

هغه یې مخاطب کړ.

"ستا تراوسه په دې سر نه خلاصیږي، چې یو پوځي باید له خپلې ډلې بېل نه شي؟"

هغه پوځي په دې قانون پوهېده.

خبره خلاصه شول. یو بل افسر په خبرو شروع شو.

"ته او ستا په شان خلک وه، چې دې وحشیانو ته یې اجازه ورکړه، چې پر دې سپېڅلې مځکه خپل ناپاک قدمونه کښېږدي".

ډګرمن وویل "بخښنه غواړم، تاسي څه وویل؟"

"ستاسي د بې سارې خیانت له امله موږ د بري میوه له لاسه ورکړل".

ډګرمن وپوښتل "تراوسه دي په یوه شاتګ کي برخه اخیستې؟"

"ایټالیا باید هیڅکله شاتګ ونه کړي".

د باران تر څاڅکو لاندي د دوی وه باندار ته غوړ وو. موږ او افسران مخ په مخ ولاړ وو. زندانیان له موږ نه لږ وړاندي ولاړ ول.

ډګرمن "که مو زما وژل هدف وي، د مهربانی له مخي له دې بېځایه پوښتنو تېر شئ او خپل کار مو په بېړه وکړئ. دا د وړوکو په څېر سوال و جواب پرېږدئ". د صلیب نښه یې پر تټر وکښل. افسران په خپل مینځ کي سره وښېدل، یوه یې پر کاغذ باندي یو څه ولیکل.

ویې ویل "خپله ډله یې ترک کړي، باید وویشتل شي".

دوو ټوپکوالو ډګرمن تر باران لاندي د سیند غاړې ته رهي کړ. پوخ عمره وو. په لڅ سر له دوو ټوپکوالو سره رهي شو. د ده ویشتل مي ونه لیدل، خو د ډزو ږغ مي واورید. څنګه چي د ډګرمن کار خلاص شو، له یوه بل نفر نه یې تحقیقات پیل کړل. دغه افسر هم له خپلو پوځیانو رابېل شوی وو، خو بیچاره یې خبرو ته پرېنښود. د مرګ د حکم په اورېدو په ژړا شو. دی یې د ویشتلو لپاره بوت او له بل نفر څخه یې تحقیقات پیل کړل. د مخکني پوښتل شوي کس د ویشتلو پر مهال، له یوه بل نفره پوښتنې ګروېږنې کول یې د ځان ژمنتیا ګڼل. له دې طریقې څخه دا واضح کېدل، چي دوی ته له وژلو پرته بل څه ورپاتي نه وه. زه دوه زړی شوم، چي تحقیقاتو ته منتظر شم او که د خلاصون یوه لار وسنجوم؟ د دوی په نزد دا یوه ښکاره حقیقت وو، چي زه په ایټالوی جامه کي یو جرمنی وم. پوهیدم چي د دوی دماغونه څه ډول کار کوي، که یې دماغ درلودای او که یې دماغ کار کولای. هغوی ټول ځوانان ول او خپل هیواد یې ساته. دوهم پوځ د تګلیامنتو شاته د بیا راټولیدو او منظمیدو په حال کي وو. د رتبې په لحاظ له تورن څخه کښته ټول اشخاص، چي له پوځ څخه بېل شوي ول، د اعدام حکم پرې صادریده. په ایټالوی جامه کي د راغلو جرمنیانو کیسه یې په څو شېبو کي پایته رسول. د دوی فولادي خولی په سر وې. په موږ کي یوازي دوو نفرو فولادي خولی په سر کړي وې. ځینو ټوپکوالو هم په سرکړي وي. پاتي ټوپکوالو غټي خولی په سر کړي وې. دوی ته به موږ الوتکې ویل.

تر باران لاندي ولاړ وو، له موږ څخه يې يو يو بېلاوه، تحقيقات به يې ځيني کول او بيا به يې د ويشتلو حکم پرې کاوه. تراوسه چې يې له کومو کسانو څخه تحقيقات کړي ول، ټول د ټوپک په مرمۍ سوري شوي ول. تحقيق کونکي د هغه ډول انصاف او عدل لرونکي وه چې له مرګ سره يې نيغه اړيکه لرل کار وو او بېله دې، چې راتلونکو خطراتو ته پام وکړي، امر يې کاوه. د جبهې له يوه ډګرواله يې پوښتني کولې. درې نفره نور يې هم راوستل او له موږ سره يې يو ځای کړل.

"د ده غنډ چيري وو؟"

پر ټوپکوالو مي يو نظر وځغلاوه. نوي راغلي کسان يې په ځير تر څارني لاندي نيولي ول. پاتو ټوپکوالو بيا وه ډګروال ته کتل. زه يوناڅاپه خم شوم. د دو نفرو له منځه د سيند په لور په ځړيدلي سر په منډه شوم. د سيند پر ژۍ ودريدم او له يوه شړپ سره مي ځان اوبو ته وغورځاوه. اوبه ډيري يخي وې او تر څو چې طاقت مي کيده لاندي پاتي شوم. اوبو تاو راتاو کړم. په اوبو کي دومره پاتې شوم، ان فکر مي وکړ، چې نور به هيڅکله راپورته نه شم. يو ځلي راپورته شوم، ساه مي واخيستل او بيرته په بېړه اوبو کي غوټه شوم. له دومره زياتو جامو او بوټانو سره تر اوبو لاندي پاتېدل اسانه وه. کله چي دوهم ځلي راپورته شوم د سر له پاسه مي يوه لرګينه ټوټه وه. لاس مي وروغځاوه او راکش مي کړل. تخته مي د سر له پاسه ونيول او آن وه دې ته مي د کتلو هڅه هم ونه کړل. ما نه غوښتل چې د سيند غاړې ته وګورم. زما له ځغاستي او د لمړي ځل راپورته کيدو پر مهال شاوخوا د ډزو ږغونه ول.

چي کله مي سر راپورته کړ ډزې وي، خو اوس ډزې نه وې. د لرګي ټوټه په اوبو کي ښرخيدل البته په يوه لاس مي تکيه کړې وه. د سيند ژۍ ته مي وکتل داسي ښکاريدل چي په تيزۍ سره ځيني روان يم. د اوبو پر سر ښه ډير خس خاشاک راټول شوي وه. اوبه ډيري يخې وي. د اوبو له پاسه، چي خاشاک پرې راجمع شوي ول، روان وم. تخته مي په غبرګو لاسو نيولې وه او ځان مي دې ته ورسپارلی وو. د سيند ژۍ اوس نه ښکاريده.

www.howd.org

يوديرشم فصل

کله چې د اوبو جريان ورو وي، څوک نه پوهيږي، چې څومره وخت په اوبو کې پاتې شوی. ته به وايي چې ډېر وخت به دننه پاتې شوی يم، خو دومره وخت نه وي تېر شوی. اوبه يخې او سيلابي وې. د سيند له يوې څپې سره د اوبو له پاسه ټول خس و خاشاک ښه ليري ولاړل. زه نيکمرغه وم چې د ځان پرې تکيه کولو لپاره يوه غټه تخته په لاس راغلې وه. د يخو اوبو په مينځ کې وم. پر تخته مې زنه لګولې وه او په نرمۍ مې په دواړو لاسو تخته نيولې وه. پر دې بيريدم، چې ستړی نه شم؛ خو هيلمن وم چې ځان به تر ساحله پورې ورسوم. اوبو تختې ته يو اوږد څرخ ورکړ او ښه ډېر يې مخ ته بوتلم. د رڼا له خپريدا سره مې د ساحل پر غاړه، چې کوم خس او خاشاک وه، وليدل. بره خوا کې د خاشاکو يوه جزيره وه. اوس د ساحل پر لور روان وو. فکر مې وکړ، چې جامې او بوټونه به وباسم او ځان به تر ساحله په لامبو ورسوم، خو نيت مې بدل شو. د بل هيڅ شي فکر راسره نه وو، پرته له دې چې تر ساحله ځان ژر ورسوم. که چيري په لڅو پښو هوارې ته ختلی وای، امکان وو، چې ژوبل شم. ما بايد په يو ډول نه يو ډول ځان (ميسترې) ته رسولی وای.

د سيند غاړې ته مې وکتل، ورو ورو رانژدې کيدل. په همدې وخت کې اوبو لرګي ته څرخ ورکړ او ليري شوم، خو بيرته ژر ورنژدې شوو. د اوبو له پاسه کرار روان وو او د سيند غاړه هم وار په وار رانژدې کېدل. د سيند پر ژۍ باندې ولې ولاړې وې. تخته يو ځلي بيا وڅرخيدل، د سيند غاړې ته مې شا شول او پوه شوم، چې په ګرداب کې يم. يو وړوکی څرخ يې راکړ. دا ځلي چې مې د سيند غاړې ته وکتل، بيخي رانژدې شوي وه، ځکه مې نو په خپل وس، لاس و پښې وهل پيل کړل، خو هڅې مې بې ثمره پاتې شوې. وبيريدم چې له څرخک نه رابهر نه شم، په يوه لاس مې تخته ونيول پښې مې پرې راپورته کړې او وه تختې ته مې سيخې کړې. ځان مې په زوره د ساحل وه لور ته ورټيله کړ. زما له مسلسلو

www.howd.org

هڅو او لامبو وهلو باوجود اوبو زه پر خپله مخه پسي واخیستم. فکر مي وکړ چي د درنو بوټو له لاسه به غرق شم، خو لاسونه او پښې مي اخوا دیخوا وهل او مبارزې ته مي دوام ورکړ او په عین حال کي، چي کله مي ساحل ته وکتل، زه ورته د نژدې کیدو په حال کي وم. څومره چي مي وس کیده، هغومره په تیزی مي لامبو پیل کړل؛ څو چي ځان مي سیند تر ژۍ پوري ورساوه. لاسونه مي د ولې پر یوه راځړیدلې ښاخله پوري ټینګ کړل، خو دومره سبک راپکښې پاتې نه وو، چي وه وچې ته ورپورته شم. البته دومره پوهیدم، چي نور نو له خطرې خلاص شوم. د ډوبېدو بېره مي هغه وخت لا لیري شول، چي کله مي په لمړي ځل پر تخته لاس ټینګ کړ. د پرله پسې لامبو له امله مي سیني درد کاوه. دلته مي نو، پر ښاخلو لاسونه ونیول او د دمه کېدو په نیت تم شوم. په ځان کي له لږ سبک احساسولو سره مي ښاخله راکش کړل، لاسونه مي پرې نور هم ټینګ کړل او د ولې په مرسته باندي وه هوارې ته ورپورته شوم. نیمه روښنایې وه. د انسان ذات څرک نه وو. همدلته د سیند پر غاړه پرېوتم، د سیند د یاغي څپو شرهاري او باران ته غوږ شوم.

شیبه وروسته راپاڅیدم او د سیند پرغاړه روان شوم. پوهیدم چي تر لاتیسنا پوري د سیند له پاسه بل پل نشته. به ګمان اغلب اوس به د سان ویټو پر مخامخ وم. له ځانه سره مي وویل، باید له دې زندان څخه د وتلو یوه لاره چاره وسنجوم. وړاندې یوه ویاله وه چي سیند ته وربهیدل. همالته ورغلم. سیند ته تر غورځېدو وروسته مي د انسان ذات بوی لا نه و حس کړی. همالته د وښو په مینځ کي کښېناستم، بوټونه مي وکښل او له اوبو څخه مي وڅنډل. کوټ مي وکیښ، له جیبه مي لنده بټوه، اسناد او پیسې رابهرکړې او کوټ مي ونښتېځه. پتلون مي هم ایسته کړ او ومي نښتیځه. بیا مي انګیا او لاندنی جامې وچې کړې. په لاسو مي بدن مالش کړ او بیا مي جامې واغوستې. خولۍ مي بې وفایې راسره کړې وه.

د کوټ له اغوستو وړاندي مي له لستوڼو نه ستوري ایسته کړل او په جیب کي مي له پیسو سره کښېښودل. پیسې مي که څه هم لندې وې، خو سلامتي وې. شمېر مي کړې، درې زره او څو لیرې وې. د جامو لوندواله مي پر بدن احساساوه. بدن ته مي بیا مالش ورکړ تر څو د

ويني جريان پکښې روان پاتې شي. يو نخي نيکر مي هم اغوستی وو. زه داډه وم که چيري روان وه اوسم له يخ نه به په امان يم. توپنچه يې همالته پر سړک رانه اخيستې وه او کمربند مي له کوټ نه لاندي تړلی وو. کوسۍ مي نه وه اغوستې، ځنګه چي به باران شو، يخ به هم حاضر شو. د سيند پر ژۍ وړاندي روان وم. ورځ روښانه وه او شاوخوا علاقه لنده، کښېناستلې او مړاوې ښکاريدل. شاوخوا کښتونه سپيره ښکاريدل. ښه ليري، د يوې غونډۍ له پاسه مي يو ځلی وليد. وه سړک ته راپورته شوم. لږ وړاندي پر سړک يو څو پوځيان راروان ول. له دوی څخه د پټېدو په خاطر د سړک يوې ډډې ته شوم. دوی تېر شول، خو زه يې ونه ليدم. د مشين ګنو په ټولۍ پوري مربوط ول، چي د سيند وه پاس خواته تلل. نور نو پر سړک د خپل مزله په لور رهي شوم.

په هماغه ورځ د وينيشن له هوارې نه تېر شوم. دا يوه کښته سيمه وه، په باران کي به نوره هم کښته کېدل. له درياب سره په خوا کي د وښو ډمونه او څو سړکونه غځېدلي ول. سړکونه ټول له رود سره اوږه پر اوږه تللي ول، چي دغه رود بيا وه درياب ته تويېده. له دې دښتو او بانډو څخه د وتو يوازينی لار دا وه، چي زه بايد د ويالو پر ژۍ ژۍ وړاندي تللی وای او ځان مي تر هدفه رسولی وای. زه له شمال څخه د جنوب په لور پوربېوتم. له ګنو وړوکو سړکونو، د اورګاډي له دوو پټليو او ښه مزل طی کولو نه وروسته د يوې بلي اورګاډي پټلۍ ته راووتم، چي له يوې زيمناکي ساحې سره په خوا کي تېره شوي وه. دغه عمومي پټلۍ له وينيس نه تر تريست پوري تللې وه. د پټلۍ دواړو اړخو ته محکمه پټم[24]، تر اوسپنيزي پټلۍ لاندي کلک بستر او له پاسه پرې د اورګاډي ډبله کرښه پرته وه. د کرښې د ساتنې پوسته له ما څخه لږ څه وړاندي وه، پر پيره ولاړ عسکر مي هم وليدل. د کرښې په هاغه بل اړخ کي يوه وياله وه، چي وه مرداب ته تويېدل او له پاسه پرې يو پل پروت وو. د همدې پله له پاسه هم يو پيره دار ولاړ وو او ما ليده. زه له دې کښت و کروندو څخه د شمال په لور پوربېوتم چي پر پټلۍ باندي پر راروانې اورګاډي مي سترګې ولګېدې. سيمه هواره وه، ځکه نو

[24] Embankment پښتو کي پټم يا بند هغه ځای ته ويل کيږي، چي د اورګاډي پټلۍ يا هم سړک پرې سپور وي. ډبل اړخونه يې وي.

اورګاډي تر ليري ليري پورې له کومې ستونزې پرته معلومېدل. زه له (پورټوګرارو) نه د يوې بلې اورګاډۍ په تمه وم. پيره دار عسکر ته مې وکتل او له پټم سره داسې پريوتم، چې د پټلۍ دواړه اړخه مې تر نظر لاندې وه. د پله له پاسه ولاړ عسکر د پټلۍ هغه ځای ته، چې زه پروت وم رارهي شو؛ خو د لار په نيمايي کې بېرته وګرځېد او پله ته ولاړ. زه وږی تږی پروت وم او اورګاډي راتګ ته مې شيبې شمېرلې. په راروانې اورګاډي پسې دومره ډبې تړلي وې، چې په کشولو کشولو يې په لوکوموټيو[25] باندې ستمهارى کاوه.

اورګاډي ته په ورختو کې مې کومه ستونزه نه لرل. د اورګاډي له رارسېدو مې نژدې اميد ختلی وو، چې يو ناڅاپه مې پر راروانې اورګاډي سترګې ونښتې. لوکوموټيو نيغ زما لور ته راروان وو او ورو ورو نور هم رانژدې کېده. د پله له پاسه ولاړ پيره دار عسکر ته مې وکتل. د پټلۍ له هاغاړې سره نژدې د پله له پاسه يې ګزمه کول. بخت مې په دې هم ياري راسره کول، چې کله اورګاډي راورسېدل زما او د ده تر مينځ حايل شول او ده زه نه ليدم. لوکوموټيو چې ګڼې ډبې پرې تړلي وې، وار په وار رانژدې کېده. بيچاره خورا په تکليف راروان وو. دلته مې بيا دا ډار په زړه کې راولوېد، چې کيدای شي په اورګاډه کې ساتونکي هم وي، ځکه مې نو د هغوی په لټه پسې سترګې ورغړولې، خو و مې نه ليدل. په هر حال لوکوموټيو تر ما پورې ځان راورساوه، ډبې په چغ و بغ وړاندې رواني وې. د اورګاډي انجنير ته مې يې وکتل، تير شو. زه له خپل سنګره راپاڅيدم او روانو ډبو ته ورنژدې شوم. البته که پيره دارانو له پټلۍ سره نژدې؛ ولاړ ليدلی وای، کيدای شوه، راباندې شکمن شوي وای. څو باربري ډبې مې پرلپسې له مخې تېري شوې. بيا مې يوه وړوکې ډبه چې دوی (ګنډولا) بلل او له پاسه ټاټ پرې هوار وو؛ مخې ته په تېريدو شوه. ګنډولا له نيمايي تير شوې نه وه، چې ورټوپ مې کړل. پر دستګير باندې مې لاسونه ټينګ کړل او ځان مې لوړ ورټيله کړ. د ګنډولا په منځ او د باربري ډبو تر شا پر سينه باندې وڅکيدم. فکر نه کوم چې چا دي ليدلی وم. پر دستګير مې لاس نيولی وو، خم شوم او د اتصال پرځای باندې مې پښې

[25] پر پټلۍ باندې هغه تلونکی موټر، ماشين او يا هم مخکنی ډبه ده چې د اورګاډي نورې شاتنۍ ډبې ورپسې کشيږي.

کښېښودې. موږ نو اوس تقریباً پله ته رانژدې شوي وو. د پله له پاسه ولاړ پیره دار مې تراوسه یاد دی، له پله نه د تیریدو پر مهال یې ما ته کتل. ځوان وو، غټه خولۍ یې پر سر وه. په یوه تحقیر امېزه نظر مې سترګې پرې وګنډلې، خو مخ یې رانه واړاوه. کیدای شي د ده په نظر زه د اورګاډي یو کارمند وم.

له ده راتېر شوو، ما چې ورته وکتل، په لږمانه کې څه نا څه ناارامه غوندې راته ښکاره شو او د اورګاډي پر نورو ډبو یې سترګې وګنډلې. ما له ده څخه مخ راوګرځاوه او ټاټ مې وکتل، چې څه ډول یې تړلی. څنډه یې په ګورمیټ باندي په رسۍ تړل شوي وه. له جېبه مې چاړه راوایسته، رسۍ مې پرې کړل او لاس مې تر ټاټ لاندي کړ. تر ټاټ لاندي چې د باران له امله کلک شوی وو، لکۍ و بوکي موجودي وې. د اورګادي پر مخکنیو ډبو مې یو سرسري نظر راتېر کړ، په مخکنیو ډبو کي د یوې باربري ډبې له پاسه یو ساتونکی ناست وو، خو هغه هم مخامخ کتل. ما دستګیرونه ایله کړل او تر ټاټ لاندي ورغړیدم. وچولی مې له کلکي اوسپنې سره ونښت، سخت یې خوږ کړم. ګړی وروسته مې د وینې تود جریان پر مخ حس کړ. خو له څنډه پرته وښکیدم او اوږد وغځیدم. بیا راوښرخیدم او ټاټ مې په ځان پسي ټینګ وتاړه.

تر ټاټ لاندي له وسلو سره یو ځای پرېوتم. له دوی نه د تېلو او تازه ګریسو بوی راته. تر ټاټ لاندي غلی پروت وم. د باران څاڅکو او پر پټلی باندي د رواني اورګاډي کړپهاری مې اورېده. د ټاټ له سوریو څخه لږ لږ رڼا دننه راتله. زه پر خپل ځای بت غوندې پروت وم او وسلو ته مې کتل. هره یوه یې جلا جلا په پراشوټ کي تړلې وه. ممکن دغه وسلې له دریم لښکر نه رالیږل شوي وې. د وچولي ګړل شوې ناحیه وپړسېدل. تر هغو چې پر وچولي مې وینه پرنډېدل، غلی پروت وم. کله چې وینه کلکه شوه، په احتیاط مې د ژوبل ځای له شاوخوا ناحیې نه د وینې خورونه ایسته کړل. کومه خاصه خبره نه وه. د وچولي د پاکولو لپاره دستمال راسره نه وو، د ټاټ له سوریو نه اوبه څک څک راتویېدې. هغوی ته مې لاس ونیو او پر وچولي باندي وچه شوې وینه مې پرې پاکه کړل او وروسته مې د کوټ په

www.howd.org

لستوني، لوند ځای وچ کړ. ما نه غوښتل یو څوک راباندي شکمن شي. دماغ مي اشارې راته کولې، چي باید مسترې ته تر رسېدو وړاندي له اورګاډي کښته شم، ځکه د دې شونتیا وه چي د اورګاډي ساتونکي د وسلو په څار پسي دلته راشي. پوځ د هېرولو یا هم له لاسه ورکولو لپاره وسلې نه درلودې. معده مي یو مخ خالي وه.

دوه دیر شم فصل

د موټر په مینځ کي تر ټاټ لاندي د وسلو په ګاونډ کي، لوند، یخ وهلی او سخت وږی پروت وم. په اخره کي ورغړېدم، پړمخي پرېوتم او سر مي پر ځنګلو باندي کښېښود. ځنګون مي کلک، خو تر پخوا ښه وو. ولانتیني ډېر ښه عملیات کړي وه.

د شاتګ نیمایي لار مي په پښو طی کړې وه او د ټګلیامنټو یو څه حصه مي د ده په پښه لامبو وهلې وه. ریښتیا هم، دا ځنګون د ډاکټر ولانتیني وو، خو هغه بل زما خپل وو.
ډاکټران د ناروغ عملیات کوي، له هغه څخه وروسته بیا دا بدن د ده نه وي. سر او ګېډه زما خپله وه، خو په ګېډه کي د لوږې له لاسه طاقت نه کېده. داسي مي احساسول لکه معده، چي مي خپله پر سپېره ډاګ باندي خود بخوده څرخي. سر مي خپل وو، خو د کار نه وو. د فکر کولو لپاره نه، یوازي د یادولو،هغه هم زیات یادول نه.

د کاترین یادونه مي ذهن کي اخوا دېخوا کېدل، خو دا چي زما او د دې بیا ځلي ملاقات په شک کي وو، نو که مي د دې په اړه فکر کولای، لیونی کیدم. د هغې په اړه مي فکر نه کاوه. یوازي لږ غوندي فکر. یوازي د هغې په خاطر. ډېره ورو ورو له کړپهاري سره یو ځای وړاندي تلل. تر ټاټ لږ رڼا راتلل. د ډبې په کلک غولي کي پروت وم او زه چي له ډېر وخته اوږد غځېدلی وم، فکر مي نه کاوه، یوازي مي احساس کاوه. کالي مي لانده وه او د موټر غولی هم هرځلي ورو خوځېده. له دننه زړه تنګه او یوازي وم. د میرمنې پر ځای له سخت او کلک غولي او لندو جامو سره پروت وم.

www.hewad.org

نه د اورګاډي د ډبې پراخ غولی، نه په پراشوټ کې پېچل شوې وسلې، نه هم د غوړې شوې اوسپنې بوی او نه هم هغه ټاټ چې سوری وي او اوبه ځيني راڅاڅي د چا په طبيعت لګيږي؛ خو بيا هم تر ټاټ لاندې له وسلو سره يو ځای، ښه خوند يې کاوه. خبره دلته دا وه چې زما مينه او علاقه له يوه داسې چا سره وه، چې دلته يې د موجوديت تصور لا نه شوای کيدای. اوس هرڅه روښانه او يخ ښکاريدل، خو دومره يخ هم نه لکه روښانه او خالي ګيډه. پر تشه ګېډه باندې پرمخې پروت وم، سترګې مې رغړولې او وينې چې يوه پوځ ميدان پرېښود او بل پوځ راوړاندې شو. خپل مال و سامان د هغه شاګرد په څېر داسې له لاسه ورکوې، چې د دوکان ټول هست و نيست يې په اور کې لولپه شي او جالبه لا دا چې دوکان بيمه شوی هم نه وي. نور اوبه له ورخه تېرې دي هيڅ مسوليت يې ستا پر غاړه نشته. که له اورلګېدنې وروسته شاګردان، په دې ګناه چې هغوی په يوه بېله لهجه باندې خبرې کولې وويشتل شي؛ بيا نو چې کله دوکان بيرته خلاص شي بايد د دې شاګردانو د راتګ انتظار ونه شي، ځکه هغوی به په يو بل کار پيل کړې وي. هغه هم په هغه صورت کې که بل کار وي او پوليسو نيولي نه وي.

غصه او د مسؤليت تعهد دواړه د سيند په اوبو کې پرېولل شوي ول. تعهد هغه وخت لا پايته رسيدلی وو، کله چې ټوپکوال زه ترغاړې ونيولم. نيت مې وکړ، چې اغوستی يونيفورم هم وکاږم، خو ما د يونيفورم وه ظاهر ته چنداني اهميت نه ورکاوه. له لستوڼو مې هم ستورې ځکه ايسته کړل، چې څوک خند راته جوړ نه کړي. چنداني د وياړ نښه هم نه وه. البته زه د هغوی مخالف نه وم. هرڅه يو سرګذشت وو. د دوی د نيکمرغۍ په هيله وم. د دوی په مينځ کې پاک زړې، دلاوره، ارام، غلي او احساس لرونکي خلک موجود ول، چې دوی يې مستحق وه؛ خو له جګړې سره زما اړيکه نوره پايته رسېدلې وه او زړه مې غوښتل چې دغه لعنتي اورګاډي ژر مسترې ته ورسيږي، چې ډوډۍ وخورم او نور له فکر نه خلاص شم. بايد بس کړي مې وای.

پياني به ټولو ته ويلي وي، چي زه مړ شوی يم. زما ملګري و دوستان به د وژل شوو کسانو جيبونه پلټي، چي زما درک معلوم کړي؛ خو زما اسناد به هغوی ته په لاس ور نه شي. کيدای شي دوی فکر وکړي، چي زه په سيند کي غرق شوی يم. انديښمن وم، چي په امريکا کي زما کورنۍ به زما په اړه څه اوريدلي وي. هغوی به دا فکر کاوه، چي زه د سختو ټپو او يا هم د يوه بل علت له امله وژل شوی يم. اوه، خدايه وږی يم. نه پوهيدم چي له پادري سره به په خوړنځای کي څه شوي وي. او رينالډي، هغه به ممکن په (پورډينون) کي وو؛ خو په دې شرط که يې نور شاتګ نه وو کړی. په هر حال، زه او دوی د تل لپاره سره بېل شوو. بيا به يو بل هيڅکله سره ونه وينو. د ژوند هغه پړاو نور پايته ورسېد. فکر نه کوم، چي رينالډي دي سفلس وو. ډاکټرانو به ويل که يې پر وخت درملنه وشي، دومره د انديښني وړ ناروغي نه ده. خو دی به هر وخت انديښمن وو. که زه د ده پر ځای وای زه به هم انديښمن وای. هر يو بايد د خپل ځان په اړه فکرمند وه اوسي.

زه د فکر کولو لپاره نه وم پيدا شوی. زه د خوراک لپاره پيدا شوی وم. زما خدايه، هو. خوراک، څښاک او له کاترين سره ناسته پاسته. نه دا ممکنه نه وه، خو سبا ماښام. موږ دواړه يو ځای، په هوټل کي، خوندور خواړه به وي او بيا به د بېلتون نوم و نښان لا نه وي. کيدای شي له ناچارۍ نه په بيړه ولاړ شو؛ خو دا ځلي به زه يوازي نه يم، دا به هم راسره مله وي. زه پوهيدم چي دا به هم ولاړه شي. خو څه وخت؟ پر دې خبره بايد غور شوی وای. تياره ورو ورو خپرېدل. زه د ډبې پر غولي باندي ارام پروت وم او په دې اړه مي فکرونه وهل، چي چيري به ځو او کوم ځای کي به اوسو؟ ځايونه بې شمېره ول.

دري ديرشم فصل

سهار له لمر راختو وړاندي، چي کله اورګاډي په ميلان کي ورو شول، زه ځيني راوغورځېدم. له پټلۍ واوښتم او د دنګو تعميراتو له منځه کوڅې ته ور ووتم. همالته يوه

www.hadd.org

فعال کافي شاپ ته د ناشتې لپاره ورغلم. اوس لا ګهيځ وو. د کافي شاپ مخ يې جارو کړی وو او د راولاړ شوي ګرد او د قهوې بوی مي تر سږمو راورسېد. د دوکان څښتن د کاونټر شاته خزه وو. کافي شاپ کي دننه پر يوه مېز باندي دوه پوځيان ناست ول. کافي شاپ کي کښېناستم کي؛ قهوه او يوه ګوله ډوډۍ مي وخوړل. قهوه په شيدو خړ رنګه شوې وه. په ګوله مي د قهوې پاسنی برخه راپورته کړل. دکاندار ته مي پام شو، په ځير ځير يې راکتل.

"يو ګيلاس ګراپا څښې؟"

"نه. مننه".

"يو ګيلاس زما لپاره". يو وړوکی ګيلاس يې ډک کړ او زما لور ته يې راټېل واهه.

"په جبهه کي څه کيسې وې؟"

"د جبهې په اړه په هيڅ شي نه يم خبر".

"هغوی نشه دي". وه پوځيانو ته يې اشاره وکړل. باور پرې کيدای شوای. نشه ښکاريدل.

ده وويل "راته ووايه. په جبهه کي څه حالات دي؟"

"زه په ټکي لا نه يم خبر".

"له ديوال نه د راکښته کيدو پرمهال مي وليدلې. له اورګاډي نه راکښته شوې".

"ډير ستر شاتګ پيل شوی".

"زه اخبارونه لولم. څه پيښيږي؟ جګړه پايته رسيږي؟"

"فکر نه کوم".

له يوه وړوکي بوتل نه يې خپل ګيلاس ډک کړ.

www.nowd.org

بیا يې وویل "که په کومه ستونزه کې یې، زه دې مرسته کولای شم".

"مننه. تراوسه خو لا کومه ستونزه نشته".

"بیا هم که چیرې په یوه ستونزه کې یې، همدلته پاتیدای شې".

"کوم ځای کې؟"

"په همدې بیلډینګ کې. ګڼ کسان همدلته اوسیږي. هرڅوک چې په ستونزه کې یې همدلته اوسي".

"ډیر خلک دي؟"

"دا نو بیا په ستونزه پورې اړه لري. ته د سهیلي امریکا یې؟"

"نه".

"په اسپانوي خبرې کولای شې؟"

"لږ لږ".

پر کاونټر یې صافه راکش کړل.

"په اوسنیو شرایطو کې د هیواد پرېښوول له ربړو خالي نه دي؛ خو ناشوني هم نه ده".

"زه له هیواده د تیښتې هوډ نه لرم".

"ته هره وخته چې خوښه دې وي، همدلته پاتیدای شې. ما به هم وپیژنې، چې څنګه سړی یم؟"

"نن باید ولاړ شم، خو د بیا راتلو په خاطر به ستاسې پته له ځان سره وساتم".

www.howd.org

سر يې وښوراوه "که دي دا ډول خبرې کولې فکر نه کوم چي بيا دي راشې. ما فکر کاوه چي ته په کومه ستونزه کي يې".

"که څه هم زه په ستونزه کي نه يم، خو د يوه ملګري پټه ياد ساتل ما ته ارزښت لري".

پر کاونټر مي د قهوې څيښلو، په خاطر لس ليرې ورته کښېښودې.

ما ورته وويل "له ما سره يو ګيلاس ګراپا وڅيښه".

"تشکر".

"فقط يو ګيلاس".

دوه ګيلاسه يې ډک کړل.

ده وويل "زما خبره ياد ساته، د دې ځای دروازه هر وخت ستا مخي ته خلاصه ده. نورو ته وخت مه ورکوه چي تا بوزي. دلته تا ته هيڅ مشکل او خنډ نشته".

"زه پر تا باور لرم".

"باور لرې؟"

"هو".

دی جدي وو. "يوه مشوره درکوم. دغه کوټ چي تا اغوستی، له دې سره يوځای دباندي مه وزه".

"ولې؟"

"د کوټ پر لستوڼي دي له ورايه معلوميږي چي ستوري ترې ايسته شوي. ټوکر يې بل ډول رنګ لري".

ما څه ورته ونه ویل.

"که اسناد نه لرې، زه یې درکولای شم".

"د څه شي اسناد؟"

"د رخصتۍ اسناد".

"زه وه اسنادو ته هیڅ اړتیا نه لرم. زما سره خپل اسناد شته".

ده وویل "ډیر ښه. خو که چیري وه اسنادو ته محتاج شوې، زه یې درکولای شم".

"په څو دي؟"

"د هغوی پر نوعیت پوري اړه لري. قیمت یې مناسب دی".

"في الحال خو اړتیا ورته نه لرم".

اوږې یې پورته واچولې.

ما ورته وویل "د شیطان غوږونه دي کاڼه وي، تراوسه خو لا کومه ستونزه نشته".

د وتلو په حال کې یې تر غوږ راتیره کړل "دا مه هیروه چې زه ستا ملګری یم".

"نه".

ده وویل "که ژوندي وو، بیا به سره وینو".

ما ورته وویل "له خیره".

بهر له تمځای نه چیري چې نظامي پولیس ولاړ ول، لیري ولاړم. د یوه وړوکي پارک وه څنګته مې یو ټکسي والا ته لاس ورکړ. وه موټروان ته مې د روغتون پته وروښوول. په

روغتون کي نيغ د چوپړوال کوټې ته ورغلم. ميرمنې يې چې ښه ولیدم غیږ یې راباندي راتاو کړل. له خاوند سره مي يې ستړي مشي وکړل.

"تاسي پخير راغلاست؟"

"هو. خير دي په نصيب شه".

"ناشته دي کړي؟"

"هو".

ميرمنې يې له ما څخه وپوښتل "بريدمنه تاسي ښه ياست؟ حالات ښه دي؟"

"زه ښه يم".

"ناشته به په ګډه وکړو".

"نه، مننه. دارته وواياست چي مس بارکلي په روغتون کي ده؟"

"مس بارکلي؟"

"هغه بريتانوی نرسه".

ميرمنې يې وويل "هغه د ده ميرمن". پر لاس يې وټکولم او راته مسکی شول.

چوپړوال "نه. هغه ولاړل".

سرسامه شوم "ريښتيا وايې؟ هغه قدبلنده او طلايي ورېښتان لرونکې ميرمن درته ښيم".

"زه ريښتيا وايم. هغه وه ستريسا ته ولاړل".

"څه وخت؟"

"دوې ورځې وړاندي له يوې بلې بريتانوی سره ولاړل".

www.nowd.org

ما ورته وویل "ښه. له تاسي دواړو یوه غوښتنه لرم، انسان ذات ته لا ونه وایاست، چي زه مو لیدلی یم. او دا خبره ښه سمه یاد ساتئ".

چوپړوال "موږ به هیڅ چا ته هیڅ ونه وایو". ده ته مي لس لیره یي نوټ ورکړ، خو بیرته یې راواپس کړ.

وې ویل "زه ژمنه درسره کوم چي وه هیچا ته به نه وایم. پیسې نه غواړم".

میرمنې یې وپوښتل "ښاغلی بریدمنه، ستاسي څه ډول خدمت کولای شو؟"

ما ورته وویل "بس هماغه".

چوپړوال "موږ ګونګیان یو. واوره، وروور دي ستا لپاره سر ورکولو ته لا تیار دی".

ما ورته وویل "ژوندي اوسئ. د خدای په امان. که خدای کول بیا به له خیره سره ووینو".

تر دروازې یې بدرګه کړم، په دروازه کي ودرېدل او ما پسي یې کتل.

زه وه ټکسي ته ورپورته شوم او زما د ملګري، سیمونز پته مي ورکړل. دی مي هماغه ملګری؛ سیمونز وو، چي د سندرو په زده کړه بوخت وو.

سیمونز له ښاره لیري په پورټامګینټا کي هستېده. زه چي د ده کره ورغلم، دی لا د خوب په بستره کي وو او له سترګو یې ښکارېدل، چي خوب یې لا نه دی سر شوی.

سیمونز "زما له غرونو پناه یاره، بیخي وختي دي راوپاڅولم".

"زه په وختي اورګاډې کي راغلم".

"د غټ شاتک اوازې دي. آ ښه دا بیا کوم کیسه ده؟ ته په جبهه کي وې؟ سګرېټ څکوې؟ د میز پر سر په قوطۍ کي پراته دي". غټه خونه وه، له دیواله سره په خوا کي یو کټ، پاس یوه پیانو، لیري په یوه کونج کي یو شوکېز او یو میز پروت وو. یوه چوکۍ مي راکش کړل

www.howd.org

له کټ سره مي نژدې کښېښووول او پرې کښېناستم. سیمونز پر بالښت څنګ واچاوه او سګرېټ یې بل کړ.

ما ورته وویل "سیمه، وایي یار د یار لپاره خوري د غوایي غوښې. اوس په یوه مصیبت کي راګیر یم".

"زه هم. زه هم تل په ستونزو کي راګیر یم. سګرېټ نه څکوې؟"

ما ورته وویل "نه، وه سویزرلنډ ته څه ډول تلای شم؟"

"ته ځې؟ ایټالویان به تا له هیواده بهر پرېنږدي".

"هو پوهیږم. خو سویس، دوی به څه وکړي؟"

"که هغوی ته په لاس ورشې، زندان ته به دي ولیږي".

"پوهیږم. خو سویس ته څنګه تلای شم؟"

"ډیر اسانه. اصول یې ډیر اسانه دي. ته هرځای تلای شې. فکر کوم چي یوازي باید یو ریپورټ یا بل څه وکړي. ولي؟ له پولیسو تېښتې؟"

"تراوسه لا معلومه نه ده".

"که دي خوښه نه وي، مه یې راته وایه؛ خو اوریدل به یې پر غوږو ښه ولګیږي. دلته هیڅ څه نه شي کولای. په پیاسینزا کي د مینه والو په راجلبولو کي پاتي راغلم".

"ډیر خواشینی شوم".

"اوه، له همدردۍ دي مننه.... که څه هم ما ښې سندرې وویلي، خو بیا هم کارونه خراب شول. په لایریکو کي یې یوځلي بیا امتحانوم".

"کاشکي همالته درسره تللای وای".

"ته ډېر مودب يې. صحت خو به دي ښه وي. که څنګه؟"

"نه پوهېږم".

"که نه غواړې مه راته وايه. له دي پدرلعنته جبهې څخه څنګه راليري شوې؟"

"هوډ مي کړی، چي بيا به د جګړې او جبهې نوم په خوله لا نه اخلم".

"شاباس. زه پوهېدم چي ته هوښيار يې. په هرحال زه کومه مرسته درسره کولای شم؟"

"ته خو بيخي ډېر بوخت ښکارې".

"زما ګران انډيواله، محض امر کوه. زه به ډېر خوشحاله شم چي ستا لپاره يو څه وکړم".

"زما و ستا قد يو شان دی. ته به له خيره داسي وکړي، چي بازار ته به ولاړ شي او زما لپاره به يوه جوړه ملکي جامې وپېرې. زه جامې لرم، خو هغه په روم کي دي".

"تا په روم کي ګذاره کړې؟ بيخي چټل ښار دی. هلته دي څنګه ګذاره کول؟"

"ما غوښتل له ځانه معمار جوړ کړم".

"هغه ځای د دې لپاره نه دی. جامې مه رانيسه، زه به ستا تر بسه کالي درکړم. زه به دي په جامو داسي پټ کړم چي خپله به وايې شپاړس. کالو اغوستلو کوټې ته ولاړ شه؛ هلته يوه الماری ده، هرڅه چي دي پر زړه ولګېدل ځيني راويې خله. زما ګران ملګرې د جامو وه رانيولو ته هيڅ اړتيا نه لرې".

"سيمه، زه وايم که يې وپېرم ښه به وي".

"زما ګران ملګرې، زما لپاره د بازار تر تګ دا اسانه ده چي زه خپلي جامې درکړم. پاسپورټ درسره شته؟ بيله پاسپورټه به ولاړ نه شې".

"هو، پاسپورټ اوس هم راسره شته".

www.hewad.org

“نو بیا زما خوږ ملګرې، ورشه ځان تیار کړه او سویس ته له خیره ولاړ شه”.

“سویس ته تګ دومره اسان هم نه دی لکه ته چې وایې. لمړی باید سټریسا ته ولاړ شم”.

“سویس ته تګ نو څه زور غواړي؟ په کښتۍ کې سپور شه او په پارو وهلو وهلو ولاړ شه. که زه وزګار وای، زه هم درسره تلم. په هرصورت، زه بیا وروسته درپسې درځم”.

“نارې وهلای شې؟”

“زما ګران ملګرې، نارې هم وهلای شم او زما دا خبره د زړه له تله ومنه، زه ریښتیا هم سندرې ویلای شم. هغه یوه جلا برخه ده”.

“زه سل په سلو کې او په ډاډ سره ویلای شم، ته یو ښه سندرغاړی یې”.

سګرېټ په لاس بیرته پر کټ اوږد اوږد وغځېد.

“که څه هم زه سندرې ویلای شم، خو له حده زیات پر ځان باوري کېدل هم ښه نه دي. سندرې هم هر څوک نه شي ویلای، خو هغه کوم چې سر و لای یې ورسره برابر کړم. سندرې ویل مې خوښیږي. غوږ شه”. په غړمبیدو یې پیل وکړ.”افریکانا...” غاړه یې د ډېر زوره له لاسه سره شول او رګونه یې وپړسېدل. بیا یې وویل “سندرې ویلای شم. نور نو که د هغوی خوښیږي که نه”. ما له کړکۍ نه بهر وکتل “زه به لاندې ورشم او ټکسي والا به رخصت کړم”.

“زما خوږ انډیواله بیرته ژر راشه. ناشته به یوځای وکړو”. له کټ نه راکوز شو. سیخ ودرید، یوه ژوره ساه یې واخیستل او په تمرین یې پیل وکړ. زه کښته ولاړم او ټکسي والا ته مې د هغه کرایه ورکړل.

څلور دیرشم فصل

په شخصي جامو کې ځان بيخي بل ډول راته ښکاره شو. له ډېره وخته مې نظامي جامې اغوستې، اوس مې عادت ورسره نيولی وو او که ريښتيا شي، اوس د دې نورو جامو رنګ لا رانه هېر شوی وو. پتلون راباندې غټ وو. په ميلان کې مې د ستريسا ټکټ واخيست. يوه نوې خولۍ مې رانيوله. د سبېم خولۍ مې پر سر نه سمېدل، خو جامې يې ښکلې وې او د تمباکو بوی هم ځيني راولاړېده. څنګه چې په اورګاډې کې کښېناستم، په کړکۍ کې مې دباندې وکتل، خولۍ ته مې پام شو، هغه نوې وه، خو جامې زړې وې. ځان مې د لمپارډ د باران وهلي مځکې په څېر چې د اورګاډي تر کړکۍ دباندې ښکارېدل خفه احساساوه. زموږ په ډبه کې څو پيلوټان هم راسره ول، خو ما ته يې چنداني پام د اهميت په نظر نه کتل. هڅه يې کول، چې ما ته ونه ګوري. ځکه زما په عمر نفر يې په ملکي جامه کې خورا حقير ګڼه؛ خو خپله مې ځان سپک نه احساساوه. که پخواني وختونه وای، کيدای شوای دوی مې سپک کړي او جګړه مې ورسره کړې وای. پيلوټان په ګالاريټ کې پلې شول، د دوی په پلي کيدو خوشاله شوم. اخبارونه راسره ول، خو ما ځکه نه ويل چې نه مې غوښتل د جګړې په اړه کوم څه ولولم. غوښتل مې، جګړه هېره کړم. ځانته مې د سولې يوه بېله نړۍ جوړه کړې وه. ځان مې ډېر يوازې احساساوه. څنګه چې اورګاډې ستريسا ته ورسيدل، د ارامۍ ساه راپکښې وچلېدل.

په تمځای کې يو ګړی ودريدم او منتظر وم، چې د هوټل کوم خادم يا چوپړوال به راشي، خو څوک رانغلل. ډېر وخت يې کيده چې موسم يې تېر شوی وو، نو ځکه د مسافرو ښه راغلي ته هم څوک نه راوتل. له خپلې غوټې سره چې سبېم راکړې وه له اورګاډي نه پلی شوم. ډيره سپکه وه، د دوو جامو پرته بل څه پکښې نه وه. زه له باران نه نهام تر سايوان لاندي ودريدم. اورګاډي پخپله مخه ولاړل. هماغته په تمځای کې مې له يوه نفر نه د فعالو هوټلو په اړه وپوښتل. (ګرانډ)،(ديس اسلز بوروميز) او څو نور وړوکي هوټلونه چې ټول کال خلاص وي، فعال ول. په باران کې د اسلز بوروميز په لور روان شوم. په لار کې له يوې بګۍ سره مخ شوم، چلونکي ته مې يې لاس ورکړ. فکر مې وکړ، چې که هوټل ته په

بګۍ کي ورشم ښه به وي. بګۍ د یوه غټ هوټل په دخولي دروازه ورننوتل. خادم سایوان په لاس زموږ هرکلي ته راودانګل.

یوه ښه کوټه مي ونیول. ډیره لویه، روښانه او د سیند پر مخ وه. د سیند له پاسه غونډۍ غونډۍ وریځ ګرځېدې، چي ښکلا یې بیا د غروب پر مهال دوه برابره کیدل. هوټل والاو ته مي وویل چي میرمن مي هم راسره ده. په کوټه کي یو لوی کټ چي له پاسه پرې ساټني روجایي هواره وه، پروت وو. ډیر عصري هوټل وو. تر اوږده دهلیز تېر شوم، پر پراخو زینو کښته شوم او د کوټو له لارې مي ځان تر باره ورساوه. مشر ساقي مي شناخته وخوت. پر یوه غټه چوکۍ ورته کښېناستم، مالګه وهلي بادام او چیپس مي نوش جان کړل. مارټیني ډیر ښه او مزه دار وه.

ساقي د دوهم ځلي د مارټیني له ګډولو وروسته وپوښتل "تاسي دلته څه کوئ؟"

"په رخصتۍ راغلی یم. د صحت موندلو رخصتي".

"دلته هیڅوک نشته. زه نه پوهیږم چي دوی هوټل ولي فعاله ساتلی".
"د ماهیانو په نیولو پسي نه یې وتلی؟"
"څو ډوله ښکلي ماهیان مي نیولي. هرڅوک چي د کال په دې موسم کي د ماهیانو په مېله وځي، ډیر ښکلي ډولونه په لاس ورځي".

"هغه زما رالیږلي تمباکو درته راورسیدل؟"
"هو، هغه زما کارډ تا ته در ونه رسید؟"

ما وخندل. زه د تمباکو په پیداکولو ونه توانیدم. ده پیپ والا امریکایي تمباکو غوښتل، خو هغه له دې امله هیڅکله زموږ تر ګوتو را ونه رسیدل چي یا خو زما کورنۍ له ځان سره ایښي وه یا خو هم ضبط شوي وه.

ما ورته وویل "زه به یې له یوه ځای نه درته راوړم. خیر، ته اوس ما ته دا ووایه چې په ښار کې دې دوې بریتانوي نجونې لیدلې؟ پرون نه وړمه ورځ راغلې دي".

"په هوټل کې نشته".

"هغوی نرسانې دي".

"دوې نرسانې مې لیدلې، ته صبر وکړه، زه یې ولټوم چې چیرې دي".

ما ورته وویل "یوه یې زما میرمن ده. زه یې لیدو ته راغلی یم".

"هغه بله یې بیا زما میرمن ده".

"زه ټوکې نه کوم".

ده وویل "بخښنه غواړم. پوه نه شوم". پاڅید او ښه شیبه غایب وو. ما زیتون، مالګه وهلي بادام او چپس وخوړل. د بار وه شاته په راځوړند هنداره کې مې خپل ځان په ملکي جامه کې ولید. ساقي بیرته راستون شو."له تمځای سره نژدې، په یوه وړوکي هوټل کې دي".

"سانډویچ شته؟"

"زه به زنګ ووهم چې رایې وړي. ته به هم معلومات لرې، په ښار کې اوس ډیر کم خلک شته. اوس په سل کیلومترۍ کې هم څوک نه تر سترګو کیږي".

"ریښتیا هم څوک نشته؟"

"ریښتیا وایم. که وي هم، شمېر یې ډیر لږ دی".

سانډویچونه هم راورسیدل، درې دانې مې له څو ګیلاسه مارتیني سره یوځای چټ وهل. دغه ډول خوندور خواړه مې تراوسه نه وه خوړلي. له دې وړاندې مې ښه ډیر شراب، ډوډۍ، پنیر، بدخونده قهوه او ګراپا څښلي وه. د ښکلي شیشم ونې او په ژیړو کې د نیول

www.hewd.org

شوي هندارۍ پر مخامخ د کوم فکر او اندیښنې پرته ناست وم. ساقي یو څو سوالونه راباندي عطا کړل.

ما ورته وویل "د جګړې په اړه بحث مه کوه". جګړه له ما نه ډیره لیري وه. کیدای شوه جګړه ګرد سره وه نه. البته دلته اوس جګړه نه وه. بیا مي ځانته قناعت ورکړ چي جګړه یوازي زما لپاره پایته رسیدلې. په سلو رګو کي مي یوه رګ لا نه ویل، چي جګړه دي ختمه شي. زما حالت د هغه زده کونکي په څیر وو، چي له ښوونځی نه تللی وي، خو بیا هم په دې فکر کي وي چي اوس به په ښوونځی کي څه روان وي؟

هوټل ته چي ورغلم کاترین او فرګوسن ماښامنۍ ډوډۍ خوړل. له دهلېز نه مي د دوی میز تر سترګو شو. د کاترین څیره مي سمه نه شوای صحیح کولای. خو د وریښتانو لیکې، ښکلې څیره، اوږې او غاړه مي یې ولیدل. فرګوسن خبري کولې. څنګه چي یې زه ولیدم، باندار یې بس کړ.

دې وویل "اوه، زما خدایه! ته او دا ځای!"

سلام مي ادا کړ "سلام".

کاترین "دا تاسي یاست!" څیره یې وغوړیدل. له خوښۍ نه یې هیڅ باور نه کیده. ښکل شول. کاترین شرم غړانده شول او پر چوکۍ باندي ننوتلې غوندي کښېناستل.

فرګوسن "ته هم له کوم سرخوږي نه کم نه یې. دلته څه کوې؟ ډوډۍ دي خوړلې؟"

"نه". د هوټل خادمې ته مي، چي پر میزو یې غابونه یې ایښوول، د خوړو د راوړلو وویل. کاترین له ما څخه ګردسره سترګې نه اړولې.

فرګوسن "په دې ملکي جامو کي دلته څه کوي؟"

"د کابیني غړی شوم".

“فکر کوم بیا دي له ځان سره کوم سرخوږی راوړی”.

“وخانده فرګي. په ژوند کي خوشالي ته هم یو څه ځای ورکړه”.

“زه، چي تا ووینم، زما څخه خندا هېره شي. زه پوهیږم چي دغه نجلۍ تا د ستونزو په ډم کي غورځولې. زما له تا نه کرکه کیږي”.

کاترین راته مسکۍ شول او تر میز لاندي یې په پښه وښورولم.

کاترین “فرګي، زه هیڅا په ستونزو کي نه یم اچولې، ما خپل ځان په خپله په ستونزو کي غورځولی.”

فرګوسن “زه نور دی نه شم زغملای. ده پخپلو ایټالوي چلوټو ستا د تباه کولو پرته بل څه کړي؟ امریکایان تر ایټالویانو ډیر ناوړه دي”.

کاترین “سکاټلنډیان ډیر مهذب دي”.

“زما موخه هغه نه ده. زما هدف د ده ایټالوي پست فطرتي ده”.

“فرګي، زه پست فطرته یم؟”

“هو ته یې. ته تر پست فطرته لا ورهاخوا یې. ته د مار په څېر یې. په ایټالوی جامه کي یو مار او له پاسه پرې کوسۍ”.

“نور مي ایټالوی یونیفورم هم په تن نه دی”.

“همدا دي د پست فطرتۍ یوه بله نښه ده. ټوله دوبی دي د مینې تارونه ورسره غځولي وو، حامله دي کړل او اوس فکر کوم، چي پر سپیره ډاګ به یې پریږدې”.

زه وه کاترین او کاترین وه ما ته مسکۍ شول.

کاترین “موږ دواړه به ولاړ شو”.

فرګوسن "تاسي دواړه يو شان ياست. کاترين بارکلي، زه په تا شرميږم. ته هيڅ شرم و حيا نه لرې. ته هم د ده په شان ذليله يې".

کاترين ورو د دې پر لاس لاس ورکښېښود. "فرګي، داسي مه وايه. پر ما تهمت مه وايه. ته پوهيږې، چي موږ يوه له بل سره مينه لرو".

فرګوسن "لاس دي ايسته کړه". څيره يې سره واوښته."که تا شرم درلوداى اوس به حالات بل ډول واى. خو اوس خداى خبر څومره وخت کيږي چي حامله ګرځې او دا هرڅه تا ته ټوکې ښکاري. تاسي وه دې ته خوښ ياست چي يو بل غولونکى راځي. تاسي هيڅ شرم او حيا نه لرئ". په ژړا يې پيل وکړ. کاترين ورنژدې شول او لاسونه يې پرې راچاپيره کړل. کله چي دا د فرګوسن د دلاسايي لپاره ورپاڅيدل، په هيکل کي مي يې کوم توپير تر سترګو نه شو.

فرګوسن په سلګيو کي وويل "زما يې په څه، نتيجه که يې ښه وي که بده هر څه به ستاسي په برخه کيږي".

کاترين دا دلاسا کړل "سمه ده، سمه ده. فرګي زه شرم کوم. فرګي مه ژاړه، مه ژاړه زما ګرانې فرګي".

فرګوسن بيا په سلګيو کي وويل "زه نه ژاړم. زه نه ژاړم، زما ژړا يوازي ستاسي پر دې ناوړه حالت ده". ما ته يې وکتل او ويې ويل "له تا مي نفرت کيږي. دا نه شي کولاى ما ستا څخه د نفرته راوګرځوي. بې غيرته امريکايي ايټالويه". له ژړا سره يې پزه او سترګې سرې شوي وې.

کاترين ما ته مسکى شول.

"پر ما لاس چاپيره، وه ده ته مه خانده".

“فرګي، ته بیخي بې منطقه خبرې کوې”.

فرګوسن په داسې حال کې چې سلګۍ یې وهلې وویل “پوهیږم. تاسې باید له ما څخه خفه نه شئ. زه ګنګسه یم. دلیل و منطق نه لرم. ما ته معلومیږي. زه ستاسې دواړو ښېګڼه غواړم”

کاترین “موږ دواړه یو له بله راضي یو. فرګي، ته ډېره ښه یې”.

فرګوسن بیا په ژړا ژړا کې وویل “زه په دغه ډول رضایت خوښه نه یم. تاسې واده ولې نه کوئ؟ بله ښځه خو به دې نه وي کړې؟”

ما ورته وویل “نه”. کاترین وخندل.

فرګوسن “دا د خندا خبره نه ده. ډېر خلک شته، چې څو څو میرمنې لري”.

کاترین “که ته په دې خوشالیږي، موږ به همدا اوس واده وکړو”.

“زما د خوښۍ لپاره نه، بلکې د خپلو ځانو په خاطر”.

“موږ له ډېره وخت مصروفه وو”.

“هو، پوهیږم. مصروفیت اولادونه هم زیږوي”. فکر مې وکړ چې بیا به په ژړا شي، خو پر ځای یې ترخې پیل کړې “نن شپه هم غواړې، له ده سره ولاړه شې؟”

کاترین “هو، که د ده خوښه وي”.

“نو بیا زه؟”

“ته له یوازیتوب نه داریږې؟”

“هو”.

“نو بیا به زه له تا سره پاتې شم”.

www.howd.org

"نه، له ده سره همدا اوس ولاړه شه. زه ستاسو دواړو له ديدن نه مړه شوې يم".

"لمړی به ډوډۍ وخورو بيا به ولاړ شو".

"نه. همدا اوس".

"فرګي، په هوښ کي شه".

"زه وايم همدا اوس ولاړ شئ. دواړه ولاړ شئ".

ما ورته وويل "نو بيا درځه". زه هم له فرګي څخه موړ شوی وم.

فرګوسن بيا موږ مخاطب کړو "تاسي غواړی، چي ولاړ شی. ورته وګوره، ډوډۍ لا نه راسره خورئ. ما تل غوښتل چي د ايټالوي جهيلونو سيل وکړم، خو اوس حالت دا ډول دی. اوه، اوه". په سلګۍ شول، بيا يې وه کاترين ته وکتل او ټوخی يې وکړ.

کاترين "موږ تر ډوډۍ خوړلو وروسته هم پاتيږو او که چيري ته غواړې له هغه نه وروسته به هم تا يوازي پرېنږدو. فرګي، زه به تا يوازي پرېنږدم".

"نه. نه. تاسي ولاړ شئ. زه ستاسي په تګ راضي يم". سترګې يې پاکې کړې"زه ډيره بي عقله يم، لطفاً له ما مه خفه کيږئ".

هغې نجلی، چي خواړه يې ايښوول، له دې ژړا څخه متاثره شوي وه، اوس چي بيا ځلي راغلل او ويې ليدل، چي حالات عادي شوي نو د ارامۍ ساه يې واخيستل.

هماغه شپه په هوټل کي په خپله کوټه کي وو. دهليز لوی، خو خالي وو. زموږ بوټونه بهر له دروازې سره پراته ول. د کوټې په غولي کي يو نری کارپيټ هوار شوی وو. له کړکۍ نه مي دباندي وکتل، باران وريده. خونه روښانه، ښکلي او زړه وړونکې وه او بيا چي کله، څراغونه ګل شول ښايستو روجايانو او ښکلي کټ بيخي بېل ډول ښکاريد. داسي لکه خپل کور ته چي راغلي يو. نور نو د يوازيوالي احساس زموږ له زړونو نه کډه کړې وه. د شپې

چې به په مور دوو کې هر یو راوېښ شو، یو بل مو نژدې موندل او لیدل مو چې څوک چیرې نه دی تللی. له ټولې نړۍ رابېل وو او په خپله نړۍ کې ګرځېدو. له سترېیا سره بیدیدو او کله چې به یو راپاڅید؛ هغه بل به هم راپاڅید او زړه ته مو دومره وخت نه ورکاوه، چې د یوازیتوب احساس وکړي. ځیني وختونه نارینه غواړي چې یوازې وه اوسي او نجلۍ هم غواړي یوازې وه اوسي، خو که یوله بل سره مینه ولري په دې اړه یو له بل سره حسد کوي، خو زه په ډاډ سره ویلای شم چې زموږ په برخه کې داسې نه وه. کله چې به یو له بل سره وو د یوازیوالي احساس به مو کاوه. د نورو په وړاندې یوازیوالی. یوازې یوځلې دغه ډول حالت پر ما راغلی. ما له ډیرو ښځو سره د یوازیوالي احساس کړی، خو موږ چې به هر کله یوځای وو، هیڅکله یوازې او ترهېدلي نه وو. زه پوهیږم چې ورځ د شپې په څېر نه وي. هرڅه توپیر کوي او په ورته وخت کې شپنې موضوعات په ورځ کې نه شي بیانیدلای، ځکه هغه مسایل نور وجود نه لري او شپه ممکن د هغه چا لپاره کوم چې یوازیوالی یې پیل شوی وي، ډیره دردونکې وي. خو کله چې به له کاترین سره وم وضعیت هیڅ توپیر نه درلود، لا چې تر پخوا به ښه وم. که خلک نړۍ ته بېشانه زړه ورتوب راوړي، نړۍ هغوی له پښو غورځوي. هغوی وژني. بیا نو طبیعي ده چې محوه کیږي. نړۍ ټول له پښو غورځوي، خو ځیني بیا هم پر خپل ځای ولاړ وي، خو که له پښو ونه غورځي، بیا یې وژني. د نړۍ ډیر ښه ښاغلي او زړور خلک یو شان وژني. که له دې ډول خلکو څخه نه یې نو یقین وکړه چې وژني دي؛ البته په دې اړه به کومه خاصه بیړه نه وي.

یاد مې دي، په هماغه سهار، کله چې راپاڅیدم کاترین بیده وه. لمر راختلی وو او وړانګې یې د کړکیو له لارې کوټې ته راتلې. باران دریدلی وو. له کټه راکوز شوم او د کړکۍ خوا ته ورتېر شوم. لاندې باغونه ښکاریدل. ونې که څه هم، اوس سپیرې ښکاریدې خو د هغوی ښه ترتیب یې ښکلا ساتلې وه. فرش شوې لار، ونې، له جهیل سره په څنګ کې ډبرین دیوال او پر سیند باندې د لمر ژړې وړانګې؛ بیخي ښه خوند یې کاوه. د سیند په هاغاړه کې

غرونه ښکاريدل. ګړی همدلته ولاړ وم او يوه شيبه مي د دباندي منظره وکړل. بيرته راتېر شوم، کټ ته چي راغلم کاترين راويښه شوي وه او ما ته يې کتل.

"ګرانه څنګه يې؟ ورځ څنګه ده؟"

"ته څنګه يې؟"

"زه بيخي ښه يم. ښکلې شپه وه".

"ناشته کوې؟"

موږ دواړه وږي وو. د نومبر د لمر وړانګې له کړکۍ څخه راتلې، د ناشتې پتنوس لاندې پروت وو.

کاترين "اخبارونه نه لولې؟ په روغتون کي خو دي هروخت لوستل".

"نه. اوس مي علاقه ورسره نشته".

"يعني جګړه دي دومره بده ايسي، چي په اخبارو کي دي هم نه خوښيږي؟"

"نور نه غواړم د جګړې خبرونه ولولم".

"کاشکې زه هم د جګړې په ډګر کي درسره وای، اوس به زه هم په هر څه خبره وای".

"پروا نه لري. که مي تيري شوي کيسې ذهن ته راغلې، بيا يې درته وايم".

" که يې ته په دې ملکي جامه کي ونيولې، زنداني ته دي اچوي؟"

"کيدای شي سيده ډزې راباندي وکړي".

"نوبيا دلته نه پاتيږو. له دغه هيواده بايد وزو".

" زما هم همدا نظر دی".

“له هیواده وزو. خو تر څو چي په دې هیواد کي یو، باید ډېر احتیاط وکړو. ښه داراته وو‌ایه، له مسترې نه میلان ته څنګه راغلې؟”

“په اورګاډي کي راغلم. هغه مهال په پوځي جامه کی وم”.

“نو هغه وخت په خطره کي نه وې؟”

“ډېر نه. ځکه ما د تګ یو زوړ امر درلود. تاریخ مي په میسترې کي ورتبدیل کړی وو”.

“ګرانه، هره شیبه د دي امکان شته چي تا ګرفتار کړي او زه دا هرڅه نه غواړم. د احتیاط په خاطر باید اوس سترګې څلور کړي. ښه ته داراته وو‌ایه که یې ونیولې، څه به کوو؟”

“دغه بحث به پرېږدو. زه نور تر پزې ځیني راغلی یم”.

“که دوی ستا د نیولو لپاره دلته درپسي راشي، بیا څه کوې؟”

“ډزې وربانډې کوم”.

“ورته وګوره، بیخي بې منطقه. تر څو چي په دې هیواد او دغه ښار کي یو، ته به له هوټله ګردسره نه وزي”.

“کوم هیواد دي له خیره په نظر کي دی؟”

“اوه، زما مجنونه دغه ډول خبرې مه کوه. هر ځای چي ستا خوښ وو، همالته ځو، خو اوس سمدستي یو ځای وټاکه”.

“له سینده ورهاخوا سویس دی، همالته به ولاړ شو”.

“سویس ډېر ښکلی ځای دی”.

پر اسمان بیا ورځي اخوا دیخوا کیدې او پر جهیل خو اوس لا تیاره وه.

www.hewad.org

ما ورته وویل "کاشکی مو د مجرمینو په څېر ژوند نه کولای".

"ګرانه، دا ډول خبرې مه کوه. ستا ډېر وخت نه کیږی چی ده یوه تورن په حیث اوسې. بل دا چي موږ به هیڅکله د مجرمینو په څېر ژوند ونه کړو، موږ د ځپل ښه ژوند په لور د سفر په نیمایي کي یو".

"ځان د یو مجرم په څیر احساسوم. له پوځه تښتیدلی یم".

"ګرانه منطقي اوسه. دا له پوځه تیښته نه ده، دا یوازي ایټالوی پوځ دی".

ما ورته وخندل "ته ډیره پاک زړه یې. ځای ته راشه هلته زه د راحت احساس کوم".

شیبه وروسته کاترین وویل "ته خو به ځان یو مجرم نه احساسوې؟"

"نه، کله چي له تاسره یم دا ډول احساس نه کوم".

"ته هم عجبه یې. خو ته به زما تر څار لاندې یې. ښه ګرانه داراته ووایه دا بیخي عجبه نه ده، زه سهارنی مریضي[26] نه لرم".

"ریښتیا هم. بیخي عجبه ده".

"ته باید په ما غوندي، یوې ښې میرمنې وویاړې، خو کومه خبره نه ده. زه به تا ستا د دښمنانو له ګرفت څخه ډېر لیري بوزم. همالته به یو ښکلی ژوند ولرو".

"درځه همدا اوس به ولاړ شو".

"له خیره ولاړ به شو، صبر وکړه. ټولو هغو ځایونو ته به ولاړ شو، چي ستا خوښ وي".

"راځه، د دې غمګینې نړۍ له غمو سره به د یو ګړي لپاره مخه ښه وکړو".

---

[26] په حامله ښځو کي د استفراق او ګنګسیت ناروغي ته وایي.

www.howd.org

“سمه ده”.

پنځه دېرشم فصل

کاترین د سیند پر غاړه وه وړوکي هوټل ته د فرګوسن لیدو ته ولاړل. زه ساقي خانې ته ولاړم او هلته مې اخبارونه وویل. کافي شاپ کې ښکلي او پستې چرمي چوکۍ پرتې وې، همالته پر یوه باندی کښېنستم او ساقي ته منتظر شوم. پوځ په تګلیامنیتو[27] کې تر ډېره مقاومت ونه شوای کړای. (پیاو) ته یې شا تګ راکړی وو. پیاو مې څه نا څه په یاد وو. د جبهې اورګاډي له دغه ښار سره نژدې په سان ډونا کې تیریده. د اورګاډي پټلۍ په هغه ځای کې ګړنګ وزمه او بر یې تنګ وو. تر پټلۍ کښته په ویالو کې د غوماشو د لښکرو حساب نه وو. ځیني ښکلې مانۍ هم وې. یو وخت د جنګ ترمخه چې وه کورت ډې امپیزا ته تلم څو ساعته مو د غونډیو په لمن کې مزل وکړ. پاس د اوبو جریان داسې ښکارید لکه د ماهیګر جال. په کم عمقه ساحه، د صخرو په مینځ او سایه کې اوبه ډېري ورو تلې. سړک په کادور کې ترې تاویده. زه حیران دې ته وم، چې پاس په غره کې پوځیان به لاندې څه ډول راتا کیږي. په همدې فکرې نړۍ کی ګرځیدم چې ساقې راننوت.

ساقي راته وویل “کانت ګریفي ستا پوښتنه کول”.

“چا؟”

“کانت ګریفی. هماغه سپین ږیری سړی. هغه تیر ځل چې ته راغلی وې او باندار مو سره وکړ”.

“آ، هاغه. هغه تراوسه لا ژوندی دی؟”

[27] تګلیامینتو او پیاو ده ایټالیا ښارونه دي

“هو. دا ځلي له خپل وراره سره راغلی. ما ستا له راتګه خبر کړ. غوښتل يې چې له تا سره بيليارډ لوبه وکړي”.

“چيرې دی؟”

“هغه اوس قدم وهلو لپاره تللی”.

“اوس څنګه دی؟”

“ډير نه دی زوړ شوی، البته نور هم ځوان شوی، برايي شپه يې تر ماښامنی مخکې درې بوتله چامپنه[28] وڅيښل”.

“د هغه د بيليارډ لوبه څنګه ده؟”

“بيخي عجبه لوبه کوي. درې ځلي مي لوبه ورسره کړې، دري سره واره يې مات کړی يم. ستا د راتګ چي مي ورته وويل، خورا خوشاله شو. څوک نشته چي لوبه ورسره وکړي”.

کانت ګريفی څلورنوې کلن وو. د مترنيخ هم عصره وو. سپين بريتونه يې وه او ښکلي اخلاقي سړی وو. په ايټاليا او اتريش دواړو هيوادو کي يې ديپلوماتيکي دندې مخته وړې وې. د ده کليزه په ميلان کي په خورا شاندارو مراسمو لمانځل کيده. تر سل کلنی پوري بې د ژوند کولو هوډ وو. ډير ښه او منظمه بيليارډه لوبه يې کول چي د ده د څلور نوی کلنيتوب او له کاره لويدو سره په مغايرت کی وه. ما يوځل په ستريسا کی چي بې وخته تللی وم دی وليد. د بيليارډ لوبې پرمهال مو چامپن هم څيښه. زما په نظر دا يوه ښه طريقه وه. ده په هغه وخت کي ما ته له سلو څخه پنځلس نومرې راکړې او لوبه يې رانه وګټل.

ساقي ته مي وويل “تا ولي ما ته نه ويل چي دی همدلته دی؟”

---

[28] يو ډول اروپايي مشروب دی

“هیر مې شول”.

“نور څوک شته؟”

“ستا ملګري نشته. ټوله شپږ نفره دي”.

“ته اوس څه کوې؟”

“هیڅ نه. بیکاره یم”.

“راځه چي ماهیان ونیسو”.

“زه یوازي یو ساعت وزګار یم”.

“راځه، جال هم درسره راواخله”.

ساقي کوټ واغوست او په ګډه رهي شوو. د سیند له غاړې سره مو یوه کښتۍ پیدا کړل. ما پارو وهی او ساقي د کښتۍ په شا کي راته ناست وو. د ماهیانو د جلبولو لپاره يې یو لرګی، چي یوه ټوټه دروند تور پړې څوړند وو، لاندي اوبو ته ځړولی وو. له ساحل سره نژدې مو ماهیان ټینګول. ساقي جال په لاس د کښتۍ په پای کي ناست وو او ګړی په ګړی به یې جال ته ځنډ ورکاوه. ستریسا له ساحل نه ډیره لیري ښکاریدل. د سپیرو ونو اوږده قطارونه، غټ هوټلونه او بندي مانۍ مو لیدې. د (ایزولا بیلا) له لارې تر دیواله پورې ولاړو، له دیواله سره یو دم اوبه ژورېدې. په رڼو اوبو کی ډبرین دیوال، چي لاندي کج و وج تللی وو، ډیر واضح ښکاریده. د سیند په پاسنی برخه کي د ماهیګیرانو جزیره وه. د لمر وړانګې په وریځو کي تتي شوي وې. اوبه يې تاریکي، خو روانې او ډیري یخې وي. د اوبو پر صافه او ښوی سطحه مو څو ځلي د ماهیانو دایروې شکلونه او د تګ راتګ څرک لګولی وو، خو تراوسه مو لا کوم ماهی په ګیر نه وو راغلی.

کښتۍ مي د ماهیګیرانو د جزیرې په لور بوتلل، هغوی هم خپلي کښتۍ له اوبو راویستې وې او خپل جالونه یې ګنډل.

"څېښناک کوو؟"

"هو. ښه نظر دی".

کښتۍ مي د ډېرین میل لور ته بوتلل. ساقي جاله له اوبو نه راوایستل او د کښتی په منځ کي په دایروي شکل ورله ټوله کښېښوول. چنګک یي پر کښتی باندی وځړاوه. زه له کښتی نه راتا شوم او کښتی مي وتړل. وه یوې وړوکي ساقي خانې ته ورغلو. هلته پر یوه خالي لرګینه چوکۍ کښېنستو او د ورموت اډر مو ورکړ.

"کښتۍ خو ستړی نه کړي؟"

"نه".

"د دې خوا کښتۍ ما ته راپرېږده او ته ماهیان نیسه".

"نه زه یې خپله وهم".

"زما خبره واوره، که دا ځلي جال ته ونیسي، کیدای شي یو دانه مانه په جال کي بند شي."

"سمه ده".

"ښه داراته ووایه، جګړه څنګه روانه ده؟"

"حالات ډېر وران دي".

"په ما نه ورکه ده، نه ودانه. د جګړې نه یم. د کانت ګریفي په څېر بوډا شوی یم".

"کیدای شي، په همدې بوډاتوب کي دي احضار کړي".

www.howd.org

“ریښتیا هم. اوربدلي مي دي، وایي راروان کال زما په عمر خلګ وه جلب احضار ته ورغواړي؛ خو فکر نه کوم چې زه دي ورشم”.

“نو څه کوې؟”

“هیواد پریږدم. نه غواړم، جګړه کې ځان ښکېل کړم. زه یو ځلې وه حبشې ته د جګړې لپاره تللی یم. ته ولې تللی وې؟”

“نه پوهیږم. بې عقلي مې وکړل”.

“یو بل ورموت څیښې؟”

“هو، سمه ده چې ته وایې وبه یې وڅیښو”.

د بیرته تګ پر وخت کښتۍ ساقي چلول. له سټریسا سره نژدې او د ساحل سره په کم واټن کې مو په ماهیانو پسې تور اخوا دیخوا کاوه. جال مي په لاس کې نیولی وو او څو ځلي پرلپسې یې ورو ورو ټکانونه وخوړل. موږ نور هم ژورو اوبو ته ور ننوتو او له ساحله لیري کیدو. ساقي ښه په خلاصو لاسو پارو واهه او وړاندې روان وو، چې جال بیا ټکانونه وخوړل. په همدې ټېل ماتېل کې جاله یو ناڅاپه درنه شول او بیرته یې سمدستي شا خوا ته زور کړ. ما د جال راپورته کولو هڅه وکړه، داسي ښکاریدل، لکه یو غټ ماهی چې پکې بند شوی وي. جالې بیا څو ټکانونه وخوړل، موږ چې ځانونه اماده کول، ښکار مو له لاسه وتلی وو.

“ډیر غټ وو؟”

“هو ښه په پوره اندازه غټ وو”.

“یوه ورځ یوازې د ماهیانو په نیولو پسې راوتلی وم، جال مي په غاښو نیولې وو. ناڅاپه ماهی پکښې بند شو، نژدې وو، چې زامه یې رانه کښلې وای”.

www.howd.org

ما ورته وويل "ښه طریقه یی دا ده، چې د جالې تناب دې په پښو کې تړلی وي".

"اوه، هغه مهال د سړي فکر په ماهي کی وي، چی څه ډول یې ونیسې، غاښونه له لاسه نه ورکوې".

لاس مې په اوبو کې ډوب کړ، ډیرې یخې وې. اوس نو تقریباً د هوټل پر برابرې وو.

"هوټل ته د تګ وخت ډیر رانژدې شوی. یوولسو بجو ته باید همالته یم. د لهیورې ډی کوکتیل لپاره".

ما ورته وویل "سمه ده".

رسۍ مې راوکښل او پر لرګې باندې مې چې په دواړو سرونو کې یې سورې درلودل وپیچل. ساقې کښتۍ ډبرین میل ته رانژدې کړل او په ځنځیر یې پسې قلف کړل.

"هر وخت چې دې کښتۍ په کارشول، درسره بیولای یې شې".

"مننه".

له سینده راوختو او د هو ټل ساقي خانې ته راغلو. سهار وختې وو، ځکه مې نو ډیر څیښاک ته هم زړه نه کیده. ایله مې هوډ وکړ، چې ځان خپلې کوټې ته ورسوم. کوټې ته چې ورډننه شوم، خادمې تازه په تازه منظمه او پاکه کړې وه، خو کاترین لا نه وه راغلې. پر کټ اوږد وغځېدم او کوښښ مې کاوه چې له فکرو نه ځان لیرې وساتم.

د کاترین په راتګ سره مې ټولې پریشانی ایسته شوې. فرګوسن یې لاندې ودرولې وه. غرمنۍ یې له موږ سره خوړل.

کاترین "زه پوهیږم، ته به د هغې په راتګ نه خفه کیږې".

"نه، ما ته کومه اهمیت نه لرې".

“څه خبره د ګرانه؟”

“نه پوهيږم”.

“زه پوهيږم. ته کومه سرګرمۍ نه لرې ځکه داسي يې. ستا هست و نيست زه يم او زه هم درڅخه ولاړه شم”.

“همداسي ده”.

“بخښنه غواړم. فکر کوم دغه ډول چي يو څوک يو ناڅاپه يوازي شي، بيخي ډير بدخوند کوي”.

“بېله هغه هم زما ژوند ډېر نيمګړی دی او که ته هم رانه ولاړه شې، زه به له يوازيوالي څخه مړ شم”.

“خو زه به تل له تا سره يم. يوازي د دوو ساعتو په مخه درنه ولاړم، يو بل کوم مصروفيت نشته، چي لاس دي پرې اخته شي؟”

“له ساقي سره د ماهيانو په نيولو پسې تللی وم”.

“څنګه وو ساعت مو تېر شو؟”

“هو ښه پوره”.

“زما په نه شتون کي زما په اړه فکر مه کوه”.

“چي په جبهه کي وم، همداسي مي کول. خو همالته د کولو لپاره نور ډير څه هم ول”.

کاترين په ټوکو وويل “اوتيلو له خپلو کارونو سره ولاړئ”.

“اوتيلو يو تور پوستی وو. خو د هغه ورهاخوا زه بخيل نه يم. په زړه کي مي ستا د محبت پرته بل څه نشته”.

“له میس فرګوسن سره به په مخ کیدو کي څنګه یې؟ سم با اخلاقه او نرم اوسه”.

“له هغې سره زما راشه درشه ډیره ښه ده، خو که مي دا ونه ښکنځي”.

“ارام اوسه. حوصله کوه. دې خبرې ته پام وکړه، مور د هغې په نسبت ډېر څه لرو”.

“فکر نه کوم، چي دا دي هغه څه وغواړي، چي موږ یې څښتنان یو”.

“ته نادان یې، ستا په دې شیانو سم سر نه خلاصیږي”.

“ښه سمه ده زه به د دې په وړاندې له حوصلې نه کار واخلم”.

“پوهیږم، ته ډیرښه یې”.

“فرګي له ډوډوی خوړلو وروسته پاتیږي؟”

“نه. ځان به ترې فارغه کړو”.

ما ورته وویل “بیا بیرته کوټې ته راځو؟”

“هو ولي نه. ستا په نظر نور باید څه وکړم؟”

موږ له فرګوسن سره د غرمنۍ خوړلو په نیت راکښته شوو. د هوټل مجلل والي او ښکلا خورا تر تاثیر لاندي راوستې وه. د خوندوري ډوډۍ له پاسه مو دوه بوتله سپین کاپري وڅیښل. کانت ګریفي هم همالته وو. د ده حال و احوال مي واخیست. وراره یې هم ورسره وو، هغه خاص زما د انا په څېر وو. کانت ګریفي مي بارکلي او فرګوسن ته ورمعرفي کړ. په اوریدو یې فرګوسن خورا ځیني متاثره شول. هوټل ډیر غټ او پراخه، خو خالي وو. البته خواړه یې ډیر خوندور ول. شراب ډیر خوندور وه چي په څیښلو یې د ټولو طبیعتونه ور واړول. کاترین نورې خوشالۍ ته اړتیا نه درلودل. اوس ډیره خوشحاله وه. فرګوسن هم

www.howd.org

اوس په سد شوې وه، زه هم خوشاله وم. د ډوډۍ له خوړلو وروسته فرګوسن د خپل هوټل په لور رهي شول. د رخصت پر مهال یې مخاطب کړو، ویل یې اوس ځم او بیدېږم.

ماپښین ناوخته وو، چي دروازه وټکېدل.

"څوک یې؟"

"کانت ګریفي تا ته منتظر دی، هغه غواړي ستا سره بیلیارد لوبه وکړي".

ساعت ته مي وکتل نه وو، تربالښت لاندي مي ایښی وو.

کاترین ورو وویل "ته خامخا ځې؟"

"چي ولاړ شم، ښه به وي". په ساعت کي پاوباندي بالا څلور بجې وې. یوځه په لوړ اوازمي ورته وویل "کانت ګریفي ته ووایه پر پنځه بجې لاندي درځم".

پاو کم پنځه بجې وې چي کاترین د خدای په امانی په دود ښکل شول. تشناب ته د کالو اغوستلو لپاره لاړم. نیکټایې مي تړل ځان مي په هنداره کي ولید، څیره مي بیخي عجیبه غوندي راته ښکاره شوه. د نوو جرابو او کالو رانیول مي باید له ذهنه نه وای ایستلي.

کاترین "تر ډېره دباندي پاتېږې؟" په ځای کي ښکلې ښکارېده "ږمنځ به یو ځل رانکړې؟"

وربښتان یې ږمنځول او ما ورته کتل. سر یې پر یوه اړخ ځړولی وو، ټوله وریښتان یې پر همدې اړخ راتوی شوي وو. بهر تیاره وه، خو په کوټه کي د څراغ رڼا چي د دې پر وریښتانو او غاړه لګیدل، وریښتانو ته یې پرکا ورکول. ور تیر شوم او د ښکلیدو هڅه مې وشوه، له هغه لاس نه مې چي ږمنځ یې په نیولې وه ونیول. سر یې لاندي وځړید. ځان مي د دي سره په بیحده مینه کولو له امله کمزوری احساساوه.

"د لیلا و مجنون تر مینځ فراق مي نه دی خوښ. زړه مي نه غواړي چي ورشم".

“زما هم نه ده خوښه چي ولاړ شې”.

“نو بیا نه ځم”.

“نه، ولاړشه. یو څو شیبې تیرې کړه بیرته بیا راشه”.

“ د ماښام ډوډۍ به همدلته په کوټه کي وخورو”.

“سمه ده. ته اوس ژر ولاړشه او بیرته ژر راشه”.

کانت ګریفي د سنوکر لوبې په کوټه راته منتظر وو. خپله ښنه یې پخول. د سنوکر میز د پاسه د ځوړند څراغ په رڼا کي خورا ضعیفه ښکاریده. له څراغه لرې ها خواته پرمیز باندي یو له یخي څخه ډک یو سلور رنګه سطل ښکارید، چي له لیري لا د چامپن د بوتلانو راوتلي سرونه پکي ښکاریدل. د ده پر لور ورهي شوم، کانت زما په لیدو پر خپل ځای باندي راجست شو. لاس یې راوړاندي کړ. ”ډیر د خوښۍ ځای دی چي تاسی دلته یاست. تاسي زما سره د لوبې لپاره ډیر لطف وکړ”.

“دا ستاسو پیرزوینه وه، چي مورږ ته مو د لوبې کولو بلنه راکړل”.

“ستاسې صحت خو به ښه وي؟ خبر شوم چي په ایسونزو کي زخمي شوی واست. ستاسي د روغتیا په هیله”.

“اوس حاضردمه د خدای پاک فضل دی ښه یم. تاسي څنګه یاست؟”

“اوه، زه خو نه مریضیږم، هر وخت ښه یم. خو ستونزه دا ده چي زړیږم. د زړښت علامې اوس کرار کرار احساسوم”.

“داسي ژر زړه مه اچوه. تراوسه لا ځوان یې”.

“یاره څه درته ووایم؟ غواړې په ثبوت یې درته ورسوم؟ زه په ښه اسانی سره په ایټالوي خبرې کولای شم، خپل ځان د ډیسپلین په چوکاټ کي ساتم، خو کله چي بیا ستړی یم په ایټالوي خبرې کول خورا راته اسانه شي، نو همدا مي د بوډاتوب یوه نښه ده”.

“په ایټالوي خبري کوو کوم مشکل نشته، زه هم لږ غوندي ستړی یم”.

“اوه، خو ته چي بیا ستړی یې، ستا لپاره به په انګلیسي خبرې کول اسانه وي”.

“په امریکایي ژبه”.

“هو. مهرباني به دي وي، که په انګلیسي خبرې وکړې. ډیره ښکلې ژبه ده”.

ما ورته وویل “امریکایان دلته یوه دانه په ټکټ نه پیدا کیږي”.

“یادیږی به دې هم. د هر چا خپل هیوادوال په تیره بیا هیوادواله ډیره یادیږي. دا ما تجربه کړې. لوبه کوو که ستړی یې؟”

“نه ستړی نه یم. هغه مي محض یوه ټوکه درسره وکړل. څومره وخت به ما ته راکړې؟”

“له هغه راهیسي به دي ګڼې لوبې کړي وي؟”

“نه، ما بیا ګردسره دې لوبې ته لاس لا نه دی وروړی”.

“ته به ښه لوبه وکړي. لس نمرې په سلو کي؟”

“ته زما ستاینه کوې”.

“ پنځلس؟”

“ښه خبره ده، خو فکر کوم، شکست به زما په برخه وي”.

www.hewd.org

“خوښه دي نه ده، چي شرطي لوبه وکړو؟ ستا خو هر وخت داهیله وه چي شرطي لوبه وکړې”.

“هو فکر کوم ښه به وي”.

“سمه ده. اتلس نمرې درکوم، پر هره نمره باندي یوه یوه افغانۍ”.

ډیره خوندوره سنوکر لوبه یې وکړل. په هغه چانس کي، چي ما په پنځوسو کی درلود زه یوازي تر ده څلور نمرې مخکي وم. کانت ګریفی د ساقي د راغوښتلو لپاره پر دیوال ځوړند زنګ وواهه.

هغه چي راغلی، ورته وې ویل“که تکلیف نه وي، یو ځلي خو دا د بوتل سر خلاص کړه”. شیبه وروسته یې ما ته مخ کړ ”څېښاک ښه دی، ستړیا پرې لیري کیږي”. شراب د یخي د ټوټو په مینځ کي یخ شوي ول او زبردست خوند یې کاوه.

” راځه په ایټالوي به خبري سره کوو. ستا خو به ډیره خوا نه بدېږي؟ دا مي اوس ستره کمزورې ګرځیدلې”.

لوبې ته مو ادامه پسي ورکړه. بوتل مي څنګته راته ایښی وو او په غوړپ غوړپ به مي ځیني څیښه. په ایټالوي کي مو یو له بل سره خبرې کولې، هغه هم زیاتي نه؛ ځکه ډیر فکر او تمرکز مو په لوبه کي وو. کانت ګریفي خپلي سل نمرې پوره کړې. ما ته چي کوم وخت راکول شوی وو، څلور نیوې ته پکي رسیدلی وم. دی راته مسک شو او پر اوږه یې وټکولم.

“اوس به هغه بل بوتل وڅیښو او ته به هم ورو ورو د جګړې کیسې راته کوې”. زما تر ناستې پوري منتظر شو.

“پر یوه بله موضوع به مجلس وکړو، خوښه دي نه ده؟”

"فکر کوم د جګړې خبرې دي نه خوښيږي؟ سمه ده، په اخبارو کي څه چاپ شوي؟"

ما ورته وويل "هيڅ نه. پر خپل ځان باندی بيريږم يو ډول ګنګس يم".

"ته خو بايد د ښار له اوضاع نه باخبره اوسې".

"په جګړه ايزو حالاتو کي پر کومه موضوع ډيري ليکني کيږي؟"

"د باربيوس په نامه يوه ليکوال (تر اور لاندي) او هربرت جورج ويلز د (ميستر بريټلينګ سز ترو ايټ) تر عنوان لاندي، کتابونه ليکلي."

"نه، هغه نه پکي ګوري".

"څه شې؟"

"هغه يې په دې کي نه ګوري. هماغه کتابونه ما په هغه ما په روغتون کي ليدلي وه".

"نو تر اوسه يې مطالعه کوې؟"

"هو، خو کومه ګټه مي پکي نه ده ليدلې".

"ما فکر کاوه، چي ميستر بريټلنيګ د انګليس د منځنی طبقې د خلکو د روحياتو په اړه ښه اثر دی".

"د روح په اړه معلومات نلرم".

"بيچاره. موږ دواړه د روح په اړه معلومات نه لرو. ته پر خدای عقيده لرې؟"

"د ماښام له طرفه".

کانت ګريفی مسک شو او په ګوتو يې ګيلاس ته څرخ ورکړ.

www.howd.org

کانت "له ځان سره به مي ویل، چي څومره مي عمر ډیریږي، هغومره به مي عقیده سمه شي، خو داسي ونه شول. ډیر د تاسف خبره ده".

پوښتنه مي ترې وکړل "غواړې له مرګه وروسته ژوند وکړې؟" ځان مي ناڅاپه د مرګ د لفظ په استعمال سره بل ډول احساس کړ، خو ده کوم ارزښت ورته ور نه کړ.

"دا نو بیا د ژوند پر کیفیت اړه لري. کوم ژوند چي اوس یې زه لرم، غواړم تل مدام ژوندی وه اوسم او دا دی تقریباً اوس مي هم ډیر ژوند کړی". بیا مسک شو. موږ په پراخو چرمي چوکیو کي تکیه وهلي ناست وو. د چامپن بوتلان د مېز له پاسه پراته ول، خو زموږ ګیلاسونه موږ ته نژدې پراته ول.

" که زما په څیر اوږد ژوند وکړې، نو له ډیرو عجبه او غریبو حالاتو سره به مخ شې".

"ته خو د ډیر عمر نه یې".

"دا ظاهري بدن دی چي زړیږي. ځینی وختونه پر دې بیریږم چي ګوته مي د تباشیر په څیر ماته نه کړم، خو زما روح نه دی زوړ شوی او نه تر دې هوښیار شوی".

"تاسي هوښیار یاست".

"نه. د بوډاګانو همدا ستره اشتباه ده. هغوی نور نه هوښیاریږي بلکي احتیاط یې ډیریږي".

"شونې ده، چي همدا هوښیارې وي".

"دا یو ډول غیر جذابه هوښیارې ده. ته په ژوند کي څه شي ته ډیر ارزښت ورکوې؟"

"هغه چا ته چي مینه ورسره کوم".

"ما هم همداسي فرض کړه. دا دانایې نه ده، ښه داراته ووایه چي ژوند ته ارزښت ورکوې؟"

"هو".

www.hewad.org

“زه هم. ځکه چي همدا زما ټوله دارايې ده او زما د کليزو ميلمستياوې”. بيا يې وخندل.”ته کيدای شي تر ما پوه او دانا يې. ته خپله د زوکړې کليزه نه لمانځې”.

له ده مي پوښتنه وکړل “ښه د جنګ په اړه راته ووايه، د جګړې په اړه څه نظر لرې؟”

“زما په فکر دا يوه بيځايه جګړه ده”.

“ستا په نظر دغه جګړه به څوک وګټي؟”

“ايټاليا.”

“لامل يې څه دی؟”

“ځکه چي ايټاليا يو ځوان ملت او ولس دی”.

“ځوان ملت او ځوان ولس هر وخت جګړه ګټي؟”

“دوی تر يو وخته د بري او سوبې لايق وي”.

“له هغه وروسته څه پيښيږي؟”

“بيا نو همدغه ځوان ملت زړيږي”.

“تاسي ويل، چي تاسي هوښيار نه ياست”.
“ګوره ځوانه، دا پوهه او دانايي نه ده. دې ته وايي(له مايوسوونکو فکرو تېښته)”.

“ما ته خو همدا دانايې ښکارې”.

“نه داسي نه ده. نور مثالونه هم درکولای شم. بد نه دي. فکر کوم چامپن خلاص شول”.
“هو تقريباً خلاص شوي دي”.

“نور څښېنو؟ له هغه وروسته بيا نو زه کالي اغوندم”.

www.hewd.org

ما ورته وویل "فکر کوم د اوس لپاره همدا کفایت کوي".

"د زړه څخه وایې؟ نور نه څیښې؟"

"هو". او پاځید.

"هیله لرم بریالی، صحت مند، قوي او بیاهم صحت مند اوسې".

"مننه. په دې هیله یم، چي دا مځکه وي او تاسي پرې ژوندي ګرځئ".

"مننه. که چیري دي یو وخت بیا عقیده جوړه شول؛ بیا که زه مړ وم په دعاو کي مي یادوه. له تا پرته مي له نورو ملګرو هم دا غوښتنه کړې. په دې ارمان وم، چي عقیده به مي جوړه شي، خو دا ارمان مي پوره نه شو". پر څیره مي یې یوه دردناکه مسکا په نظر راغلل. د ده څیره دومره ګونجي ګونجي وه، چي د خندا په تفسیرولو یې ونه توانیدم. البته د څیرې ګونجواله به یې هغه مهال لا پسي زیات شول، کله چي به په خندا شو.

ده ته مي په جواب کي وویل "کیدای شي عقیده مي جوړه شي، په هر حال په دعاوو کي به دي تل یاد ساتم".

"ما هم همدا ارمان درلود. ټوله کورنۍ مي پر عقیده باندي مړه شول، خو زما تقدیر بیا بل ډول دی".

"اوس هم وخت شته".

"کیدای شي ډیر ناوخته وي. کیدای شي ما دومره ژوند کړی وي چي مذهبي احساسات مي له لاسه ورکړي وي".

"زما عقیده یوازې دشپې لخوا جوړه وي".

"نو بیا تاسي هم مین یاست. دا مه هیروئ، چي مینه مذهبي احساسات دي".

"تاسي دغه ډول نظر لرئ؟"

“هو، مننه کوم چي لوبه دي راسره وکړه”. د میز لور ته ورتیر شو.

“ډیر ښه خوند یې وکړ”.

“دواړه به یو ځای ولاړ شو”.

شپږدیرشم فصل

یوه طوفاني شپه وه. کله، چي راپاڅیدم د باران د څاڅکو ږغ مي، چي پر کړکۍ نښتل واورید. کړکۍ خلاصه وه، ځکه یې نو څاڅکي پرته له کوم خنډ نه کوټې ته راتلل. دروازه وټکیدل. ورو په داسي ډول چي کاترین راویښه نه شي، له کټ نه راکښته شوم او د دروازې لور ته ورتېر شوم. دروازه چي مي خلاصه کړل، پر ساقي مي سترګې ونښتې. لوی باراني کوټ یې اغوستی وو. په لاس کي یې لنده خولۍ نیولي وه.

“ښاغلي، ستا لپاره مي یو خبر راوړی”.

“خدای دي خیر پیښوي، څه خبره ده؟”

“خبره تر خبرې اوښتي ده”. شا وخوا مي وکتل. کوټه تیاره وه. د کوټې پر غولي مي له کړکۍ نه پر راغلو اوبو باندي سترګې ونښتې “دننه راشئ”. له لاسه مي ونیو او تشناب ته مي دننه بوت. دروازه مي قلف کړل او څراغ مي ولګاوه. زه د حمام د ټپ پر څنډه ورته کښېناستم.

“ایمیلیو څه خبره ده؟ ستونزه کي خو نه یې؟”

“ستونزه کي زه نه، تاسي یاست”.

“څه وایې؟”

www.howd.org

“ پولیسو ستا د نیولو پلان جوړ کړی او سهار به يې په عملي کیدو پسي راشي”.

“دا اوس ته څه وایې؟”

“زه د دې لپاره راغلم، چي تا ته خبر درکړم. د ښار په یوه کافي شاپ کي د دوی له دغه پلانه خبر شوم”.

“پوه شوم”.

ساقي پر خپل ځای د بت په څېر له څه ویلو پرته له لانده کوټ او لندې خولۍ سره ولاړ وو.

“ زما د نیولو لامل څه دی؟”

“فکر کوم، له جګړې سره کوم ارتباط لري”.

“مشخص لامل يې درته معلوم دی؟”

“دقیقاً نه. خو فکر کوم، وړاندي یې په پوځي جامو کي لیدلی وې. له کله چي دغه شاتګ پیل شوی دوی ټوله نیسي”.

یوه شیبه مي فکر وکړ.

“پولیس څه وخت راپسي راځي؟”

“ګهيځ مهال، خو دقیق وخت يې نه دی راته معلوم”.

“ستا په نظر، باید څه وکړم؟” خپله لنده خولۍ، چي اوس هم څاڅکي ترې تويیدل په دوشۍ کي واچول.

“که له کومي خبرې څه بیره نه لرئ، زنداني کیدل دومره خبره نه ده، البته زنداني کیدل ښه نه دي، په تیره بیا اوس”.

www.nowd.org

“نه غواړم، چي زندان ته ولاړ شم”.

“نو بیا سویزرلنډ ته ولاړ شه”.

“څنګه؟”

“زما په کښتۍ کي”.

“اوس خو هوا طوفاني ده”.

“طوفان ختم شو. که څه هم لار به تکلیفي وي، خو میوه به یې خوږه وي”.

“څه وخت باید حرکت وکړو؟”

“همدا اوس. کیدای شي پولیس ستا نیولو ته ډیر وختي راشي”.

“زموږ د غوټو اوسامانو په اړه څه وایاست؟”

“ټول سره یو ځای کړئ. میرمن دي تیاره کړه. زه د هغو څارنه پخپله کوم”.

“ته به چیري یې؟”

“تر هغو چي تاسي ځانونه اماده کوی، زه همدلته په تشناب کي ستاسي انتظار کوم. نه غواړم دباندی په دهلیز کي مي څوک وویني”. دروازه مي خلاصه کړل راووتم بیرته مي په ده پسي بنده کړل او د خوب کوټې ته ولاړم. کاترین راپاځیدلې وه.

“ څه خبره ده ګرانه؟”

“هیڅ نه. غواړې، همدا اوس سویس ته ولاړه شې؟”

“ته ځې؟”

“نه. زړه مي غواړي چي همدلته بنه ډیر خوب وکړم”.

"خبره څه ده؟"

"ساقي وايې چې پولیس سهار زما په نيولو پسي راځي".

"هغه خو به ليونی نه وي؟"

"نه".

"نو بيا ګرانه بيړه وکړه. ځان تياروه چې حرکت کوو". دا د کټ پر څنډه کښېناستل، تراوسه ګنګسه وه. "ساقي تراوسه په تشناب کي دی؟"

"هو".

"نو زه به نه لمبيږم. زه جامې تبديلوم، ګرانه که دي مخ واړوې ښه به وي. په يوه دقيقه کي ځان تياروم". څنګه چې نايټ ګون يې ايسته کړ واورين کمر يې وليدل شول. بيا مي د دې په غوښتنه مخ واړاوه. د حاملګۍ له امله يې ګېډه لويه ښکاريده، ځکه يې نه غوښتل چې ورته وکتل شي. ما هم ځان اماده کاوه او پر کړکۍ د باران څاڅکو ته غوږ وم. زما غوټه وړوکې وه، په يوه شيبه کي ټوله سره يوځای شول. "کاترين که ستا شيان ډير دي، زما په غوټه کي ځای شته".

"زه اماده يم. اوه، ګرانه څومره بي عقله يم. ساقي ولي په تشناب کي دی؟"

"شش ـــ هغه زموږ غوټو وړلو لپاره منتظر دی".

"اوه، ساقي ډير نامي سړی دی".

"هغه متل يې ناحقه نه دی کړی چې وايي، زوړ يار زين کړی اس دی. دی مي له ډيره وخته ملګر دی. يوځلي مي ده ته پايپ والا تنباکو راليږلي ول". له کړکۍ مي بهر وکتل، تياره وه. سيند مې نه شوای ليدای. دباندي تر شنه اسمان لاندي له تيارې او بارانه پرته بل څه نه ول. باد لا اوس خاموشه شوی وو.

کاترین "زه تیاره شوم".

"سمه ده". زه وه تشناب ته ورغلم "ایملیو غوټې دغه دي". ساقي دواړې غوټې واخیستې.

کاترین "ستاسو له مرستې مننه".

"نه اغلې دا څه دي. ستاسي سره په مرسته ډېر خوشحالیږم. او بله خبره دا، چي ستاسي سره په مرسته زه خپل ځان له ستونزو خلاصوم". ما ته یې وویل "غوږ شه زه دغه غوټې د مزدورانو د زینو له لارې لاندی وړم بیا له هغه لارې وه کښتی ته ځم، تاسي هم، چي بهر راځئ، ځانونه داسي واچوئ، لکه قدم وهلو لپاره چي بهر وزئ".

کاترین "د قدم وهلو لپاره ډېره ښکلې شپه ده".

"په هر صورت بیا هم نحصي ده".

کاترین "له ما سره خو لا شکر دی سایوان شته".

له کوټې رابهر شوو. دهلېز ته راووتو. په پراخو او نریو کارپیټ شوو زینو کي لاندي ولاړو. کښته له زینوسره خادم د میز تر شا ناست وو. زموږ له لیدو سره حیران شو.

خادم "تاسي دباندي وزئ؟"

"هو. موږ غواړو، په سیند کي راغلی طوفان ووینو".

"مشره، له تاسي سره سایوان شته؟"

"نه. دغه کوټ د اوبو د مخنیوي لپاره کافي دی". کوټ ته یې له شک سره وکتل " ښاغلي، تاسي تم شئ، زه همدا اوس تاسي ته سایوان راوړم". خادم له دې ویلو سره ولاړ او شیبه وروسته له یوه غټ سایوان سره راستون شو."یو څه غټ دی". لس لیرې مي ورکړې.

"اوه، صاحبه تاسي ډير مهربان ياست. ډيره زياته مننه". دروازه یې همداسي خلاصه پريښودل موږ نو نور د خپل مزله په لور تګ پيل کړ. ده کاترين او کاترين وه ده ته مسکی شول.

خادم "په طوفان کي تر ډيره مه پاتيږئ، تاسي او آغلي به لانده شی". دی دوهمه درجه خادم وو، انګليسي یې هم ماته ګوډه زده وه.

ورته ومي ويل "موږله خيره بيرته ژر راستنيږو". تر غټ سايوان لاندي په تياره او لانده باغ کي روان شوو. له باغه چي راووتو، پر يوه سايوان لرونکې لار باندي وربرابر شوو. د سيند له پاسه ښه تند باد چليده. هوا يخه وه او پوه شوم، چي په غرونو کي واوره ووري. د کښتيو له قطار څخه تير او لنګر ته، چي ساقي راته منتظر وو، ولاړو. اوبه تاريکي ښکاريدې. ساقي د شا له خوا د ونو له قطاره راووت.

ساقي مخاطب کړو "ستاسي غوټې په کښتئ کي دې".

"ستا د کښتئ پيسې به درکړم".

ساقي "اوس څومره پيسې درسره دي؟"

"ډيرې نه دي".

"اوس پروانه لري بيا یې وروسته راوليږه".

"څومره راوليږم؟"

"هر څومره، چي ستا راباندي پيرزو وې".

"نه، راته ووايه څومره؟"

"که له خيره ورسيداست نو پنځه سوه فرانکه راوليږه، چي ورسيږې دا دومره شی نه دي".

www.hewad.org

“سمه ده”.

یوه کڅوړه یې په لاس کې راکښېښودل “په دې کې سنډویچ دي. په ټول هوټل کې همدا وه. یو بوتل برانډي او یو بوتل شراب هم پکښې شته”. دغه شیان مې په خپله غوټه کې کښېښودل. ”د دې شیانو پیسې به درکړم”.

“سمه ده، پنځوس لیرې راکړه”. پیسې مې یې ورکړې.”دغه برانډې اعلی درجه دي. وه اغلې ته یې په ورکړه کې مه شرمیږه”. ساقي کښتۍ نیولې وه، خو د ډبرین دیوال په خوا کې یې بیا هم جل واهه. له کاترین سره مې کښتۍ ته په ورختو کې مرسته وکړل. دا د کښتۍ په پای کې کښېناستل او کوسۍ یې پر ځان ټینګه راونغاړل.

“ته پوهیږې چې چیرې ځې؟”

“ده سیند وه لوړې خواته”.

“د لارې واټن درته معلوم دی؟”

“تر لوبینو تیریږو”.
“تر لوبینو، کانیرو، کانوبایو، او ترانزانو تیریږئ. څو چې وه بریساګو ته نه یاست رسیدلي تاسي له سویس څخه دباندي یاست تر مونټ تاماري باید تیر شئ”.

کاترین “څو بجې دي؟”

“یوولس”.

“تاسي به د سهار اوو بجو ته ورسیږئ، په شرط د دې چې کښتۍ به مسلسله روانه وي”.

“لار څومره ده؟”

“پنځه دیرش کیلومتره”.

“ځنګه به ځو؟ په دې باران کي يوه قطب نما هم بايد وي”.

“نه. تاسي به لمړی ايزولا بيلا ته ولاړ شئ. بيا به د ايزولامدرې په هاغه بل اړخ کي د باد په ملګرتيا مخ په وړاندي ولاړ شئ. باد به تاسي وه پالنزا ته ورسوې. همالته به تاسي رڼاوې ووينئ. له هغه وروسته پر ساحل ورپوريوزئ”.

“کيدای شي، د باد لوری بدل شي”.

“نه. باد تر درو ورځو پوري پر همدې مسير چليږي. له (مترون) نه سيده راالوزې. په کښتۍ کي يو دبلی هم شته، کيدای شي له کښتۍ نه د اضافي اوبو د پاشلو لپاره مو اړتيا ورته پيدا شي”.

“د کښتی يوڅه پيسې به اوس درکړم”.

“اوس نه. کله، چي خپل منزل ته ورسيداست بيا يې راوليږه”.

“ سمه ده”.

“د غرقيدو خطرت لږ دي”.

“دا يې بيا بله خوشالي”.

“ورځئ له خيره. له باد سره په ملګرتيا کي ولاړ شئ”.

“سمه ده”. زه هم وه کښتی ته ورپورته شوم.

ساقي “د هوټل کرايه دي پريښودل؟”

“هو. زموږ په خونه کي مي په يوه پاکټ کي ايښي”.
“سمه ده. ښه بخت مشره”.

“نيکمرغه اوسئ او ډيره زياته مننه”.

"که غرق شوې، بیا به مننه راڅخه ونه کړې".

کاترین "دی څه وایي؟"

"وایي ښه سفر ولرئ".

کاترین ده ته وویل "ښه بخت او ډیره زیاته مننه".

"تاسي اماده یاست؟"

"هو".

دی را چوک شو او کښتۍ یې راټیله کړه. ما اوبو ته پاروګان ورواچول. وه ساقي ته مي لاس وښوراوه. ده هم لاس راته وښوراوه. له هوټل نه راوتونکي رڼاګانې مي لیدلې او پارو مي واهه. تر هغو مي سیده پارو واهه، چي رڼاګانې مي له سترګو نهامي شوې. سیند ارام او خاموشه وو، خو موږ له باد سره په ملتیا وړاندي روان وو.

اوه دیرشم فصل

په تیاره کي مي پاروګان وهل او وړاندي روان وو. باران اوس دریدلی وو، خو کله چي به سیلۍ راوالوته د باران څاڅکي به هم ورسره مله ول. بیخي تپه تیاره وه او له بلي خوا بیا د یخ باد له لاسه هم طاقت نه کېده. کاترین د کښتۍ په پاې کي ورله ټوله ناسته وه. دا مي لیدل؛ خو د پاروګانو سرونه مي نه لیدل چي چیري ډوبېدل. اوږده اوږده پاروګان ول، خو په چرم کي نه وو نیول شوي، چي له خوړلو او ګړلو څخه ژغورل شوي وي. زه به یو ځلي ټیټ شوم، بیا به راپورته شوم، بیا به مي ځان مخ ته ټیله کړ او هڅه مي کول چي په ارامۍ پاروګان ووهم. پاروګان مي د باد له امله پر نه کړل. پوهیدم چي لاسونه به مي تناکي کیږي، خو دومره ژر مي تناکي کېدو ته نه پرېښودل. کښتۍ سپکه وه په اسانی وړاندي تلل.

په تاریک سیند کي په تیاره اوبو کي روان وو. په تیاره کي د لاس ګوتي له نه ښکاریدې، خو دعا مي کول چي له خیره ژر پالنزا ته ورسیږو.

پالنزا مو ګردسره ونه لیدل. باد له کښي نه پورته چلېده. خپل تګ ته مو ادامه ورکړه، چي خبریدو له پالنزا نه تېر شوي وو او د ښار رڼاګانې مو هیڅ ونه لیدلې. په سیند کي له ښه مزله وروسته، د رڼا یوځه ځرک ولګېد. ساحل ته چي ورنژدې شوو، هغه(انترا) وه. له دې رڼاګانو چي تېر شوو، بیا مو تر ډیره نه کومه رڼا او نه هم ساحل ولید. بس یوازي موږ وو او د ځپو له پاسه ښه په زور پارو وهل وه. ځیني وختونه به ځپو کښتۍ پورته کړل او وچ پاروګان به مي په لاسو کي پاتې شول. زښت په زحمت او تکلیف وو، خو موږ هم همت نه بایلوده او پارو مو واهه. په لار کي د یوې صخرې له برامدګۍ سره، چي زموږ په خوا کي وه، مخ په مخ شوو. اوبه به پر صخره لګیدلې، شړپهاری به یې کاوه، پاس به تللې بیا به بیرته یو ناځاپه لاندي راتلې. ښی پارو مي په زوره راکش کړ او په چپ پارو مي اوبه پوري وهلې، او دوهم ځلي بیا سیند ته ورداخل شوو. صخره ورو ورو له موږ ځخه لیري کیدل او وروسته له سترګو پناه شول او موږ د سیند د هاغاړې په لور حرکت کاوه.

کاترین ته مي وویل "د سیند په ځنډه کي روان یو".

"له پالنزا راتېر شوو؟"

"هو. داسي ښکاري، لکه ځیني راتېر شوي یو".

"ګرانه ستړی شوی خو به نه یې؟"

"تراوسه لا نه".

کاترین "پاروګان ما ته راکړه، یو ګړی به یې زه ووهم".

"نه. تراوسه خو لا زه پرې غښتلی یم".

کاترین "بېچاره فرګوسن، سهار چي کله زموږ لیدو ته راشي، ځای به وي جولا به نه وي".

"په هغه خبره مي لا چنداني فکر نه دی خراب. زه غواړم، وړاندي له دې چي سهار شي او ساحلي ساتونکي مو ویني، ځان سویس ته ورسوم".

"اوس څومره لار پاتې ده؟"

"تقریبا دیرش کیلومتره".

ګرده شپه په پارو وهلو راباندي تېره شول. په اخر کي مي د بدن سېک بیخي ختم شو. ان پاروګان مي یو له بل سره نژدې کولای نه شوای. څو ځلي د سیند له غاړې سره ښه ټینګ ټکر شوو. له دې بیرې چي په سیند کي ورک نه شو، د سیند پر څنډه څنډ روان وو. په تګ تګ کي به یو ځلي د سیند څنډې ته دومره ورنژدې شوو، چي د سړک اړخو ته ولاړ، د ونو قطارونه او د غره ډډې به لا معلومیدې. وریځي له اوبو نه خالي شوي وې، ځکه نو باد په وریځو پسي رااخیستې ول او اسمان یې په یوه شیبه کي صاف کړ. د اسمان له صافېدو سره سپینه سپوږمۍ رابښکاره شوه. شاته مي وکتل، د کستاګنولا[29] له پاسه تپه تیاره وه. د سیند واورو ته ورته څپو کي د سپوږمۍ انځورو او د واورینو غرو له پاسه اصلي سپوږمۍ زموږ سیل کاوه. دې هرڅه تر ډېره دوام ونه کړ، وریځ بیا پر اسمان خپره شول او په څو شیبو کي یې سپوږمۍ، غرونه او د سیند څپې زموږ له سترګو پناه کړې. البته رڼا د پخوا په نسبت زیاته شول او ساحل راته ډیر واضح ښکارید. هر څه ډیر واضح ښکاریدل. هڅه مي کول، کښتۍ له دغه ځایه لیري بوزم، ځکه که پر سړک باندي پولیس وای موږ یې لیدلو او ما نه غوښتل، چي پولیس مو ویني. اسمان چي بیا ځلي صاف شو، د غره په ډډو کي ولاړي سپیني او دنګي ماڼۍ او د ونو د قطارو له مینځه سپین سړک رابښکاره شو. خو زه لا تراوسه مقصد ته رسیدلی نه وم او پارو مي واهه.

---

[29] د سویس د لوګانو ساحلي ښار پر څنډه یو پروت کلی دی.

سیند برداره شو او له ساحله ورپورته، د غره له ډډې سره بیا د رڼا څرک راښکاره شو. به ګمان اغلب همدا لویینو وه. د ساحل په هغه بل اړخ کي مي د غرو په منځ کي یوه خالیګاه غونډې ځای تر سترګو شو، فکر مي وکړ، چي همدا به لوینو وي. که چیري هغه لوینو وه، نو زموږ سفر په ښه حالت کي وو. پاروګان مي له اوبو راوکښل او د کښتی په سیټ کي مي ځان وغورځاوه. پاروګانو خورا او بېحده ستړی کړم وم. بازوګانو، اوږو او شا مي درد کاوه. لاسونه مي د حرکت نه ول.

کاترین "زه به سایوان پاس ونیسم، باد هم چلیږي د باد په مرسته کولای شو، وړاندي ولاړ شو".

" ما ته لار راښوولای شې؟"

"هو، کومه ستونزه به نه وي".

"نو بیا دغه پارو دروا‌خله. له بازو سره یې جوخت ونیسه او د کښتی له ژۍ سره کښېنه. زه به سایوان ونیسم". د کښتی پای ته ورغلم او پارو نیولو چم مي وروښود. د خادم راکړی لوی سایوان مي راواخیست، د کښتی په مخ کي کښېناستم او له یوه کړپ سره مي خلاص کړ. دواړې پښې مي خلاصي کړي، په سیټ کي کښېناستم او په دواړو لاسو مي سایوان ښه محکمه ونیو. باد چي څنګه تر سایوان لاندي شو، پرته له ځنډه کښتی په حرکت شول. تر خپله وسه مي هڅه کول، چي سایوان د کښتی له دواړو څنډو سره ښه سم ونیسم. ده بېحده زور واهه او ورسره کښتی هم ښه په سپیډ روانه وه.

کاترین "وا وا، ډیر ښه روان یو". د سایوان د لاستي پرته مي بل هیڅ شی نه لیدل. ده زور واهه او کشېده، ورسره موږ هم وړاندي روان وو. پښې مي راټولي کړې او سایوان ته مي سیخي کړې. که مي کتل، سایوان یو ناڅاپه راکوږ او یوه څنډه یې زما پر ټنده باندي ولګېدل. کوښښ مي وکړ، چي سایوان بیرته نېغ ودروم، خو باد تر لاندي وو او ما ته یې د سمبډو وخت رانه کړ. سایوان له سره تر پایه پوري په ښور کي وو. د ده له سمبډو چي

ناامیده شوم، باره مي نو له چوکۍ نه راخلاص کړ او په کښتۍ کي مي کښېښود. زه بیرته کاترین ته ورغلم، چي پارو ځیني واخلم، خو د هغې خوله له خندا نه ډکه کېدل. زما لاس یې ونیو او لا یې خندل.

پارو مي ځیني واخیست او ورته ومي ویل "څه خبره ده؟"

"سایوان چي دي نیولي وو، بیخي بل ډول ښکاریدې".

"ریښتیا هم".

"ګرانه، غصه کیږه مه. واقعاً جالبه وه. سایوان چي دي نیولی وو، ډیر برداره او معصوم ښکاریدې". له خندا یې ستونی وچ شو.

"زه به کښتۍ وچلوم".

" ته یو ګړی استراحت وکړه. یو څه څیښاک هم وکړه. ډیره اوږده شپه ده او ډیره لار مو وهلې".

"کښتۍ باید د سیند له څپو وباسم".

"زه به مشروب درته راوړم. یوه شیبه هوسایي ښه ده ګرانه".

پاروګان مي راواخیستل او بیا رهي شوو. کاترین بیک خلاص کړ، د براندي بوتل یې ځیني راوایست او ما ته یې راکړ. له بوتله مي سرپوښ ایسته کړ او یو غټ غوړپ مي ترې وکړ. غوړپ خوندور او ګرم وو. ګرمواله یې زما په ټول بدن کي غځوني وکړې او یو نوی روح یې راپکښې پوه کړ "براندي ډیر ښه خوند کوي". سپوږمی بیا د وریځې تر شا پټ پټانی کاوه، خو بیا هم ساحل ښکاریده. داسي ښکاریدل چي یوه بله دماغه هم تر ډیره په سیند کي ننوتي وه.

کاترین ته مي وویل "کاترین، یخ خو دي نه کیږي؟"

"نه زه ښه يم. خو يو څه خسته غوندي يم".

"تر ښپو لاندي اوبه سيند ته واچوه او پښي دي لاندي کښېږده".

له څېښاکه وروسته، مي بيا پارو ته کش ورکړ او کاترين بيا له کښتۍ نه اوبه لاندي پاشلې.

"دبلی خو راکړه، يو څه اوبه پکښي څېښم".

"هغه بيخي چټل دی".

"پروا نه لري، زه به يې پريولم".

کاترين لمړی دبلی پريولی او بيا يې له اوبو ډک ما ته ونيو. د برانډي له څېښلو وروسته ترې شوی وم، اوبه هم يخي زمريني وې، چي ومي څېښلي غاښو مي څانګې ورسره وکړې. ساحل ته مي وکتل، اوس نو دماغې ته ورنژدې شوي وو. له وړاندي پراته خليج نه رڼاوي ښکاريدې.

کاترين ته مي وويل "مننه". دبلی مي بيرته ورکړ.

"تشکر. نوري هم شته، که يې څېښې".

"د خوراک يو شی درکړم؟"

"اوس نه. يو څه وخت وروسته، چي وږي شوو، وبه يې خورو".

"سمه ده".

په سيند کي وړاندي روان وو او هغه څه چي موږ ته له ليري څخه يوه دماغه ښکاريده يوه کوچنی شانته جزيره وه. د سيند په هغه برخه کي چي موږ پکښې روان وو، ورو کمبره کېده. سپوږمۍ يو ځلي بيا راپورته شول، اوس نو که ساحلي ساتونکي پر ګزمه باندي وای، موږ يې په ډېره اسانی ليدای شوای.

کاترین مي وپوښتل "څنګه يې؟"

"ښه يم. څومره لار لا پاتې ده؟"

"تقريباً اته ميله به پاتي وي".

"اوس هم ډير لار ده. خوارکيه، بيچاره. ته لا ژوندی يې؟"

" هو. تراوسه خو لا ساه راپکښې چليږي، خو لاسونه مي يو څه درد کوي".

په سيند کې نور هم وړاندي ولاړو. د سيند په ښي اړخ کې د پراته غر په مينځ کي يوه سوړه وه. د سيند له دغې څنډې سره د مځکي او اوبو تر مينځ چنداني ډير واټن نه وو. همدا کانوبيو وه. موږ چي د سيند له څنډې سره ښه نژدې روان وو، د ساحلي ساتونکو له بيرې بيرته له څنډې ليري شوو. په مځکي مو يو بل لوی غر پروت وو. که څه هم د حرکت نه وم، خو بيا مي هم ځانته ډاډ ورکاوه، چي اوس نو دومره لار نه ده پاته. البته بيا هم له کاره وروسته، چي کله څوک ستړی شي، وړوکې ستونزه ورته لويه ښکاري. پوهيدم، چي لمړی بايد له هماغه لوی غره نه تېر شم او له پنځه ميله تګ وروسته به سويسي اوبو ته ورداخليږو. سپوږمۍ ورو ورو په کښته کيدو وه، خو وړاندي له دې چي بشپړه کښته شي، وريځ پرې راغلل او پټه يې کړل. بيا تياره شوه. اوس به مي نو يوه شيبه پارو واهه او بيا به مي يوه شيبه هوسايې کول.

کاترين "اوس به نو يو ګړی زه پارو ووهم. پارو راکړه".

"تراوسه لا زه پرې غښتلی يم".

"بيخي نه. ما ته يې راکړه زما به هم يوه شيبه پام په بله شي".

"وايم ما ته يې راپريږده".

"بلکل نه. ورو ورو پارو وهل د حامله ميرمنې لپاره ګټه لري".

www.howd.org

“سمه ده. خو احتياط کوه. زه به همالته درشم. او ته د کښتۍ پر دواړو څنډو لاس نيسه او راشه”.

د کښتۍ پای ته ولاړم او همالته کښېناستم. د کوټ کالرونه مي راجګ کړل او کاترين ته مي کتل چي پارو يې واهه. ښه پارو يې واهه، خو پاروګان ډېر لوی ول او همدې لويواله دې ته مزاحمت کاوه. ما خپل بيک خلاص کړ، يو څو سنډويچه مي ترې راوايستل او له براندې نه مي غوړپ وکړ. دومره خوند يې وکړ، چي وايم شپاړس. بل ګيلاس مي هم ډک کړ.

“هر وخت چي ستړې شوې، بيا راړغ کړه”. شيبه وروسته مي بيا ورته وويل ”پام کوه چي پارو دي له نس سره ونه نښلي”.

کاترين په داسي حال کي چي پاروګان يې په لاس کي نيولي وو، وويل “که ونښلي نو ژوند به نور هم اسانه شي”.

يو بل ګيلاس براندې مي ځانته ډک کړ.

ما ورته وويل “ ته څنګه يې؟”

“بيخي سمه يم”.

“که ستړې شوې، بيا ړغ راباندي وکړه”.

“سمه ده”.

له لږ براندې څيښلو وروسته مي د کښتۍ دواړې څنډې ونيولې او وړاندې ورغلم.

“اوس نه. ډېر ښه روان يو”.

“ته بيرته خپل ځای ته ولاړه شه. ما ځان هوسا کړ”.

www.howd.org

یو څو شیبې د برانډي په زور ښه په بیړه او سرعت وړاندي ولاړو. شیبه وروسته مي نو د بدن سیک ورو ورو مخ په ختمیدو شو. په څو لحظو کي مي ژامي په لړزه شوې. له برانډي څیښلو نه وروسته له مسلسل پارو وهلو له امله مي د زړو د راپورته کیدو احساس کاوه.

کاترین ته مي وویل "په ګیلاس کي یوڅه اوبه راکړه".

"همدا اوس به یې درکړم".

له صبح دم سره لږ لږ باران پیل شو. باد نه وو، که وو هم پر موږ نه لګیده، ځکه شاته مو غر وو. پوه شوم، چي نور نو سهار کیدونکی دی، نو ګونډې مي ورته ووهلې او داسي ښه سم مي پارو ته کش ورکړ. نه پوهیدم، چي چیري او په کوم ځای کي یو؛ خو زما هدف د سیند سویسی برخې ته ځان رسول وو. ګهیځ وختي ساحل ته نژدې راورسیدو. د سیند ډبرینه څنډه او له هغې سره ولاړي ونې له کومي ستونزې پرته ښه سمي معلومیدې.

کاترین "دا د څه شي ږغ دی؟" پر پاروګانو مي تکیه وکړل او غوږونه مي څرک کړل. په سیند کي یوه ماشیني کښتۍ راروانه وه. خپله کښتۍ مي لږ څه ګوښې ته کړل او دواړه غلي کښیناستو. د کښتۍ ږغ ورو ورو رانژدې کیده. ورته کتل مو په باران کي له موږ لږ شاته تېره شول. د کښتۍ په پای کي څلور ساحلي ساتونکي ولاړ ول. الپیني ډوله فولادي خولۍ یې پر سر کړي وې. د باراني کوټ کالرونه یې جګ درولي ول. ټوپکان یې شاته پسي ځوړند ول. ګهیځ وو، دوی ټول خوبوړي ښکاریدل. پر خولۍ او د باراني کوټ پر کالر باندي یې ژړ ډوله کرښې ګنډل شوي وې. کښتۍ په خپل برهاري کي نوره هم وړاندي ولاړل او بیا له سترګو پناه شول.

بیرته په سیند ورګډ شوم. اوس موږ وه سرحد ته دومره نژدې وو چي د ساتونکو وه ښه راغلاست ته اړتیا نه وه. تر باران لاندي مو درې پاوه نور مزل وکړ. د ماشیني کښتۍ برهاری مي یو ځلي بیا واورید، دا ځلي هم تر هغو غلي وو، څو چي کښتۍ ښه را نه لیري او برهاری یې د سیند په څپو کي نهام شو.

ما ورته وويل " کاترین، فکر کوم سویس ته له خیره راورسېدو".

"ریښتیا؟!"

"هر وخت چي مو له سویسي پوځیانو سره ولیدل، باور به مي راشي".

"یا هم د سویس له سمندري پوځیانو سره".

"د سویس سمندري پوځ کوچنی خبره نه ده. کیدای شي، هغه کښتۍ چي اوس تیره شول د سویس د سمندري پوځ وي".

"که سویس ته راغلي یو، نو ناشته به وکړو. د دې ځای رولونه، کوچي او مربا ډیره خوندوره ده".

تازه سهار او ښکلی باران وریده. له موږ نه ښه لیري د سیند په مینځ کي لا اوس هم باد چلیده او د اوبو له پاسه یې له موږ نه لیري سپینو سپینو حبابو موجونه وهل. اوس له خیالې نړۍ پرته په حقیقي نړۍ کي باوري وم، چي په سویس کي یم. ساحل سره د ولاړو ونو تر شا ګڼ کورونه ښکاریدل. لږ ورهاخوا یو کلی وو، د غونډۍ له پاسه څو ډبرین کورونه، مانۍ او یوه کلیسا له ورایه معلومېده. د سیند له څنډې سره پر تېر شوي سړک باندي مي په پولیسو پسي وکتل، خو څوک مي تر سترګو نه شو. اوس نو سړک ته ډېر ورنژدې شوي وو. یو عسکر مي چي له خوړنځای نه راووت، ولید. خړه دریشي او د جرمنیانو په څیر فولادي خولۍ یې په سر کړې وه. ځوان، او تکړه ښکاریده. د چارلي چاپلین په څیر بریتونه یې پرې ایښې ول. پر موږ یې هم یو نظر راعطا کړ.

کاترین ته مي وویل "لاس ورته وښوروه". کاترین هم لاس ورته وښوراوه، هغه ورته مسک شو. کښتۍ مي پر هماغه ځای ودرول، اوس نو د کلي پر برابري رارسیدلې وو.

کاترین مي مخاطب کړل "درځه له خیره، نور به نو سویس ته ورداخل شو".

“له ډیر احتیاط سره باید وړاندي ولاړ شو، زه نه غواړم، چي سرحد ته مو بیرته واپس کړي”.

“ سرحد اوس له دې ځایه ډیر لیري دی. زما په نظر دا یو سرحدي ښار دی. زه په ډاډ سره ویلای شم، چي همدا بریساګو ښار دی”.

“دلته به ایټالویان نه وي؟ په ګمرکي ښارو کي تل دواړه اړخونه وي”.

“البته په جګړه ایزو حالاتو کي نه. فکر نه کوم، چي دوی دي ایټالویانو ته، سرحد ته د رااوښتو اجازه ورکړي وي”.

د ښار په لیدو نه مړېدم. په لنګر کي د ماهیګیرانو ګڼي کښتۍ او د ماهیانو نیولو جالونه پراته ول. ښکلی باران وریده.

“ځنګه نور نه کښته کیږو؟ سهارنی به هم وخورو”.

“سمه ده”.

په چپ پارو مي کښتۍ وه ساحل ته نژدي کړل. بیا وه لنګر ته نژدي ورغلو. کښتۍ مي سیده کړل او یوه ځنګته شوو. پاروګان مي په کښتۍ کي پریښوول. یوه اوسپزه ټوټه مي راواخیستل، پر یوه لنده ډبره مي کښیښوول، پښه مي پر تکیه کړل او د سویس په خاوره کي مو قدم کښېښود. کښتۍ مي وتړل او کاترین ته مي د مرستې لپاره لاس وروغځاوه.

“راځه له خیره. ډیر خوشحاله یم”.

“هغه زموږ سامانونه؟”

“همدلته یې په کښتۍ کي پریږده”.

له کاترین سره مي په ګډه د سویس پر خاوره قدم کښېښود.

کاترین "ډیر ښکلی هیواد دی".

" ښه ځای نه دی؟"

"راځه، له خیره اوس به ناشته وکړو".

"ښه هیواد نه دی؟ تر قدمو لاندي مځکه یې لا یو بېل ډول خوند لري".

"زه ډیره ستړې یم، احساسات مي چنداني په مزه کي نه دي، خو بیا هم ښکلی هیواد معلومیږي. ګرانه، ته ریښتیا هم ډاډه یې چي موږ له هماغه خونړي هیواده راوتلي یو؟"

"بلکل. زه ډاډه یم. البته زما هم وړاندي هیڅ باور نه کیده".

"هغه کورو ته وګوره. عجب ښکلی هیواد! همالته به یو ځای ناشته هم وکړو".

"باران یې لا خوند کوي. دا ډول باران په ایټالیه کي نه وو. ډیر خوندور باران دی".

"او موږ هم راورسیدو! ستا ریښتیا هم باور کیږي، موږ سویس ته راغلي یو؟"

ریستورانت ته دننه ورغلو او یوه پاک لرګین میز ته کښېناستو. موږ دواړه له خوښۍ نه په جامو کي نه ځایېدو. یوه نفیسه میرمن چي پیش بند یې تړلی وو، زموږ خواته راغلل او د ادړ په اړه یې پوښتنه رانه وکړل.

کاترین "رول، مربا او قهوه".

" د بخښني په غوښتو سره باید درته ووایم، چي په جګړه ایزو حالاتو کي موږ رول نه لرو".

"نو بیا ډوډۍ راوړه".

"ډوډۍ به برشته کړو".

www.hewad.org

"سمه ده".

کاترین ورته وویل "زما لپاره یو څو هګۍ هم درسره راوړه".

"او د ښاغلي لپاره څومره هګۍ؟"

ما ورته وویل "درې دانې".

"څلور دانې ګرانه".

"څلور دانې".

میرمن ولاړل. کاترین ښکل شول او لاس مي یې ټینګ ونیو. په ریستورانت کي ناست او یو بل ته مو کتل.

"څومره مینه ناکه ځای دی".

"ریښتیا هم مینه ناک دی".

کاترین وویل "که رول نشته، پروانلري. ټوله شپه مي د رول په اړه فکرونه وهل. خو کومه خبره نه ده. زما هیڅ فکر نه دی په خراب".

"فکر کوم، ډیر ژر به مو ګرفتاره کړي".

"فکر مه خرابوه. له هر څه نه وړاندي به ناشته وکړو. ناشته چي مو وکړل، که مو بیا ونیسي هم کومه خبره نه ده. بیا دوی په موږ څه کولای هم نه شي. ځکه بریتانوي او امریکایي تابیعتونه لرو. هغه هم له ښه شالید سره".

"له تا سره پاسپورټ شته؟"

کاترین "هو. دغه بحث به پریږدو. د خوښی او خوشالی نړۍ ته راشه".

www.howd.org

ما ورته وویل "تر دې زیاته خوشحالي نه شم کولای".

یوه پنډه، خړه او لکۍ داره پیشي مي راښکاره شوه. زمور د میز لور ته رارهي شول. لکۍ یې پورته نیولې وه، ځان یې زما پر پښه باندی ومښه له هر ځل مښلو سره یې پرهاری کاوه. لاس مي وروغځاوه او ومي رټل. کاترین راته پام شو او ویې خندل.

"کافي هم راورسیدل".

له دوډۍ خوړو وروسته زمور د هرکلي لپاره پولیس راغلل. زمور سامانونه په کښتۍ کي پراته ول، نو ځکه لمړی د کلي له لارې کښتۍ ته ولاړو، همالته مو عسکر ولید، چي له کښتۍ سره اخوا دیخوا کیده.

" دا کښتۍ ستاسي ده؟"

"هو".

"له کومه راغلي یاست؟"

"ده سیند له ها غاړې".

"له ما سره راځئ".

"هغه زمور غوټې او سامانونه؟ "

"هغه هم درسره راواخلئ".

غوټې مي راواخیستې. زه او کاترین څنګ په څنګ د ګمرک د زړې ودانۍ په لور روان شوو. عسکر زمور تر شا راپسې ول. په زاړه ګمرک کي یوه ډنګر او نظامي دوهم بریدمن له مور څخه پوښتني ګروېږنې پیل کړې.

"د کوم هیواد یاست؟"

"د بریتانیا او امریکا".

" پاسپورټونه مو راکړئ".

ما خپل پاسپورټ ورته ورکړ. کاترین هم خپل پاسپورټ له لاسي بټوې نه راوایست. ښه ګړی یې پاسپورټونه مخي ته نیولي ول.

"تاسي سویس ته په کښتۍ کي ولي راغلاست؟"

ما ورته وویل "زه یو لوبغاړی یم. کښتۍ چلول زما ذوق دی. کله چي وخت پیدا شي بس کښتۍ چلوم".

"نو دا ځای مو ولي غوره کړ؟"

"د ژمنیولوبو لپاره. موږ سیاحان یو او دلته د ژمنیو لوبو په نیت راغلي یو".

"دلته خو د ژمنیو لوبو لپاره ځای نشته".

"خبر یو. موږ غواړو هغه ځایو ته چي همالته ژمنۍ لوبې کیږي ولاړ شو".

"تاسي په ایټالیا کي څه کول؟"

"زه خپله هلته د معماری زده کړه کوم او د خاله لور مي هنر وایي".

"د هغه ځای د پرېښودو لامل څه وو؟"

"غواړو ژمنۍ لوبې وکړو. دا چي اوس په ایټالیه کي جګړه روانه ده، ځکه نه شو کولای خپلو درسو ته دوام ورکړو".

دوهم بریدمن موږ مخاطب کړو "تاسي همدلته تم شئ". دی زموږ له پاسپورټو سره یو ځای تعمیر ته ولاړ.

کاترین "ډیر ښه. همدغه چل ته نور هم ادامه ورکړه. ته غواړې، چي ژمنۍ لوبې وکړې".

www.howd.org

“ته د هنر په اړه یو څه معلومات لرې؟”

“ربنز[30]”.

ما ورته وویل “هغه لویه او پیړه ښځه”.

“تیتیان[31]”.

“هغه طلایې وریښتانو والا، د مانتیګنا په اړه څه وایاست؟”

“سخت سوالونه مه را نه کوه. که څه هم په اړه یې پوهیږم —— ډیر تریخ”.

دې ته مي وویل “ډیر تریخ. د میخو له سوریو نه مالامال”.

کاترین “ورته وګوره، ته څومره لایقه میرمن لرې. زه به له دې ګمرکیانو سره د هنر په اړه ښه ډیري خبرې وکړم”.

ورته ومي ویل “هاغه دی راروان دی”.

ډنګر دوهم بریدمن د ګمرک له ودانۍ نه زموږ پاسپورټونه په لاس راروان وو.

دوهم بریدمن “تاسي به په یوه بګۍ کي له ساتونکي سره یوځای وه لوکارنو ته ولاړ شئ”.

ده ته مي په جواب کي وویل “سمه ده. هغه زموږ کښتۍ به څه په وکړو؟”

“هغه زموږ سره ضبط ده. له تاسي سره په دې غوټو کي څه دي؟”

زموږ دواړه بیکونه یې وپلټل او نیمه ډک د براندي بوتل یې ځیني راوایست.

بریدمن مي مخاطب کړ “که دي خوښه ده وبه یې څښو”.

“نه مننه”. راپاڅید او سیخ ودرید.

“دا راته ووایاست، څومره خوشمړي درسره دي؟”

---

[30] پیټرپاول ربنز(۱۵۷۷-۱۶۴۰) د اوسني هالنډ یو رسام وو، چي د ۶۲کلنو په عمر کي مړ شوی دی.

[31] تیتیان(تیزیانو ویسلي) د اوسنی ایټالیې یو مشهور رسام تیر شوی دی. په انګلیسي کي په تیتیان نامه مشهور دی.

"دوه زره پنځه سوه ليرې".

ډير زيات تر تاثير لاندي راغلی. "د خاله لور نه دي هم وپوښته. له هغې سره څومره ورسره دي؟"

له کاترين سره څه باندي ۱۲۰۰ليرې وې. دوهم بريدمن په بريتو کي خورا خندنی وو. له مور سره يې چلند هم توپير وموند.
"که تاسي د ژمنيو لوبو په نيت راغلي ياست. نو وينګن يې مرکز دی. زما پلار په وينګن کي خورا ښکلی هوټل لري، بله داچي هغه هوټل هر وخت خلاص وي".
"ډير ښه. هوټل په کوم نامه مشهور دی؟"
"زه به يې پر يوه کاغذ درته وليکم". په ډير احترام يې کارډ راکړ.

مور يې مخاطب کړو "عسکر به مو وه لوکارنو ته ورسوي. ستاسي پاسپورټونه به هم له هغه سره وي. د دې هرڅه په اړه معذورت غواړم، خو دا مراحل ډير اړين دي. هيله من يم، چي دوی به په لوکارنو کي وه تا ته ويزه يا د اوسيدو اجازه درکړي".

پاسپورټونه يې عسکر ته ورکړل او له غوټو سره د کلي په لور روان شوو، چي له هماغه ځای نه بيا په بګۍ کي لوکارنو ته ولاړ شو.
دوهم بريدمن په عسکر پسي راناري کړل "هی". په جرمني باندي يې يوڅه ورته وويل. عسکر خپل ټوپک شاته واړاوه او زموږ غوټې يې راڅخه واخيستې او خپله يې پر اوږو پورته کړې.

کاترين ته مي وويل "ډير ميلمه پال هيواد دی".

"وايم هيڅ ويل پکښې نشته".

بريدمن ته مي وويل "کور دي ودان". لاس يې راته وښوراوه.
"ستاسي په خدمت کي يو". په خپل محافظ پسي ورپسې شوو.

په بګۍ کي د لوکارنو په لور رهي شوو. عسکر په مخ کي سيټ کي له ګاډيوان سره ناست وو. په لوکارنو کي له کومې ستونزې سره مخ نه شوو. سوال و جواب په ډير ادب او اخلاقو وشول، ځکه له موږ سره هم پاسپورټونه ول او هم پيسې. هيڅ فکر مي نه کاوه، چي زموږ پر دې له ځانه جوړه شوې کيسه دې باور وکړي. فکر مې وکړ چي دا مي بي عقلي وه، خو دا داسي ښکاريدل لکه يوه محکمه، منطقي دلايلو کار نه کاوه. يو څه چالاکي او هنر پکار وو، چي انسان ځان ورباندي ونښلوي او ځان خلاص کړي، بيله دې چي ځانته يې واضح کړي. بله دا چي له موږ سره پاسپورټونه وه او پيسې مو هم مصرفولې. په هرحال، موږ ته يې موقتي ويزې راکړې. دغه ويزې هر وخت فسخه کيداى شواى او هر وخت چي موږ يو ځاى ته تلاى، نو اړ وو چي پوليسو ته مو اطلاع ورکړي واى.

ايا موږ د خپل خوښي ځاى ته تلاى شواى؟ هو. خو چيري؟

(په دې ځاى کي د دوى او د پوليس مامورينو تر مينځ بحث پيليږي).

"کاترين، ستا په نظر موږ بايد چيري ولاړ شو؟"
کاترين "مونټريکس."

يوه مامور وويل "هغه ډير ښکلى ځاى دى، زما په نظر هغه ځاى به مو خامخا خوښ شي."

بل مامور"همدلته په لوکارنو کي ښه ځايونه شته. زه ډاډه يم، چي همدلته په لوکارنو کي به دي پام ډير په بله شي. ډير ښه ځايونه شته".
"موږ غواړو يوه داسي ځاى ته ولاړ شو، چي ژمنى لوبې پکښې کيږي".
"په مونټريکس کي ژمنى لوبې نشته".
"بخښنه غواړم. زه د مونټريکس څخه راغلى يم. له مونټريکس اوبيرلند برنويس ريل پټلى سره ګنې ژمنى لوبې کيږي. فکر کوم چي که زما مشوره ونه منې ډيره لويه غلطي به دي وي".
"زه يې نه ردوم. ما صرف دا ويل، چي همالته ژمنى لوبې نشته".

"زه ستاسو پر دې ادعا او ستاسو پر خبرو نیوکه لرم".

"زه پر خپله خبره باندی ولاړ یم".
"زه پر دغه نظر باندی نیوکه لرم. ما خپله د مونټریکس په کوڅو کي لوژینګ کړی. یوځل نه بلکی په سلهاو ځله. لوژینګ خپله یوه ژمنی لوبه ده".

هغه بل مامور ما ته مخ راوګرځاوه.
"ښاغلي، ستاسي په نظر لوژینګ یوه ژمنی لوبه ده؟زما په نظر دلته په لوکارنو کي به دي ډیر ساعت تیر شي. د دغه ځای اب و هوا او چاپیریال ډیر جذاب دی. خلص به درته ووایم، چي ډیر ښه ځای دی".
"د مشر هیله داده، چي مونټریکس ته ولاړ شي".
پوښتنه مي ځیني وکړل " لوژینګ څه شی دی؟"

"ورته وګوره، ده تراوسه د لوژینګ نوم لا نه دی اوریدلی!"

په دي پوښتنه سره هغه بل مامور چي د موقع په لټه وو، ډیر خوشحاله شو.

لمړني مامور وویل "لوژینګ، توبوګان سورلي کول".
لمړي مامور سر وښوراوه "ستاسي په اجازه. زه د دې مخالفت کوم. بیا هم باید مخالفت وکړم. توبوګان له لوژینګ سره ډیر توپیر لري. توبوګان په کاناډا کي په غټو لرګیو سره کوي. لوژینګ یو معمولي لرګی دی. دقت هم یو شی دی".
پوښتنه مي ترې وکړل "موږ لوژینګ کولای شو؟"
"ولي نه. ډیر ښه توبوګان کولای شې. په مونټریکس کي ډیر ښکلي کاناډایي توبوګان لرګي پیداکیږي. (اوک برادرز) ډیر ښه توبوګان خرڅوي، هغوی یې خپله راواردوي".

دوهم مامور مخ رواړاوه "توباګان لوبه یو ډول خاص پیست غواړي د مونټریکس په لارو کوڅو کي توبوګان نه کیږي. دلته نو ته دریږي چیري؟""

ورته ومي ويل "موږ نه پوهيږو. له بريساګو نه دلته په بګۍ کي راغلو، هغه هم تراوسه بهر ولاړه ده".

لمړي مامور بيا موږ مخاطب کړو "که زما مشوره مني، مونټريکس ته ولاړ شه. د هغه ځای ښکلې هوا به دي پر صحت ډيره ښه ولګيږي. بله دا چي که وه ژمنيو لوبو ته تللي هم، دومره فاصله به نه وي".

دوهم مامور بيا په راګډ شو "که ريښتيا هم غواړې، چي ژمنی لوبې وکړې، نو (اينګادين) يا هم (مورين) ته ولاړ شه. زه د مونټريکس پر تجويز، چي د ژمنيو لوبو لپاره شوی انتقاد لرم".

"تر مونټريکس لږ څه ورهاخوا په ليس کي د هر ډول ژمنيو لوبو لپاره ځای شته". هغه مامور چي د مونټريکس پر لور يې زور وو، خپل رقيب ته وکتل.

ما ورته وويل "ښاغلو، بخښنه غواړم موږ بايد نور ولاړ شو. د خاله لور مي ډيره خسته شوې. وه مونټريکس ته به هم يو ځل بيا سر ورښکاره کړو".

لمړي مامور زما لاس وښوراوه او وې ويل "تبريک، خو دا ياد ساته، چي د لوکارنو په پريښودو سره به ارمان وکړې".

دوهم مامور هم خپل وار تير کړ "په هرحال هر ځلي بايد په مونټريکس کي وه پوليسو ته خبرتيا ورکړې".

لمړي مامور راته وويل "همالته به دي له پوليسو سره کومه اوقات تلخي رامنځته نه شي. له هغوی سره تر ګذارې وروسته به درته معلومه شي، چي هغوی څنګه خلک دي".

ما ورته وويل "له تاسو دواړو نه مننه. ستاسي له ګټورو مشورو نه زياته مننه".

کاترين "ستاسي په اجازه. له تاسو دواړو نړۍ نړۍ مننه".

تر دروازې يې بدرګه کړو. د لوکارنو پلوي رويه يو څه سړه غوندي ښکاريدل. تر زينو راکښته شوو او بګۍ ته وختو.

کاترین وویل "اوه خدایه. لږ په بیره نه شو تلای؟" د یوه هوټل نوم مې، چې مامورینو راښوولی وو، ګاډیوان ته ورکړ. ده هم کیزه راپورته کړل.

کاترین "ساتونکی دې هیر کړ". دی د بګی څنګ ته ولاړ وو. د ده په لاس کې مې د لسو لیرو یو نوټ ورکښېښود. ده ته مې وویل "تراوسه لا سویسی پیسې راسره نشته". له مننې او سلامي کولو وروسته پر خپله مخه رهي شو. بګی هم په حرکت شول او د هوټل په لور رهي شوو.

له کاترین څخه مې وپوښتل "مونتریکس دې څنګه غوره کړ؟ ته رېښتیا هم غواړې هلته ولاړه شې؟"

کاترین "ما له لمړي سر نه د دغه ځای په اړه فکر کاوه. ښه ځای دی. لوړ په غره کې یو کور پیداکولای شو".

"تا ته خوب درځي؟"

"زه دادی همدا اوس بیده یم".

"ښه ډېر خوب به وکړو. بیچاره کاترین ټوله شپه دې په ویښو تیره کړل".

کاترین "زما خو خپله ډېر پام په بله شو. په تیره بیا کله، چې دې سایوان لوړ نیولی وو".

ما ورته وویل "ستا باور کیږي، چې موږ دې په سویس کې یو؟"

"نه، بیریږم، داسې نه دا هر څه یو خوب وي، چې په راپاڅیدو سره به هر څه له منځه ولاړ شي".

"زه هم".

www.howd.org

دې راته وویل "دا ریښتیا دي که څنګه؟ زه خو به اوس د میلان[32] وه تم ځای ته له تا سره د خداي امانی لپاره نه ځم؟"

"زه خو په دې امید یم چې داسې نه وي".

کاترین "داسې مه وایه، زه بیریږم. کیدای شي دا هغه ځای وي".

"زه له خپل عادي حالته ورو ورو وزم، په هیڅ شي نه پوهیږم".

"ته دې لاسونه رانژدې کړه، چې وې ګورم".

لاسونه مي ور وړاندې کړل. دواړه لاسونه مي تناکې تناکې ول.

ورته ومي ویل "لاسونه مي لا تراوسه سوري شوي نه دي".

"مقدساتو ته سپکاوی مه کوه".

زیات خسته او یو ډول ګنګس وم. خوښي مي له سره الوتې وه. بګۍ لا رهي وه.

کاترین وویل "سولیدلي او ځوریدلي لاسونه".

"لاس مه ور وړه. اوه، خدایه دا اوس موږ چیري یو؟ ګاډیوانه دا اوس موږ چیري ځو؟" ده بګۍ ودرول.

"وه میټروپول هوټل ته، ولي هلته نه ځې؟"

"هو، سمه ده درځه".

کاترین "سمه ده درځه. مه پریشانه کیږه. په خوب به ښه ارمان وکاږو، کله چې سهار راپاڅیدې، بیا به تر و تازه یې".

---

[32] میلان د ایټالیا یو ښار دی

"زه بیخي ګنګس یم. داسي ښکاري لکه یو ټوکیز پرو ګرام. اوه، زه خو وړی هم یم".

"ته ستړی یې. اوس چي ولاړو ښه ډېر استراحت به وکړې".

بګی د هوټل مخي ته ودریدل. یو نفر زموږ د غوټو وړلو لپاره راغلی.

ورته ومي ویل "زه اوس ښه یم".

له بګیه راکښته او د هوټل په لور روان شوو.

"زه پوهیږم چي ښه به شې. ته یوازي ستړی یې".

"په هر صورت، موږ دغه دی راورسیدو".

"هو ریښتیا موږ دا دی په ریښتیا سره راورسیدو".

په هلک پسي چي زموږ غوټي ورسره وې، روان شوو.

اته دیرشم فصل

په هماغه مني کي واوره وځنډېدل. موږ د غره په ډډه کي په یوه خړ لرګین کور کي اوسیدو. د شاه بلوط ونو یوځنګل رابانديراچاپېره وو. په شپه کي به پرخه وریدل. سهار چي به کله راپاڅیدو په ققسچه کي د پرتو منګیانو د اوبو له پاسه به د یخي یو نازک ورغ پروت وو. اغلي ګوتینګن ګهیځ مهال د کړکیو بندولو او په نغري کي د اور بلولو لپاره کوټې ته راغلل. د اور لپاره به یې د جلغوزیو بوټي کارول. لرګو ته یې خاشه ووهل له بخرکو غورځولو وروسته اور ښه په زور کي بل شو. ګوتنګن بیرته دباندي ولاړل له ها خوا نه یې د نغري لپاره نور لرګي او یوه بدنۍ ګرمي اوبه راوړې. کوټه، چي ګرمه شول د سهارنۍ

تیارولو پسي ولاړل. پر کټ به کښېناستو او ډوډۍ به مو خوړل. له دې ځایه به مو سیند او ورهاخوا فرانسوی اړخ هم لیده. د غرو څوکي سپینو واورو پوښلي وې او د غره په ډډه کي بهاند سیند اسماني ښکاریده.

زموږ د کور پر برابري باندي، یو سړک پاس په غرو کي تللی وو. پر سړک باندي د تیرو شوو وسایطو د پلونو موږې د یخ له لاسه د اوسپنې په شان کلکي شوي وې. سړک پاس په غره کي په مارپیچ شکل وړاندي تللی وو. په شنه چمن او زرغون بستر کي ښکلي وړوکي کورونه له غوجلو سره یو ځای اباد ول. د کورو پر مخامخ یوه ژوره دره وه. د درې په مینځ کي یوه ښکلې ویاله بهېدل، دغه ویاله په پای کي په سیند باندي ورګډېدل. کله چي به پر دره باد راوالوت نو د اوبو شرپهاری به زموږ تر غوږو رارسېده.

ځیني وختونه د جلغوزیو ځنګله ته تلو. مځکه یې پسته وه. د یخ تاثیر تر سړک دلته کم وو. که څه هم سړک ښوی وو، خو موږ ته یې کومه ستونزه نه وه جوړه کړې ځکه زموږ د بوټو تر تلیو لاندي میخونه ول. میخو به خوله پر یخي لګول او وړاندي به روان وو. له دې سره به مو لا ډېر توان په خپل ځان کي احساساوه. د ځنګله سیاحت ښه خوند کاوه.

زموږ د کور پر مخامخ غر، د سیند وه څنګته درې ته ګړنګ وزمه کښته شوی وو. موږ به په برنده کي د لمر پټاوي ته ناست وو او د غره په ډډه کي به مو د سړک کږلیچو او د انګورو وچو شوو تاکانو ته کتل. د دې باغو تر مینځ د حایل په ډول ډبرین دیوالونه پورته شوي ول. ورلاندي په وړوکې دره کي کورونه اباد وه. د سیند په مینځ کي یوه جزیره وه، چي یوازې دوې ونې پکښې ولاړې وې. دغه دوې ونې خاص د ماهي نیونکو د دوو کښتیو په څیر ښکاریدې. د سیند په هاغه غاړه کي غرونه دنګ او لاندي بیا ډیر ګړنګ وزمه ول. د سیند سره د څنګ دښتي په پای کي د رون دره وه، چي د غرو د دوو لړیو په منځ کي وه. د درې په پای کي چي هلته بیا غرونو یو له بل سره قطعه کېدل، ډینت ډو میډي یو

په واوره پوښلی غر وو. پر دره باندي راچاپیره شوی وو، خو سایه یې ځکه پر دره باندي ډیره نه وه، چي یو څه لیري وو.

کله چي به هوا صافه او لمرینه وه نو غرمنۍ به مو په برنډه کي خوړل، خو د نورو وختو ډوډۍ به مو پاس په یوه لرګینه کوټه کي، چي یو غټ نغری یې هم درلود، خوړه. په ښار کي مو ګڼ کتابونه او مجلې رانیولې. یوه له هغو نه "هویل" وه چي ښه ډیري دوه نفري د ورقو لوبې مو ترې زده کړې. وړوکې خونه چي نغری پکښې وو، زموږ د اوسیدلو کوټه وه. په همدې کوټه کي دوې ښه غټې چوکۍ او د کتابو لپاره یو ښکلی میز پروت وو. له ډوډۍ خوړو وروسته چي به کله غابونه او لوښي ایسته شول، نو پر هماغه به مېز به مو د ورقو لوبه پسي پیل کړه. اغلې ګوتنګن او خاوند یې کښته اوسیدل. دواړه پر خپل حال راضي ښکاریدل. ماښامي مهال چي فارغه به شول، باندار به یې کاوه؛ ځیني وختونه به یې خبرې موږ هم اوریدې. دوی دواړو په یوه هوټل کي چي خاوند یې همالته سرخادم وو کار کاوه. پیسې یې سره رایوځای کړې وې او بیا یې همدا کور پرې رانیولی وو. د دوی زوی هم د خپل پلار پر نقش قدم د دوام لپاره زده کړې کولې. زوی یې د زیوریخ په یوه هوټل کي کار کاوه. زموږ تر چت لاندي یو میلمستون غوندي ځای وو، چي شراب او بیر یې پکي پلورل. ځیني وختونه به مو بهر د ګاډیانو کړپهاری او د ګنې ګونې اوازونه اوریدل. له ګاډیانو به خلک راکښته کېدل او میلمستون ته به دننه ورتلل.

د کوټې له دروازې سره له بوټو نه ډک یو کارټن پروت وو. له همدې کارټن څخه به مو بوټې رااخیستل او کوټه به مو پرې ګرمه ساتل. د شپې به تر ډیره ویښ نه پاتیدو. د تیارې له خپریدو سره به د خوب د لویې کوټې په لور رهي شوو. جامې به مي وکښلې، له خلاصي کړکۍ سره به ودرېدم، په اسمان کي به یخ ستوري او کښته به د شاه بلوط ونو ځنګل معلومېده او بیا به مي په بېړه ځان تر بسترې رساوه. بسترې ته تر راتګ وړاندي یخي او صافي هوا او له کړکۍ دباندي شپې، ډیر ښه خوند کاوه. د شپې به مو ډیر ارام خوب کاوه، خو که د یوه لامل په وجه به راپاڅیدم، روجایې به مي ډیره ورو، چي کاترین راویښه نه

www.howd.org

شي پر ځان بیا سمه کړل او بیرته به مې له یوه نوي کیفیت سره ځان د خوب غېږې ته وسپاره. موږ اوس له جګړې نه ډیر لیرې وو، خو بیا هم له حالاتو نه د خبرو په واسطه خبرېدم او داسې ښکارېدل، چې د واورې د نه ورښت له امله اوس هم په غرو کې جګړه دوام لري.

ځيني وختونه به له غره راکوزیدو او مونټریکس ته به تلو. د غره په کږلیچو کې یوه لار کښته تللې وه، دا چې هغه بیخي ګړنګ وزمه وه، ځکه نو زموږ تګ و راتګ پر یوه ښوی او برداره سړک باندې وو. دغه سړک د کروندو په مینځ کې له تیرېدو وروسته، د انګورو د باغو په مینځ کې تیرېده، چې هر یو باغ د ډبرین دیوال په مرسته یو له بل نه بیلېدل، له دې وروسته نو بیا دغه سړک د لارې په اوږدو کې پر پرتو کلیو باندې سپور وو. په لار کې درې کلې ول، چیرنیکس، فونټان وینټ او د وروستي کلي نوم مې د دماغ له ډکشنرۍ نه ډیلیټ شوی. بیا به په لار کې د غره په لمن کې له یوې زړې ډبریني کلا څخه تیرېدو، چې مخې ته یې د انګورو یوه وړوکې باغچه وه. د انګورو ډېرۍ تاکان په نورو وړوکو لرګیو باندې تړل شوي ول، چې کاره نه شي. تاکان له یوې مخې ټول خړپړ ښکارېدل، لکه د منې باد چې وهلي وي. مځکې د واورې راتګ ته شیبې شمیرلې او د سیند تل داسې ښکارېده لکه زنګ وهلې وسپنه. سړک د زړې کلا له مخې تر تیرېدو وروسته کښته تلی، بیا ښې اړخ ته تاویده او بیا ګړنګ وزمه نور هم لاندې تلی. لار تر مونټریکس پورې کرېږ شوې وه.

په مونټریکس کې نه چاپیژاندو او نه موږ څوک پیژانده. په لار کې به د سیند په څنډه څنډه باندې میده میده روان وو. د سیند له پاسه قاز، ګول[33] او ټرن[34] ښکاریدل، سیند ته په رانژدې کیدو سره به یې ریز کاوه. د سیند په مینځ کې کې ګریب[35] په ډله ډله ګرځیدل کله

[33] یو ډول سمندري مرغان دي، په فارسي کې ورته مرغ نوروزي ویل کیږي. په شمالي اروپا او اسیایي هیوادونو کې پیدا کیږي.
[34] د ګول کورنۍ یو ډول مرغان دي، په فارسي کې ورته چلچله دریایي وایي. په ټوله نړۍ کې په تیره بیا په ساحلونو کې ډیر پیداکیږي.
[35] دا هم یو ډول مرغان دي، په فارسي کې ورته کشیم ویل کیږي. ماهیان او حشرات یې خوراکه ده. د اوبو پر سر ګرځي.

چې به په سیند کې لمبیدل اوړدې کربښې به یې د اوبو پر سر پرېښوولې. د ښار په عمومي واټونو کې به ګرځېدو او د هټیو سیل به مو هم کاوه. د ښار مرکزي او لوی هوټلونه ټول بند ول، خو هټۍ فعالي او پیر و پلور یې کاوه. هټیوال زموږ په لیدو من من غوښه اخیستل. په ورځو کې یوه ورځ کاترین په بازار کې د وریښتانو لنډولو لپاره یو سینګارځای ته ورپورته شوه. د دوکان څښتنه یوه ډیره بااخلاقه میرمن وه. په ټول مونټریکس کې مو یوازې همدا پیژندل. کاترین مې همدلته پرېښوول او د بیر څیښلو په نیت یوې هټۍ ته ورپورته شوم.

هټۍ کې مې د میونیخ تاریک بیر وڅیښل او د اخبار سرټکي مې هم څه ناڅه ولوستل. له پاریس نه راغلي (کوریرې دی سارا)، انګلیسي او امریکایي اخبارونه مې تر نظر تېر کړل. اعلانات او اشتهارات یې له دښمن سره د اړیکو د نیولو د مخنیوي له امله بند کړي وو.

اخبارونه مې هم ښه ونه ایسیدل. حالات ډیر نازک ول. زه د بیر له یوه غټ منګي او په کاغذه کې د پیچلي مالګیني ډوډۍ سره پر یوه چوکۍ کښېناستم. او د دې ګډوډو حالاتو په اړه مې څه مطالعه کړل. زه د کاترین په انتظار ناست وم، خو هغه وځنډېدل او درک یې معلوم نه شو. د تګ په نیت راپاڅیدم، اخبارونه مې پر میز کښېښول، د بیر پیسې مې ورکړې او د کاترین په لور وررهي شوم. سړه، یخه او خوپه ورځ وه. په لار کې مې د کورو دیوالو ته وکتل، فکر مې وکړ چې د دوی هم لکه چې یخ شوی. کاترین لا تراوسه په سینګارځای کې وه. ارایشګرې یې وریښتان تونې کول. زه همالته ورته کښېناستم او سیل مې یې کاوه. هر څه بیخي عجبه ښکارېدل، کاترین راته مسکی شول او خبرې یې راسره پیل کړې. اواز مې د یوه عجبه احساس له امله بیخي نری شوی وو. له نوسي نه یو زړه راښکونکی اواز وته.

کاترین مې په درو هندارو کې لیدل. دباندي که څه هم یخ وو، خو دلته هوا بده نه وه.

ارایشګرې د کاترین وریښتان سره ورسم کړل. کاترین په هنداره کې وکتل او یو ګړی یې ګوتې پکې ووهلې، بیا په سنجاق کې بند کړل او راولاړه شول. ”بخښنه غواړم. پر تا مې ډیر ناوخته کړ“.

www.nowd.org

ارایشګره مسکی شول او وې ویل "میسیر[36] یې خورا جذب کړی وو. همداسې نه ده؟"

ورته ومي ویل "همداسي ده".

دباندي وه کوڅې ته راووتو. له یوې خوا هوا یخه وه او له بلي خوا بیا ښه تند باد هم چلیده.

کاترین ته مي وویل "اوه، ګراني مینه درسره لرم".

"ما ته غوږ شه، راځه نن به له خیره د چایو پر ځای بیر وڅښنو. د ماشومې کاترین لپاره هم ګټور دی، نوره یې هم وړوکې ساتي".

ما ورته وویل "کوچنی کاترین، ناشولته".

کاترین راغبرګه کړل "تر اوسه خو لا ښه ده. لږ و ډیر مي تکلیفوي. ډاکټر ویل چي بیر ستا لپاره ښه دي او بله دا چي دا هم وړوکې ساتي".

"که یې ډیره وړوکې کړي او هغه هلک شو، کیدای شي ښه اس سپور ترې جوړشي".

کاترین وویل "زما په نظر وړاندي تر دې چي ماشوم مو وشي، باید واده وکړو". د بیرو د دوکان په پای کي پر یوه میز ناست وو. ورو ورو تیاره کیدل. که څه هم اوس لا وختي وو، خو ورځ تاریکه وه. ترغونی هم وختي راپورته شوی وو.

ما یې په جواب کي ورته وویل "راځه، همدا اوس به واده وکړو".

کاترین "نه. اوس یې لا وخت نه دی. ګېډه مي بیخي راوتي ده او په دې راوتلې ګېډه خو ګردسره نه غواړم، چي واده وکړم".

"کاشکي مو واده کړی وای".

---

[36] په فرانسوي ژبه کي د نارینه د احترام لپاره کارول کیږي. په پښتو کي لکه ښاغلی.

"زه هم همدا ارمان لرم، خو څه وخت مو کړی وای؟"

"نه پوهيږم".

"زه په يوه شي پوهيږم. په دغسي حالت کي له يوه کوردار‌ه سره واده نه شم کولای".

"ته داسي نه ښکاري لکه يوه کوردار‌ه".

کاترين "اوه يم. په سينګارځای کي ارايشګرې پوښتنه راڅخه وکړل، ويل يې دا مو لمړی اولاد دی؟ دروا‌غ مي ورته وويل. ما ورته وويل دوه هلکان او دوې نجونې هم لرو."

"په هر صورت داراته ووايه، واده کله کوو؟"

"د ماشوم له زيږيدو وروسته. بيا چي دي زړه شو هغه وخت. زه غواړم داسي واده وکړو، چي ټوله ګوته په غاښ ورته پاتي شي".

"يعني ته اوس پريشانه نه يې؟"

"اوه ګرانه، زه نو ولي پريشانه شم؟ يو ځل چي ځان راته سپک ښکاره شو هغه په ميلان کي وو، چي يوازي يې اوه دقيقي طول ونيو. او هغه هم له اثاث البيت له امله. ولي زه ستا لپاره يوه ښه ميرمن نه يم؟"

"نه. ته يوه ډيره ښه ميرمن يې".

"بس يې ده. نور ډير مه علمي کيږه. چي څنګه مو ماشوم پيدا شو، واده به وکړو".

"سمه ده".

"يو بل بير وڅيښم؟ ډاکټر زما د ملا په اړه راته وويل، ويل ملا دي نسبتاً نری ده. هر څومره چي ځوانه کاترين وړوکې ساتو ښه دی".

د دې خبرو په انديښنه کي کړم، ځکه مي نو پوښتنه ورنه وکړل "ډاکټر نور څه وويل؟"

“هيڅ نه، ګرانه زما د وينې فشار بيخي ښه وو. بيخي ورته ګوته په غاښ وو”.

“ستا د نرۍ ملا په اړه يې څه وويل؟”

“هيڅ نه. هيڅ يې ونه ويل. خو دا يې راته وويل چي بايد سکې ونه کړم”.

“ډير ښه”.

“هغه راته وويل چي د شروع کولو لپاره يې اوس ډير ناوخته دی. دا يې هم راته وويل چي سکې کولای شم، خو په دي شرط چي پر مځکه ونه لويږم”.

“ډاکټر هم بلا کوي”.

“ريښتيا هم، خو ډير ښه سړی وو. د زيږون پر مهال به همدا ډاکټر راوغواړو”.

“د واده په اړه دي پوښتنه نه ځني وکړل؟”

“نه. ډاکټر ته مي وويل، چي زموږ د واده څلور کاله کيږي. دې ټکي ته متوجه شه، که چيري زما او ستا واده تر امريکايي قوانينو لاندي وشي زه به هم امريکايي تبعه شم او اولاد به مو هم قانوني وي”.

“دا هر څه دي چيري زده کړل؟”

“په نيويارک ورلډ المناک کتابتون کي”.

ما ورته وويل “ته هم بيخي عجبه يې”.

“زه به ډيره خوشحاله شم که امريکايي تابعيت واخلم. امريکا ته به ولاړ شو که څنګه؟ غواړم چي دنيګارا ځړوبی ووينم”.

“ته ډيره ښه يې”.

“يو بل ځای هم دی، چی باید يوه ليدنه ځيني وکړم، خو نوم مې يې ذهن ته نه راځي”.

“مسلخ؟”

“نه، نوم مې يې ذهن ته نه راځي”.

“ولورت تعمير؟”

“نه. هغه هم نه دی”.

“ستره دره؟”

“نه. هماغه هم نه، خو غواړم، چې سترې درې ته هم په منظره ولاړ شم”.

“کوم ځای دی؟”

“طلايي دروازه. دا هغه ځای دی چې باید ويې وينم. طلايي دروازه چيرې ده؟”

“په سانفرانسيسکو کې”.

“نو بيا درځه چې هلته ولاړ شو. سانفرانسيسکو به هم ووينو”.

“سمه ده، هلته به هم ولاړ شو”.

“اوس راځه چې پاس وه غره ته ولاړشو. که څنګه؟”

“تر پنځو بجو لږ څه وروسته اورګاډي حرکت کوي”.

“نو بيا درځه. داسې نه چې اورګاډي رانه ولاړه شي”.

“سمه ده. زه به يو څه بير لا وڅښنم”.

له هټۍ نه بهر کوڅې ته راووتو او تمځای ته رهي شوو. هوا ډيره سړه وه. له رون درې نه د باد يوه يخه څپه راالوتې وه. په ډبرينو زينو کې پاس تمځای ته روان وو. په لار کې مو

هټیو ته کتل، له کړکیو نه یې د څراغانو رڼاګانې راوتې. برقي اورګاډي د تګ لپاره شیبې شمیرلې. بټۍ یې ټولې روښانه کړي وي. د اورګاډې د تګ مهال ویش معلوملو لپاره یې یوه پاڼه ځړولې وه. ټول وختونه پرې لیکل شوي ول. خپل لاسي ساعت ته مي وکتل لس بالا پنځه بجې یې ښودلې. بیا مي د تمځای وه ساعت وکتل، پنځه بالا وي. وه اورګاډي ته چې وروختم ډریور او کلینر مي یې ولیدل، چې له ساقي خانې نه راووتل. موږ کښېناستو او کړکۍ مو خلاصه کړل. اورګاډې په برق سره تودیدل، یو څه تربوختي یې جوړه کړې وه. خو له کړکۍ نه بیا تازه هوا راتلل.

کاترین مي وپوښتل "کاترین، ستړې خو نه شوې؟"

کاترین "نه، تراوسه خو لا ښه یم".

"فکر کوم اورګاډي سفر به ډیر وخت په بر کي ونه نیسي".

"زما سفر خوښ دی. ګرانه زما په اړه تشویش مه کوه، زه ښه یم".

له کریسمس نه درې ورځې وړاندي لا واوره نه وه، خو یوه ورځ سهار، کله چې راپاڅیدو واوره وریدل. له بسترې نه ونه خوځیدو. په ځای کي همداسي غلي پاتې شوو. په نغري کي د اور لمبې تاو راتاو کیدې او کوټه یې ښه ګرمه ساتلې وه. د واورې سپینو او پر مځکه راپرېوتونکو غټیو ته مو کتل. اغلې ګوتینګن د سهارنۍ لوښي یووړل، خو له تګه وړاندي یې نغري ته نور بوټي ورواچول. د واورې یو لوی طوفان راالوتی وو. د دې له خولې خبر شوو، چې واوره د شپې په نیمایي کي پیل شوې وه. د کړکۍ لور ته ورتیر شوم، خو د سړک ها خوا نه ښکاریدل. واوره او باد ښه په درز کي راالوتي ول. بیرته خپل ځای ته د باندار لپاره راستون شوم.

کاترین "کاشکي مي سکې کولای شوای. خو افسوس چې چل یې نه راته راځي".

"یوه دانه بوبسلیډ به رانیسو، وروسته به وه سړک ته ووزو. د موټر تر سورلی زیات مضر نه دی. د دی ضرر له موټر چلولوزیات نه دی".

"هوا خو به ډېره خرابه نه وي؟"

ما ورته وویل "د طوفان د زور تر لږېدو پورې به یو څه صبر وکړو".

کاترین "خدای دې وکړي، چې طوفان ډېر قوي نه وي".

"ګړی وروسته به د سپیني واورې په مینځ کې ګرځو".

کاترین "ډوډۍ به اوس نه خورو. له دباندې چې کله راغلو، ښه به ستړې یو او اشتها به مو هم ښه خلاصه شوې وي".

"زه خو هر وخت وږی یم".

کاترین "زه هم ستا په څېر یم".

بهر چې واورې ته ورووتو، یو څو قدمه به وړاندې تللي وو، چې باران پیل شو. نور هم وړاندې ولاړم او تر تمځایه مې یو خط ډوله کرښه پر ځای پرېښوول، چې په ځان خبریدو ډېره لار مو وهلې وه. د واورې د طوفان له لاسه مو په ډېره سختی لار صحیح کولای شوای. د اورګاډي له تمځای سره په خوا کې یوه میلمستون ته ورننوتو. همالته مو جامې له واورې څخه وڅنډلې، پر یوه میز کښېناستو او د ورموت اډر مو ورکړ.

د میلمستون خادمې مخاطب کړو "د واورې طوفان رااالوتی".

"ریښتیا هم".

"واوره سږ کال ناوخته شول".

"هو".

"یو دانه چاکلیټ وخورم؟ غرمنۍ څه وخت خورو؟ زه خو هر وخت وږی یم".

ما ورته وویل "سمه ده، یو دانه وخوره".

کاترین "ګورګورې والا چاکلیټ خورم".

خادمه "هغه ډیر ښه خوند کوي. زما خپله ډیر خوښ دي".

ما ورته وویل "زه به یو بل ورموت هم وڅیښم".

کورته د ستنبډو پر مهال مي په لاره کی زموږ د پښو پلونو ته پام شو، چي واورې پټ کړي ول، خو لږ نښې نښانې یې اوس هم ښکاریدې. واوره مخامخ راباندي وریدل، ورسره موږ په سختی سره کولای شوای، چي لار ووینو. کور ته له رسېډو سره سم مو له واورې ځانونه وڅنډل او د غرمنۍ خوړلو په نیت لوړ کوټې ته پورته شوو. د اغلې ګوتنګن خاوند ښاغلي ګوتنګن غرمنۍ تیاره کړې وه.

"سبا له خیره سکې لوبې کیږي. ښاغلی هنري تاسي ګډون پکي کوی؟"

"نه. خو غواړم چي زده یې کړم".

"زده کړه یې ډیره اسانه ده. زما زوی په کرسمس کی له خیره راځي.هغه به یې درته وښیې".

"ډیر ښه، نو هغه له خیره څه وخت راځي؟"

"سبا ماښام".

له غرمنۍ وروسته په کوچنۍ کوټه کي په نغري کي بل اور ته ناست وو او له کړکیه دباندي مو وریدونکي واورې ته کتل.

کاترین "دباندي تګ ته خو به دي زړه نه کیږي؟ غواړې له نارینه و سره سکې وکړي؟"

"نه. ولې؟"

"همداسې مې ویل. ځینې وختونه له ځان سره فکر کوم، کیدای شي، له ما پرته دي د بل چا لیدو ته هم زړه کیږي".

"ولې؟ دلته خو به دي نفس نه وي تنګ شوی؟"

"نه".

" ما هم همداسې وګڼه".

"پوهیږم. خو زما و ستا تر منځ توپیر شته. زه ځانته په دې قناعت ورکوم، چې حامله یم ځکه نو چنداني هوا خوړدني او دباندې تګ ته مې هوا نه کیږي. ما ته معلومیږي اوس بې عقله شوې یم او کیدای شي په ډیرو خبرو مې ته هم یو څه تنګ کړی یې، نو په زړه کې مې راوګرځېدل ما ویل که ته یو څه وخت دباندې تېر کړې، یو څه پام به دې په بله شي، بیا نو زه هم نه درباندې غمیږم".

"ستا خوښه ده، چې دباندې ولاړ شم؟"

"نه. زما خوښه دا ده، چې زما مجنون له ما سره پاتې شي".

"زما هم همداسې خوښه ده".
کاترین "دلته راشه. غواړم په وریښتانو کې دې ګوتې ووهم". په وریښتانو کې یې ګوتې وهلې. "ګرانه، ښه به نه وي، چې ږیره پریږدې؟"

"ستا همداسې خوښه ده؟"

"ډیر به ښه وي. زما داسې خوښه ده، چې ږیره پریږدې".
"سمه ده. پرې به یې ږدم. له همدې شیبې نه مې پرینښوول. ښه نظر دی. زما هم همداسې

www.howd.org

خوښه ده”.

“بیکارۍ خو به غمېدلې نه وي؟”

“نه. تراوسه لا نه. تراوسه خو لا له کومي ستونزې سره نه یم مخ شوی. ته څه نظر لرې؟”

“زه هم له خپله ژونده راضي یم. خو زه د خپلي ګیډې غټواله په فکر کي اچولې یم. هسي نه چي تا ته مي کوم سرخوږی جوړ کړی وي”.

“اوه، کاترین ته نه پوهیږې، زه تر خپل ځان زیات له تا سره مینه لرم”.

“په اوسني حالت کي هم؟”

“هو. په همدې حالت کي هم. زه له خپله ژونده راضي یم. ته پر خپل ژوند راضي یې؟”

“هو، خو زما سره بیا ستا د نفس تنګی فکر راسره وي”.

“زه نفس تنګه نه یم. البته ځیني وختونه د جبهې او زما د جګړې د مهال د ملګرو په اړه فکر کوم، خو طبیعت مي نه په خرابوم. دا مي عادت دی چي د هیڅ شي په اړه ډیر فکر نه کوم”.

“په ملګرو کي دي کوم یو ډیر یادیږي؟”

“رینالډي، پادري او ځیني نور ملګري. خو په اړه یې ډېر فکر نه کوم. که ریښتیا درته ووایم، ګردسره د جګړې په اړه فکر لا نه کوم”.

“اوس د څه شي په اړه فکر کوې؟”

“د هیڅ شي په اړه”.

“ستا له څیرې نه ښکاري، چي ته یو څه پټوې. راته ووایه خبره څه ده؟”

“د رینالډي په اړه مي فکر کاوه، چي هغه په سفلیس ناروغي اخته وو که یا”.

www.howd.org

"همدومره؟"

"هو".

كاترين "رينالډي سفليس وو؟"

"خبر نه يم".

"ډيره خوشحاله يم، چي ته نه يې پرې اخته. تراوسه دي دا شان ناروغې تيره كړې؟"

"يو ځلي ګونوريهی[37]ا وم".

"نه غواړم په اړه يې واورم. ډير يې په تكليف كړی وې؟"

"ډير زيات".

"كاشكي زه هم په دغه ناروغي اخته وای".

"نه. خداي دي نه كوي".

"هو، كاشكي زه هم وای بيا به نو ستا په څير وای. كاشكي ستا له ټولو نجونو سره وای چي هغوی مي ستا لپاره مسخره كړي وای".

ما ورته وويل "جالبه ده".

"ستا په ګونورهيا اخته كيدل جالبه نه ده".

"پوهيږم. اوس به دا بحث پريږدو. ښكلې واوره ده، ته ورته وګوره".

كاترين راته وويل "زه د واورې پر ځای تا ته ګورم. وريښتان دي ولي نه غځوې؟"

"څه ډول غځول؟"

---

[37] يو ډول مريضي ده

www.howd.org

"یعني یو څه یې نور هم غټ کړه".

"همدا حالت یې سم دی".

"نه. یو څه یې نور هم غټ کړه، زه به بیا خپل وریښتان یو څه لنډ کړم، باره به نو زه او ته یو شان شو".

"ستا وریښتان پر همدې حالت مناسب دي".

"کردسره نه. زه بیخي تر پزې ځیني راغلې یم. په شپه کي مي ډېره په تکلیفوي".

"که زما دا منې، پر همدې حالت سم دي".

کاترین "ستا نه ده خوښه چي لنډ یې کړم؟"

ورته ومي ویل "خوښ به مي شي، خو دغه اوسني حالت کي هم بد نه دي".

" زه وایم، چي لنډ شي ښه به وي، ځکه باره به زه او ته یو شان شو. اوه کرانه، بیخي ډېره مینه درسره لرم، غواړم چي زه ته اوسم".

"هو ته یې. موږ دواړه یو، یو".

"شپې ډیري ښې دي".

"غواړم چي موږ دواړه یو په بل کي وه اغښل شو. زه نه غواړم چي له ما نه لیري ولاړ شې. همدومره مي درته وویل. که غواړې، چي ولاړ شې، ولاړ شه خو ژر راستون شه. ځکه کله چي ته نه یې ما ته ژوند معنی نه لري."

"زه اصلاً نه ځم، زه هم له تا پرته ژوند نه شم کولای. له تا پرته ژوند نه ژوند".

"نه. زه غواړم ته ژوند وکړې، هغه هم داسي ژوند، چي له خوښیو مالامال وي. خو موږ به یو ځای یو. که څنګه؟"

ورته ومي ویل "ښه اوس دا راته ووایه، چي ږیره پرېږدم، که یې وخریم؟"

“نه لویه یې کړه. ډېر ښه خوند به وکړي. کیدای شي د نوي کال لپاره هم وي”.

“شطرنج نه کوو؟”

“نه. لوبه چې درسره وسي ښه دی”.

“نه، شطرنج به وکړو”.

“له هغه وروسته بیا لوبه کیږي؟”

“هو”.

“سمه ده”.

زه پاڅېدم د لوبې لپاره مې شیان میان سره برابر کړل او په داسي حال کي چي دباندي ښه درنه واوره ورېدل، لوبه مو پیل کړل.

یو ځلي د شپې په نیمایي کي راویښ شوم، که مي کتل کاترین هم ویښه وه. سپوږمۍ راختلې وه او له کړکۍ نه یې په راتلونکې رڼا کي په کړکۍ د پرتو شیانو سایه د کوټې په مینځ کي اچولې وه.

“ګرانه، ته راویښ شوې؟”

“هو، تا ته خوب ولي نه درځي؟”

“زه همدا اوس راویښه شوم او په دې سوچو کي وم، چي په لمړي ځل چي کله ستا سره مخ شوم؛ نژدې وو لیونۍ شم. ستا په یاد دي؟”

“لږ لیونۍ غوندي وې”.

“اوس د پخوا په شان نه یم. اوس ډیره ښه یم، ګرانه ته ووایه ډیر ښه، ووایه ډیر ښه”.

“ډیر ښه”.

“اوه ګرانه، زما ژوند یې او زه اوس پر سد یم. اوس ډیره ډیره خوشحاله یم”.

"سمه ده. اوس بیده شه".

کاترین "سمه ده. راشه دواړه به پر یوه وخت بیده شو".

"سمه ده".

خو داسي ونه شول. تر ډېره وخته په چورتو کي ډوب وم او د بیدې کاترین ځیرې ته مي کتل. څه وخت وروسته زه هم خوب وړی وم.

نهه دیرشم فصل

د جنوري د میاشتي منځنۍ شپې و ورځې رارسیدلې وي. ږیره مي غټه شوې وه. ژمی له سختو سړو شپو او ورځو سره راته واړول. پر سړکانو مو تګ راتګ بیا پیل کړ. واورې هر څه پوښلي ول. له لرګو نیولې، بیا تر وښو او د غره په ډډه کي تر ولاړو ونو پوري؛ ټول یې سپین ګرځولي ول. واورې تقریباً تر مونتریکس پوري هر څه پوښلي ول. د سیند د ها غاړې ټول غرونه سپین ګرځېدلي ول او د رون درې تپې خو ګردسره په واورو کي غرقي وې. موږ به په هغه بله غاړه کي تر بینز دي الیازه پوري پلی تګ کاوه. کاترین به له میخ لرونکو بوټانو، باراني کوټ او یوې تیرې نوک لرونکي لکړې سره ګرځېده. په باراني کوټ کي چنداني لویه نه ښکارېده. ډیر تېز به هم نه وو روان، خو کله چي به دا ستړې شول، د ونو پر تنو چي د سړک په څنډو کي به پرتې وي، څه ګړی به کښېناستو او یوه شیبه به مو ځانونه دمه کړل.

په بین دي الیاز کي د ونو په مینځ کي یو وړوکی میلمستون وو. محلي لرګي وهونکي به همدې میلمستون ته راتلل، چای مای به یې څیښلې او یوه شیبه به یې استراحت کاوه. موږ هم به ځیني وختونه ورتلو، ځانونه به مو تاوده کړل او څو ډوله ګرم سره شراب به مو څیښل. دغه سره شراب یې (ګلووین) بلل، چي د بدن د حرارت د معتدل ساتلو لپاره ښه وه.

دننه میلمستون تیاره او له دوده ډک وو، بهر، چې به راووتو داسې به ښکاریدل لکه د پزې پر سر، چې غوماشې چیچلی یو. له میلمستونه چې رابهر شوو، شا ته مې وروکتل، له کړکیو نه یې دباندې رڼاوې راوتې. د میلمستون مخې ته به لرګې وهونکو خپل اسان تړلې ول او لاندې به یې واښه ورته ایښې ول. اسانو به کله سرونه پورته کړل، کله به یې کښته کړل. د وربوز پر وریښتانو یې پرخه لوېدلې وه، کله چې به یې ساه وکښل، ساه به یې د دود په څېر هوا ته پورته شول. پر سړک د کور په لور روان وو، سړک تر یو ځایه ښوی او صاف وو. اسانو تر هغه ځای چې د لرګیو کربښه نوره تاوېدل، ټول یخی سړک نارنجي کړی وو. په ځنګله کې تیر شوی سړک پر هماغه خپل حالت باندې وو. کور ته د راستنیدو پر مهال دوه ځلې له ګیدړو سره مخ شوو.

ښکلی وطن وو. هر ځلې، چې به له کوره دباندې راووتو، خامخا به مو پام په بله کېده.

کاترین "ړیره بیخي ښه خوند درسره کوي، خاص د لرګو وهونکو په څیر ښکارې. هغه سړی دې ولید چې کوچنې طلایې غوږوالې یې په غوږ کړې ول؟"
"هغه د غرڅو ښکاري وو. دوی په دې عقېده چې د دې غوږوالو په غوږ کولو سره د دوی د اورېدو حس پیاوړی کیږي".
"ریښتیا؟ زما خو هیڅ باور نه په کیږي. ما فکر کاوه، چې دوی غوږوالې په دې خاطر په غوږ کوي، چې وښیي، دوی د غرڅو ښکاریان دي. دلته نژدې شاوخوا غرڅې شته؟"

"هو. له دینت دی جامان سره شته".

"د ګیدړو لیدو بیا بېل خوند وکړ".

"دوی چې کله بیدیږي، د ځان تودولو په خاطر خپله لکۍ پر ځان راچاپیره کوي".
"بیخي جالبه".

www.howd.org

“کاشکي ما هم د دوی په څېر لکۍ درلودای. که موږ هم د ګیدړو په شان لکۍ درلودای ښه به نه وای؟”

“د کالو اغوستلو پر مهال نو له ستونزو سره مخ کېدو”.

“متل یې کړی، وایي اړتیا د ایجاد مور ده. باره به مو نو بیا د هغه وخت په څیر کالي جوړولای او یا به یوه داسي هیواد ته تللي وای، چي د کالو اغوستنګ یا نه اغوستنګ کومه خبره نه وای”.

کاترین “یوه شیبه به دلته کښېنو. یو څه ستړې شوم”.

د ونې پر تنه بغل پر بغل کښېناستو. په مخکي مو یو سړک وو، چي ځنګله ته دننه تلی.

“دا خو به زما او ستا تر مینځ بیلتون نه راولي؟ ماشوم درښیم”.

“نه. زما او ستا تر مینځ د نفاق اچولو موقع به ور نه کړو”.

“د پیسو له اړخه په کوم حال کي یو؟”

“پیسې ډیري دي. هغه وروستی حواله یې هم رالیږلي”.

“کورنۍ به دي هم خبره شوي وي، چي تاسي سویس ته راغلي یاست، نو په تا پسي نه راځي؟”

“کیدای شي، راشي. یو لیک ورلیږم”.

“تراوسه دي لیک نه دی ورلیږلی؟”

“نه. یوازي حواله”.

“اوه، خدایه شکر چي زه خو ستاسي د کورنۍ نه یم”.

“یو تلګراف له خیره ورلیږم”.

“د کورنۍ فکر درسره نشته؟”

www.howd.org

“ولي نه، خو زموږ په مینځ کي دومره نانډرۍ پیښې شوي، چي د دوی له نظره هرڅه له منځه تللي دي”.

“کیدای شي، طبیعت مو سره ولګیږي. کیدای شي ستا له کورنۍ سره ښه مینه ناک ژوند ولرو”.

“که مو موضوع ته تغیر ورنه کړ، کیدای شي د هغوی په اړه په اندېښنو کي شم.” شیبه وروسته مي ورته وویل “که دمه شوي یې، نو درځه له خیره”.

“دمه شوم”.

پر سړک رهي شوو. ورو ورو تیاره کېده. تر بوټو لاندي واورې شنهارۍ کاوه. هغه شپه وچه، خو یخه او صافه وه.
کاترین “ږیره ښه خوند درسره کوي. ږیره دي ګڼه، ښه پسته او نرمه ده”.

“په ږیره کي ښه ښکارم، که له ږیري پرته؟”

“فکر کوم په همدې حالت کي ښه ښکارې. دا یوه خبره مي واوره تر څو چي وړوکې کاترین نړۍ ته راغلې نه وي، وریښتان نه لنډوم. اوس بیخي غټه او مړوښه ښکارم، البته د دې تر زیږون وروسته یې لنډوم. وروسته به نو په یوه بېل ډول باندي یم. دواړه به یوځای ولاړ شو او وریښتان به لنډ کړو. او یا به زه یوازي ولاړه شم، لنډ به یې کړم او تا به حیران کړم”.

د دې د خبرو په جواب کي مي څه ونه ویل.
“ته خو به مي نه مانع کیږې؟”
“نه. او دا به بیخي جالبه وي”.

www.howd.org

“اوه، ته ډیر ښه یې. زه به بیا په یوه بېل ډول ښکارم. ډیره به ډنګره شم او تا به بیا د مینې په دام کي بند کړم”.

“بېځایه خبرې مه کوه، زه اوس هم بېحده مینه درسره لرم. څه رانه غواړې؟ تباه کوې مي؟”

“هو. زه غواړم چي تباه دي کړم”.
ورته ومي ویل “ډیر ښه زه هم همدا غواړم”.

څلویښتم فصل

ښه ژوند وو. د جنورۍ او فبرورۍ سړې میاشتې ښه په خوشالۍ تېري شوې. څو ځلي د باد نرمي او ګرمي څپې راوالوتې، واوره هم ویلي شوه او هوا به خاص د پسرلي په څېر شول، خو هر ځلي به د ژمي سړې څپې بیا بیا راغلې او ژمی به یې بیا راته میشت کړ. اخر په مارچ کي د ژمي لمړنۍ ماته پیل شوه. شپه وه، چي باران پیل شو. راروانه ورځ هم ټوله ورځ وورېد، واوره یې ویلي کړل. پر غره پرتې واورې هم په نه زړه له خپل تمځای سره وداع ته تیارې ونیو غر یې له فراق سره غمجن شو. د سیند او درې له پاسه اوس هم وریځي په ډېر غرور سره اخوا دیخوا ګرځیدې. کاترین خپل غټ باراني بوټونه او ما بیا د ښاغلي ګوتنګین ربړي بوټان په پښو کړل، سایوان مو راسره واخیست او پر هغه ښوی سړک چي د باران اوبو پرېولی وو تر تمځایه ولاړو، په لار کي یوه مېلمستون ته ورو‌ګرځېدو، د غرمې ډوډۍ ته لا وخت پاتي وو، ځکه مو نو د ورموت اډر ورکړ. همالته په مېلمستون کي ناست وو او دباندي مو د باران شړپهارۍ اورېده.

“څه فکر کوې، که په ښار کې هستوګن شو؟”

کاترين په جواب کې راته وويل “ته په دې اړه څه نظر لرې؟”
“که ژمی ختم شوی وي او باران هم دغه شان وريږي نو بيا د دې ځای خوند نشته، د ماشومې کاترين راتګ ته څومره خت پاتې دی؟”
“يوه مياشت يا هم لږ”.

“موږ بايد نور له دې ځايه کډه او مونتريکس ته ولاړ شو”.

“لوزين ته به ولاړ شو. همالته روغتون هم شته”.

“سمه ده. خو فکر کوم هغه بيخي غټ ښار دی”.
“څه فرق کوي، همالته به هم د دې ځای په څېر يوازې ژوند کوو. کيدای شي هغه ځای تر دې لا ښه وخيژي”.

“نو څه وخت له خيره حرکت کوو؟”

“دغه فيصله ستا په واک کې درکوم. هر وخت چې دې زړه وو هماغه وخت به ولاړ شو. زه خو خپله نه غواړم دغه ښار پريږدم”.

“هوا ته به ګورو”.

درې ورځې پرلپسې باران وورېد. د واورې زور اوس تر تمځای لاندې پر غر وو. بل اړخ ته بيا سړک خړو اوبو پر سر اخيستی وو. پر سړک باندې بيخي د نه منلو اوبه ولاړې وې. د باران درې ورځې وشوې، په سهار مو يې پريکړه وکړل، چې ښار ته ځو.

ښاغلي ګوتنګن “ښاغلی هنري، کومه ستونزه نشته. تاسي اړ نه یاست چې وار له مخه موږ ته خبر راکړی. فکر نه کوم چې د هوا له خرابيدو سره دې تاسي دلته تم شی”.

ما ورته وويل "میرمن مي ناروغه ده، نو هرڅومره چي روغتون ته نژدې، یو ښه دی".
ده وویل "ما ته معلومیږي. د ماښوم تر زیږېدو وروسته د راتګ پلان لرې؟"
"ولي نه. په دې شرط که مو تشه کوټه درلوده".
"په پسرلي کي چي کله هوا ښه جانانه وي راشئ. ډیر به مو پام په بله شي. ماشوم او پرستاره به په هغه لویه کوټه کي، چي اوس بنده ده اوسي. تاسي او خانم به په هماغه پخوانۍ کوټه کي واوړئ. له هغه ځایه د سیند ښکلې منظره هم کولای شئ".
ده ته مي وویل "که مو د راتګ پلان درلود، نو وړاندي له راتګ نه تاسي ته خبر درکوو."

غوټې مو سره ټولې کړې او تمځای ته رهي شوو، اورګاډي له غرمنۍ وروسته د تګ تابیا درلودل. اغلې ګوتنګن او خاوند یې دواړه تر تمځایه له موږ سره ولاړل. خاوند یې په دې ښرپهاري کي له موږ سره زموږ د غوټو په وړلو کي همکاري وکړل. دوی دواړه د تمځای سره په خوا کي ودریدل او لاسونه یې راته ښورول.

کاترین "دوی ښه خلک وه".
"ریښتیا هم له موږ سره یې رویه ډیره ښه وه".

له مونټریکس نه په اورګاډي کي د لوزیان په نیت رهي شوو. له کړکیو نه مو وه هغه ځای ته چي پکي اوسیدو، کتل. پر غرو باندي وریځ ورو ورو راغونډېدل. اورګاډې یو ځلي په ویوې کي ودریدل. له دې ځایه بیرته رهي شوو. د لارې په یوه اړخ کي مو سیند په بل اړخ کي مو خړ خړ کښتونه، تش ځنګلونه او باران وهلي لانده کورونه ول. لوزیان ته له رارسېدو سره مو په یوه متوسط هوټل کي واړول. له تمځای سره، نژدې یوې بګۍ ته ورپورته شوو او هوټل ته راغلو. باران تراوسه ښه په ښرپهاري ورېده. د هوټل د ناظم په چپه ګردن څوړند کیلۍ، لفټ، په کارپیټ فرش شوی دهلېز، سپینه چیلم چۍ له ښکلو ظرفونو سره، ژړ رنګه کټ او ښکلې لویه کوټه دا هرڅه ډیر زړه راښکونکي او خیالي ښکاریدل. له کړکۍ نه ورلاندي یو لوند بڼ ښکاریده، د دیوال له پاسه یې اوسپنیزه کټارې

راتاو شوي وې. زموږ له هوټل نه لږ ورهاخوا دې ته ورته يو بل هوټل وو، چې خاص د دې بڼ په شان بڼ همالته هم وو. تر کړکۍ لاندي مي فوارې ته وکتل، چې د باران څاڅکې پکې رالوېدل.

کاترین څراغان روښانه کړل او د غوټو په خلاصولو يې پیل وکړ. د يوه بوتل ويسکي او سوډا راوړلو اډر مي ورکړ. د ويسکي او سوډا تر رارسیدو پوري پر کټ اوږد وغځیدم او په تمځای کي رانیولی اخبار مي مخي ته ونیو. اوس د ۱۹۱۸میلادي کال د مارچ میاشت وه. جرمني پر فرانسې حمله کړې وه. ويسکي او سوډا مي وڅیښل او اخبارونه هم مي هم تر نظر تیر کړل. کاترین هم د غوټو له شنلو نه فارغه شوې وه او په کوټه کي شاوخوا راګرځېدل.

کاترین "ستا په نظر اوس باید څه شي رانیسو؟"

"څنګه څه شي رانیسو؟"
"د ماشوم جامې او پوښاک بنیم. خلک وړاندي له دې چې زما حالت ته راورسیږي، د ماشوم ټول اړین مواد يې تیار کړي وي".
"ولاړه شه او ويې پېره".
"همداسي کوم. سبا له خیره بازار ته ځم او ټول اړین شیان رانیسم".
"ستا باید په هرڅه سر خلاص وي، نرسه هم يې".
"البته په جګړه ایزو حالاتو کي ډیر کم موندل کیږي، چې پوځیان دي پلرونه شي".
"زه خو دادی پلار شوم".

بالبنت يې راباندی راخیر کړ، سوډا او ويسکي چپه شول.
کاترین "د يو بل بوتل د راوړلو به ورته ووایم. ډیره بخښنه غواړم اشتباه زما وه".
"بوتل کي ډیر څه نه وو پاتې. دلته راشه".

"نه. کوټه ډیر کار غواړي، باید د یوڅه په څیر خو ښکاره شي".

“د څه په خیر؟”

“زموږ د کور په خیر”.

“د متفقینو بیرغ پکې را ځوړند کړه”.

“غلی شه”.

“دا جمله بیا ووایه”.

“غلی شه”.

“څومره ورو دي وویل، داسي لکه د یو چا ازارول دي نیت کي نه وي”.

“هو نه غواړم”.

“نو بیا راشه”.

“سمه ده”. راغلل او د کټ له پاسه کښېناستل ”ګرانه پوهیږم چي د کوم درد نه دوا کیږم. اوس د اوږو د ګونۍ په خیر شوي یم”.

“نه. نه یې. ته ډیره ښکلې او ښه یې”.

“په هرصوت، بیا هم نادره ده، چي ما غوندي بدقواره دي د خپل ژوند ملګرې وګرځول”.

“نه داسي نه ده. ته هر وخت ښکلې وې”.

“خو دا خبره واوره، زما ګېډه به بیا له خیره وړوکې شي”.

“اوس هم بده نه ایسې”.

“ته لا تراوسه څیښاک کوې؟”

“یوازي سوډا او ویسکي دي”.

“هاغه دی، په دهلېز کي د یو چا د پښو کړپهار دی. ورته وبه وایو چي زموږ ماښامنۍ دلته کوټې ته راوړي”.

“که داسي وشي، ښه به وي”.

کاترین وویل "که مو ډوډۍ همدلته وخوړه، نو بیا دباندي تګ ته اړتیا نشته. همدلته به پاتې شو".

"او لوبه به وکړو".

کاترین "زه به یو څه څیښاک وکړم. فکر نه کوم، چي مضر دي وي. هماغه پخواني کاپري شراب به وڅیښو".

"سمه ده. دلته په هوټلونو کي ایټالوي شراب ډېر پیداکیږي".

خادم دروازه وټکول. دی له یوه پتنوس سره، چي د یخي ټوټې، یو بوتل ویسکي او یو کوچنی بوتل سوډا پکښې وه کوټې ته راننوت.

ده ته مي وویل "مننه. همالته لاندي یې کښېږده. که تکلیف نه وي، دوه نفري ماښامنۍ له دوه بوتله کاپري او یخي سره راوړه".

"خوښه مو نه ده چي ماښامنۍ په سوپ سره پیل کړئ؟"

"کاترین، ته سوپ خورې؟"

"هو".

"سوپ د یوه نفر لپاره".

"مننه ښاغلي". بهر ووت او دروازه یې بنده کړل. بیرته مي اخبارونه مخي ته ونیول او په اخبارو کي رواني جګړې ته ورستون شوم. ګیلاس کي پراته یخي او ویسکي باندي مي ورو سوډا ورتوی کړل. دا خبره مي هېره شوه، چي خادم ته مي ویلي وای، چي یخی په ویسکي کي وانه چوي، بلکي جلا یې راوړي. پدې سره پوهیږو چي په ګیلاس کي څومره ویسکي شته او ناڅاپه که سوډا ګیلاس ته واچوم ویسکي به نه نرۍ کیږي. ما باید ویسکي د مخه لا رانیولي وای، سوډا او یخی مي له دوی نه غوښتي وای. همدا یې ښه لاره وه. ښه ویسکي خوندوره وي.

"په څه سوچو کي ډوب یې، ګرانه؟"

"د ویسکي په اړه مي لږ فکر کاوه".

"څه فکر دي کاوه؟"

"دا چي څومره ښه خوند کوي".

کاترین په بېل انداز وویل "ډېر ښه".

په هماغه هوټل کي مو درې اونۍ تېري کړې. بد نه وو، خوړنځای به ډېری وختونه تش وو او کله کله به مو د شپې ډوډۍ په خپله کوټه کي خوړه. په ښار کي به ګرځېدو راګرځېدو، ځيني وختونه به په اورګاډې کي (اوچې) ته د منظرې لپاره تلو. هوا خاص د پسرلي په څېر معتدله شوې وه. ارمان مو کاوه چي کاشکي بیرته هماغه غرني کور ته ولاړ شو، خو دې کاذب پسرلي ډېر لږ دوام وکړ او بیرته د ژمي یخي څپې راوالوتې.

کاترین ټول هغه شیان چي د ماشوم لپاره اړین ول، وپیرل. ما د ښار په یوه جمنازیم کي بوکسنګ پیل کړ. سهار وختي به چي کاترین به لا بیده وه کلب ته تلم. په کاذب پسرلي کي تر بوکس کولو وروسته لمبا، بیا په کوڅه کي تګ، د پسرلي ښکلې هوا تنفس کول، په کیفې کي کښېناستل او د خلکو تګ راتګ ته کتل، د اخبار له لارې له نړۍ نه ځان خبرول له دې سره جوخت د ورموت څېښنل او بیا په هوټل کي له کاترین سره ناشته کول؛ دا هرڅه ډېر پام اړونکي ول. د بوکس لارښود مو یو بریتور او ډېر باریک بین انسان وو. ډېر چسپانده وو، که به چا هغه په تمرین کي تعقیباوه نو خامخا به ستړی کیده. همالته جیمنازیم کي به مي پام هم په بله کیده. په ښکلې هوا او تر رڼا لاندي مو سخت تمرینات کول. تر رسۍ اوښتل، شیډو بوکسینګ او د نس حرکات، دې ټولو تمریناتو د لمر د وړانګو په وړاندي، چي له خلاصې کړکۍ نه دننه راتلې ډېر ښه خوند کاوه. ځیني وختونه به مو د تمرین پر مهال زموږ لارښود هم ډاروی. په پیل کي مي د اوږدې او نرۍ هینداري په وړاندي شیډو بوکسینګ نه شوای کولای، ځکه په ږیره کي تمرین راته بیخي بل ډول ښکاریدل. خو

www.hewad.org

وروسته ورسره عادي شوم. کله چي مي بوکس پيل کړ د ډېرې خرېلو نيت مي وکړ، خو کاترين راسره ونه منل.

ځيني وختونه به زه او کاترين د اس سورلۍ لپاره د ښار څنډو ته په بګۍ کي تلو. که به هوا سمه او صافه وه نو سورلۍ به ډېر ښه خوند کاوه. د خوراک او دمه کېدو لپاره مو دوه ښکلي ځايونه غوره کړي ول. کاترين په دې شپو او ورځو کي ډېر پلی تګ نه شوای کولای، زما بيا دا ارمان وو، چي د ښار په څنډو کي د سړک پر ژيو تر ډېره وګرځو. په هغه ورځ چي هوا به سمه او معتدله وه، ډېر ساعت به مو تېريده او په خپل منځ کي مو تشويش ته هيڅ ځای نه ورکاوه. په عين زمان کي پوهېدو، چي د ماشوم راتګ ته ډېر وخت پاتې نه دی او داسي مو احساسول لکه يو بيړنی کار چي مو پاتې وي، ځکه مو نو يوه شيبه هم يو له بل نه په جدايي کي نه تېرول.

يو څلويښتم فصل

يوه شپه نژدې درې بجې وې، چي راپاڅيدم. کاترين ته چي مي وکتل، په ځای کي پرله اوښتل.

"کاترين، خيريت خو به وي؟"

"له يو ګړي راهيسي مي دردونه کيږي".

"مسلسل او منظم دي؟"

"نه، زيات نه".

"که دردونه مسلسل وي، نو بيا روغتون ته درځه".

ډیر خوبوړی وم او په څو شیبو کي بیرته خوب راباندي غالبه شو. شیبه وروسته بیا راپاڅیدم.
کاترین "فکر کوم که ډاکټر ته ټیلفون وکړې ښه به وي. فکر کوم دردونه یې پیل شوي".

د تلیفون لور ته ورتېر شوم او ډاکټر ته مي ټیلفون وکړ پوښتنه یې رانه وکړل"دردونه څه څه وخت راځي؟"

"کاترین، دردونه څه وخت راځي؟"

کاترین "فکر کوم هر پنځلس دقیقې وروسته راځي".

ډاکټر "نو بیا په بېړه روغتون ته ځانونه رسوئ. زه خپله په بېړه کالي تبدیلوم او هلته درځم".

ټیلفون مي بند کړ او وه ګاراج ته مي په ټکسي والا پسي زنګ وواهه. ښه ډیر زنګونه مي ور ووهل، خو چا جواب رانه کړ. کاترین هم ځان اماده کړ او ټول هغه شیان چي په روغتون کي ورته اړتیا پیښیدل، را واخیستل. ښه ځنډ وروسته یوه سړي وعده راسره وکړل چي لږه شیبه وروسته به یو ټکسي رااستوي. دباندي له چوکیداره پرته بل څوک نه وو. خپله مي لفټ راپورته کړ او د کاترین غوټه او شیان مي پکښې ځای پر ځای کړل. دا هم پکښې سپره شول او راکښته شوو. چوکیدار دروازه خلاصه کړل او بهر پر سړک وه ټکسي ته منتظر شوو. هوا ښه صافه وه، ستوري هم ځلیدل. خو کاترین حیرانه دریانه پاتې وه.
کاترین "په پیلیدو یې خوښه شوم. ښه دی، چي غم یې ژر لنډ شي".
"ته ډیره زړوره یې".

"ډار نه دی په کار. خدای دي وکړي، چي دا ټکسي اوس ژر راشي".

د ټکسي غرهاری مو واورېد. په مخ کي لګيدلي بتۍ باندي مي سترګې ولګيدې. موږ ته رانژدې شو. له کاترين سره مي موټر ته په ورپورته کېدو کي مرسته وکړه. موټروان زموږ غوټې د موټر په مخکني سيټ کي کښېښودې.

موټروان ته مي وويل "وه روغتون ته درځه".

سړک ته ورپورته شوو او د روغتون پر لور رهي شوو. روغتون ته له رسيدو سره سم مي له ټکسي نه غوټې راکښته کړې او روغتون ته دننه ورغلو. روغتون کي د ميز تر شا يوه ميرمن ناسته وه. د کاترين نوم، عمر، پته، خپلوان او مذهب يې په کتاب کي درج کړل. کاترين ورته وويل چي لامذهبه ده. هغې هم په کتاب کي د دغه لفظ په مقابله خانه خالي باندي کرښه راوکښل. خپل نوم يې کاترين هنري ورياد کړ.

د ميز تر شا ناستي ميرمن مخاطب کړو "زه به تاسي ته ستاسي کوټه دروښيم". په لفټ کي لوړ ولاړو. بيا يې لفټ ودراوه، دباندي راووتو او په دهلېز کي په دې پسې شوو. کاترين ټينګ له لاسه نيولې وم.
"دغه ستاسي کوټه ده. جامې تبديلي کړئ او پر هاغه کټ پريوزئ. شپنۍ جامې هم شته".
کاترين "زما سره خپلي شپنۍ جامې شته".
هغې ورته وويل "که هماغه جامې واغوندې ښه به وي".

زه بهر راووتم او په دهلېز کي پر چوکۍ کښېناستم.
ميرمنې راته وويل "تاسي اوس دننه راتلای شئ". دننه ورغلم کاترين پر يوه نري کټ باندي پرته وه او غټ چارتراخه کي شپنۍ جامې يې اغوستي وې. له خالص شيټ څخه جوړ شوي وه. زما په ليدو راته مسکۍ شول.
کاترين "دردونه اوس کم شوي". هغې ښځې د کاترين مړوند نيولی وو او په خپل لاسي ساعت باندي يې د دردو وخت اندازه کاوه.
کاترين "اوه، بيا يو غټ درد راغلی". له څيرې نه يې ښکاريدل، چي څومره تاثير يې پرې

کړی.

زموږ له لاربنودي مي وپوښتل "ډاکټر چیري دی؟"

"بیده دی، که هغه ته اړتیا شول بیا یې راغواړو".

نرسه "د اغلې لپاره اوس په بېړه زه خپله یوه چاره کوم، کیدای شي یو ځلي بیا ووزئ؟"

زه بیا وه دهلېز ته راووتم. دهلیز تش تور ولاړ وو. له دوو بندو کړکیو او بندو دروازو پرته بل څه نه وو. د دواوو بوی مي پزه بوخته ساتلي وه. همدلته پر یوه چوکی باندي کښېناستم، سر مي لاندي وځړاوه او د کاترین لپاره په دعاو مشغوله شوم.

نرسه "تاسي راتلای شئ". دننه ورغلم.

کاترین "سلام ګرانه".

"دردونه اوس څنګه دي؟"

"اوس بیا ژر ژر راځي." څیره یې الوتي وه. راته مسکی شول.

"هغه دی بیا راغلی، نرسې کیدای شي چي لاس مو زما وه شاته ونیسئ؟"

نرسه "که ستاسي د درد دوا کیدای شي، ولي نه".

کاترین "ګرانه ته تلای شې. دباندي ولاړ شه او د خوراک لپاره یو څه راوړه. نرسه وایي کیدای شي دا لړۍ ډیر وخت ونیسي".

نرسه "اول واري(لمړنی) ولادت تل تکلیفي وي".

کاترین "لطفا دباندي ولاړ شه او د خوراک یو شی راوړه. زه ریښتیا درته وایم ښه یم".

"زه به یوه شیبه لا ودریږم".

دردونه بیا پرلپسي راغلل، خو بیرته یودم ورک شول. کاترین حیرانه دریانه پاتې وه. کله چي به دردونه سخت وه نو ښه به یې بلل، بیا چي به کله ولاړل ناامیده او شرمغړاندې به شول.

کاترین مخاطب کړم "ته ورشه. فکر کوم چي ستا موجودیت مي په تکلیفوي" څیره یې ننوتې ښکاریده.

www.hewd.org

"هغه دی. هغه ښه يې دی. زه غواړم چې يوه ښه ميرمن وه اوسم او پرته له کومې ستونزې ماشوم نړۍ ته راوړم. لطفا دباندي ولاړ شه او د سهارنۍ لپاره يو څه درسره راوړه. بيرته بيا راشه، فکر کوم چې ستا کمی به محسوس نه شي. نرسه له ماسره ډيره مرسته کوي".
نرسه "په بيغمه زړه ناشته کولای شئ".

"نو بيا زه ځم. د خدای په امان ګرانې".
"په مخه دي ښه. او ياد يې لره، چې زما سهارنۍ دي هم له ياده ونه وزي".
له نرسې مي وپوښتل "سهارنۍ لپاره چيري ولاړ شم؟"
"له څلور لارې چې تير شوې، هماليته په کوڅه کي يو کافي شاپ دی، کيدای شي اوس هم خلاص وي".

ورو ورو سهار کيده. په تشه توره کوڅه کي د کافي شاپ په لور پلی روان شوم. په کړکۍ کي يې څراغ لګيده. دننه ورغلم او يوه زاړه سړي راته يو جام له ډبل روټۍ سره راته وړاندي کړ. ډبل روټي د تيرې ورځې وه. هغه مي په جام کي غوټه کول او خوړل او په پای کي مي يو ګيلاس قهوه هم پسي وڅښل.
زاړه سړي پوښتنه راڅخه وکړل "په دي سهار وختي څه کوي؟"
"ميرمن مي د کوچني مريضي لري".
"د ښه بخت په هيله يې يم".
"يو بل جام هم راکړه".

بوتل يې پر جام باندي راپورته کړ او تر خولې يې راډک کړ. څو څاڅکي پر ميز هم ترې توی شول. هغه جام مي هم تر ستوني کړ. د سهارنۍ پيسې مي ورکړې او دباندي را ووتم. دباندې په کوڅه کي د کچرې سطلونه، وه مزدور ته په انتظار پراته ول. هماليته يوه ولاړ سپي پر يوه سطل باندي پزه راکښل.
له ده مي وپوښتل "څه شي لټوې؟" په سطل کی مې وکتل چي که يو شی مي پيداکړ او ورته

وريې کړم، خو د قهوې له دبليو او ځينو مړاوو ګلانو پرته بل څه نه ول.
ورته ومي ويل "سپيه دلته خو کوم شی نشته". سپي د کوټې يو بغل ونيو او ولاړ. په روغتون کي هغه پوړ ته چي کاترين پکښې بستر وه، وروختم او د کاترين د کوټې دروازه مي وټکول. چا جواب رانه کړ. دروازه مي ور ټيل وهل، د کاترين د غوټو او شپنيو کاليو پرته، چي پر ديوال ګير باندی ځړيدل بل څه نه وو. بيرته وه دهلېز ته کښته شوم او شاوخوا ګرځيدم چي يو څوک پيدا کړم. په اخره کي مي يوه نرسه پيداکړ.
"اغلې هنري چيري ده؟"
"يوه خانم يې همدا اوس وه ولادت خانې ته بوتلل".
"ولادت خانه چيري ده؟"
"زه به يې درته وښيم".

زه يې د دهلېز پای ته بوتلم. د کوټې دروازه لږ خلاصه وه. د دروازې له چولې نه مي کاترين ته وکتل، چي پريوه کټ باندی پرته وه او يوه بړستن پرې هواره وه. نرسه يې يوه څنګته او ډاکټريې وه دا بل څنګته له څو ډبو سره ولاړ وو. ډاکټرله يوه ربړي ماسک سره، چي يو پيپ پرې ټړلی وو، ولاړ وو.
نرسه "زه به يوه چپنه درکړم بيا کولای شي چي دننه هم ورشي. مهرباني وکړئ دلته راشئ".

سپينه چپنه مي واغوستل او په سنجاق باندي مي پسي ټينګه کړل.
"اوس دننه ورتلای شئ". دننه ورغلم.
کاترين په لړزانده اواز وويل "سلام ګرانه. وضعه مي لا نه ده سمه شوې".
ډاکټر"تاسي ښاغلی هنري ياست؟"
"هو. ډاکټر صاحب د ناروغ وضع څنګه ده؟"
ډاکټر"خدای پاک مهربان دی. دلته ځکه راغلو چي د اړتيا په وخت کي اکسيجن ژر ورکولای شو".

www.hewad.org

کاترین "رایې کړه". ډاکټر ربړي ماسک د دې پر خوله باندي ورکښېښود او ډایل یې سره وڅرخاوه. کاترین ته مي کټل چي ژوره او په بیړه یې ساه اخیستل. شیبه وروسته کاترین ماسک له مخي لیري کړ. ډاکټر هم اکسیجن پرې بند کړ.

کاترین "دا ځلي دومره غټ نه وو. څو شیبې وړاندي یې ډیره په تکلیف کړم. ډاکټر زه بیخي بیهوښه کړم که څنګه ډاکټر صاحب؟" اواز یې بیخي لړزانده وو، د ډاکټر له ویلو سره یې اواز راپورته شو. ډاکټر مسک شو.

کاترین "هله بیا یې راکړه." ربړي ماسک یې پر خوله باندي جوخت ونیو او په بیړه یې ساه واخیستل. زګیروی می یې واورید. بیا یې ماسک له مخي لیري کړ او مسکی شول.

کاترین "دا یې هم له هغه غټو څخه وو. بیخی غټ. خو ګرانه ته مه پریشانه کیږه. ته ولاړ شه یو ځلي بیا هم ناشته وکړه".

ما ورته وویل"نه زه به همدلته پاتې شم".

د سهار نژدې درې بجې به وي، چي موږ روغتون ته ولاړو. تر غرمې پوري لا کاترین په ولادت خانه کي وه. دردونه اوس بیا لږ څه کم شوي وه. دا ډیره ستړې او کوټل شوې ښکاریدل، خو بیا هم همت بایللي نه ښکاریدل.

کاترین "ګرانه زه ښه نه یم. ډیره بخښنه غواړم، ما فکر کاوه، چي دا هرڅه به ډیر ژر ختم شي.اوس ـــــ دادی بیا ـــــ" لاس یې راوړاندي کړ او ماسک یې پر خپل مخ باندي ورجوخت کړ. ډاکټر بیا ډایل وڅرخاوه او دې ته یې وکتل. شیبه وروسته درد بیا ختم شو.

کاترین "دا ډیر غټ نه وو". راته مسکی شول"په دغه اکسیجن پسي لیونی شوې یم. ډیر ښه خوند کوي".

دې ته مي وویل " کور ته به یې هم له خیره یوسو".

کاترین یو ناڅاپه وویل "هغه دی بیا راځي". ډاکټر بیا ډایل وڅرخاوه او ساعت ته یې وکتل.

ما پوښتنه ځیني وکړل "اوس د دردونو تر منځ فاصله څومره ده؟"

"شاوخوا یوه دقیقه".

ما ورته وویل "د غرمې ډوډۍ کله خورې؟"

ده وویل "اوس به یې وخورم".

کاترین "ډاکټر صاحب تاسې باید ډوډۍ وخورئ. بخښنه غواړم چې تاسې مې څنډولې یاست. زما خاوند اکسیجن راکولای شي؟"

"که ستاسو خوښه وي بیا نو سمه ده. دغه نمبر پر دوه باندې ودروه".

ما ورته وویل "سر مې په خلاص شو". پر ډایل باندې یوه نښه وه چې په لاس باندې څرخیدل.

کاترین"هله ژر یې راکړه." ماسک یې بیا پر خوله باندې جوخت ونیو. ما نمبر پر دوو باندې ودراوه او چې کله کاترین ماسک ایسته کړ بیرته مې اکسیجن پرې بند کړ. د ډاکټر له خوار راسپارل شوې دنده راته په زړه پورې وه.

کاترین "اکسیجن تا راکړ؟" زما مړوند یې ټینګ ونیوه.

ما ورته وویل "هو".

"ته ډیر ښه یې". اکسیجن پر دې باندې اغیز کړی وو.

ډاکټر وویل "زه به په دا څنګ کوټه کې یو څه ډوډۍ وخورم. که مو زه په کار شوم، راته ویلای شئ".

ډاکټر ته به مې هر ګړی کتل. ډوډۍ خوړلو باندې بوخت وو. څو شیبې وروسته مې، چې کله ده ته وکتل، ډډه یې لګولې وه او سګرېټ یې څکاوه. کاترین شیبه په شیبه نوره هم ستړې کیدل.

کاترین "څه فکر کوې، ته وا ماشوم به دې نړۍ ته راوړو؟"

"هو. ولې نه".

"زه تر وسه وسه هڅه کوم، چې نژدې راشي. هغه دی بیا راغلی. هله اکسیجن ژر راکړه".

څه کم دوې بجې له روغتونه، د غرمې ډوډۍ په نيت ووتم. کافي شاپ کي يو څو نور کسان هم ناست ول. مخي ته يې د الوبالو او مارک شراب پراته ول. زه هم پر يوه ميز باندي کښېناستم. " د خوراک لپاره څه درسره شته؟"

"د غرمنۍ وخت تير شوی".

"اوس هيڅ هم نه شته؟"

"چکروت شته".

"يو چکروت له بير سره راوړه".

"نيمايي که بشپړ؟"

"لږ څه نيمايي".

د کافي شاپ خادم له هاخوا نه له يوه لوښي ساورکرات چي له پاسه پرې غوښې ايښوول شوي وې او يوه ساسيج سره، راغلی. پر دوی سربېره مي بير پسي وڅښنل. ډېر وږی وم. همدلته مي پر ناستو خلکو يو نظر وځغلاوه. د يوه ميز له پاسه ورقې کيدې. زما ګاونډ کي دوو نفرو باندار کاوه او سګرېټ يې څکاوه. دلته د دود له لاسه طاقت نه کېده. په کافي شاپ کي اوس درې نفره په کار بوخت ول. يو بوډا، يوه تورکالی او خړيته ميرمن، چي هر څه يې تر خپل څار لاندي ساتلي ول او يو ځوان چي پيش بند يې تړلی وو. تورکالی ميرمن د کاونټر شا ته، تکيه وهلې ناسته وه. دې خبرې ته فکر وړی وم، چي د دې به څومره اولادونه وو؟

ډوډۍ چي مي وخوړل، بيرته روغتون ته راغلم. کوټه يې پاکه کړې وه او کچره دانۍ يې تولہ وړې وې. که څه هم خال خال وريځ وه، خو لمر به بيا هم يو وار وار تر وريځو راوته. روغتون ته له رارسېدو سره په لفټ کي لوړ وختم. د کاترين کوټې ته، چي ما خپله چپنه پکښې پرې ايښې وه، ورغلم. چپنه مي واغوستل او په غاړه کي مي په سنجاق باندي بنده کړل. په هنداره کي چي مي ځان ته وکتل، شکل مي بيخي يوه جعلي ډاکټر ته پاتېده. بيرته راکښته شوم او ولادت خونې ته ورغلم. دروازه يې بنده کړې وه. ما چي وروټکول،

www.hewd.org

چا جواب رانه کړ، خپله مي دروازه خلاصه کړل او وردننه شوم. ډاکټر له کاترین سره نژدې ناست وو. نرسه د کوټې په پای کي په یو څه باندي بوخته وه.

ډاکټر کاترین مخاطب کړل "ستاسي خاوند راغلی".

"اوه ګرانه! ډاکټر صاحب ډېر ښه او مهربانه دی." دغه جمله یې په یوه سختی سره وویل.

"دی بیخي ښه خوندورې کیسې راته کوي او چي کله مي دردونه شدید شي، نو مي بیخي بېهوښه کړي. ډاکټر صاحب تاسي ډېر ښه شخصیت یاستی".

دې ته مي وویل "ته په سد کي نه یې".

کاترین "پوهیږم، خو تا ته یې د ویلو اړتیا نشته. هله هغه راکړه. هله هغه راکړه". په بیړه یې ماسک پر خپله خوله باندي جوخت ونیو. څو پرلپسې او ژورې ساه ګانې یې واخیستې.

له هر ځل ساه کښلو سره به تنفسي آلې یو ډول اواز کاوه. په اخره کي یې یو غټ اسویلی وکیښ. ډاکټر خپل چپ لاس ور وړاندي کړ او ماسک یې ځیني واخیست.

کاترین "ډېرسخت وو". اواز یې ډېر توپیر کړی وو."اوس نو، نه مړه کیږم. د مرګ له ځایه اوس راتېره شوې یم. ګرانه ته خوشحاله نه یې؟"

"بیا یې اړخ ته لا ورتېره نه شې".

"نه مړه کیږم. له مرګه نه ډاریږم. مرګ له ما څه غواړي؟ ګرانه زه نه مړه کیږم".

ډاکټر "داسي نه شي کیدای. ته خپل خاوند یوازي نه شې پرېښودئ".

"اوه، زه نه مړه کیږم. زما مرګ نه دی خوښ. مرګه ته مي لا ډېر وخت پاتي دی. هغه دی بیا راغلی".

څو شیبې وروسته ډاکټر مخاطب کړم "ښاغلی هنري! که تکلیف نه وي، د یو څو شیبو لپاره دباندي ولاړ شئ. زه به یوه معاینه وکړم".

کاترین "دی زما سیل ته ولاړ دی. خو ته کولای شې، چي بیا راشې، همداسي نه ده ډاکټر صاحب؟"

ډاکټر وویل "همداسي ده. که تا ته اړتیا پیدا شول، بیا دي موږ راغواړو".

زه دباندي راووتم او په هغه کوټه کي، چي له زېږون نه وروسته يې کاترين ورته راوستل، کښېناستم. يوه چوکۍ مي راکش کړل، پرې کښېناستم او شاوخوا مي کتل. غرمه چي د ډوډۍ لپاره بازار ته وتلی وم، بازار کي مي اخبارونه رانيولي وو، له جېبه مي راوايستل او ومي لوستل. ورو ورو تياره کېده. زه پاڅيدم او ګروپ مي ولګاوه. ګړی وروسته مي اخبارونه يوه بغل ته کړل، ګروپ مي خاموشه کړ او دباندي مي کتل. دې فکرو، چي ډاکټر لا ولې تراوسه يو نفر نه راپسي راولېږه، پر سر واخيستم. کيدای شي همالته زما نه شتون تر شتون بهتره وو. کيدای شي د هغه غوښتنه همدا وه، چي زه د يو څو شيبو لپاره بهر ولاړ شم. خپل لاسي ساعت ته مي وکتل. هوډ مي وکړ که تر څو شيبو پوري يو څوک راپسي راونه لیږي، نو له سته پرته به ورځم.

بيچاره، بې وزله زما ګرانه کاترين. دا د يوځای بيديدو بيه وه، چي اوس مو پرېکول. همدا د لومې پای وو. همدا يو له بل سره د مينې کولو پايله وه. په هر صورت بيا هم د خدای پاک شکر دی چي ګاز شته. آ ښه که د بيهوښۍ درمل نه وای، نو؟ دردونه چي به يو ځلي پيل شول نو بيا بيا ځلي به تکرارا راتلل. کاترين تر زېږون پوري له کومې ستونزې سره مخ نه شول. هر څه عادي ول. ان ډيره کمه به ناروغه کېدل. تر دا وروستيو مياشتو پوري خو چنداني په تکليف هم نه وه. له پيښي نه تيښته نشته. څه غضب وهلی تګ**!** که مو پنځوس ځله هم واده کړی وای پايله به يې همدا وای. که دا مړه شي نو؟ نه داسي نه شي کيدای. په اوس وخت کي څوک د ولادت پر مهال نه مري. ټوله ميړونه همدا ډول فکر کوي.هو، خو که مړه شي نو؟ دا نه شي مړه کيدای. اول واري ولادت خو همداسي تکليفي وي. دا هرڅه يوازي يو څو شديد دردونه دي. خو کوم شديد دردونه؟ کاترين بيا وايې په ريښتيا چي دومره بد نه وه. ښه که دا مړه شي نو؟ نه داسي نه شي کيدای. هو همداسي ده. خو که مړه شي نو؟ خو زه درته وايم چي دا نه شي مړه کيدای. بې عقل کيږه مه. دا يوازي يو څو دردونه دي. دا يوازي طبيعي تکليف دی چي دې ته ورکول کيږي. لمړی ولادت خو له معمول سره سم تکليفي وي. هو، خو که دا مړه شي نو؟ داسي نه شي کيدای. ولې مړه شي؟ ايا د دې د مرګ

کوم لامل شته؟ یو کوچنی دی محض تولد کیږي. د ربړو او مشکلاتو بوجۍ یوازې همدا دی دی. وه دې نړۍ ته راځي، بیا یې پالنه کیږي. ممکن ښه دي هم ترې راشي. خو که مړه شي نو؟ دا هیڅ شونتیا نه لري. خو که مړه شي نو؟ نه داسي نه شي کیدای. هغه سمه دمه ده. خو که مړه شي نو؟ دا امکان نه لري. خیر، خو که مړه شي نو؟ که مړه شي نو څه؟

ډاکټر کوټې ته راننوت.
ما ورته وویل "د ناروغ وضعه څنګه ده؟"
ډاکټر وویل "د وضعې خوند نشته".
"څه شي؟"
"بس همدا. معاینات مي یې وکړل....". د معایناتو نتایج یې راته توضیح کړل. "له هغه راهیسي ورته منتظر یم، خو هیڅ توپیر تراوسه نه دی تر سترګو شوی".

"ته یې په اړه څه وایې؟"
"اوس دوه لارې پاتې دي. لمړی دا چي زیږون به د انبور په وسیله سرته رسیږي، له دې سره د زیاتي ژوبلېدا او د خطر اندازه زیاتیږي. د ماشوم لپاره هم زیانمن ثابتیدای شي او بله طریقه یې هم د سزارین عملیات دي".
"د سزارین خطر بیا څه دی؟ که مړه شي نو بیا؟"
"خطر یې تر معمولي زیږون ډیر نه دی".

"عملیات تاسي خپله کوی؟"
"هو. د اړتیا وړ شیانو تیارول نژدې یو ساعت وخت غواړي. کیدای شي تر دې لږ".
"ستا په نظر اوس باید څه وشي؟"

"زما په نظر د سزارین عملیات به یې ښه حللاره وي. که زما خپله ښځه وای، ما به همدا عملیات کول".
"جانبي عوارض به یې څه وي؟"

www.hewad.org

"جانبي عوارض نه لري. یوازې یو ټپ پاتېږي".

"که مکروبي شي بیا؟"
"خطر یې نسبت وه انبوري عملیاتو ته زیات نه دی".
"که یې پر همدې حالت پسې پرېږدو او منتظر شو؟"
"یو څه باید وشي. میرمن دې اوس لا، تر پخوا ډېره کمزوره شوې. هر څومره چې ژر شوني وي باید عملیات شي".

ما ورته وویل "نو بیا چې څومره ژر شوني وي، عملیات یې کړئ".
"زه ځم، وه نرسانو ته لازمې لارښوونې کوم".

ولادت خونې ته ورغلم. کاترین پر یوه کټ باندې پرته وه. له پاسه پرې یوه نازکه روجایې اچول شوې وه. څنګ ته یې یوه نرسه ولاړه وه. رنګ الوتې او خسته ښکارېدل.
کاترین "له ډاکټر نه دې پوښتنه وکړل، هغه یو څه کولای شي؟"

"هو، خدای پاک مهربان دی".
"ډېر ښه. اوس به دا هر څه له خیره ژر پایته ورسېږي. زه یې هم له اخه و ټوخه واچولم. غوټه یې ماته کړم. هله هغه راکړه. آخ دا خو کار نه کوي. اوه خدایه دا خو هم له کاره ولوېدا!"

"ژوره ساه واخله".

"سمه ده. اوه دا خو بیا کار نه کوي. له کاره ولوېدا!"
نرسې ته مې وویل "یو بله ډبه (سلنډر) راوړه".
"دغه ډبه نوې ده. څو شیبې وړاندې مو راوړل".
کاترین "ګرانه، زه بیخي ناکاره یم. دې هم کار پرېښود". په ژړا یې پیل وکړ."اوه خدایه، ما غوښتل چې اولاد مې وشي خو پرته له مشکل نه. اوس خبره خلاصه شوې، زه مړه کېږم،

دا هم کار نه کوي. اوه ګرانه. دا خو بلکل کار نه کوي. پروا نه لري چې مړه شم، خو چې دا دردونه مي ارام شي. اوه، خدايه! ګرانه دا دردونه ليري کړه. هغه دی بیا راغلی اوه اوه اوه!". د سلګيو وهلو پر مهال يې په ماسک کې ساه واخيستل."له کاره ولويد. کار نه کوي. بيکاره شو. ګرانه، له ما مه خفه کيږه. لطفا مه ژاړه. زما په خبرو سر مه ګرځوه. زه يې غوټه ماته کړم. زما مجنون بېچاره. مينه درسره لرم زه به ډير ژر ښه شم. زه به ډير ژر روغه شم. دوی ما ته يو شی نه شي راکولای؟ فقط يو شی دي راته راکړي".

"زه به يې اوس سم کړم. درجه به يې تر وروستيو پوري وڅرخوم".

"ژر يې راکړه".

ډايل مي تر وروستۍ درجو پوري وڅرخاوه. کاترين له يوه ژور تنفس وروسته ماسک پرېښود. ما ګاز بند کړ او ماسک مي ترې پورته کړ. کاترين له يوه اوږده ځنډ وروسته بيرته په حال شول.

"ګرانه ډير ښه وشول. ته زما لپاره ډير ښه يې".

"له همت نه کار واخله. زه يې هر ځلي نه شم کولای. کيدای شي همدا دي ووژني".

"په ما کي نور همت نه شته. زه يې غوټه ماته کړې يم. نور يې نه شم زغملای. زه اوس د دې دردو په سختواله پوه شوم".

"دا دردونه يوازي ته نه، ټول يې زغمي".

"خو زه يې بيخي له حرکته وغورځولم. تر هغو چې څوک ښه ستړی نه کړي، نه يې پرېږدي".

"يو څو شيبې لا صبر شه، هر څه به په خير شي".

"څومره ښه. ګرانه زه خو نه مړه کيږم. همداسي نه ده؟"

"ته به نه مړه کيږې. له ما سره ژمنه وکړه، چي نه مړه کيږې".

www.howd.org

"زه هم نه غواړم، چي مړه شم او تا یوازي پرېږدم. خو زه یې دومره ناهیلي کړې یم، چي اوس مرګ ته په تمه یم".

"بېځایه خبرې مه کوه. ټوله همداسي فکر کوي".

"ځیني وختونه فکر کوم، چي زه مړه کېږم".

"ته. داسي نه شي کیدای".

"خو که مړه شم نو؟"

"زه به تا د مرګ کومي ته پرېنږدم".

"هله هغه ژر راکړه. ژر کوه".

"نه مړه کېږم. زه ځان د مرګ کومي ته نه سپارم".

ما ورته وویل "بلکل همداسي ده".

"ته له ماسره پاتیږې؟"

"د سیل لپاره نه".

"نه، یوازي همدا ستا د شتون په خاطر".

"ولې نه. زه به هر وخت له تا سره یم".

"ته ډیر زړه سوانده یې. هغه دی بیا راغلی. ماسک ژر اکړه. هله ژر کوه. اوه خدایه دا خو بیا کار نه کوي".

ډایل مي له درو نه وه څلورو ته وڅرخاوه. دعاوې مي کولې چي ډاکټر ژر راشي. زه له دوه نه په پورته شمېرې باندي بیریدم.

ښه ګړی وروسته یو نوی ډاکټر له دوو نرسانو سره کوټې ته راننوت. کاترین یې په یوه اربه لرونکې تذکیره کي پرې ایستل او په دهلېز کي رهي شوو. تذکیره په بیړه د لفټ په لور روانه وه. لفټ ته ورپورته شوو. له ګڼې ګوڼې نه په ډک لفټ کي راټول شوو. لوړ ولاړو،

بیا د لفټ دروازه خلاصه او ترې رابهر شوو. تذکیره په ربړې اربو باندې وه عملیات خونې ته وردننه شول. ماسک وهلی او خولۍ پر سر ډاکټر مي ونه پیژاند. همالته یو بل ډاکټر او څو نرسانې هم ولاړې وې.

کاترین "د درد د آرامي لپاره باید یو څه راکړي. اوه ډاکټر صاحب لطفا ما ته تسکینونکې درمل راکړئ".

د ډاکټرانو له مینځ نه یوه د کاترین پر خوله باندې ماسک ورکښېښود. له دروازې نه مې د ولادت خونې وه وړوکې امفي تیاتر ته کتل.

یوې نرسي راته وویل "که تکلیف نه وي، له دغه ځایه تیر شئ، همالته په هغه بله کوټه کې کښېنئ". د کټارې تر شا په رڼا کې سپین میزونه ښکاریدل. کاترین ته مې یو نظر کاته وکړل، پر خوله باندې یې ماسک وراینبی وو. اوس د پخوا په نسبت غلې وه. تذکیره یې وړاندې بوتلل. زه بیرته راوګرځیدم او دهلیز کې روان شوم. دوې نرسانې په بیړه د دخولې دروازې په لور روانې وې.

یوې یې وویل "سزارین دی. دوی سزارین عملیات کوي".

هغه بلې یې وخندل "دوی هم پر وخت راورسیدل. بخت یې کار وکړ. که څنګه؟" پر هغه دروازه باندې وردننه شوې چې وه دالان ته ورغلې وه.

یوه بله نرسه راغلل، د دې هم بیړه وه. ما ته یې وویل "همدا اوس له دې ځایه ولاړ شه. همدا اوس ولاړ شه".
"زه بهر تم کیږم".

همداسې په بیړه ولادت خونې ته وردننه شول. زه په دهلیز کې پورته او کښته کیدم. له دننه ورتګ نه بیریدم.. له کړکۍ نه مې بهر وکتل. ماښام وو، خو د څراغانو په رڼا کې د باران وریدونکې څاڅکې ښکاریدل. د دهلیز په پای کې وه یوې کوټې ته ورغلم. هلته مې په یوه

ښيينه يې الماري کې پر بوتلانو نوشتې ولوستې. بيا راووتم، بهر په تش دهلېز کې ودرېدم او د عمليات خونې دروازې ته مې په برندو سترګو کتل.

له ولادت خونې نه يو ډاکټر، چې نرسه هم ورسره وه دباندې راووت. په دواړو لاسو کې يې يو شی نيولی وو. يوه تازه پوست شوي سوی ته ورته وو. په ډېره بيړه له دهلېز نه ووتل او پر يوه بله دروازه وردننه شول. دوی مې تعقيب کړل، يوې خونې ته وردننه شول همالته په يوه نوي زېږېدلي ماشوم باندې بوخت وه. ډاکټر هغه ما ته د راښکاره کولو په نيت راپورته کړ. تر پوندو يې ونيو او په چپلاخه يې وواهه.

"څنګه دی؟"

"ښه دی. پنځه کيلو دی".

په زړه کې مې ورته کوم احساسات نه درلودل. داسې نه ښکارېدل چې له ما سره دې کومه اړيکه ولري. اصلاً د پلارولی احساس مې نه کاوه.

نرسې پوښتنه رانه وکړل "تاسې د زوی په پيدايښت خوښ نه شوی؟"

دوی لمړی ماشوم پرېولی او بيا يې په يوه ټوکر کې وپېچه. توربخنه څيره او لاسونه مې يې وليدل، خو کوم خوځښت او کړيکه مې وانهورېدل. ډاکټر هغه يوې خوا او بلې خواته کړ او وروسته ماښېچې ودرېد.

ما ورته وويل "يا داسې نه شي کېدای. نژدې وه، چې خپله مور يې وژلې وای".

"ګناه د ماشوم نه ده. تاسې اولاد نه غوښت؟"

ما ورته وويل "نه". ډاکټر په هغه مصروفه وو. بيا يې تر پښو ونيو او په چپلاخه يې وواهه. زه يې ليدو ته تم نه شوم. بېرته وه دهلېز ته ولاړم. اوس دننه ورتلای او کتلای مې شوای. په دروازه وړننوتم او په دهلېز کې يو څه وړاندې ولاړم. له کټارې سره پر پرتو

میزو ځو نرسانې ناستې وې، زما له لیدو سره یې ما ته اشاره وکړه، چې ورشم. ما د نه په دود سر ورته وښوراوه. دوی مې لیدای شوې.

ما چې ویل کاترین مړه شوې. خاص د مړې په خبر ښکاریدل. د ځیرې هغه برخه یې چې ما لیدل خړرنګه وه. ولادت خونه کې ډاکټر وه رڼا ته د یوه اوږد او نرې زخم په ګنډلو بوخت وو. یوه بل ماسک تړلي ډاکټر د بیهوښۍ درمل ورکول. له ډاکټرانو سره دوې همکارې نرسانې د هغوی په څنګ کې ولاړې وې. دغه صحنه د منځنیو پیړیو وه بې رحمیو ته ورته وه. څنګه چې مې دوی ته وکتل، فکر مې وکړ چې ټول عملیات زما په وړاندې شوي؛ خو داسې نه وه او خوشحاله هم وه، چې د عملیاتو پر وخت خپله حاضر نه وم. فکر نه کوم، هغه ځای چې ډاکټرانو ځیرلی وو، ما دې لیدلی وې؛ خو د یوه ماهر موچې په څیر باتجربه ټکانو ته مې کتل، چې ټپ یې ګنډه. او ورته خوشحاله هم وم. د ټپ له ګنډلو او پیوستولو وروسته دباندې راووتم. ګړی اخوا دیخوا کېدم، چې ډاکټر هم راووت.
"زما میرمن څنګه ده؟"

"روغه رمټه ده. تا راته کتل؟"

ډاکټر ستړی ښکاریده.

"د ټپ ګنډلو پر مهال مې درته کتل. زخم ډېر اوږد ښکاریده".
"تا همداسې فکر کاوه؟"
"هو، ټپ به یې بیرته هوار شي؟"
"او، هو".

څو لحظې وروسته یې اربه لرونکې تذکیره راوایستل او په ډېر بېړه یې په دهلېز کې د لفټ په لور روانه کړل. زه هم پسې ورغلم. کاترین زګیروی کاوه. لاندې په کوټه کې یې پر یوه کټ باندې پرې ایستل. زه یې له پښو سره کښېناستم. په کوټه کې یوه نرسه هم وه. لږ

www.howd.org

وروسته راپاڅیدم او کاترین ته نژدې ودرېدم. په کوټه کي تیاره وه. کاترین له روجایي نه لاس راوایست.

کاترین "سلام ګرانه". ږغ یې ډېر بې سېکه او نښتیځلی شانته وو.

"سلام ګرانې".
"نجلۍ وه که هلک؟"
نرسه "شش.... خبرې مه کوه".

"هلک. غټ، اوږد او تور".
کاترین "سم خو به وي؟"

نرسې موږ ته رډ رډ کتل.

کاترین "بدن مي ټوک ټوک دی او سخت درد کوي. ته څنګه یې ګرانه؟"
"ښه یم. نورې خبرې مه کوه".
"ته ډیر ښه یې. اوه ګرانه ډېرسخت درد مي کیږي. کوچنی څنګه ښکاري؟"
"داسي ښکاري لکه د سوی نه چي پوست وکاږې او لکه د یوه بوډا بونجۍ څیره".

نرسه "ته دباندې ووزه. اغلې لطفا خبرې مه کوئ".
ما ورته وویل "زه به ووزم".
"ورشه، یو څه ډوډۍ وخوره".

"نه. زه بهر تم کیږم". کاترین مي ښکل کړل. څېره الوتې، کمزورې او ستړې ښکاریدل. نرسې ته مي وویل "له تاسي سره یو څو خبرې لرم." موږ دواړه دهلېز ته راووتو. له کوټې څو قدمه هاخوا تېر شوو.

له نرسې څخه مي پوښتنه وکړل "په ماشوم څه شوي؟"

“ته نه یې په خبر؟”

“نه.”

“هغه ژوندی نه وو”.

“مړ وو؟”

“دوی یې په تنفس کښلو بریالي نه شول. نه پوهیږم چې پړی یې په غاړه کې تاو شوی وو، او که بله مسله وه”.

“نو مړ شو؟”

“هو. ډیر د شرم ځای دی. ډیر تندرست او غټ هلک وو. ما فکر کاوه، چې ته خبر یې”.

دې ته مې وویل “زه نه وم خبر. مننه. که اوس بیرته وه اغلې ته ورشې، ښه به وي”.

پر یوه چوکۍ باندې کښیناستم. پر مخامخ مې یو مېز او یو چنګک په دېوال کې ټک وهل شوی وو، چې نرسانو به د خپلو کړنو ریپورټ پرې نښلاوه. له کړکۍ مې دباندې وکتل، د څراغ په رڼا کې د باران د څاڅکو پرته بل هیڅ شی نه ښکاریده. ماشوم ومړ. د ډاکټر د ماښېچڼ کیدو لامل هم هماغه وو. خو دوی په هماغه کوټه کې له ده سره دا هرڅه نه کول؟ دوی به دا فکر کاوه، چې کیدای شي اوس به ساه اخیستل پیل کړي. زه لادین وم، خو زما په نظر ده ته باید غسل تعمید ورکړل شوی وای. څه پروا لري چې ده ګرد سره تنفس ونه کړی. ماشوم د کاترین د ګېډې پرته ګردسره ژوند ونه کړ. په وارو وارو مې د ده لغتې وهل احساس کړي وه. خو د یوې اونۍ راهیسي دا هرڅه نه وه. کیدای شي په همدې موده کې خفه وو. بیچاره ماشوم. ارمان مې درلود چې زه هم د ده په شان خفه وای. نه، نه مې غوښتل. نور مرګ ګټه نه درلودل چې پناه دې وروړې وای. کیدای شي کاترین یې وژلې وای. همدا د عمل جزا وه. مړکیږې، خو نه پوهیږې چې ولې؟ هیڅکله یې د لامل لټولو لپاره ژوندی نه پاتیږې. دوی دې لمړی ننباسي، بیا قوانین درته وایې او له هغه نه وروسته دې وژني او یا هم د ایمو په څېر پرته له کوم دلیله وژل کیږي. یا هم په سفلس باندې مړ

کيږي، لکه رينالډي. له مرګه په هيڅ ډول چاره نشته. که نن زما نوبت دی، سبا بيا ستا نوبت دی.

يو وخت مې په کمپ کې له ميږيانو نه ډک يو لرګی د اور له پاسه کېښېښود. څنګه چې لرګي اور واخيست، ميږيان تبجن شول، د لرګي له ګوګ نه راووتل او د اور په لور په ځغاسته شول. همالته له رسيدو سره يې بيرته شاتګ راوکړ او ټول د لرګي په اخره کې راغونډ شول. څنګه چې د لرګي پر اخره باندې د ميږيانو شمېر زيات شو، لرګی د اور مېنځ ته ولوېد. ځيني يې په سوځلو بدنو اخوا ديخوا په ځغاسته شول، خو نه پوهيدل چې اوس کوم لور ته ولاړ شي. ځيني يې بيرته د اور په لور روان وه، په همدې ټېل ما ټېل کې يې ډيری برخه اور ته ولوېدل. په هماغه شېبه مې فکر وکړ، چې دا د نړۍ پای دی. له ځان سره مې فکر وکړ، چې که غواړم له ځانه مسيح جوړ کړم همدا يې ښه موقع ده، بايد دغه لرګی له اور نه راايسته کړم او بيا يې پر مځکه کښېږدم چې ميږيان په اور کې له لولپه کېدو نه په امان شي. خو ما داسې ونه کړل. البته ګيلاس کې موجودې اوبه مې پر اور وپاشلې، هغه هم د دې لپاره چې ويسکي او اوبه سره ګډې کړم او بيا يې وڅښم. فکر مې وکړ، چې د اوبو له پاشلو سره ميږيان بخار شول.

اوس په دهلېز کې ناست وم او د کاترين په اړه مې غوږونه په بې صبرۍ سره، د يو څه اورېدولو په تمه ول. نرسه تراوسه دننه په کوټه کې وه. د حوصلې کاسه مې ډکه شوه، د دروازې په لور ورتېر شوم او دننه مې ورروکتل. لمړی مې څه نه ليدل، ځکه په دهلېز کې څراغ ډېر روښانه او په کوټه کې تياره وه. وروسته مې نرسه وليدل، له کاترين سره نژدې ولاړه وه. کاترين پر يوه بالښت سر ايښی وو او يوه نغاړکۍ پرې هواره وه. نرسې د کاترين پر شونډانو ګوتې کېښېښودې. بيا راپاڅيده او د دروازې لور ته راغلل.
له دې مې پوښتنه وکړل "دا څنګه ده؟"

نرسه "ښه ده. ته ولاړ شه ډوډۍ وخوره او که دې خوښه وه بيا بيرته راشه".

www.hewad.org

په دهلېز کې رهي شوم، د زینو له لارې لاندې راکښته شوم او بیا له روغتون نه دباندې ووتم. په تیاره کوڅه کې د باران په څاڅکو کې کافي شاپ ته ولاړم. دننه ښه روښنايي وه، د خلکو شمېر هم زيات وو. په يوه خالي مېز پسې مي يوې خوا او بلې خوا ته وکتل، خو په نظر مي رانغلی. خادم يې زما لور ته راتېر شو له ما نه يې لوند کوټ او لنده خولۍ واخيستل او د يوه نشه بوډا څنګ ته وه پرتې چوکۍ ته يې اشاره وکړل. بوډا بير څښل او ماښامني اخبارونه يې لوستل. زه کښېناستم او له خادم نه مي د ورځې د خاصې غذا په باب پوښتنه وکړل.

"د ګيلګې غورمه، خو هغه خلاصه شوي".

"اوس د خوړلو لپاره څه شته؟"

"غوښې، هګۍ، هګۍ له پنيرو سره او ساسيج".

ما ورته وويل "ساسيج مي نن غرمه وخوړل".

ده وويل "هو، ريښتيا. تاسي نن غرمه ساسيج وخوړ". دی پوخ عمره، نزله ختلی او ښوی سری سړی وو. مهربانه څېره يې درلودل.

"اوس مو څه شي ته زړه کېږي؟ هګۍ، غوښې او که هګۍ او پنير؟"

ما ورته وويل "هګۍ او غوښې له بير سره".

"نيمايي؟"

"هو".

ده وويل "زما ياد دي، غرمه دي هم نيمايي څښلی وو".

غوښې او هګۍ مي وخوړل او له پاسه مي بير پسې وڅښه. غوښې او هګۍ په يوه ګردي غاب کې وې. هګۍ د غوښو له پاسه پرتې وې. خواړه ګرم وه، په دې چې خوله مي ونه

www.howd.org

سوځي، نو مي په لمړنيو څو ګولو پسي هر ځلي د بير غوړپ کاوه. ټينګ وړی شوی وم، خادم ته مي د يو بل خوراک د راوړو وويل. څو ګيلاسه بير مي پرلپسې وڅيښل. د دنيا او مافيها پرېشانۍ او فکرونه مي ايسته کړل. زما پر برابري ناست سړي، اخبار مخي ته نيولی وو، زما چي پام ورواوښت، په شاتنۍ برخه يې ما پيل وکړ. په جبهه کي يې د بريتانويانو د ماتې په اړه يو مطلب ليکلی وو. ده چي ما ته وکتل چي زه يې د اخبار شا لولم؛ اخبار يې کت کړ. فکر مي وکړ چي وه خادم ته د اخبار راوړلو ووايم، خو فکر مي راغونډ نه وو. په کافي شاپ کي ګرمې وه، اصلاً هوا يې د کار نه وه. اکثره کسان، چي دلته ناست ول، يو بل يې پېژندل. د څو مېزو له پاسه د ورقو لوبې کيدې. خادمان سخت لګيا وه. ډک جامونه به يې ايښوول، تش به يې بيرته وړل. دوه نفره پر دروازه رادننه شول، شاوخوا يې په يوه خالي مېز پسي وکتل، خو پيدا يې نه کړ. زما پر برابري باندي راته ودريدل. ما د يوه بل بير اډر پسي ورکړ. اوس لا وختي وو، د تللو اراده مي لا نه وه کړې. البته اوس لا روغتون ته د تګ وخت نه وو. هڅه مي کول چي له سوچو نه ځان وژغورم او په بشپړه توګه ارام وه اوسم. هماغه دوه نفره اخوا ديخوا شول، خو چا له خپل ځای نه ښور ونه خوړ، بيرته ووتل. ما يو بل بير هم کورت کړ. اوس مي د نالبکيو يو غونډ وه مخي راټول شوی وو. زما وه مخ ته ناست سړي له سترګو نه عينکې ايسته کړې او په پوښ کي يې واچولې. اخبار يې کت او په جيب کي يې کښېښود. د ليکوير ګيلاس يې په لاس کي نيولی او شاوخوا يې سترګي رغړولې. يو ناڅاپه مي په زړه کي راوګرځيدل چي بايد ولاړ شم. خادم مي راوغوښت، خپل حساب مي تصفيه کړ. کوټ مي واغوست، خولۍ مي پر سر کړل او د دروازې په لور رهي شوم. په باران کي د روغتون په لور رهي شوم.

په زينو کي له نرسې سره چي لاندي راکوزيدل، مخامخ شوم.

ما ته يې وويل "ما همدا اوس په تا پسي وه هوټل ته ټليفون وکړ". د بدن وجغونې مي زيږې شوې.

"خدای دي يې خير کړي، څه خبره ده؟"
"د اغلي وينه تويېدنه شوې(خونريزي)".

"زه دننه ورتلای شم؟"
"نه، اوس نه. ډاکتر همالته دی".

له نرسې مي وپوښتل "خونريزي خو به خطرناکه نه وي؟"

"ډېره خطرناکه ده". نرسه کوټې ته دننه شول او دروازه يې بنده کړل. زه دباندې په دهلېز کي کښېناستم. هيڅ په سد کي نه وم. دماغ مي کار پرېښود. بيخي بېحاله غوندي وم. دومره پوهېدم، چي کيدای شي مړه شي، خو دعاوې مي کولې، چي داسي ونه شي. خداي پاک دي يې نه مړه کوي. اوه، خدايه ته خو يې مه مړه کوې. که مړه نه شي زه به ستا لپاره هرڅه وکړم. لطفاً، لطفاً اه خدايه پاکه ته خو يې مه مړه کوې. زه به ستا د خوښۍ لپاره هر څه وکړم. ماشوم دي ځانته در وغوښت خو دا مه راڅخه اخله. هغه پروا نه کوی خو دا مه راڅخه اخله. لطفاً، لطفاً اوه خدايه دا مه راڅخه اخله.

نرسه راووتل. او د ګوتې په اشاره يې وروغوښتم. زه کوټې ته دننه ورغلم. زه چي ورغلم، کاترين پاس ونه کتل. زه ورتېر شوم او له کټ سره په خوا کي ودريدم. ډاکتر د کټ په بل اړخ کي له کټ سره ولاړ وو. کاترين ما ته وکتل او مسکۍ شول. زه ورخم شوم او ژړه غونی شوم.

کاترين په يوه بې سېکه اواز وويل "زما مجنون بېچاره". ډېره کمزورې ښکاريده.

ما ورته وويل "کاترين، په تا هيڅ نه دي شوي. ته به ډېر ژر بيرته جوړه شې".
زه يې مخاطب کړم "زه مړه کيږم". بيا تم شول او وې ويل "نفرت مي ترې کيږي". لاس مي يې ونيو.

www.hewad.org

وې ویل "لاس مه راوړه". لاس مې یې ایله کړ. مسکۍ شول.
"ګرانه، څومره چې زړه دې وي، لمسولای مې شې".

"کاترین، ته به ډیر ژر بیرته روغه شې. زما زړه راته وایي چې ته به جوړه شې".

"ما غوښتل چې یو لیک درته ولیکم که داسې وشول له تاسره به وي، خو و مې نه شوای کولای".

"غواړې چې یو پادري یا بل څوک راولم، چې تا وګوري؟"

ما ته یې وویل "یوازې تا غواړم". شیبه وروسته یې بیا وویل "زه له مرګه نه ډاریږم، فقط کرکه مې ورځني کیږي".
ډاکټر "تاسې باید دومره زیاتې خبرې ونه کړئ".

کاترین وویل "سمه ده".
ما ورته وویل "کاترین، زه ستا لپاره کوم څه کولای شم؟ یو شی درته راوړلای شم؟"

کاترین مسکۍ شول "نه". شیبه وروسته یې بیا وویل "زما او ستا تر مینځ چې کوم څه شوي، هغه خو به له یوې بلې نجلۍ سره نه شریکیږي. که څنګه؟"

"داسې به هیڅکله ونه شي".

"خو بیا هم زما رایه دا ده، چې ښځه ولرې".
"هیڅوک مې نه دي په کار".

ډاکټر "تاسې له حده زیاتې خبرې کوی. ښاغلی هنري تاسې باید ولاړ شئ. تاسې بیا وروسته راشئ. ته نه مړه کیږې. بې عقلي مه کوه".
کاترین "سمه ده. زه هم بیا درځم او سره یو ځای به یو". کاترین په ډیره سختۍ سره خبرې کولې.

ډاکټر "لطفا بهر ولاړ شه. تاسي باید له خبرو نه ډډه وکړئ". کاترین ما ته سترګه ووهل. د خیرې رنګ یې الوتی وو. ورته ومي ویل "زه دباندي درته منتظر یم".

کاترین "تشویش مه کوه. زه هیڅ نه بیریږم. یوازي یوه عجبه لوبه ده".

"زما زړورې میني".

زه دباندي په دهلیز کي منتظر شوم. زما انتظار ډیر وخت ونیو. نرسه له کوټې راووتل او نژدې راتېره شول. بیا یې وویل "زه بیریږم. د اغلې وضعیت ډیر وخیم دی. ډیره بیریږم".

"مړه شول؟"
"نه، تراوسه لا بېهوښه ده".

داسي ښکاریدل چي د کاترین پرله پسي خونریزې شوې وه. ډاکټران یې د خونریزي په مخنیوي کي پاتې راغلل. کوټې ته ددننه ورغلم او تر هغو چي روح یې له بدنه سره مخه ښه کول، ورته ولاړ وم. ټوله وخت په بېهوښی کي پرې تېر شو او روح یې بیخي ژر له بدنه ووت.

له کوټې راووتم او په دهلیز کي مي له ډاکټر سره خبرې وکړې "زما لپاره که کوم امر وي؟"

"نه. نه. هیڅ نشته. زه دې تر هوټله ورسوم؟"
"نه، مننه. زه همدلته یوه شیبه تم کیږم".

"زما سره د خبرو الفاظ نشته. زه نشم ویلای چي.......".

"نه. مننه".

ډاکټر "یوازي همدا لار پاتې وه، عملیاتو ثابته کړه چي.........".
ما ورته وویل "زه نه غواړم په اړه یې خبرې وکړم".

www.howd.org

“تر هوټله به دي ورسوم”.

“نه، مننه”.

دی په دهلېز کي رهي شو. زه ولادت خونې د دروازې په لور ورتېر شوم.

یوې نرسي وویل “تاسي دننه نه شئ راتلای”.

ما ورته وویل “له مخي مي لیري شئ”.

“تاسي لا تراوسه د دننه راتګ اجازه نه لرئ”.

ما ورته وویل “تاسي ټول ووزئ”.

کله چي دوی ټولې دباندي ولاړې، دروازه مي بنده کړه. ځراغ مي ولګاوه، خو کومه فایده یې نه لرل. داسي وه لکه د یوې مجسمې سره چي خدای په امانی کوم. څو شیبې وروسته راووتم، روغتون مي پرېښود او په باران کي د هوټل په لور روان شوم.

پای.